

БОНО ШКОДРОВ

İÈÑÌÀÍÈÒÅ ÇÍÀÖÈ
ÍÀ ÁÚËÃÀÐÈÒÅ

РЕТРОСПЕКЦИЯ НА
ЦИВИЛИЗАЦИЯТА

Славена
2006 г.

*Посветена на сина ми Георги
и на моите внуци Борис и Александър*

© Автор БОНО ШКОДРОВ

© Издателство СЛАВЕНА, Варна 2006

ISBN-10: 954-579-523-9

ISBN-13: 978-954-579-523-7

СЪДЪРЖАНИЕ

Необходимо предисловие.....	3
Вместо увод. Всемирният потоп - легенди и действителност.....	7
ЧАСТ ПЪРВА: СЛЕДИТЕ ОТ ДРЕВНОСТТА	
Глава първа	
Писмените знаци на старите българи и връзката им с древните цивилизации	14
Въведение	14
- Трето хилядолетие пр. н. е.	19
- Второ хилядолетие пр. н. е.	30
- Първо хилядолетие пр. н. е.	35
- Първо хилядолетие от н. е.	38
Глава втора	
Писмени знаци върху черноморски подводен археологически обект от неолита и връзката им с древните цивилизации.....	43
ЧАСТ ВТОРА: РЕФОРМАТА	
Глава първа	
Писмените знаци на старите българи и реформата им в средата на IX в.	50
Глава втора	
Древногръцки и древнобългарски писмени знаци	53
Глава трета	
Религията на старите българи според “Български летописи - Джагфар тарихи”	65
- Митология	65
- Обредност	66
- Основни закони Торе.....	67
Глава четвърта	
Реформа на писмените знаци на старите българи	70
Глава пета	
Религиозни войни между българите.....	73
- Кан Борис.....	75
- О Кънигы.....	80
- Светите братя Кирил и Методий - покровители на Европа.....	86
- Изводи и заключения	90
ПРИЛОЖЕНИЯ I.	
Приложение I-1. Сравнителен анализ на сведения, свързани с Именника на българските канове и сведения от “Български летописи - Джагфар тарихи”	93
Приложение I-2. Сравнителна хронологична таблица към Именника на българските канове.....	100
Приложение I-3. Списък на българските канове от периода V-VII век	101
Приложение I-4. Списък на българските царе в периода 808 г. пр. н.е. до 434 г. от н. е.	102
Приложение I-5. Имена на богове и имена на български владетели	103
Приложение I-6. Фамилни връзки в държавното управление на Дунавска България в периода VII-IX в.	104
Приложение I-7. Родословното наследство на Кубар	105
Приложение I-8. Династични връзки между Дунавска България, Киевско-Волжка България и Хазария в периода VII-IX в.	106
Приложение I-9. Дунавска България, Волжка България и Киевското княжество в периода IX-XIII в.	107
Приложение I-10. Разделението на държавата на Бат Баян и наследниците му от род ДУЛО след кан Урус Айдар	108
Приложение I-11. Имена на синовете на бълг. владетели от рода ДУЛО с оконч. “Слав”	111
Приложение I-12. Паралели за достоверност на историческите сведения I.....	112
Приложение I-13. Паралели за достоверност - II	115
Приложение I-14. Сведения за Микаил Шамс	120
ПРИЛОЖЕНИЯ II.	
Приложение II-1. Юрий Венелин и неговият принос за историята на българите	122
Приложение II-2. Български царе в периода 808 г. пр. н. е. - 150 г. от н. е.	124

Приложение II-3. От кан Саричин до кан Атила	129
Приложение II-4. Сармати ?	134
Приложение II-5. Българите и Александър Македонски	137
Приложение II-6. Именник и летописи	140
Приложение II-7. Кан Боян	143
Приложение II-8. Пръстените на кан Кубрат	147
Приложение II-9. Сведения за корабоплаването на старите българи в периода VI-X в.	151
Приложение II-10. Разменната търговия на старите българи	153
Приложение II-11. Терминът "Урус" и връзката му с имената на български владетели от рода Дуло	155
Приложение II-12. Терминът "Кара" и връзката му с имената на български владетели	157
Приложение II-13. Сведения за връзките между българи и авари в периода VII-IX в.	159
Приложение II-14. Българи и скандинавци	162
Приложение II-15. Произход на термините "Урус" и "Русия"	166
Приложение II-16. Будим, неговите наследници и участието им в управлението на Киевско-Волжка България	170
Приложение II-17. Славяните и българите	174
Приложение II-18. Славяни	178
Приложение II-19. Кирилицата, глаголицата и славяните	182
Приложение II-20. Съдбата на българите и историографията на Русия	186
Приложение II-21. Сведения за края на българската столица Казан - 1552 г.	190
Приложение II-22. Фалшификацията на историята	192
Приложение II-23. Библейская Рус. Носовский и Фоменко	199
Приложение II-24. Кан Асен (765-773 г.)	201
Приложение II-25. Писмените знаци на старите българи	205
Приложение II-26. Писмените знаци на древните гърци	206
Приложение II-27. Фонетични и цифрови значения на кирилицата	207
Приложение II-28. Фонетични и цифрови значения на глаголицата	208
Приложение II-29. Азбуките кирилица и глаголица	209
Приложение II-30. Керамична плочка с евангелски текст на кирилица	210

ЧАСТ ТРЕТА: ИСТОРИЧЕСКОТО РАЗВИТИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ НА ПИСМЕНИТЕ ЗНАЦИ НА СТАРИТЕ БЪЛГАРИ

Глава първа

Принципна схема	211
-----------------------	-----

Глава втора

Рунически писмености	220
----------------------------	-----

Глава трета

Писмените знаци на старите българи и на народите в Апенинския и Иберийския региони в първото хилядолетие пр. н.е.	231
--	-----

Глава четвърта

Римската империя и сарматите = българите (I в. пр. н. е. - Vв. от н. е.)	242
--	-----

ПРИЛОЖЕНИЯ III.

Приложение III-1. Суамак ...? Гроб № 18 ?	250
Приложение III-2. Столиците на старите българи	254
Приложение III-3. Татарите	256
Приложение III-4. Последните владетели от род ДУЛО	269
Приложение III-5. Схема за края на владетелите от рода ДУЛО	274
Приложение III-6. Фалшификация?	277
Държавата на старите българи	281
Послеслов	287

НЕОБХОДИМО ПРЕДИСЛОВИЕ

На всички е добре известно колко много насъщни проблеми има българският народ днес. По-страшна от всичко обаче е тенденцията за обезличаване и загубване на националното ни самосъзнание. Една тенденция, ясно видима по надписите на чужд език, масовата емиграция и желанието за имитация на други култури. От друга страна отговорът на въпроса: “Поради що се срамиш да се наречеш българин?” в момента е очевиден - твърде малко са нещата в настоящето, достойни за гордост.

Описаната ситуация прави запазването и популяризирането на българската история изключително важно. Ако то успее, България ще се открои като страна с уникална култура - част от цивилизована Европа. В противен случай ще е налице само една опустяла държава.

Настоящата книга се занимава с възстановяването на историята на българската държава, базирано на писмени паметници както от български, така и от чуждестранен произход. Нагледен пример за този подход е как би мислил един историк хиляди години в бъдещето, ако има случайни писмени остатъци от наши дни, например вестници, държавни документи или пък релефни надписи от съвременните паметници. За да извлече дос-товерна информация за нашето време, историкът трябва ясно да осъзнава и преодолее три проблема:

Първо, различните писмени документи са на различни езици - символите добиват смисъл едва когато знаем как се произнасят и какво значат самите думи.

Второ, често пъти едно и също име на човек или географско понятие се пише по съвсем различен начин (примерно Германия на български и Дойчланд на немски).

Трето, писмените знаци отразяват гледната точка на автора или официалната пропаганда на съответната държава - не непременно самата истина. Така например победите на даден народ биха били възвеличавани в неговите собствени творби и омаловажавани на чуждите такива.

Изследването на Боно Шкодров започва с подробни сравнения на формата и вида на самите писмени знаци. Това позволява да се установи връзката и взаимното влияние между различните азбуки в течение на времето. По-нататък книгата продължава със сравнително изследване на съдържанието на различните документи и сравняването на документи от различни автори, описващи едни и същи събития.

В хода на изследването се оказва, че българската държава е много по-древна и високо развита, отколкото сме мислили до сега. Тя е била основна сила от мащаба на Римската империя, с огромна площ и население и много сериозна държавна организация.

С богатия си фактологически материал и своята логичност, изследването на Боно Шкодров хвърля една съвсем нова светлина върху историята на българския народ и неговите съседи. Тази книга е едно от най-важните исторически изследвания на нашето време.

Георги Шкодров

ВМЕСТО УВОД

ВСЕМИРНИЯТ ПОТОП - ЛЕГЕНДИ И ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ

Всемирният потоп. Огромната водна стихия, унищожила света, и единствено Ноевият ковчег, подмятан като черупка от нея, оцелял по Божи-ята воля. Потопът, тази чудновата легенда, за която всеки е чувал, се оказва не само легенда. Това е едно действително древно историческо събитие, отразено още в Библията - в първа книга Мойсеева, глава 6-10. Интересът на науката към потопата, като действително събитие, е сравнително отскоро, от почти три столетия и е свързан с развитието на научните познания в областта на геологията, океанологията и археологията. Има ли основания да се мисли, че днес този дълго дискутиран въпрос е решен?

Тезата за потопата в Черно море е разработена от Уилиям Райан, Уолтър Питман и Петко Димитров. Накратко историята на откритието е следната: Уилиям Райан за първи път участва в океанографско изследване на Черно море през месец октомври 1961 г. Подробности за това изследване, както и за по-късното сътрудничество с Уолтър Питман и Петко Димитров, са представени в книгата **Noah's flood**, 1998, New York и в нейния превод и издание на български език - **Ноевият потоп. Новите научни разкрития за събитията, които промениха историята**. В българското издание на книгата (изд. Славена, 2000 г.) са добавени още две глави: "Черно море - ключ към загадката всемирнен потоп" от проф. Петко Димитров - Институт по океанология – БАН, гр. Варна и "Библейският потоп, Черно море и археологията" от Иван Иванов - праисторик от Археологически музей в гр. Варна.

На 18 октомври 1961 г. Бил Райан за първи път се докосва до проблемите за потопата в Черно море като участник в изследователската експедиция на кораба "Чейн". Тогава той, току-що завършил колеж, отговаря за електронната апаратура. Показанията на уредите за морското дъно на Босфора са изненадващи дори за турските специалисти, които са на борда на кораба. Уредите чертаят древното корито на Босфорския канал, в което водата е изваяла серия водопади и ями, увеличаващи своята дълбочина по посока на Черно море. Този факт привлича и трайно задържа интереса на Райан, възбужда мислите му за митичния Рай и древния Потоп.

През месец август 1970 г. Райан е ръководител на експедиция за дълбоко морско сондиране в Средиземно море с кораба "Гломар чалънджър". Резултатите от изследванията показват, че преди около пет милиона години Средиземно море е било затворено, почти пресъхнало море. Планински масив в зоната на Гибралтар е отделял като язовирна преграда Атлантическия океан от сухата долина на Средиземно море. В един момент Гибралтарската

стена се срутила катастрофално и солената вода на Световния океан нахлула в Средиземноморската долина с мощта на хиляди Ниагарски водопади.

Съвсем естествено е, при този резултат, в следващите изследвания на Райан да се включи и друг изследовател - Уолтър Питман. Сътрудничеството между Райан и Питман води началото си от 1962 г. Оттогава и досега те са колеги в Обсерваторията по геология "Ламонт-Дохърти" - изследователски център, част от Колумбийския университет в Ню Йорк. Един от проблемите, които тогава решава Уолтър Питман, е реконструкцията на разделянето на континентите Африка и Европа в течение на последните двеста милиона години. В 1971 г. Райан и Питман имат непосредствен контакт с Джон Дюи, млад англичанин, изследващ магнитните аномалии на морското дъно. В един от детайлите на това изследване, отнасящо се за период от преди милиарди години, фигурира и съдбата на планинския масив Родопи в България. Тримата учени си поставят за цел да разкрият еволюцията на Алпите - относително млада планинска верига, разпростираща се в почти непрекъсната дъга през южния край на Европа и Азия, включително Родопския и Странджанския планински масиви. Обект на тяхното внимание е и Черно море, което би могло да има сходство с вече изследвания проблем за Средиземно море и Гибралтар. Приблизително по същото време в списание "Сайънс" са публикувани резултатите от изследването на Дейвид Рос и Егон Дегенс с кораба "Атлантис II" в Черно море. С техния екип геолози и химици от Уудхолския океанографски институт на нос Код, Масачузетс, са направени много сондажи на дънните утайки по цялата акватория на Черно море. Резултатите навсякъде са почти еднакви по отношение на най-горния слой: черна кал с растителни и животински останки, която отделя сероводород и метан.

След тази фаза на изследвания в Черно море, както сами отбелязват в своята книга Райан и Питман: "Задачата бе почти забравена в продължение на две десетилетия...". Гласък на тяхната, намираща се още в зародиш, хипотеза дават изследванията на проф. Петко Димитров от Института по океанология - БАН, гр. Варна. Във факс, изпратен от Димитров до Райан и Питман на 19 март 1993 г., той им съобщава основните си резултати и им предлага сътрудничество.

Изследванията на Димитров започват в средата на седемдесетте години и през 1979 г. той вече е защитил дисертация в Института по океанология в Москва, посветена на старите брегове на Черно море. Представените от него научни данни говорят за геокатастрофално събитие, станало в Черно море. Подобно на Рос и Дегенс, Димитров прави голям брой сондажи на морското дъно като особено внимание отделя на черния слой тиня или **сапропелите**, както ги нарича той, и ги определя като продукт на катастрофата. През 1984 г. Димитров е поканен да участва в международна научна експедиция със съветския кораб "Витяз" в Средиземно море и Атлантическия

кия океан, чиято задача е да издирва следи от митичната Атлантида. През следващата 1985 г., по споразумение с проф. В. С. Ястребов - директор на Института по океанология в Москва, Димитров изследва с подводницата "Аргус" древните брегове на Черно море срещу българските териториални води. На дълбочина около 100 м след обдухване на дебелия слой тиня, върху долния слой от пясък и глина Димитров открива важен артефакт, предшестващ катастрофата - "Чинията на Ной". За нея ще стане въпрос по-нататък в книгата.

В своите писма до Райан и Питман, Димитров изпраща данни за серия утаечни проби, взети в открито море пред българския бряг, както и за техния анализ с датировка със C_{14} и с общото заключение, че **преди 9750 години равнището на Черно море е било с около 100 м по-ниско от сегашното.**

Възбудени от резултатите на Димитров и с нараснал интерес към проблема, Райан и Питман с готовност се отзовават на отправената към тях покана от Института по океанология "П. П. Ширшов" в Москва, за съвместно изследване с руски учени на радиоактивното замърсяване на Черно море вследствие катастрофалната експлозия на Чернобилската атомна електроцентрала - едно съвсем различно по тематика изследване. За това съвместно изследване те осигуряват уред за спътникова навигация и сонарно устройство. Изследването е извършено с руския кораб "Акванавт", с научен ръководител - покойния вече Казимир Шимкус. Наред с другите изследвания е направено и сонарно сканиране на дълбочина около 10 м в пластовете под морското дъно. То дава възможност да бъде регистрирана старата брегова линия, когато Черно море е било сладководно езеро със значително по-малка акватория от сегашната. Също така е регистрирано и старото русло на р. Дон, чиято делта е била на юг от Креченския пролив. Направени са серия сондажи, чиито анализи потвърждават изследванията на Димитров, но с известно различие във времето на датировката. Анализите са на Глен Джоунс от Уудхолския институт, направени с мас-спектрометров ускорител. Тази датировка определя времето, в което е станала геологическата катастрофа в бившето сладководно езеро и заливането му със солени океански води – 5600 г. пр. н. е. Според Райан и Питман, в Черно море се влива "...двеста пъти повече вода, отколкото днес се лее от Ниагарския водопад..." в продължение на "...поне триста дни...", като основните факти, свързани с откритието на Райан, Питман и Димитров, са следните:

- Черно море преди 7600 години е било сладководно езеро със значително по-малка акватория от сегашната. В неговите околности е имало богат растителен и животински свят. Има основание да се предполага, че в неговите околности е съществувала и най-древната човешка цивилизация.

- Разликата в нивото на сладководното езеро и Мраморно море, които са били разделени от планинския масив на Сакар планина, е била около

120 м. Т. е. нивото на Мраморно море и Световния океан са надвисвали застрашително, вероятно няколко хилядолетия, над долината на сладководното езеро, която с течение на векове все повече придобивала образа на Митичния рай.

- *Геокатастрофата, станала преди 7600 г. в Черно море, е унищожила флората и фауната на сладководното езеро, както и на залетите от солената вода околни територии. Главно следствие от тази геологична и биологична катастрофа е образуването слой от черна кал на дъното на морето, а така също и заразяването на водите му със сероводород.*

- *Геологичната катастрофа и негативните екологически последици са причинили стрес и миграции и са най-вероятната и основателна причина, поставила началото на легендата за Ноевия потоп.*

- *Катастрофата е оставила археологически доказателства, запечатани в дълбочините на морето, покрити с дебел слой тиня и консервантна сероводородна среда.*

И още нещо интересно - през 1998 г. Робърд Балард осъществява сканиращо сонарно проучване на черноморското дъно в околностите на турското пристанище Синоп. Изследването има за цел да идентифицира корабни останки в плитките води. В есента на същата година обаче, проф. Балард, откривателят на десетки злощастно потънали кораби, включително и кораба "Титаник", прочита първото издание на книгата на Райан и Питман и преосмисля следващата фаза на своите изследвания.

През м. юли 1999 г. Балард с три кораба и странично сканиращи сонари отново потвърждава наличието на стара брегова линия на древно-то сладководно езеро на дълбочина 155 м под сегашното ниво на Черно море. Направени са и сондажни проби, предадени за изследване и дати-ровка на Гари Розенберг в Академията за естествени науки на Филаделфия. Те също доказват, че катастрофата е станала около 5500 г. пр. н. е. Балард, както Райън и Питман, твърди, че старата брегова линия, свързана с потопа, се разполага на дълбочина 155 м. Данните, с които разполага проф. Петко Димитров, показват още нещо - брегът на Черно море до потопа е бил на дълбочина 120 м, докато на дълбочини 155-170 м се разполага древен бряг, с възраст около 2 млн. години.

През м. септември 2000 г. Балард осъществява дълбоководна експедиция в същия район, въпреки неблагоприятните условия - стръмен наклон на шелфа и подводни свличания, причинени от земетръсната активност в Анадола, и открива допотопно селище на дълбочина 95 м. Това за-силва неговото убеждение - на българския и румънския шелф условията за намиране на останки от древни селища преди катастрофата са значително благоприятни. През есента на същата година се осъществява контакта му с Димитров, чрез посредничеството на проф. Франческо То-ре, директор на

Музея по подводна археология в Трапани, Сицилия. В БАН е представено официално писмо на д-р Балард за съвместни българо-американски изследвания в периода 2001-2003 г. Официално писмо е представено от посланика на САЩ и до президента на Република България. С актове на МС на България и Румъния са утвърдени изследванията на българо-американски екип, ръководен от Балард и Димитров.

През месец август 2001 г. е проведена първата фаза от изследване-то с българския кораб “Академик” и странично сканиращия сонар “ЕХО” на Балард. Експедицията приключва успешно на 29 август същата година. Сканирано е древното корито и делтата на река Дунав, която преди катастрофата и потопът се е вливала на около 180 километра югоизточно от сегашната делта. Направени са и сондажни проби. Главната цел на изследването е намирането на останки от древни селища преди потопът, както и останки от древни кораби, свидетелстващи за древното корабостроене и търговски връзки в Черно море.

Обработката на данните е в ход. Има ли основание да се мисли, че тази изследователска програма ще приключи с успех? Възможно ли е, освен текста в Библията, да се намерят други, по-точни данни за това катастрофално събитие в древната памет на човечеството?

Нека направим сравнителен анализ на легендите, свързани с гео-логическата катастрофа в региона на Черно море, която според изследванията на Райан, Питман и Димитров е станала около 5600 г. пр. н. е.

- В шумерския вариант, открит от проф. Хилпрехт при разкопките му в Нипур, първообразът на Ной е наречен Зиузуду. Епохата на то-зи мит е 3100/2200 г. пр. н. е.

- В асировавилонския вариант от библиотеката на Ашурбанипал, 668 / 620 г. пр. н.е., върху плочки, разчетени от Джон Смит в Британския музей, първообразът на Ной е наречен Утнапиши. По-късният вариант на легендата е отразен от вавилонския историк Бероз. Там ролята на библейския Ной се изпълнява от Ксисутрус, десетия цар на Вавилон.

Анализът на древните писмени исторически данни, митове и легенди показва, че най-много и най-точни факти за катастрофата се съдържат в записите, разчетени от Джон Смит, където праотецът на Гилгамеш, Утнапиши, убедително показва катастрофалните последици от потопът за човечеството, настъпването, размерите и пораженията от природната катастрофа. (Виж приложената на следващата страница сравнителна таблица с текстове от Стария завет и легендата за Гилгамеш.)

На основание текстовете в сравнителната таблица може да се направят следните изводи:

1. Катастрофата е станала внезапно: “ЗЕМЯТА СЕ ПРОПУКА... СЯКАШ БЕШЕ СТОМНА”. Изразът е изключително точен и съответства

на научно доказаните обективни данни, получени от Райан, Питман и Димитров.

2. Достатъчно ясно е определено мястото на катастрофата, т.е. седловината на Странджанския планински масив, която е отделяла Мраморно море и Световния океан с разлика на морското ниво от 120-160 м. Потопът залива по-ниското ниво на сладководното езеро, разположено в северна посока: “ЗАФУЧА... ЮЖНИЯТ ВЯТЪР. ВРЪХЛЕТЯ БЪРЗО... ПЛАНИНИТЕ УДАВИ...”

Сравнителна таблица

с текстове от СТАРИЯ ЗАВЕТ и легендата за ГИЛГАМЕШ

Н О Й	У Т Н А П И Щ И
Първа книга Мойсеева Глава 7. T.12. ...и валиа дъжд на земята четирийсет дена и четирийсет нощи.	Епос за Гилгамеш Какво бе във времето? Бе страшно да гледаш
T.17. ...и наводнението продължава на земята четирийсет дена и четирийсет нощи, и водата се умножи	Облак черен се вдигна към небето отливка
T.18. А водата се усилваше и умножаваше на земята	В средата на облака громолеше Адду.
T.19. Водата се усили твърде много на земята, тъй че се покриха всички високи планини, каквито има под цялото небе.	Ерегал изтръгваше мачтите. Бог Нинутра, разкъса дигите... Ануннаките вдигнаха своите факли и тяхният пламък запали земята
T.20. Водата възлезе петнайсет лакти над тях и всички високи планини се покриха.	Земята се пропука... сякаш беше стомна
T.21. И се лиши от живот всяка плът, която се движи по земята...	Зафуча... южният вятър Врълхлетя бързо... планините удави... с вълни догонваше хората
T.22. И се лиши от живот всяка плът, която се движи по земята.	Брат брата не можеше да види.
T.23. Изтреби се всичко, що съществуваше по лицето на цялата земя	В кал се беше този ден превърнал... Толкова хора... като рибни пасажии... задръстиха морето. Беснееше южният вятър. Той разнесе потопа по цялата суша. Когато затихна потопът, всичките хора бяха станали тиня

3. Катастрофата е имала регионален характер и е унищожила една процъфтяваща цивилизация, която вероятно е била в началото на цивилизациите на човечеството. За това свидетелствуват редица текстове: “ЕРЕГАЛ ИЗТРЪГВАШЕ МАЧТИТЕ. БОГ НИНУТРА РАЗКЪСА ДИГИТЕ!” Изразът

”мачтите” означава развито корабоплаване. Изразът “дигите”, означава развити напоителни и отводнителни системи, земеделие, строителство и селища. Изразът: “БРАТ БРАТА НЕ МОЖЕШЕ ДА ВИДИ”, определя не само характера на катастрофата, но и човешката ценностна система, обществените и социални отношения. Изразът: “ТОЛКОВА ХОРА ...КАТО РИБНИ ПАСАЖИ... ЗАДРЪСТИХА МОРЕТО”, свидетелствува за гъстотата на населението около бившето сладководно езеро и за трагичната съдба по време на катастрофата: “КОГАТО ЗАТИХНА ПОТОПЪТ, ВСИЧКИ ХОРА БЯХА СТАНАЛИ ТИНЯ”.

И останала тиня, разкъсани диги ... останки от селища... и други подводни археологически факти, свидетелстващи за човешко присъствие и дейност преди геологическата катастрофа в Черно море. Станала преди 7500-7600 години, тя остава в паметта на съвременното човечество под форма на легендата за Потопа. Българо-американски екип от специалисти, ръководен от д-р Балард и проф. Димитров, сега възстановява ИСТИНАТА. Каква може да бъде прогнозата? От сравнителния анализ на текстовете и направените изводи следва **ЗАКЛЮЧЕНИЕТО**:

Текстовете от Шумерския епос за Гилгамеш дават основание да се прогнозира, че при изследванията на Димитров и Балард в Черно Море ще бъдат открити останки от древна цивилизация, съществувала преди катастрофата - ПОТОП –5600 г. пр. н. е. А какво знаем ние за тези древни цивилизации и каква е връзката на нас - българите с тях? Това именно е предмет на нашето следващо изследване.

ЛИТЕРАТУРА:

1. Уилиям Райан и Уолтър Питман, Ноевият потоп. Новите научни разкрития за събитията, които промениха историята, Изд. Славена, 2000.
2. Библия на вехтия и новия завет, Изд. Св. синод на БПЦ, С. 1925 г.
3. Джеймс Фрейзър, Фолклорът в стария завет, С. 1989 г.

ЧАСТ I

СЛЕДИТЕ ОТ ДРЕВНОСТТА

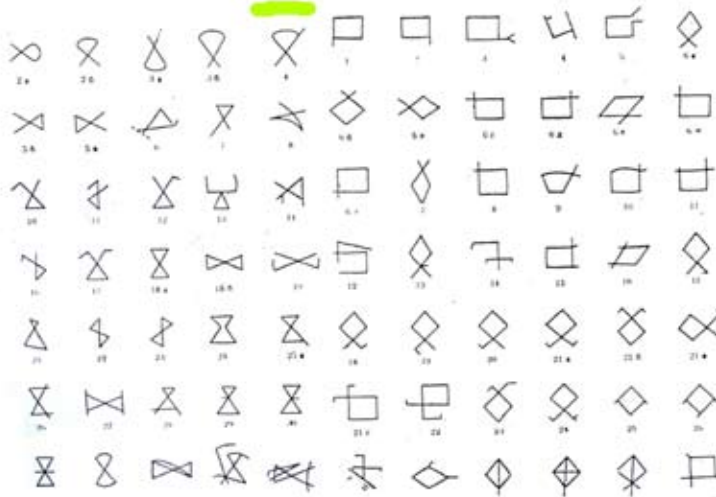
Глава първа

ПисмениТЕ знаци на старите българи и връзката им с древните цивилизации (сравнителен анализ)

Въведение

Почти едно столетие писмените знаци на старите българи са предмет на интерес както на български, така и на чуждестранни учени и изследователи. Най-старото известно досега сведение за тях е от IX век. В произведението на Черноризец Храбър “О писменах” се казва: “с чертами и резами ... четяха и гадаеха”.

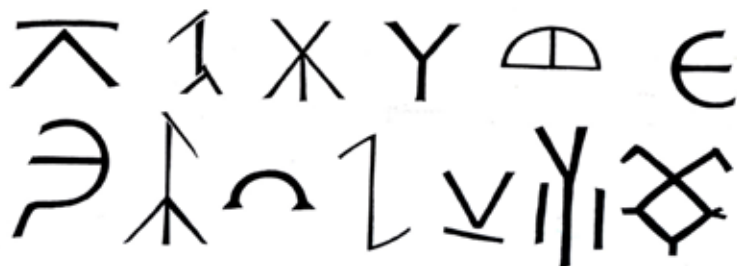
В 1905 г. Шкорпил поставя началото на събиране и публикуване на писмените знаци на старите българи, а в 1980 г. е публикувано вече едно цялостно и систематизирано представяне на знаците от Людмила Дончева-Петкова /1/*. В него е включена историята на събирането и тълкуването на знаците, както и каталог с местонахождението и вида им. Отбелязан е материалът, върху който са нанесени, а също и авторите на съответното откритие. В приложение са представени 42 таблици, съдържащи общо 1337 знака, от които 783 са определени като руноподобни, 14 - като глаголически и 185 - като знаци от кирилицата и гръцката азбука.

Фиг. 1. /1/

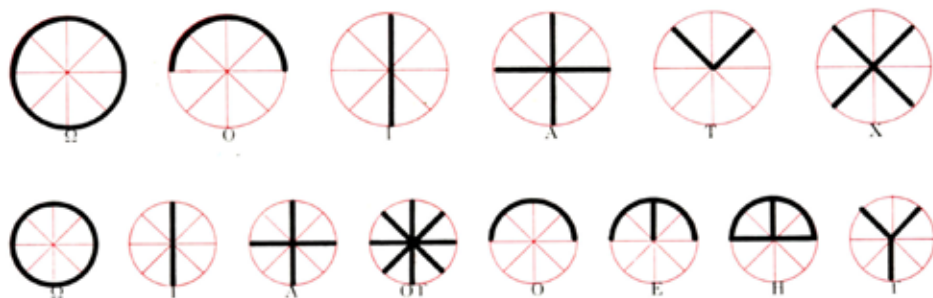
* Цифрите в прави скоби отгук нататък означават номера, под който е посочена използваната литература, в приложения след края на всяка част списък.

В 1982 г. Васил Йончев прави графичен анализ на руноподобните знаци, като ги наименоува “**родови и неизвестни знаци**”.

Фиг. 2. Родови и неизвестни знаци /2/

Неговото заключение е следното: “...огромната маса от разнообразни знаци всъщност е въведена в строго организирана логично разработена система, която можем да сведем само до една геометрична фигура-модул” /2/.

Фиг. 3. Геометрична фигура-модул /2/

В 1992 г. Петър Добрев разчита и установява фонетичното значение на голяма част от писмените знаци на старите българи. Той прочита и една значителна част от надписите на старите българи /3/.

А	Ⲁ	Ф	Ϥ
Б	Ⲃ	Х	Ⲭ, Ψ, Υ
В	Ⲅ, Ⲇ	Ц	Ⲯ, Ⲱ
Г	Ⲉ	Ч	Ⲳ
Г	Ⲋ	Ш	Ⲵ
Д	Ⲍ, Ⲏ	Ѡ(ТХ)	Ⲷ
Е	Ⲑ, Ⲓ, Ⲕ	Щ	Ⲹ
ЙЕ	Ⲇ	Ь	Ⲋ
Ж	Ⲉ	ъ	Ⲍ
З	Ⲋ	Ѧ(Ѣ)	Ⲏ
ДЗ	Ⲍ	Дифтонги и лигатури	
И	Ⲏ	ЙО	Ⲑ = 1 + Ⲋ
КХ	Ⲉ	ЙУ	Ⲓ = 1 + Ⲕ
К	Ⲋ, Ⲍ	АН	Ⲏ, Ⲑ
Л	Ⲏ	ѦА	Ⲓ, Ⲕ, Ⲗ
М	Ⲑ, Ⲓ	УѦ	Ⲍ
Н	Ⲕ, Ⲗ, Ⲉ	УА	Ⲏ
О	Ⲇ, Ⲉ	СИ	Ⲑ = 1 + Ⲓ
П	Ⲉ, Ⲋ	ИШ	Ⲓ = 1 + Ⲕ
Р	Ⲋ, Ⲍ, Ⲏ	Религиозни символи и формули	
С	Ⲉ, Ⲋ	Ⲏ ∈ Ⲏ	ХСА = Христа
С'	Ⲋ	Ⲏ	АН (небе)
Т	Ⲍ	Ⲏ ∈ Ⲏ	АНКХЛ = Ангел
У	Ⲏ, Ⲑ	Ⲏ ∈ Ⲏ	ЭФЭ (възкресение)
		Ⲏ ∈ Ⲏ	Кръст Христов
		Ⲏ ∈ Ⲏ	СИП ЭФЭ ХСА =
			=Светото Възкресение Христово

Фиг. 4. По П. Добрев /3/

И така, първата и най-важна задача - предмет на настоящото изследване, е да се установи цялостната система от писмени знаци на старите българи и графичната форма на всеки отделен знак. За целта е направен преглед на публикуваните знаци и надписи, открити на територията на Средновековна България, определени в литературата като “рунически”. Направен е анализ и разграничение на надписите на гръцки език с гръцки букви, както и на надписите на български език с гръцки букви /4-11/.

При графичния анализ на знаците е отделено особено внимание на археологическата им датировка, като в достатъчна степен “сигурен материал” за изследването са приети знаците по археологически данни, датирани в периода 681-850 г. и географски разположени около старите центрове на Първата българска държава. Графичната форма на всеки отделен знак в изследването е резултат от анализ на модификациите му като единичен знак върху намерени артефакти и в композиции, образуващи текст.

Фиг. 5. Писмени знаци на старите българи

Фиг. 6. Писмени знаци на старите българи /2/

В настоящото изследване не се разглеждат проблемите, свързани с различните фонетични, цифрови, религиозни или други символични значения на знаците. Приема се, че те имат променлив характер във времето, както и свое етническо и географско пространство.

В резултат на това изследване е съставена таблица на писмените знаци на старите българи, която съдържа 132 знака, от които 75 са с фонетично и 9 – с цифрово значение, разчетени и публикувани от Петър Добрев в 1992 г. (Вж. таблица № 1).

Таблица № 1
ПИСМЕНИ ЗНАЦИ НА СТАРИТЕ БЪЛГАРИ

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
А	А	Б	В	В	Г	Г	Д	Д	Д	Е	Е	Е	ВЕ	Ж
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
З	З	И	И	КХ	К	К	К	Л	Л	Л	М	М	М	Н
31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45
Р	Р	О	О	О	О	П	Р	Р	С	С	С	С	Т	Т
46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60
У	У	Ф	Х	Х	Х	ТХ	Ц	Ц	Ч	Ш	Ш	Ш	Ъ	Ъ
61	62	63	68	67	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75
Ъ	К	Ж	А	А	А	Д	Д	У	У	У	У	У	У	У
АС	Ю	Ю	АН	АН	АН	АН	ЪА	УЪ	УЪ	УЪ	УА	СИ	ШИ	АН
76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90
Х	Х	Х	Х	Х	Х	Х	Х	Х	Х	Х	Х	Х	Х	Х
91	92	93	94	95	96	97	98	99	100	101	102	103	104	105
У	У	У	У	У	У	У	У	У	У	У	У	У	У	У
106	107	108	109	110	111	112	113	114	115	116	117	118	119	120
У	У	У	У	У	У	У	У	У	У	У	У	У	У	У
121	122	123	124	125	126	127	128	129	130	131	132			
У	У	У	У	У	У	У	У	У	У	У	У			

Забележка:

Фонетичното значение, отбелязано под знаци №1 до №75 е по Петър Добрев.

Втората основна задача на изследването е да се установи доколко устойчива е била писмената система за визуална комуникация на старите българи, което означава проверка във времето.

Трето хилядолетие пр. н. е.

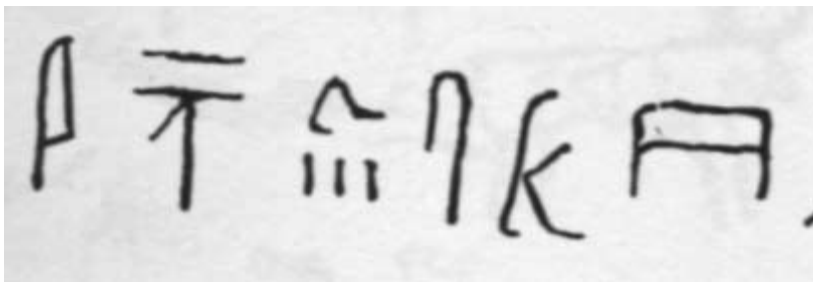
В глава V на “Каменната книга на прабългарите” П. Добрев установява неочаквани аналогии между прабългарската писменост и тази на древен Елам. Това е причината, поради която настоящото изследване започва със сравнителен анализ на писмените знаци на старите българи и древните писмени системи на народите от III хилядолетие пр. н. е. Направен е преглед на литературата за древните писмености и на достъпните археологически материали (скулптурни релефи и фигури, керамика, архитектурни фрагменти и др.), върху които има нанесени знаци и надписи /12-23/.

Фиг. 7. ”Стопански” плочки от Урук и Елам
с преобладаващо линейно-геометрични знаци /19-21/

В периода 3100-2700 г. пр. н. е. между Елам, Шумер и Акад има тясна връзка. От повечето изследователи се приема като най-ранно, от всички древноизточни системи на писменост, шумерското писмо, чието начало по археологически данни се отнася към 3100 г. пр. н. е. Някои изследователи на древни писмености са на мнение, че шумерското писмо е оказало влияние не само на еламското, но и на египетското и протоиндийското писмо. Най-древните образци на това писмо се срещат върху т. нар. “стопански плочки” и върху печати, на които знаците имат линейно-геометричен характер. През периода 2700-1900 г. пр. н. е. шумерското, а също и еламското писмо се променят в абстрактни клинописни знаци. Преходът в клинописно писмо е резултат от технологията за нанасянето на знаците върху глина.

Най-ранната фаза на египетска писмена система се характеризира с линейно-геометрични знаци върху керамика. Тези знаци се запазват и ползват повече от три хилядолетия.

Фиг. 8. Ранни египетски надписи върху керамика

В монументалните стенописи композиционно те се допълват и обогатяват с пиктограми.

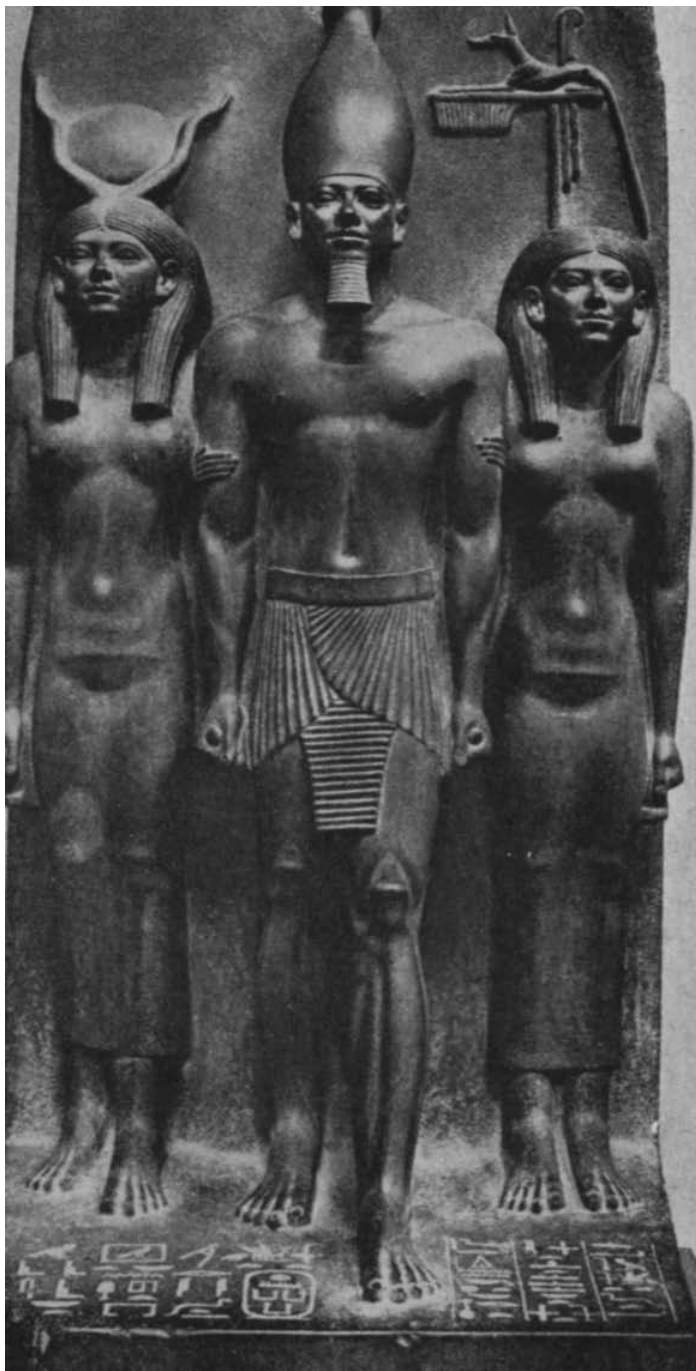
Фиг. 9. Египетска монументална писменост.
(Фрагмент от “стела на Хунен” - Музей “Пушкин”, Москва)

В бързописното или т. нар. йератическо писмо изменението им настъпва съобразно технологията за нанасяне с перо върху папирус.

Фиг. 10. Египетско йератическо писмо.
Папирос “Прис”, 3000 г. пр. н. е. (Лувър, Париж).

В изследването си в тази област, И. Е. Гелб отбелязва, че: “линейно-геометрични знаци върху съдове от глина често се срещат в додинастичния период на Древен Египет” /21/. Нашето изследване показва, че линейно-геометричните знаци са в основата на египетската писменост и в династичния период. Пример в това отношение е скулптурната композиция на Фараон Менкаура.

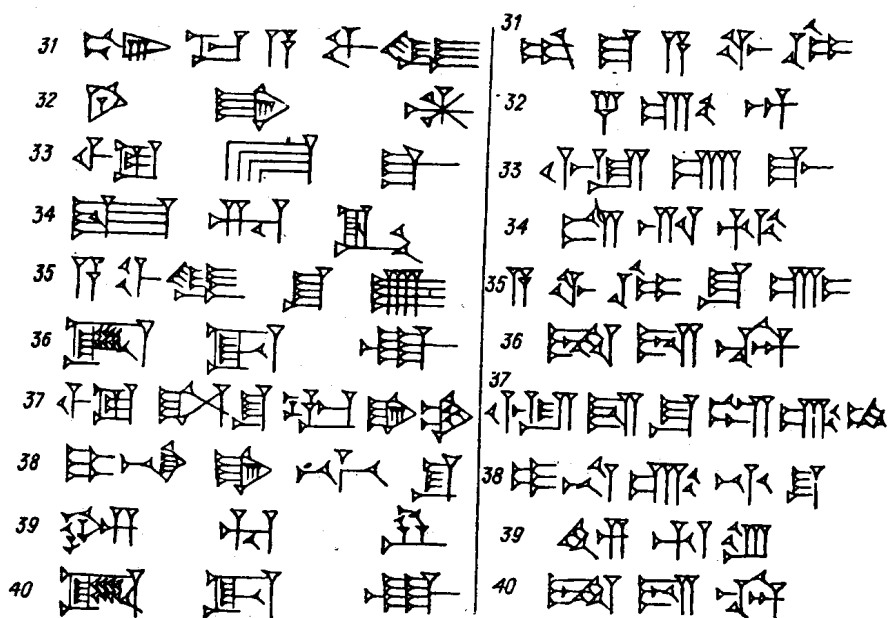

Фиг.11. Фараон Менкаура, богиня Хатор и богиня Номе
(Първа половина на трето хилядолетие, Музей в Кайро)

Фиг.12. Фрагмент от скулптурната композиция на фараон Менкаура

Принципна е разликата в историческото развитие на Шумерското официално и гражданско писмо. От линейно-геометрично, то става усложнено линейно-геометрично (т. е. йероглифно) и все по-рядко допуска изобразителни елементи.

Фиг.13. Шумерско клинописно писмо /19/

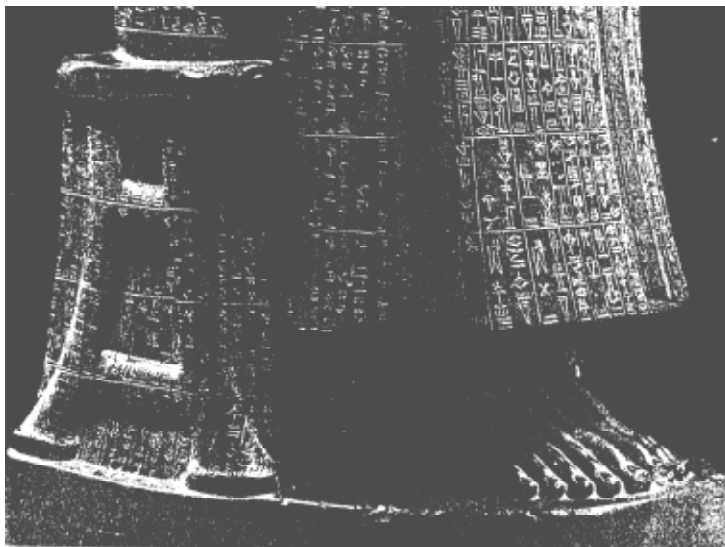
В скулптурните композиции и релефи на шумерите и акадите, обаче, продължава използването на старите опростени и “свещени” линейно-геометрични знаци.

Фиг. 14. Шумерски релеф с писмени знаци

Фиг.15. Скулптурна фигура на Гудея с писмени знаци (Лувър, Париж)

Фиг. 16. Фрагмент от скулптурна фигура на Гудея

Фиг. 17. Статуя на Напир-Асу, царица на Елам с писмени знаци (Лувър, Париж)

Фиг. 18. Релефна плочка с писмени знаци (Мохенджо-Даро)

Резултатите от сравнителния анализ на знаците от третото хилядолетие, свързани с писмените системи на шумери, акади, Елам, Египет, Мохенджо-Даро и Харапа, са представени в таблица № 2 на следващата страница.

I II III IV

Таблица № 2

ЗНАЦИТЕ В ДРУГИ ПИСМЕНИ СИСТЕМИ, ЕДНАКВИ ИЛИ ПОДОБНИ НА ПИСМЕНИТЕ ЗНАЦИ НА СТАРИТЕ БЪЛГАРИ ПРЕЗ ТРЕТО ХИЛЯДОЛЕТИЕ ПРЕДИ НОВАТА ЕРА

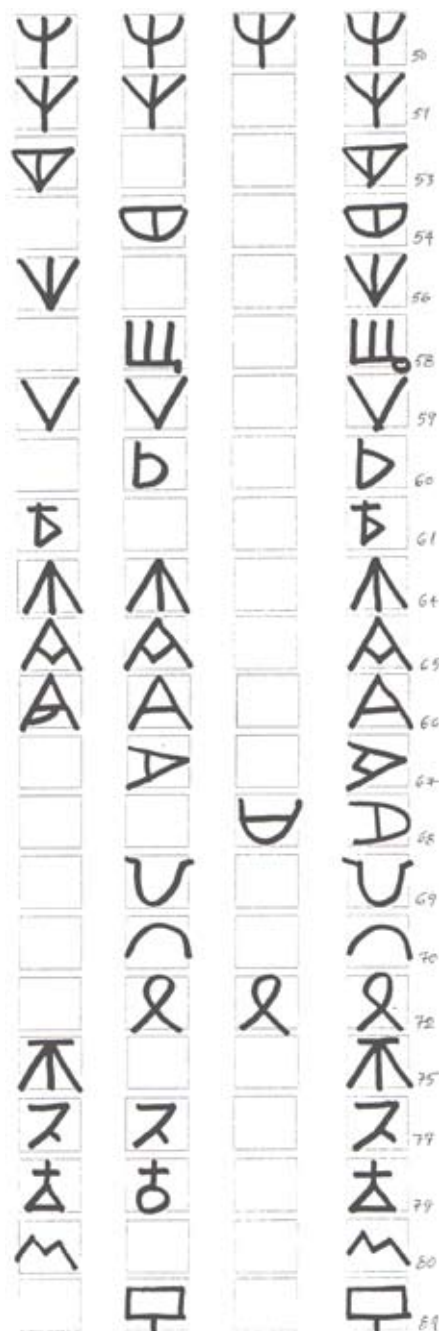
I. Шумери, Акади, Елам

II. Египет

III. Мохенджо-Даро

IV. Стари българи

+	+	+	+	2
Б	Б	Б	Б	3
	V		V	6
У	У	У	У	7
	Г		Г	8
Г	Г		Г	9
		Х	Х	11
Е	Е		Е	12
*	*	*	*	15
З	З		З	16
З	З		З	17
І	І	І	І	18
	Є		Є	20
	Р		Р	27
	Р		Р	34
	<		<	35
В	В		В	38
О	О	О	О	41
◇	◇	◇	◇	42
Х	Х	Х	Х	43
У	У	У	У	46
Ф	Ф		Ф	48

9	9		9	86
	9	9	9	87
		9	9	89
	9		9	90
	9		9	92
	9		9	93
	F		F	94
	B	B	B	95
	Y		Y	100
X		X	X	103
T	T		T	104
X			X	109
☆	☆		☆	111
	9		9	112
	P		P	115
D	D		D	116
	F		F	124
	9		9	126
		9	9	127
L	L	L	L	132
	Ж		Ж	

Забележка:

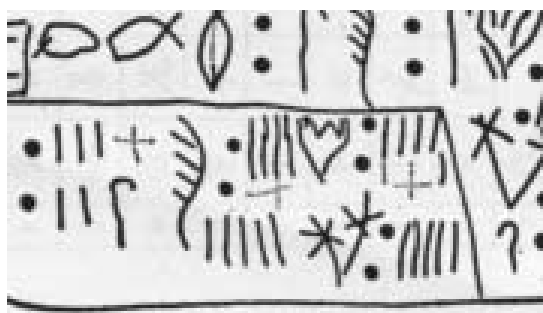
В дясно на IV колона е нанесен номер на знака по таблица №1

Броят на знаците, еднакви с тези на старите българи, е:

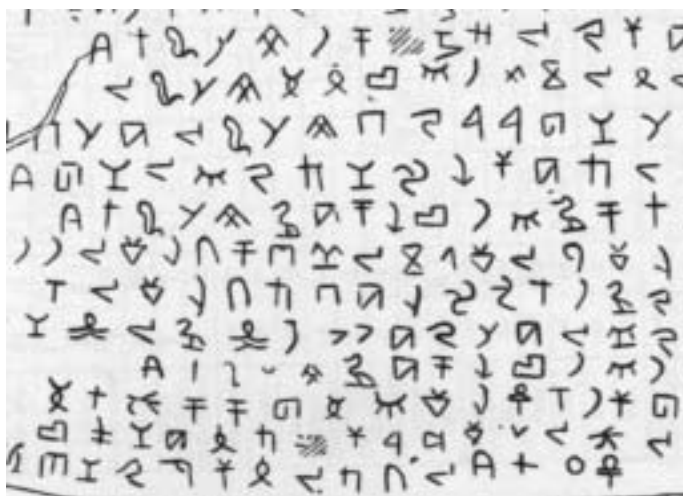
При Шумери, Акади и Елам	При Египет	При Мохенджо-Даро и Харапа
35 бр.	54 бр.	19 бр.

Второ хилядолетие пр. н .е.

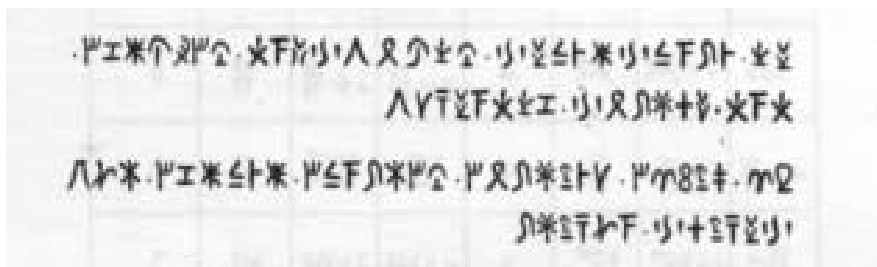
През второто хилядолетие пр. н. е. възникват и други писмени системи. Спазвайки приетия вече принцип, да направим сравнителен анализ с критското линейно писмо, бибълското писмо, хетското линейно писмо, кипърското писмо, а също и това на Бактрия и Китай /19-21, 24-30/. За разлика от египетското писмо, което се развива като композиционна смес от линейно-геометрични и рисунъчни знаци, в Крит ясно се разграничават две системи на писменост – рисунъчна и линейно-геометрична.

Фиг. 19. Критско писмо /21/

Фиг. 20. Писмо на бронзова плочка (Бибъл) /21/

Фиг. 21. Кипърски надпис от Едалион /21/

При хетите, подобно на шумерите, началната фаза е линейно-геометрична, втората фаза е смесена (рисуначна и линейно-геометрична), а третата фаза е клинописно писмо. Кипър има ясно изразено линейно-геометрично писмо. В Китай, в ранната фаза, има преобладаващо линейно-геометрични знаци (надписи върху гадателски кости). В следващите периоди, като графична конструкция, знаците се приближават към обобщения образ и визуалното и композиционно въздействие на клинописното писмо. Известни изменения настъпват в периода на Империята Хан. Тогава се забелязва определено възвръщане към част от линейно-геометричните знаци от ранната фаза (1800 г. пр. н. е.).

Фиг. 22. Писмени знаци върху керамика (Бактрия) /39/

Фиг. 23. Писмени знаци върху керамика (Бактрия) /28/

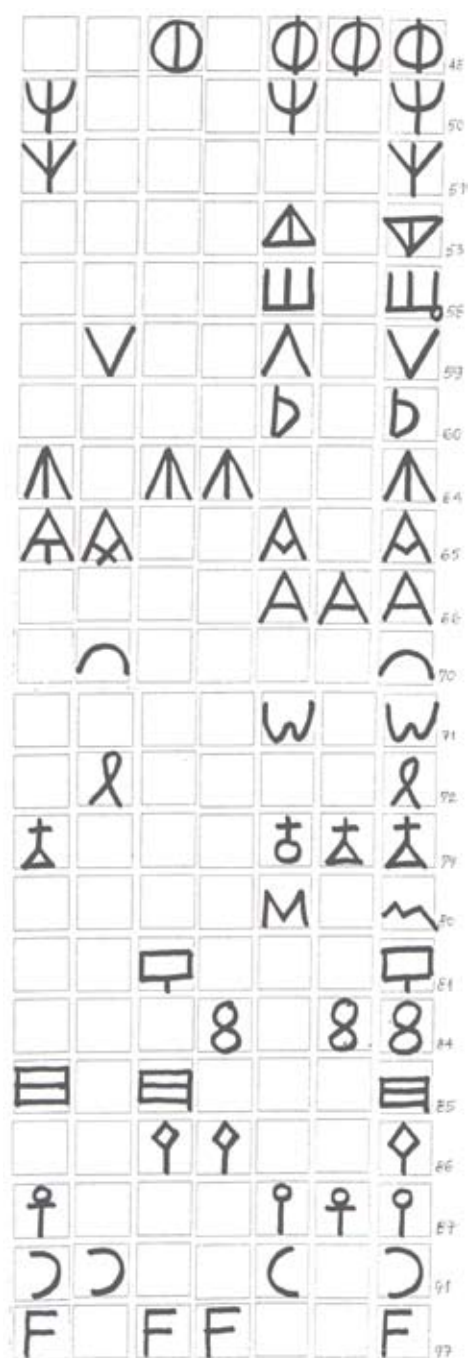
Фиг. 24. Керамика (Бактрия) /39/

Резултатите от сравнителния анализ на знаците от второто хилядолетие, свързани с писмените системи на Крит, Бибъл, хети, Кипър, Бактрия и Китай, са представени в таблица № 3.

+	+		+	+	+	+	2
	л	б		б	б	б	3
	'				7	7	4
	Y			Y		Y	7
		Г		Г		Г	9
	⌘	⌘	⌘	⌘	⌘	⌘	11
		✖	✖			✖	15
	3			3	3	3	16
		з	з	з	з	з	17
1		1		1	1	1	18
>					>	>	21
┐			┐	┐		┐	22
			Л			Л	23
<		<				<	23
				б		б	30
				€		€	30
о	о	о	о	о	о	о	41
		◇		◇		◇	42
	х		х	х	х	х	43
				н		н	45
Y	Y		Y	Y	Y	Y	46
				8		8	47

НА ЗНАЦИТЕ В ДРУГИ СИСТЕ-
МИ НА ПИСМЕНОСТ, ЕДНАКВИ
ИЛИ ПОДОБНИ НА ПИСМЕНИ-
ТЕ ЗНАЦИ НА СТАРИТЕ БЪЛГА-
РИ ПРЕЗ ВТОРО ХИЛЯДОЛЕТИЕ
ПРЕДИ НОВАТА ЕРА

- I. Крит
- II. Бибъл
- III. Хети
- IV. Кипър
- V. Бактрия
- VI. Китай
- VII. Стари българи

				В	В	В	99
У	У		У			У	100
		☆				☆	101
Х			Х	Х		Х	103
Т	Т	Т	Т	Т	Т	Т	104
			Є			Є	107
			Є			Є	108
			∞			∞	109
			Х			Х	110
			Р			Р	112
		Δ	Δ	Δ		Δ	113
		□		□		□	115
	У					У	122
			Л			Л	127
А						А	130
				Н		Н	131

Забележка:

В дясно на колона 7 е нанесен номер на знака по таблица №1

Броят на знаците, еднакви с тези на старите българи:

При Крит	При Бибъл	При хети	При Кипър	При Бактрия	При Китай
20 бр.	16 бр.	19 бр.	23 бр.	36 бр.	18 бр.

Първо хилядолетие пр. н. е.

Почти всички литературни източници сочат първото хилядолетие пр. н. е. за начало на древните и съвременните азбуки /19-22, 31, 32/.

Сравнителният анализ за тази епоха обхваща: финикийски, гръцки, тракийски, карийски, етруски, иберийски и латински писмени знаци. Резултатите от сравнителния анализ на гореспоменатите писмености и знаците на старите българи е представен в таблица № 4.

I II III IV V VI VII VIII

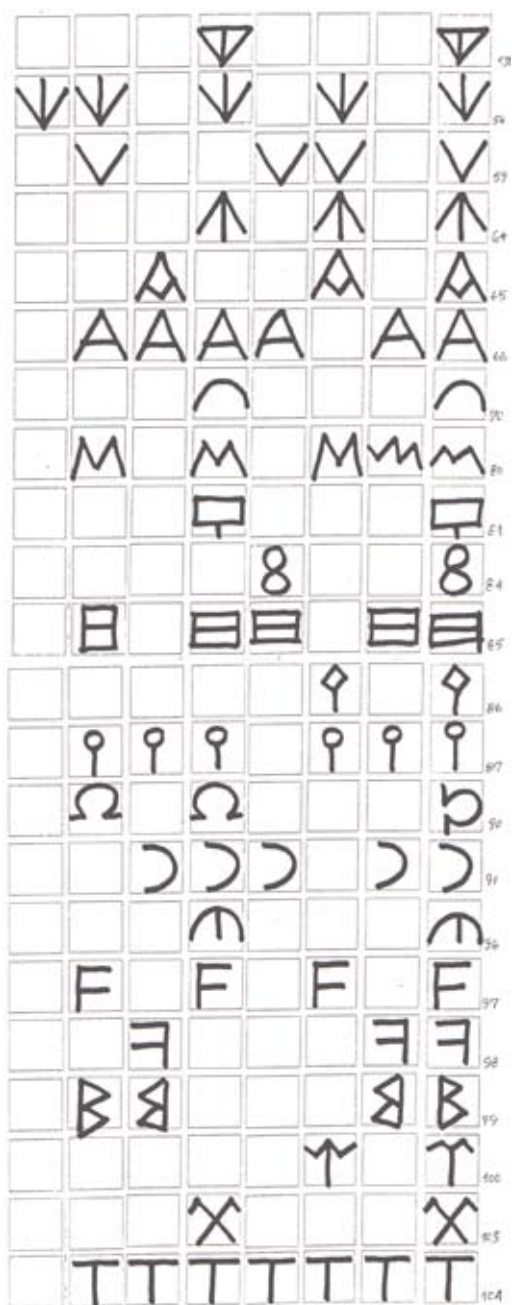
+	+			+			+	2
9	2	Б					Б	3
		Д		Д		Д	Д	5
У							У	7
1	7					1	7	8
	Г	Г	Г		Г		Г	9
				⌘	⌘		⌘	11
	≡			≡		≡	≡	12
					×		×	15
Σ	Σ		Σ	Σ	Σ	Σ	Σ	17
	I	I		I	I	I	I	18
		>		>		>	>	21
			┐				┐	22
	<				<		<	33
О	О	О	О		О	О	О	41
					◇		◇	42
Х	Х		Х		Х	Х	Х	43
		Н	Н		Н		Н	45
	У	У	У		У		У	46
Ф	Ф		Ф	Ф	Ф		Ф	48
У	У			У	У		У	51
					⌘		⌘	52

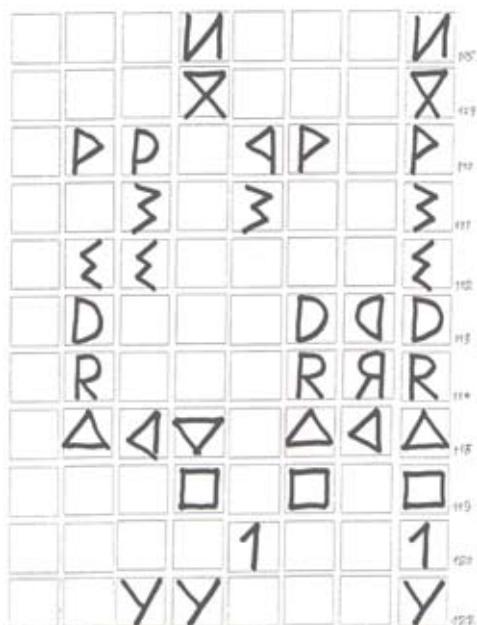
Таблица № 4

На знаците в други системи
на писменост, еднакви или по-
добри на писмените знаци на

Старите Българи през
ПЪРВО ХИЛЯДОЛЕТИЕ
ПРЕДИ НОВАТА ЕРА

- I. Финикийски
- II. Гръцки
- III. Тракийски
- IV. Карийски
- V. Етруски
- VI. Иберийски
- VII. Латински
- VIII. Стари българи

Забележка:

В дясно на колона VIII е нанесен номер на знака по таблица №1

Броят на знаците, еднакви с тези на старите българи:

При фини- кийски	При гръцки	При тракийс- ки	При ка- рийски	При етрус- ки	При ибе- рийски	При латин- ски
10 бр.	28 бр.	20 бр.	28 бр.	18 бр.	29 бр.	19 бр.

Първо хилядолетие от н. е.

В първото хилядолетие от новата ера обширни региони от Европа, Азия и Африка приемат гръцката или латинската писмена система. След похода на Александър Велики на изток, Бактрия се преобразува в Гръцко-бактрийско царство (306–140 г. пр. н. е.). Там, за официални надписи, се използва гръцката система от знаци, но паралелно съществуват и други системи. В Бактрия, Кавказ и Югоизточна Европа старите българи запазват своята писмена система до средата на IX век. Практиката да се изписват официални надписи с гръцки знаци съществува и в Бактрия. В бактрийските археологически материали от периода на гръцко-бактрийското царство в някои надписи, нанесени върху камък, се установява наличието на знаци, които не принадлежат на гръцката писмена система, а са типични писмени знаци на старите българи - напр. знак № 60 от таблица № 1. Вероятно по времето на цар Борис I е била извършена реформа на писмените знаци, като от 132 те са намалени на 59 знака в кирилицата. Същевременно съществуват паралелни и близки по линейно-геометричния си характер писмености, известни като

рунически (III-XIV век). Направен е преглед на достъпните археологически материали, свързани с Южна Русия и Кавказ, както и на руническите писмености като: германски, датски, шведски и норвежки, англосаксонски и тюркски /19-22, 33-40/.

Резултатите от сравнителния анализ на гореспоменатите системи на писменост с тези на старите българи са представени в сравнителна таблица № 5, показана на стр. 40, а изводите от анализа ѝ са дадени по-долу.

Броят на знаците, еднакви с тези на старите българи:

Рунически					Южна Русия
Германски	Датски	Шведски/ норвежки	Англо-саксонски	Тюркски	Кавказ
18 бр.	10 бр.	7 бр.	11 бр.	35 бр.	68 бр.

В тази таблица прави впечатление големият брой еднакви знаци на тюрките с тези на старите българи. Изследванията на Кизласов /40/ показват, че по време на първия тюркски хаганат през VI век от н. е. тюркските рунически знаци са **заимствани от региона на Согда и Бактрия**.

Резултати от анализа:

- Старите българи са ползвали система от писмени знаци, които имат линейно-геометричен характер.

- Голяма част от знаците, използвани от старите българи, участват в писмените системи на древните цивилизации.

- Липсват исторически и археологически опорни факти, които да доказват в кой период, от кое време и откъде старите българи са придобили за ползване писмената система от знаци.

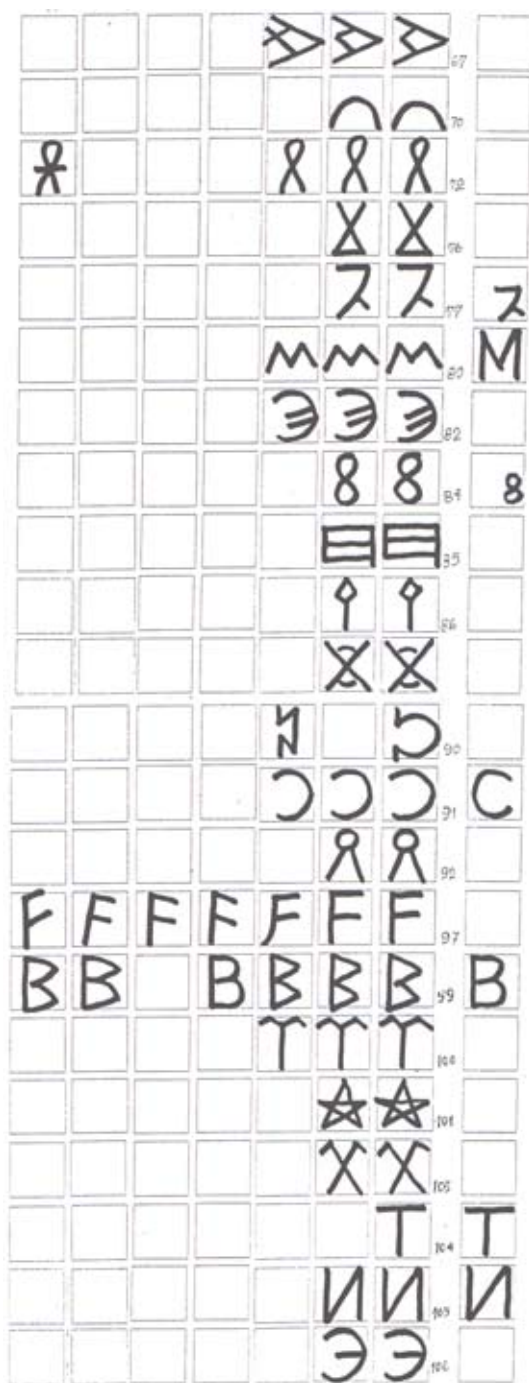
- Има основания да се твърди, че кирилицата представлява ре-форма на по-старата писмена система, използвана от старите българи.

**На знаците в други системи на писменост, еднакви или подобни на
писмените знаци на Старите Българи през
ПЪРВО ХИЛЯДОЛЕТИЕ ОТ НОВАТА ЕРА**

⌒	⌒		⌒	⌒	⌒	⌒	2	
+	+	+	+	+	+	+	3	
				⌑	⌑	⌑	4	⌑
				7	7	7	5	
				⌒	⌒	⌒	6	
				7	7	7	7	
						⌒	8	⌒
						⌒	9	⌒
				4	4	4	10	4
⌒			⌒	⌒	⌒	⌒	11	
				⌒	⌒	⌒	12	
					⌒	⌒	13	
					⌒	⌒	14	
					⌒	⌒	15	
⌒			⌒	⌒	⌒	⌒	16	
						⌒	17	
						⌒	18	
						⌒	19	
				⌒		⌒	20	
						⌒	21	
						⌒	22	
						⌒	23	
						⌒	24	
						⌒	25	

VI. Южна Русия
VII. Дунавска България
VII-IX в.
VIII. Кирилица

I	II	III	IV	V	IV	VII	VIII
					ρ	ρ	ρ ₃₁
					<	<	
					П	П	П ₃₆
						ᄁ	ᄁ ₃₈
						5	5 ₃₉
				€		€	e ₄₀
○				⊙	○	○	○ ₄₁
◇				◇	◇	◇	
×				×	×	×	×
					Н	Н	Н ₄₅
У	У	У	У	У	У	У	У ₄₆
					8	8	8 ₄₇
	Φ				Φ	Φ	Φ ₄₈
					⋈	⋈	
У	У			У	У	У	
					8	8	
				∇	∇	∇	
					Щ	Щ	Щ ₅₈
					ᄂ	ᄂ	ᄂ ₆₀
					ᄃ	ᄃ	ᄃ ₆₁
				А	А	А	А ₆₅
				А	А	А	А ₆₆

					Ɛ	Ɛ	108	E
					⌘	⌘	109	
Ɔ					Ɔ	Ɔ	110	Ɔ
				3		3	111	3
				ε	ε	ε	112	
					D	D	113	
					R	R	114	Я
					⌘	⌘	115	
					F	F	116	
					F	F	117	
				Δ		Δ	118	Δ
□			□		□	□	119	
1		1		1	1	1	120	1
		Y				Y	122	Y
				J	L	L	127	
					A	A	130	A
N	N		N	N		N	131	
					Ж		132	Ж

Забележка:

В дясно от колона VII е нанесен номер на знака по таблица №1

ГЛАВА ВТОРА

ПИСМЕНИ ЗНАЦИ ВЪРХУ ЧЕРНОМОРСКИ ПОДВОДЕН АРХЕОЛОГИЧЕСКИ ОБЕКТ ОТ НЕОЛИТА И ВРЪЗКАТА ИМ С ДРЕВНИТЕ ЦИВИЛИЗАЦИИ (сравнителен анализ)

Както вече бе споменато в началото, през 1962-1998 г. са проведени океаноложки изследвания на Черноморския басейн. В тях са участвали американски, български, руски и турски изследователи и специалисти. В резултат на изследванията е установен катастрофален потоп, датиран по време в 5600 г. пр. н. е. Има основание да се предполага, че този потоп е нанесъл поражения на високоразвита цивилизация, обитавала старите брегове на значително по-малко по акватория сладководно езеро. Българският участник в тези изследвания – проф. Петко ДИМИТРОВ от Института по океанология към БАН, е открил през 1985 г. и подводен археологически обект, условно наречен от него “Чинията на Ной”. Обектът има формата на пресечен конус с размери в см $D_1=35$, $D_2=21$ и $H=9$ и има издълбана вътрешна част, като наподобява чиния. Върху външната стена на конуса и външната част на дъното има знаци, издълбани с острие. Част от знаците са ясно различими, но за повечето от тях може да се съди по плитките останки от следи в структурата на формата.

Фиг. 25. “Чинията на Ной” /41/

Знаците, нанесени върху обекта, имат линейно-геометричен характер. Някои от тях са съчетани в композиции. Има и еднакви по форма знаци, които се повтарят. Броят на ясно различимите знаци е 28, от които с различна форма са 23. Общият брой, в който се включват и тези, от кои-то има само остатъчни следи и не може с точност да бъде възстановена формата им, е около 60.

Направен беш е сравнителен анализ на формата на знаците с други такива, намерени на територията на България, а именно: плочки със знаци от Градешница и печат от Караново, датирани около петото хилядолетие, както и най-ранния слой знаци от пещерите “Магура” и “Байлово”.

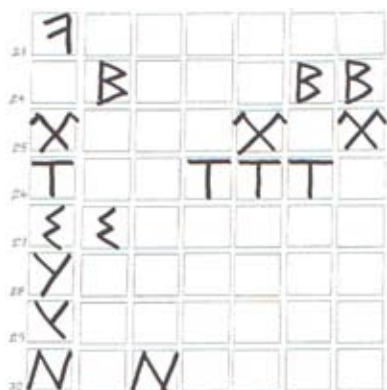

Фиг. 26. Фрагмент от древни писмени знаци (пещера Магура) /43/
 Резултатите са представени в по-долната таблица

Таблица № 6

Сравнителен анализ на знаците върху подводен археологически обект от неолита (“чинията на Ной”) и връзката им със знаци на други древни цивилизации

I	II	III	IV	V	VI	VII
+	+		+	+	+	+
		∩	Б	Б	Б	Б
Y		Y	Y	Y	Y	Y
Г		Г	Г	Г		
Σ	Σ			Σ	Σ	
I	I	I	I	I	I	I
>		>				
			Р			
<	<	<			<	
			О	О	О	О
			⊕			
X			X	X	X	X
H	H					
Λ	Λ					
⌘	⌘					
V	V			V	V	
A	A		A	A	A	U
X			X			
М			М	М	М	
			♀	♀	♀	
			♀		♀	
F					F	

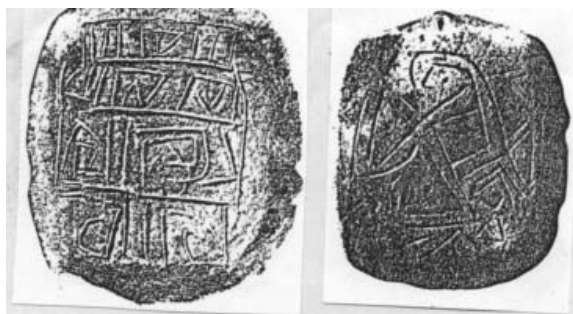

През 1998 г. Тодор Стойчев разчита плочките от Градешница и знаците от “Магура” и “Байлово” като математически календарни надписи. Той забелязва линейно-геометричния характер на знаците и определя част от тях като “меандровидни” /43/.

На фигура 7 са представени на т. нар. “стопански плочки” от Урук и Елам (линеарно писмо). Като ги сравним със знаците върху печата от Караново (фиг. 27) и плочка от Градешница, ще установим сходния им линейно-геометричен характер и наличието на еднакви знаци в тези различни по време и място артефакти. Само, че артефактите от българските земи са най-малко едно хилядолетие по-стари! Как да си обясним обаче, че някои особено характерни линейно-геометрични знаци от “Магура” и “Байлово” присъстват в свещената система от знаци на Древния Египет?

Фиг. 27. Печат от Караново

Фиг. 28. Плочка от Градешница

Решавайки проблема за периода на катастрофата в Черно море, Райън и Питман /41/ представят своя хипотеза за вероятните пътища за преселение, като отбелязват възникването на нови средища на цивилизация в началото на V хилядолетие (фиг. 29).

В том втори, стр. 233 от “История на пластичните изкуства”, Николай Райнов /42/ цитира т. нар. “Царски папирус”, съставен около 1500 го-дини преди новата ера. В него се съобщава, че през V хилядолетие пр. н. е. от север са дошли “полубогове - наследници на Бог Хор”. Някои изследователи на древните писмености изразяват мнение, че египетската писменост е възникнала под влияние на шумерската. Има и мнения, че шумерите са приели своята писменост от предшестваш ги културен кръг. И. Е. Гелб /21/ дори отбелязва тази вероятност по следния начин: “от друг етнически елемент, който поради отсъствие на по-добър термин, аз назовавам “елемент X”.

А може би при двете древни цивилизации – Египет и Шумер, трябва да се взема под внимание по-старата Черноморска цивилизация, съществувала около бреговете на бившето сладководно езеро?

Хипотезата на У. Райън и У. Питман за вероятните пътища на преселение почти напълно съвпада с резултатите от настоящото изследване на писмените знаци на старите българи. Къде обаче е мястото на старите българи? Във връзка с общата схема на преселение, У. Райън и У. Питман допускат вероятността, че един от преселенията на изток народи са тохарите. През V хилядолетие, според Йоргуз Ерол /41 – стр. 211-212/, в Таримската котловина е съществувало сладководно езеро, чиято акватория е била с приблизителни размери на Черноморското. Възможно ли е това да е бил пътят и на старите българи? Една възможна историческа писмена сле-да е анонимният латински хронограф от 354 г. от н. е. /44 – стр. 8-14/, в който българите са определени като един от народите, произлезли от най-големия син на Ной – Сим. Важно значение за изясняването на този въпрос биха имали по-нататъшните подводни изследвания на древната Черно-морска цивилизация.

5. ВАКЛИНОВ, С. Формиране на българската култура.
6. BOGDAN, D. Grafitele de la Basarabi, *Analele Universitatii Bucuresti, Seria stiinte Sociale Istorias* №16, IX. – B., 1960.
7. ЗЛАТАРСКИ, В.Н. История на Първото българско царство. – С., 1918.
8. ВЕЛКОВ, И. Плиска – първата българска столица. – С., 1928.
9. МАВРОДИЕВ, Н. Старобългарско изкуство. – С., 1959.
10. АНДРЕЕВ, Й. Българските ханове и царе, VII-XIV в. – С., 1998.
11. СТЕПАНОВ, Ц. Власт и авторитет на ранносредновековна България. – С., 1999.
- III хилядолетие пр. н. е.
12. ВСЕОБЩАЯ История Искусств. – т. I. – М., 1956.
13. L'ART et l'homme. – Vol. I. – P.: Librairie Larousse, 1957.
14. PARROT, A. Sumer. – P., 1981.
15. PORADA, E. Alt Iran. – B.B., 1962.
16. BASHAM, A.L. The wonder that was India. – L., 1969.
17. WEBSTER, D. Valley of the mummies. – National Geographic, 1999, No 4, pp 76-87.
18. WEEK, K.R. Valley of the kings. – National Geographic, 1998, No 3, pp 1-33.
19. DIRINGER, D. The alphabet. – L., 1949.
20. FRIEDRICH, J. Geschichte der Schrift. – Heidelberg, 1966.
21. ГЕЛЪБ, И.Е. Опыт изучения писма. – М., 1982. / GELB, I. A Study of Writing. – Chicago & London, 1963.
22. ЙОНЧЕВ, В. Шрифтът през вековете. – С., 1964.
23. ПЬОТРОВСКИ, Б.Б. Вади Аллаки. – М., 1981.
- II хилядолетие пр. н. е.*
24. АВДИЕВ, В.И. История на Древния Изток. – С., 1974.
25. МЕРИДЖИ, М. Тайны древних писмена. – М., 1976.
26. ДЮРИНК-КАСПЕРС. Маргиано-Бактрийский археологический комплекс и харапское письмо. – Вестник древней истории, 1997, бр. 3, 51-56.
27. ДЖОАН, А. Образы сверхчувственного мира, Бактрийско-маргианские печати в их связи с Ближним Востоком и долиной Инда. – Вестник древней истории, 1998, бр. 2, 81-94.
28. АН СССР. Древняя Бактрия. Материалы советско-авганской экспедиции, 1969-1973. – М., 1976.
29. БОНГАРД-ЛЕВИН, Г.М.И. Индия в древности. – М., 1985.
30. АН СССР. История Китая. – М., 1974.
- I хилядолетие пр. н. е.**
31. ГЕОРГИЕВ, В. Траките и техният език. – С., 1971.
32. FOL, A.K., Jordanov, K., Porozhanov & V.Fol. Ancient Thrace. – S., 2000.
- I хилядолетие от н. е.***
33. АРТАМОНОВ, М.И. Археологические памятники Кабардино-Балкария. – Материалы и исследований по археологии СССР, 1941, бр. 3.

* Вж. и 19 – 21

** Вж. и 19 – 22

*** Вж. и 19 – 22

34. ТУРЧАНИКОВ. Памятники письма и языка народов Кавказа и Восточной Европы. – Л., 1971.

35. ЩЕРБАК, А.М. Знаки на керамике и кирпичях из Саркела – Белой Вежи. – Материалы и исследований по археологии СССР.

36. ПИЧИКЯН, И.Р. Клад Окса и храм Окса. – М., 1998.

37. ГРЮНБЕРГ, А.Л. Языки восточного Гиндо Куша. – М., 1972.

38. КРУГЛИКОВА, И.Т. Дилберджин. – М., 1974.

39. МАСОН, В. М. Страна тысячи городов. – М., 1966.

40. КЫЗЛАСОВ, И.Л. Материалы к ранней истории тюрков. – Российская археология, 1998, бр. 1, 71-81; 1999, бр. 4, 99-107.

Неолит

41. РАЙЪН, У. и У.Питмън. Ноевият потоп. Новите научни разкрития за събитията, които промениха историята. – В., 2000.

42. РАЙНОВ, Н. История на пластичните изкуства. – т. II и т. III. – С., 1938.

43. СТОЙЧЕВ, Т. Археоастрономия. Праисторически свидетелства за измерване на времето от България. – С., 1998.

44. ДОБРЕВ, П. История на българската държавност. – С., 1995.

ДОПЪЛНЕНИЯ

КЪМ РЕЗУЛТАТИТЕ ОТ СРАВНИТЕЛНИЯ АНАЛИЗ НА ПИС- МЕНИТЕ ЗНАЦИ НА СТАРИТЕ БЪЛГАРИ

Предходните глави, първа и втора са текст на доклада на автора пред националната научна конференция: “Приносът на Българите в световната цивилизация”. 20-21 октомври 2000 г., Софийски университет. “Св. Климент Охридски. Без изменения докладът е представен пред Петата научна конференция: “България в световната история и цивилизации – дух и култура”. 18-19 ноември 2000 г. Варна; Интернационалният юбилей на Института по география, 30 ноември – 1 декември 2000 г.; Международна конференция на остров Сицилия, под председателството на проф. Франческо Торе, директор на Института по геология и морска археология, Трапани, Сицилия, 16-17 януари 2001 г.; и др.

Докладът за това изследване е публикуван изцяло в сп. “Български векове” бр.3.2001 г., сп. “Авитохол”, кн. 14-15, 2001 г. и в-к “Азбуки” бр. 5. 2001 г. Особен интерес към втората част от доклада: “Писмени знаци върху подводен археологически обект от неолита и връзката им с древните цивилизации /сравнителен анализ/, проявиха : проф. Уилям Райан и проф. Уолтър Питман от Колумбийския Университет, САЩ, проф. Франческо Торе, Институт по Геология и морска Археология, Италия, проф. Харалд Харман, Институт по мултилингвистика, Белгия- Финландия, проф. Боб Балард, САЩ и др. Резултатите от тази част от доклада /Таблица № 6/ са публикувани от проф. Харалд Харман, Дуайт Колеман, Institute for exploration и Института по Океанология към БАН. Варна. <http://www.io-bas.bg> .

* Цифрите в прави скоби оттук нататък означават номера, под който е посочена използваната литература, в приложения след края на всяка част списък.

ЧАСТ II РЕФОРМАТА

Глава първа ПИСМЕНИТЕ ЗНАЦИ НА СТАРИТЕ БЪЛГАРИ И РЕФОРМАТА ИМ В СРЕДАТА НА IX ВЕК

В средата на девети век се появяват Кирилицата и Глаголицата, които в началото имат локален периметър на приложение - България и Великоморавия, но впоследствие Кирилицата става писменост на много народи и се разпространява в обширни райони на Европа и Азия. Интересът на изследователите към Кирилицата и Глаголицата, датира от почти три столетия.

Спорът на учените, коя от тях е по-стара и от къде са взети знаците, е започнал още в 1782 г. В периода 1782-1900 г., участници в тази дискусия са: (1783 г.) Добровски; (1785 г.) Добнер; (1826 г.) Стрицер; (1828 г.) Шлецер; (1836 г.) Копитър; (1852 г.) Григорович; (1853 г.) Венелин; (1855 г.) Бодянски; (1857 г.) Шафарик; (1858 г.) Миклошич; (1866 г.) Серезневски; (1874 г.) Архимандрит Амфилохий; (1877 г.) Архимандрит Амфилохий; (1881 г.) Тайлар; (1883 г.) Архимандрит Амфилохий; (1884 г.) Милер; (1889 г.) Тихонравов и (1895 г.) Голубински.

Най-вероятната причина за липсата на българско участие в този период може да бъде обяснена с турското робство.

В 1853 г. Юрий Венелин казва: "...Сегашните българи, отделени от съобществото с европейските просветени народи, нищо не знаят за препирните, които до сега ставаха..."¹. През изминалия XX век дискусията продължава с неотслабваща сила и интерес: (1905 г.) Лескин; (1908 г.) Соболев; (1911 г.) Ягич; (1914 г.) Лавров; (1918 г.) Шчепкин; (1928 г.) Кар-ский; (1941 г.) Якубинский; (1946 г.) Лукотка; (1951 г.) Селищев; (1953 г.) Якубинский (1955 г.) Гранстрем; (1958 г.) Коен и (1961 г.) Истрин. Малкото българи, които вземат отношение по този проблем, са: (1913 г.) Фортунов; (1919 г.) Цонев; (1952 г.) Емил Георгиев и (1982 г.) Васил Йончев... и др. Кратки анализи на становищата на част от тези изследователи са представени от проф. Васил Йончев² и Иван Александров³. Напоследък, този проблем отново бе подет от множество изследователи. До днес спорът не е приключил!

Още в началото на тази дискусия, в 1783 г., Добровски задава въпрос: "...ако ли Методий и Кирил най-много са се трудили за СЛОВЕНЕТЕ и ЧЕСИТЕ (т.е. моравците), то как и защо да превеждат, Тия, зарад тях Светото Писание не на тяхно, а на съвсем чуждо, БЪЛГАРСКО НАРЕЧИЕ?..."? Подобен въпрос си задава и Юрий Венелин¹ ("Критически издирвания за историята българска", превод Ботю Петков, Земун, 1853 г.): "...от де се взе у нас този чужд не руски език, който от времето на Нестор с такова мъчител-

ство притесняваше русите. Словестност... която и до сега владее църквите не само в просторната Росийска империя, но и в Галиция... и в североизточната Унгария (маджарите не са славяни)... Дали той не е бил народен език и на някакъв народ?" (част първа, стр. 63). По-нататък Венелин продължава: "Кирил и Методий преведоха Свещеното писание не на някакъв друг език, а на български, несъмнено на български; или, което е все едно, църковният език, който се употребява сега в Русия, Унгария, Сърбия, Далмация и истинската България, е ЕЗИКЪТ БЪЛГАРСКИ, който в другите страни е мъртъв, но е жив и народен език и до сега в България" (Част първа, стр.71). (Приложение II-1: Юрий Венелин и неговият принос за историята на българите).

Въпросът за езика, на който е направен първият превод на Свещеното писание, не е предмет на настоящето изследване.

Но трябва да отбележим, че Юрий Венелин е първият изследвател на характерните особености на езика, обичаите, традициите и народните умотворения на българите. По това време (1830 г.) той е командирован от руската императорска Академия на науките в България.

Като че ли единствено безспорен остава само фактът, че Кирилицата и Глаголицата имат определена връзка с религиозната реформа.

Достатъчно известни са дипломатическите връзки на княз БОРИС I-МИХАИЛ с християнските първосвещеници на Константинопол - патриарх Игнатий (847-858), (867-877) и патриарх Фотий (858-867), (877-886), и на Рим - папа Николай IV (858-867), папа Адриан II (867-872) и папа Йоан VIII (872-882).

Напълно неизвестни са връзките на княз БОРИС I със съставителите на "Славянското писмо" светите братя Кирил и Методий. Безспорно е обаче признанието, че той е един вторичен "ползвател" на великото им дело.

Напълно неизвестни са и дипломатическите връзки между наследниците на СТАРАТА ВЕЛИКА БЪЛГАРИЯ.

Нашите издирвания, на други, неизвестни до сега исторически източници в определена степен бяха насочени от доклада на Петър Голийски - "Джагфар тарихы" като извор за историята на българите /4/, представен на научна конференция в СУ "Св. Климент Охридски" (21.X.2000г.) (публ. сп. "Български векове" бр. 3). В заключителната част на своето изследване Голийски определя тези български летописи като домашни, т.е. български извор и прави заключение: "...би било възмутително, ако го оставим непроучен и пренебрегнат..."

Нашата проверка на източника ("Бахши Иман. Джагфар тарихы. Свод булгарских летописей, том I, 1993 г.; том II, 1994 г. и том III, 1997 г., издадени в Оренбург, Русия под редакцията на Ф. Х. Нурутдинов и Р. Ш. Шарипов) и съпоставката на споменати в него факти, имена и събития с гръцки, латински и други извори води до заключението, че той е доста-тъчно надежден. Нещо повече, в него са представени исторически данни, които до сега бяха

неизвестни на съвременната историография. Извършените от нас проверки за достоверност на източника представяме в приложенията /I/ за проверка на източника, който за краткост назоваваме: “Български летописи - Д. Т.”.

Най-ранното сведение за писмената система на старите българи е от VI век пр. н. е., когато българският владетел от сарматска династия Булат въвел правило да се води преписка с чуждестранните държави на гръцки език с гръцки букви (том I, стр.85). “...Управлявал 10 години... Славил се с добродушие и миролюбие. Разрешил на гърците да построят няколко градове в северното Причерноморие, за което му платили голям данък...” За да изясним как е изглеждала гръцката писмена система в VI век пр. н. е. по-долу ще направим съпоставка с писмената система на старите българи.

ГЛАВА ВТОРА

ДРЕВНОГРЪЦКИ И ДРЕВНОБЪЛГАРСКИ ПИСМЕНИ ЗНАЦИ

Почти всички изследователи на древни писмености са на мнение, че древногръцката азбука произхожда от финикийската. Редица знаци в тези две азбуки, обаче, дават основание за предположението, че и двете са взети от друга, по-стара писмена система. Показателно в това отношение е развитието на древногръцката азбука в трите ѝ фази: архаична (VIII-VII в. пр. н. е.), средна (VI-IV в. пр. н. е.) и класическа (III в. пр. н. е.). В началната, архаична фаза общият брой на графичните знаци е 48, с 22 фонетични значения, а в крайната фаза, класическата, общият брой на графичните знаци е 28, с 24 фонетични значения. По-интересна обаче, е средната фаза със своето разделение на източногръцки (Атина, Милет, Коринт) и западногръцки (Беотия, Лакония и Аркадия. (Приложение II-26).

Древнобългарските писмени знаци, които вече установихме, са общо 132 на брой (Таблица №1). Древногръцките писмени знаци от архаичната фаза, които са еднакви с древнобългарските и не са включени в класическата фаза, са следните:

- АРХАИЧНА (VIII-VII в. пр. н. е.), колона 1 по таблица № 10 - гърци (стр. 206)

Номерът на знака е по таблица № 1 (стр.18)

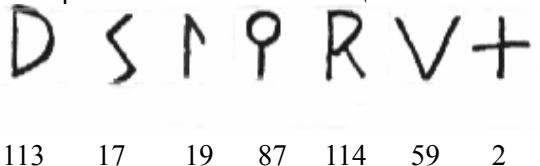

Древногръцките писмени знаци от средната фаза, които са еднакви с древнобългарските и не са включени в класическата фаза, са следните:

ИЗТОЧНОГРЪЦКИ :

- АТИНА (VI-IV в. пр. н. е.), колона 2 по табл. № 10 - гърци.

Номерът на знака е по таблица № 1

- МИЛЕТ (VI-IV в. пр. н. е.), колона 3 по таблица № 10
 Номерът на знака е по таблица № 1

Ⲙ ⲡ ⲓ ⲛ ⲟ ⲟ ⲟ

85 36 87 113 59 56

- КОРИНТ (VI-IV в. пр. н. е.), колона 4 по таблица № 10 - гърци.
 Номерът на знака е по таблица № 1

Ⲛ ⲛ ⲟ ⲟ ⲟ ⲟ ⲟ ⲟ ⲟ ⲟ ⲟ ⲟ ⲟ

91 113 11 97 85 17 87 114 2 50

ЗАПАДНОГРЪЦКИ :

- БЕОТИЯ (VI-IV в. пр. н. е.), колона 5 по таблица № 10
 Номерът на знака е по таблица № 1

ⲛ ⲟ ⲟ ⲟ ⲟ ⲟ ⲟ ⲟ ⲟ

113 97 2 42 114 17 59 56

- ЛАКОНИЯ (VI-IV в. пр. н. е.), колона 6 по таблица № 10
 Номерът на знака е по таблица № 1

ⲛ ⲟ ⲟ ⲟ ⲟ ⲟ ⲟ ⲟ ⲟ

113 97 85 36 114 17 59 56

- АРКАДИЯ (VI-IV в. пр. н. е.), колона 7 по таблица № 2 - гърци.
 Номерът на знака е по таблица № 1

ⲛ ⲟ ⲟ ⲟ ⲟ ⲟ ⲟ ⲟ ⲟ ⲟ ⲟ ⲟ

33 113 97 85 2 36 87 114 59 132

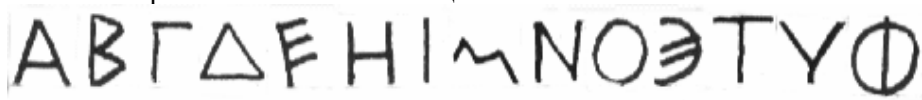
Съпоставяйки горепредставените знаци с финикийската азбука, виждаме, че броят на еднаквите знаци е незначителен. Основателно е да се зададе въпросът: от къде са взели старите гърци тези знаци? Вече установихме, че голяма част от тези знаци съществуват в най-ранната фаза на писме-

ността на шумери, акади, Елам, Египет, Мохенджо-Даро и Харапа (трето хилядолетие преди новата ера).

Процесът на реформа и обединение между градовете-държави, довел до изхвърлянето от употреба на горепредставените знаци в Гърция, започва в 403 г. пр. н. е. в Атина. Постепенно и другите гръцки градове-държави последвали примера на Атина в създаването на обща писмена система, известна под наименованието - Класическа. Еднаквите знаци на старите гърци и старите българи в този период (след IV в. пр. н. е.) са следните:

КЛАСИКА (След III в. пр. н. е.), колона 8 по таблица № 10 - гърци.

Номерът на знака е по таблица № 1

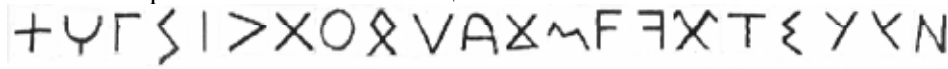
66 99 9 118 108 45 18 80 131 41 82 104 46 48

Тук също възниква въпросът за знаците, които са различни от финикийските и са еднакви с много по-древни. Най-важният безспорен принцип на финикийския принос е КРАТКА СИСТЕМА от графични знаци със специфични фонетични звуци, т.е. АЗБУКА. Решен е и втори проблем - цифровото значение чрез същата система от знаци.

В изследването “Писмени знаци върху Черноморски подводен археологически обект от неолита” изразихме предположението, че линейно-геометричната система от писмени знаци е възникнала в дълбока древност и има връзка с периода преди геологическата катастрофа в Черно море (5600 г. пр. н. е.). Еднаквите знаци на старите гърци и старите българи от този период са представени в следващата таблица - писмени знаци от неолита:

ПИСМЕНИ ЗНАЦИ ОТ НЕОЛИТА:

Номерът на знака е по таблица № 1

2 7 9 17 18 21 43 41 52 59 68 76 80 97 98 103 104 112 122 123 131

Представената тук особеност на писмената система на старите гърци в периода VI – IV в. пр. н. е., е едно от важните доказателства за настъпващия процес на миграция след Потопа и преноса на писмени знаци от една предходна цивилизация. Неслучайни са приликите на тези знаци с писмените системи на Шумер, Елам, Египет, Крит, Кипър, Бибъл, хетите, траките, Кария и Финикия, както и с писмеността на други по-отдалечени региони: Апенините, Иберия, Бактрия, Индия и Китай (Писмени знаци на старите българи и връзката им с древните цивилизации – Табл. 2, 3 и 4).

По време на гърко-бактрийското царство, VI-III в. пр. н. е. двете писмени системи на старите гърци и старите българи продължават да съществуват паралелно, като първата се ползва за държавната кореспонденция и е на стария език Койне, а втората се ползва за лична кореспонденция и религиозни цели. Това се доказва от археологическите материали на съветско-авганистанските изследвания (Древняя Бактрия, Материалы Советско-Авганской археологической экспедиции. М. 1979 г.). /8/.

Фиг. 30. Фрагмент от гърко-бактрийски официален надпис, издълбан върху мрамор с писмени знаци на старите гърци на стария гръцки език Койне, който съдържа и някои особено характерни писмени знаци на старите българи, като например знак "Ъ" (Дилберджин) /8/

Фиг. 31. Фрагмент от надпис в религиозен храм с писмени знаци на старите българи (Дилберджин) /8/

След разпадането на гърко-бактрийското царство се формират двете царства: Парфия на Митридат и Кушанското на кан Кашан. Според българските летописи Кашан е син на кан Джал и потомък на Сигер кан. Неговата

майка е масагетска принцеса. За него в летописите е казано: “В младостта си извършил поход на Изток и стигнал до река Хин (Инд) в западна Индия. На Запад разгромил и подчинил даките, а на юг - Кавказ и Мала Азия... Някои считат, че той е разработил кашанското писмо, използвано от камбояните и дворцовото стопанство...”. (Приложение II-2 - Български царе в периода 808 г. пр. н. е. - 150 г. от н.е.).

Фиг. 32. Писмени знаци върху керамика от Бактрия - Алтын тепе (В. М. Масон, Страна тысячи городов, М. 1966) /9/

Фиг. 33. Писмени знаци върху керамика от Бактрия (Дашли) /8/

Един от спорните региони между Митридат и Кашан са дадените на гърците територии от кан Булат в северното Причерноморие. /9/ Спорът остава и за техните наследници с променлив успех на силите до намесата на Римската империя. Една от трагичните развръзки на този спор е по времето на кан Алан. (Пр II-2 и Пр. II-3 - От кан Саричин до кан Атила - сравнителен анализ).

Епохата на тези двама владетели на могъщи империи и на техните наследници е началото на търговията между Рим и Древния Изток. В този период империите на Митридат и Кашан имат най-хубавите коне и през техните владения преминават търговските магистрали между Изтока и Запада. Притежаването на коне е причина дори за войни на Индия и Китай срещу Бактрия. Конете са както транспортно-търговско средство, така и бойно средство. Притежаването на коне е и една от причините за похода на Филип Македонски на североизток, където водил война срещу прадядо-то на Кашан - Сигер кан (339-310) и взел в плячка 20 000 коне. “...Фи-лип

опустошил Скития и пленил двадесет хиляди момчета и жени... не взел никакво сребро, но изпратил двадесет хиляди породисти коня, за да развъди тази порода в Македония.” (Квинт Курций Руф, Александър Македонски, С., 1985, стр. 11) /10/.

Конете в тази епоха са били и решаващо търговско-транспортно и бойно средство. Обикновено се акцентира на “Пътят на коприната”, но в българските летописи северното трасе на този път е определено като “Пътят на солта”. Това показва, че срещу коприната основната разменна стока при търговията с Китай са били солта и конете.

Фиг. 34. Конникът от Пантикапея /11/

Във връзка с търговията между Изтока и Запада, отношенията между Парфия на Митридатите, владееща Южния магистрален търговски път, и Сарматия на Кушаните, владееща Северния магистрален път, достигат критично състояние. Наследниците на кан Кашан и цар Митридат в северния район на Черно море (особено след пленяването на малолетния син Саумак (Сакмар) на кан Алан) започват да водят поредица войни (Пр. II-3 - От кан Царичин до кан Атила). Римската империя, използвайки този конфликт, осъществява поредица военни действия за овладяването както на Южния, така и на Северния търговски магистрален път. Главни противници на стратегията на Римската империя са: СКИТИ, КУШАНИ, САРМАТИ и ХАЗАРИ, КОИТО ВСЪЩНОСТ СА СТАРИТЕ БЪЛГАРИ. В “Изворите” на историографията на Римската империя те присъстват под имената на федеративните си съюзници: КАТРАГИ, ХУНИ, АВАРИ, ТЮРКИ, ПЕЧАНЕГИ и др.

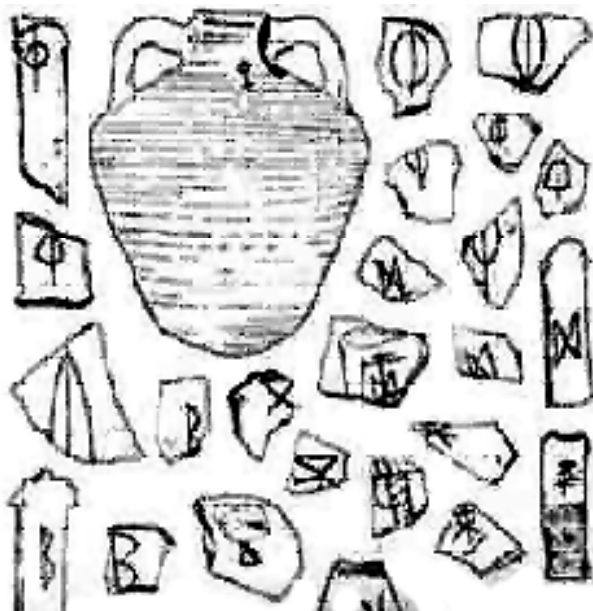
Това са победителите на император Деций и на император Валент, ликвидаторите на великата Римска империя.

Писмените знаци на старите българи са получили широко гражданско приложение, като са използвани в бита на старите българи, чиито исторически път е трасиран и осеян с множество археологически доказателства за българско присъствие. Срещат се нанесени върху съдове от керамика, метал, върху скални масиви и надгробни плочи. Те са и върху броните на бойното облекло на войниците, извезани са в шевиците, има ги и до днес на сватбеното облекло на момите, дори и върху хляба, който ядат българите.

Фиг. 35. Писмени знаци върху бойни доспехи на старите българи
Траяновата колона, Рим /11/

Чрез търговските връзки и културното влияние на старите българи, писмената им система се разпространява като графични конструкции и символи (руническо писмо) всред други племена в Евро-Азийския регион: готи и скандинавци, всред германските племена, на британските острови, а по-късно и всред азиатските тюрки, VI в. (Таблица № 5). Редица изследователи пряко отъждествяват българите с хуните, като търсят корените на българската държава в хунската история. Според “Българските летописи - Джагфар тарихи”, това не е така. Българите и хуните са образували федеративен съюз. Първото условие за това бил бракът между сестрата на кан Артан с хунския военноподначалник Агарджа в 150 г., чрез който се поставя началото на рода ДУЛО (стр. 128 и 140), (Приложение: Именник и летописи). Вторият подобен случай е бракът на дъщерята на кан Кама, Туран Бика, с хунския военноподначалник Булюмар, който е известен като кан Баламбер (363-378 г.). (стр. 141). “...Първоначално тя не харесвала своя мъж заради подчертаната монголоидност...българските царе били европейдни...”. Релефът върху Траяновата колона дава възможност за възстановяване на облика на българите в тази епоха. (виж фиг. 38).

Фиг. 36. Писмени знаци върху битова керамика на старите българи - южна Русия /12/

Фиг. 37. Сражение между римляни и сармати = българи. Релеф. Траянова колона, Рим /41/

Фиг. 38. Фрагменти от релеф изобразяващ сарматски = български войни.
Траяновата колона. Рим. /41/

Писмените знаци на старите българи се споменават по времето на кан Боян, известен и под името Сандилх (535-590), (Пр. II-7): кан Боян, син на кан Реан, Татра Банат (505-520), внук на кан Мазгут (489-505), правнук на кан Ирник (463-489), потомък на кан Атила. "...Той провел преброяване на населението. Това било направено на кашанско писмо..." (том III, стр. 95). В Средна Азия кан Боян защитил аварите от преследващите ги тюрки. Приел ги като съюзници и ги заселил в българската държава. (Пр. II-13 - Сведения за връзките между българи и авари). Неговите приемници, за защита на държавата от Изток и Юг, както и за охрана на търговските кервани създават български военни формирования, които включват и наемни войски от други племена. В последствие те се оформят като Каганат Хазария. В "Живописная Россия Отечество наше", издадена в 1901 г. по волята на Императора, се казва: "...българите и хазарите... отдавна имали развит граждански живот и водели обширна търговия с Азия..." (Санкт Петербург, 1901, том VIII, стр. 67) /14/, (Пр. II-10 - Разменната търговия на старите българи).

Синът на кан Боян, кан Аскал (563-569) и неговия внук, кан Албури (569-602), в съюз с аварите, водили поредица войни с Византия. В 602 година умира бащата на кан Кубрат, кан Албури. За неговата смърт са обвинени аварите. До навършване на пълнолетие на Кубрат, управлението на държавата било поето от неговия вуйчо Юрган Телес (602-605). Той прекратил съюза с аварите, а те, разбирайки заплахата, се изтеглили на запад в териториите на Панония.

Поемайки властта, кан Кубрат разпоредил на брат си Шамбат да подготви войски, с които да разбие аварите. Шамбат изпълнил задачата и в централна Европа създал обширна държава Дулоба, която обхващала сегашните територии на Полша, Румъния, Унгария, Чехия, Словакия, Австрия и Югославия. Съвременната руска историография фалшифицира този

български владетел като го представя за “Славянски княз”, а държавата му вместо “Дулоба” е наречена “Само”. Западната историография го представя пък за “Франкски търговец”.

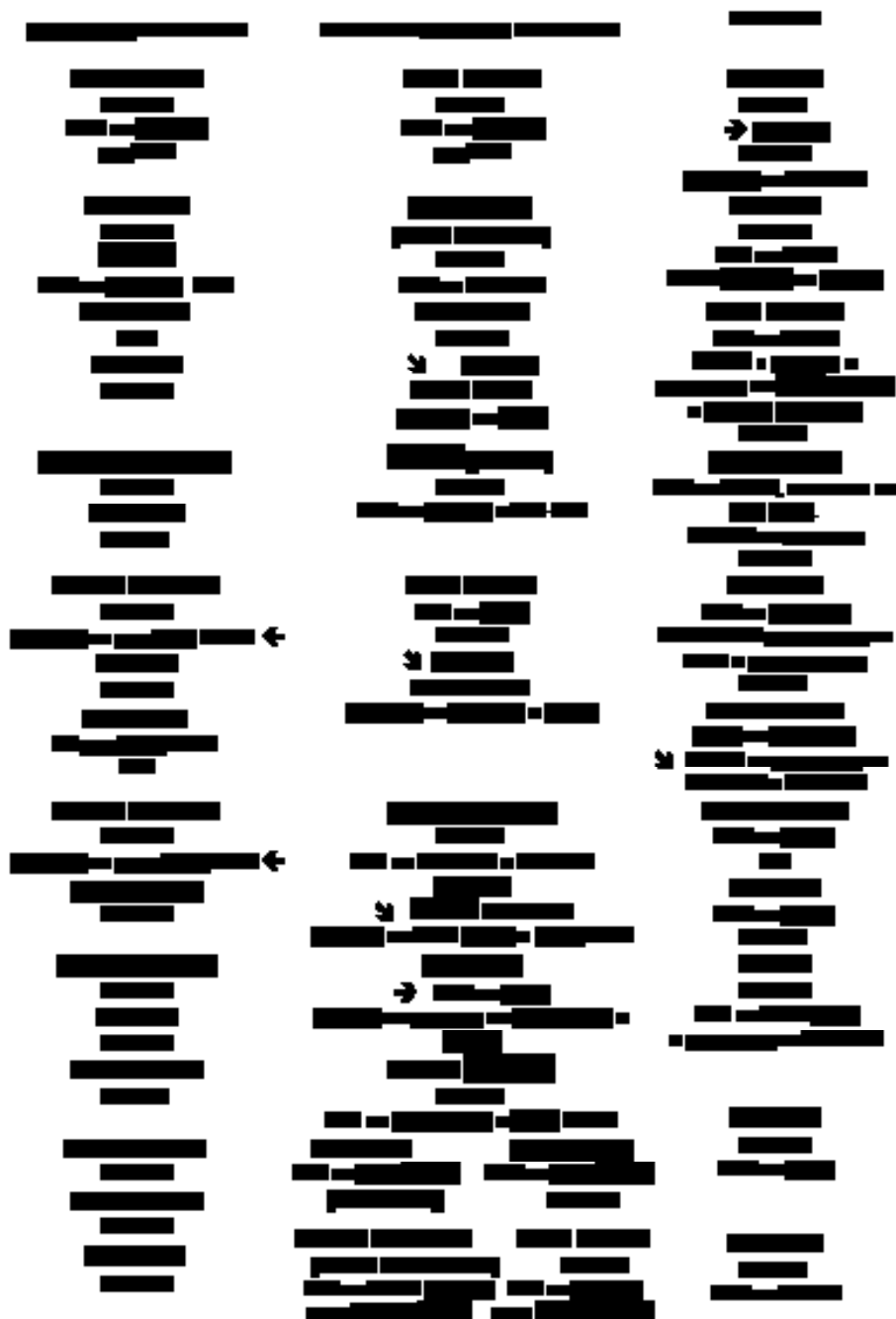
Синовете на Кубрат си разделят голямото териториално наследство, като запазват взаимните си връзки.

Фиг. 39.

Династическите връзки между Дунавска България, Киевско-Волжка България и Хазария в периода VII-IX в. даваме по-долу, на основание сведения от “Български летописи - Д.Т.” (т.1, 2 и 3, издадени в Оренбург през 1993, 1994 и 1997 г.).

ДИНАСТИЧЕСКИ ВРЪЗКИ МЕЖДУ ДУНАВСКА БЪЛГАРИЯ, КИЕВСКО-ВОЛЖКА БЪЛГАРИЯ И ХАЗАРИЯ В ПЕРИОДА VII-IX в.

През 822 г. кан Урус Айдар (805-855) приема мюсюлманска религия. При него на служба Урус=Велик Тархан е синът на кан Крум (802-814) - Будим. (Приложение: II-16 - Будим, неговите наследници и участието им в управлението на Киевско-Волжка България). Кан Урус Айдар разпорежда на своя държавен секретар Шамс да извърши преписи на арабографическо писмо и преводи документите и ръкописите на старите българи (КУНИГ), като за официален е избран език по целесъобразност от региона на Бактрия (и Хорезм), т.е. “турански език”.

Друга страна на тази “целесъобразност” е инфилтрацията в българската държава на все повече племена от този регион (Кипчаки). Немаловажно значение при този избор на езика са имали и търговските връзки и стратегията на правителството. След оставката и смъртта на Шамс, длъжността държавен секретар поема неговият син Микаил Шамс (840 г.) (Пр. I-14 - Сведения за Микаил Шамс). Той продължава делото на своя баща, свързано с преписите и преводите на старите документи и ръкописи и по нареждане на кан Урус Айдар организира и извършва ново преброяване на населението в държавата.

При кан Урус Айдар търговията има нарастващо развитие и едно от главните действащи лица е Таркан Будим. Използваните сухопътни и водни магистрали водят до Китай и Индия, арабите, Византия, Рим, до франките, германите, скандинавците. Би следвало да се предполага, че активен партньор в тази политика на кан Урус Айдар е кан Крум - владетел на Дунавска България, чийто син Будим (Пр. II-16) е при Айдар – двигател на тази стратегия, а сестра му, Арйа Услан, е съпруга на Айдар.

Двете държави, на кан Айдар и на кан Крум са имали обща религия, закони и език. Единственият запазен и публикуван до сега достоверен източник за религията и закона на старите българи, отразил този факт, са “Български летописи - Д.Т.”.

ГЛАВА ТРЕТА

РЕЛИГИЯТА НА СТАРИТЕ БЪЛГАРИ (Според “Български летописи - Д.Т.”)

Сравнително най-пълни и точни сведения за религията на старите българи са сведенията на Гази Баба (1262 г.) Неговият съвременник, Кул Гали (1242 г.), отбелязва своята нерешителност да описва “човешките заблуждения”, защото даже и разговорът за тях е грях (том. III, стр.110). Възникнала от митове, легенди и предания, религията на старите българи придобива характер на основен закон, конституция (митология, философия и законодателство - б.а.) с наименование “ТОРЕ”, със следните съставни части: “Религиозна митология, Обряди, Основен закон.”

МИТОЛОГИЯ

(т. III, стр. 110-113 - частични извадки)

Цялата вселена е създадена от върховния бог Тангра. Тя се състои от три свята: горен или небесен свят, среден или земен свят и долен или подземен свят. Средният свят е видимата част на вселената, а другите са невидими. После Тангра създал добрите и злите алпи (АЛП = ДУХ = БОГ). В началото Тангра създал два алпа първо поколение (мъжки и женски) - Берген и Уран. Берген (Буран, Мар...), алпът (духът) на хаоса, природните катастрофи, слънцето... можел да приема образа на гигантски дракон. Алп-бика Уран (женският дух) на живота и любовта...можел да приема образа на жерав, лебед, змия...

По волята на Тангра от тях произлезли алпите от средно поколение: Тама - алп на планините, сушата и тъмнината; Улят - алп-бика на мора и болестите; Джил - алп на ветровете; Кубар - алп на бурите, мълниите и небесните води (дъждовете); Самар (Сабан, Амур, Карга...) - алп на светлината, плодородието и изобилието; Кермес (Бай Терек...) - алп на горите; Арча (Ерми, Артиш...) - алп-бика на девствеността и горските животни; Чак Чак (Ашна...) - алп-бика на полските растения, която по волята на Тангра е възникнала от утринна капка роса...

Сред алпите от трето поколение най-известни са: Су-Анаси (или Хатин, дъщеря на Тама и Улят) - алп-бика на водните животни; Аждаха (син на Тама и Улят) - алп на разврата и прелюбодеянието; Шурале (син на Тама и Улят) - алп на сушата и смъртта; Кук Куян (Ташбаш, син на Тама и Улят) - алп на пътищата, търговията и разбойничеството; Тун-Бури (син на Кубар) - алп на удавниците; Бури (Барин, син на Кубар) - алп на победата и славата; Янгър (син на Кубар), алп на дъжда и славата; Булат (Мал Могер, Булюмар, Малмиш, Баламир, син на Тама и Улят) - алп на скотовъдството, който можел да приема образа на гигантски бик; Киш-Тархан (Тайгас) - алп на зимата (дядо

Мраз); Боян (Джок, син на Кермес покровителстван от Арча) - алп на изцелението, гаданието и шаманството и др... Тама-Тархан, Аждаха, Улят и Шурале са се считали за зли, нечисти алпи, а Шурале по-късно е назоваван Шейтан, Дявол и Сатана...

Плътта на хората е създадена от тялото на Тама-Тархан. Затова в плътските желания на хората и постъпките им в изпълнение на тези желания има низост и злина. Тези желания и постъпки омърсяват душите на хората. След смъртта на човека, неговата душа е подложена на проверка между Земята и Небето. Ако омърсяването на душата не е голямо, тя се пречиства и въздига в небето. Ако душата е претоварена с мърсотия и зло, тя пада в подземния свят (Тама) и се превръща в зъл дух - йореги. Затова трябва да се живее така, че низките мисли и постъпки да са колкото се може по-малко... Всички хора се раждат равни, но в следствие по волята на Твореца, получават различни наклонности и се занимават с различни работи. Според силата на дароваността на Твореца, способностите и възможностите на хората стават по-богати или по-бедни, но са длъжни, всеки честно да се занимава със своите работи, да не бъдат завистливи и да не се обиждат взаимно...

Представителите на едно от войнствените течения на разбиранията за ТОРЕ - "маджари", са го разбирали така: Тангра е сътворил невидимия свят, а целия видим свят и човека, с негово разрешение, е сътворил Шура-ле. Само душата на човека е сътворена от Тангра. За да могат душите след смъртта на човека да се издигнат в небето при Тангра и да получат от Твореца вечно блаженство в невидимия свят, трябва напълно да се откажат от всичко плътско и да спазват пълно равенство между хората. Не трябва да има подчинение, държава, чиновници, войска, завист, пари, богатства и бедност, лично имущество, даже жените трябва да бъдат общи. ...Маджарите забранявали войната ...и убийството на животните, но убивали богатите и бесели камбоаяните (шамани = свещеници - б.а.)...

Тези идеи, с добавката на някои християнски молитви, възприел Худаяр и създал ереста Богомилство.

ОБРЕДНОСТ

(т. III, стр. 113-119 - частични извадки)

В дълбоката древност главните молитви са били две: зимна и лятна. Лятната молитва с молба към Тангра се е наричала Джиен, а зимната... в чест на духовете на предците - Нардуган или Мардукан. Тази молитва се водела от избрани келбири (колобри)... които на гърдите си имали изоб-ражение на Тангра... По време на молитвата гледали в небето с вдигнати нагоре ръце... Народът считал слънцето, луната и звездите за очите на Тангра, за това се молили при изгрев слънце. За колобри се избирали царете или членове на царската фамилия.

Гази Баба описва лятна молитва, на която е присъствал. Кармат (мястото на молитвата) е на висока поляна, оградена с нисък плет с три врати:

източна - Тангра Капа, северна - Кук Капа и южна - Ер Капа. Западната била затворена за злите духове. В средата на Кармата (поляната) растели красиви дървета, а най-красивото от тях назовавали свещено дърво - Бай Терек. Следва описание на ритуала... (том III, стр.114-117), като в края се раздава храна от жертвените животни: бял кон, бял бик и бяла овца. Храната се приготвяла върху три големи огнища.

Зимната молитва Нардуган се провеждала в десетия месец и за-почвала от хора с маски на лицата и с най-причудливи облекла (кукери). Те излизали по улиците на селищата и със силни викове и музика прогонвали нечистите духове. Всички били въоръжени с тояги, вили, брадви, дървени саби, копия и рогати шлемове. Някои от тях теглели шейна, в която от всеки дом изхвърляли някакви стари вещи. Те били убедени, че изхвърляйки тези вещи, се освобождават от натрупаното в дома през годината зло. С оръжията чукали пред всеки дом, а после, влизайки вътре, го опушвали с димящи факли понеже нечистите духове се страхували от този дим. Процесията, завършвала при гробището, където обесвали чучело на Тама Тархан с ритуални песнопения, след което запалвали огньове и ги прескачали. Накрая всичко приключвало с всеобщо веселие (том III, стр. 119).

ОСНОВНИ ЗАКОНИ ТОРЕ

**Записани по волята на Кансюбиги Урус Айдар от тебир Шамс
(по данни на Кул Гали и Гази Баба)
(том III, стр. 119-124 - частични извадки)**

.....

Чл. 4. Ако някой властител или боян (религиозен служител) тайно приеме друга вяра, то те се убиват. Ако прост българин приеме друга вяра и скрие това, то той се лишава от цялото имущество, носа и ушите, подлежи на бой и изгонване от рода. Ако някой българин открито приеме друга вяра, то той се лишава от всички звания, от цялото имущество и престава да бъде член на рода, но не се изгонва и не се наказва като безчестен човек...

Чл. 6. Юрганите (бюрганите) и кам-бояните, загубили своята (гадателска) сила и уличени в лъжа на народа, нека ги бесят на дърветата.

Чл. 8. ...За измяна (на държавата) се убиват не само виновните, но и техните най-близки родственици...

Чл. 10. Каган, кан-сюбиги (император), капаган (глава на правителство), багаил тархан (предводител на знатните), и ещергу (ичугру) багаил, изпълнява-щи задълженията на иджик (върховен съдия) се избират на Великите Кинеши (събори)...

Чл. 11. Числото на багаили и багаини – участници във Великите събори, да не превишава 500. Всички те получават звание боляри... нека числото на дворцовите боляри да бъде ограничено - 30, а вътрешните или платени боляри - 12 и нека те да носят званието мен-багаили (велики багаили).

Чл. 13. Синове на кагана или кан-сюбиги от наложниците не принадлежат на царския род, а принадлежат на рода на своята майка.

Чл. 15. Облаганото с данъци население да плаща в хазната двадесета част от общото имущество.

Чл. 16. Канът има право да взема десятък от търговците...

Чл. 21. ...Съдебните жалби се разглеждат от иджик (съдия).

Чл. 25. При всички случаи трябва да се плати откуп за невестата, даже ако е взета насила... Ако при опит за похищение на невеста е убит похитителят или някой от приятелите му, то за това никой не носи отговорност.

Чл. 30. Задължително преди битка да се извърши молебен към Тангра... и Кубар за техния дар за победа... след победоносна битка... да се извърши молебен за благодарност...

Чл. 32. Войните, проявяващи неуважение към своето оръжие, ...се лишават от него.

Чл. 36. Телата на загиналите велики войни на врага не бива да се зариват в земята - душите им остават на нашата земя и те ще отмъстят... Техните тела трябва да се изгарят...

Чл. 37. Пленените не подлежат на убийство...

Чл. 38. Убиец се предава на родствениците на убития, а те сами решават дали да го убият или да му позволят откуп за неговия живот ...ако неговите родственици помолят и им бъде разрешен откуп то откупът за убиец-мъж е 1000 овце или 100 камили, или 300 коня, а за жена, за вдовица, по-малко...

Чл. 44. Крадецът е длъжен да върне откраднатото в десеторен размер...

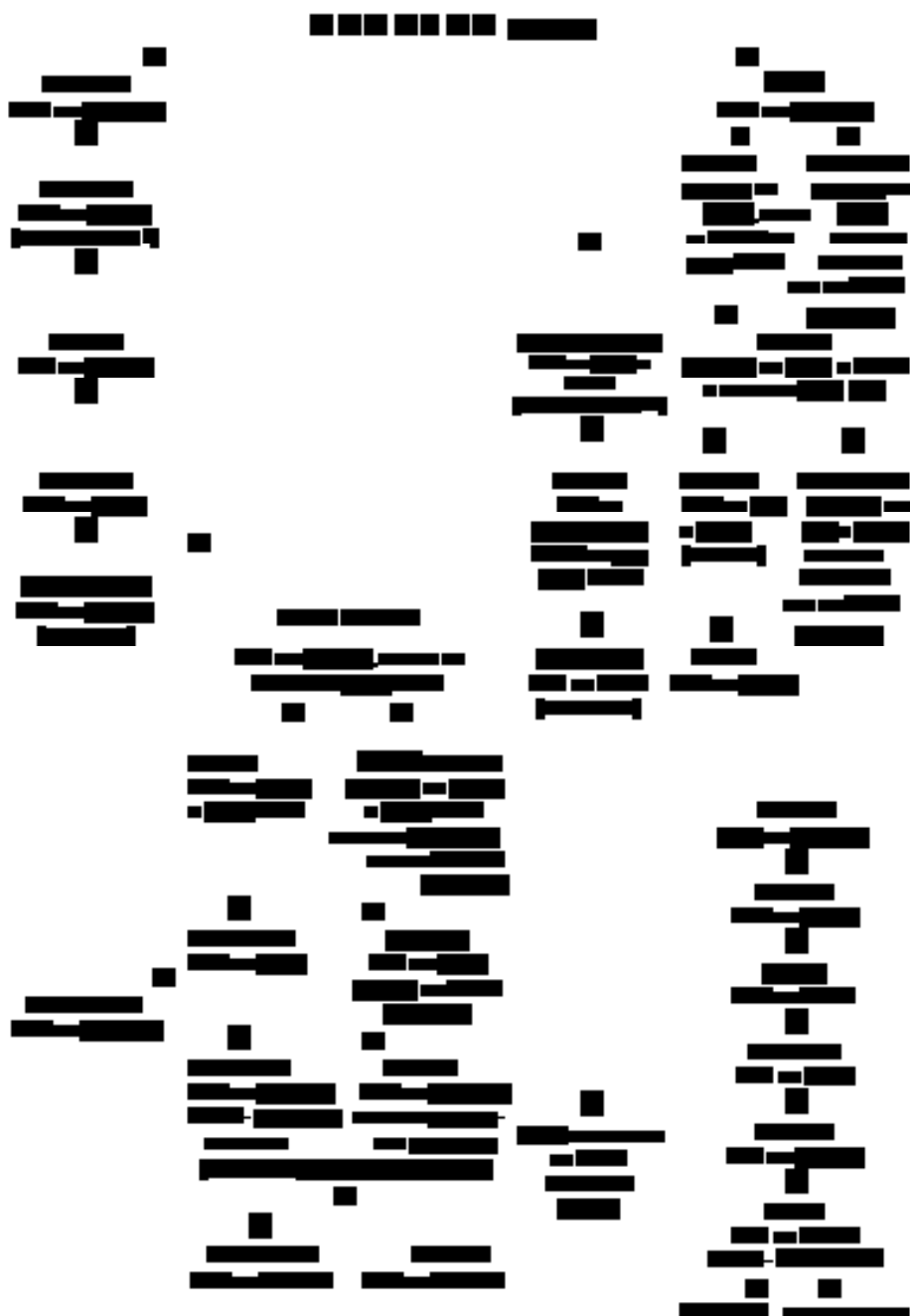
Чл. 45. Ако на крадеца му е за първи път и се закълне да не краде, да му се вземе дължимото (по чл. 44), ако е за втори път, освен дължимото по тази кражба, да му бъдат отрязани носа и ушите и подложен на бой... като безчестен човек. При трети случай, освен дължимото, да му пречупят двата крака.

Чл. 51. ...Бременната жена се освобождава от наказания... Жена, която има деца, при разделя на имуществото получава не само своята част, но и частта и за децата... Бащите на децата могат да бъдат различни, а майката е една. Нека децата не забравят това и да се кланят пред майката, преди да приветстват бащата (том. III, стр.119-123).

Забележка: Настоящата материя, която привеждаме се отнася и за българите от Дунавска България през периода VII-IXв.

Структурата на управлението на старите българи, а съответно и на Киевско-Волжка и на Дунавска България, отговаряло на конституционно-парламентарна монархия, при строго спазване принципа за родствена нас- а част от истината за българската история.

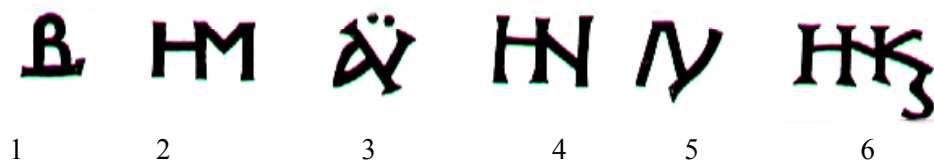
ФАМИЛНИ ВРЪЗКИ В ДЪРЖАВНОТО УПРАВЛЕНИЕ НА ДУНАВСКА БЪЛГАРИЯ В ПЕРИОДА VII-IX ВЕК

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

РЕФОРМА НА ПИСМЕНИТЕ ЗНАЦИ НА СТАРИТЕ БЪЛГАРИ

В нашето предходно изследване "Писмени знаци на старите българи и връзката им с древните цивилизации" установихме една особеност, а именно, че в Бактрия, по време на Гърко-Бактрийското царство (306-140 г. пр. н. е.) за официални надписи се ползват гръцките писмени знаци, но паралелно съществуват надписи със знаците на старите българи. Освен това, в някои от надписите на гръцки език с гръцки писмени знаци се срещат и български знаци. Същата практика се установява и в Дунавска България в периода VII-VIII в. В началото на IX в. се забелязва използването на знаци, които ги няма нито в гръцката, нито в старата българска писмена система, или по-точно това са сложни съставни знаци, някои от които фигурират и върху пръстените на кан Кубрат.

Фиг. 40

Знаците са включени в надписи на следните археологически обекти:

- **ЗНАК 1:** Два надписа от Плиска на кан Крум, чаталарски надпис от кан Омуртаг (822г.), надпис на колона в църквата "Св. 40 мъченици" - Търново, кан Омуртаг (преди 822г.), надпис от шуменско, кан Маламир (831-836г.) и др.

- **ЗНАК 2:** Надпис от Плиска на кан Крум (813-820г.) и огледално обрнат вариант на знака върху надпис на кан Омуртаг намерен в с. Могила.

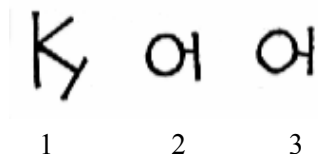
- **ЗНАК 3:** Надпис от Силистра на кан Крум (807-813г.), надпис на колона в църквата "Св. 40 мъченици" - Търново, кан Омуртаг (преди 822г.).

- **ЗНАК 4:** Надпис от Силистра на кан Крум, надпис върху колона в църквата "Св. 40 мъченици", Търново, както и надписа на "Корсис", кан Омуртаг и огледален образ на знака в надписите от с. Войводина и чаталарския, кан Омуртаг. Те са еднакви със знаците в два надписа намерени от Шкорпил в Плиска.

- **ЗНАК 5:** Надпис от Силистра на кан Крум и вариант на знака в надписа от Хамбарли, също от времето на кан Крум

- ЗНАК 6: Надпис върху колона в църквата “Св. 40 мъченици” по времето на кан Омуртаг.

Тук представяме само част от сложните съставни знаци, които считаме за предвестник на писмената реформа в средата на IX в. по времето на кан сьубиги = княз Борис. Сложни съставни знаци за израз на фонемите: ”ЪИ”, ”Ю”, ”ЙОЛ”, ”ЙОС”, ”ИАН” /2/ намираме в началната форма на Кирилицата. Твърде характерно обаче е развитието на друг знак от Кирилицата, останал и до сега в българската и славянската писменост:

Фиг. 41

Трите знака са от два надписа намерени във Филипи и датирани около 837 г. (кан Пресиян).

- ЗНАК 1: В този си вид го няма нито в гръцката, нито в старата българска писмена система.

- ЗНАК 2 и ЗНАК 3: през 837г. са първата поява на особено характерния запазен до днес в българската и в славянската писмени системи знак “Ю” с фонема “ИУ”.

Без да се стараем да бъдем напълно изчерпателни по отношение на наличния археологически материал, трябва да отбележим, че има убедителни сигнали за предстояща писмена реформа в Дунавска България от времето на кан Крум (802-814г.).

В периода на кан Крум, кан Омуртаг, кан Маламир, кан Пресиян и кан сьубиги = княз Борис, в северо-източното родословие на българите от рода Дуло, един от наследниците на кан Бат-Баян, е кан Урус Айдар (805-855 г.). В 821г., с част от подвластните му българи, той изменя на религията на старите българи и приема мюсюлманска вяра. Но сякаш е оневинен, защото преди това осиновеният от каган Кук Куян (700-745 г.) Барджил (745-759 г.) е изменил на религията на старите българи и е приел юдеизма. По времето на Урус Айдар, срещу него, както каган Карак (805-821 г.), така и неговият сродник от рода Дуло, каган Урус (821-839 г.), водят война за търговски и религиозен приоритет (Вж.: Религиозни войни между българите.). Има сведения, че до 840 г. държавният секретар на кан Урус Айдар (Приложение I-14 - Сведения за Микаил Шамс), който е бил от индийски произход и се казвал Шамс, по нареждане на кан Урус Айдар е направил превод на старите български документи и книжовност на турански език от региона на древна Бактрия като използва арабографически писмени знаци. Неговият син, Микаил Шамс (след 840 г.), завършва започнатата от баща си работа

за превод на ЦЯЛАТА ОФИЦИАЛНА КНИЖНИНА със старите български знаци “КУНИГ” на арабографическа писмена система - турански език,”... но хазарите, анчийците, балинците и неверниците между кара-българите, продължавали да използват “КУНИГ (АМИ)”.

Приблизителният вид на арабската писмена система, на която са преведени документите и летописите на старите българи, изглежда примерно така:

Тази начална арабска писмена система в по-късна фаза има худо-жествено-калиграфско развитие.

Фиг. 42.

Недостатъчно изследван е приносът на българите в началната фаза и във фазата на художественото калиграфско развитие на арабската писменост, където присъстват някои модифицирани знаци на старите българи.

По-горе бе отбелязано, че: хазарите, анчийците, балинците и неверниците между кара-българите, т.е. привържениците на религията на старите българи, са продължили да ползват старата писмена система на българите и техните писмени знаци – “КУНИГАМИ”. За ползването на еврейското писмо в Хазария няма достатъчно данни. На проведения ко-локвиум “ХАЗАРИ” (Йерусалим, 1999г.) изрично се отбелязва липсата на българско участие. Исопачено са представени имената на кан Кубрат, Шамбат и каган Кук Куян, като се прави опит за свързването им с еврейски или славянски термини. (Проблемът за Хазария при нас е по-обстойно представен в глава пета - Религиозни войни между българите).

ГЛАВА ПЕТА

РЕЛИГИОЗНИ ВОЙНИ МЕЖДУ БЪЛГАРИТЕ (по сведения на “Български летописи - Джагфар тарихи”)

Според съвременната българска официална историография княз Борис I е приел държавното управление в 852 г. Водил неуспешни войни на запад срещу сърбите и след няколко години на суша и глад и на визан-тийска военна заплаха взел решение за покръстване на народа в християнска религия като сам приема името Борис-Михаил.

Още в средата на XIX в. един от анализаторите на историята на българите, Юрий Венелин, разбира абсурдния характер на някои твърдения и ги оспорва. Изхождайки от териториалните граници на българската държава през този период, Ю. Венелин задава приблизително следния принципен въпрос: ТАКА НАРЕЧЕНАТА ВОЙНА СЪС СЪРБИТЕ НЕ Е ЛИ ВСЪЩНОСТ РЕЛИГИОЗНА ВОЙНА В ТЕРИТОРИАЛНИТЕ ГРАНИЦИ НА БЪЛГАРСКАТА ДЪРЖАВА т. е. ВОЙНА МЕЖДУ ПРИВЪРЖЕНИЦИ НА СТАРАТА БЪЛГАРСКА РЕЛИГИЯ - ТАНГРИЗЪМ И НА ДЪРЖАВНО ПОДКРЕПЕНАТА НОВА РЕЛИГИЯ - ХРИСТИЯНСТВО?

В “Български летописи Джагфар тарихи”, дори и при частичен преглед, намираме отговор на този въпрос, свързан с отношенията между частите на старата Велика България на кан Кубрат, образували отделни държавности: Дунавска България (кан Исперих 668г.), Киевско-Волжка България (кан Бат Баян 665 г.), Хазария (каган Кабан 668 г.), Авария (кан Шамбат 668 г.), Унгария (кан Арбат 895 г.) и Турция (Селеджук 870 г.).

Киевско-Волжка България след период на междуособици (855-921 г.) се разделя на Волжка България и Княжество Киев и Новгород, между които започват нестихващи религиозни противоречия.

Трансгресията на християнската, мюсюлманската и юдейската религии почти безостатъчно унищожават религията на старите българи и заличават тяхната родова и историческа памет. В началната фаза на това противодействие и при поредицата войни срещу арабите (т.е. при мюсюлманската трансгресия) българите са били единни. Хазарският каган Кук Куян в началото на това религиозно противоборство (719 г.) е имал подкрепата на кан Сулаби (внук на Бат Баян), както и на Айар (син на Аспа-рух).

В 737г. Кук Куян губи войната, ”защото се възгордял” (том. I, стр. 24). Сключвайки примирие с арабите, каган Кук Куян разрешил на част от своите поданници да приемат мюсюлманска вяра. Неговият приемник каган Барджил (745-759 г.), обаче, ги накарал да се откажат от мюсюлманската вяра и да приемат юдаизма. Тези от тях, които оказали съпротива, били принудени да бягат в Биляр (том. I, стр. 25). При каган Булан (759-805 г.) този процес се задълбочава и хазарите се разделят на бели (изповядващи юдаизъм) и черни

(тангризъм). В 805 г., заради отказ да приемат юдейство, зверски са умъртвени Азан Кула (внук на Кук Куян), заедно с бащата и жената на обезумелия каган (том. I, стр. 27). Религиозни мотиви има и войната през 821 г. между каган Карак (805-821 г.) и кан Урус Айдар (805-855г.). Сраженията между двете войски, с обща численост около 100 хиляди души, са станали в околностите на Харков. Преди решителното сражение кан Урус Айдар приема мюсюлманска религия, а неговите войски по време на бойните действия крещят “Аллах акбар” (том I, стр. 32). Хазарите загубили войната и Карак избягал в Самандар, където бил убит заедно с приближените му и с неговите синове юдеи. След смъртта на Урус Айдар, неговите синове, мюсюлманинът Джилки и тангристът Лачин (Рюрик) изпаднат в остри противоречия, които довеждат до военни конфликти и разделение на държавата. Лачин (Рюрик) се ползва с подкрепата на Хазария, където по времето на каган Манас (839-858 г.) и каган Исхак (858-885 г.) главният политически фактор е Бег Иляс. Подкрепя го също и Асколд, водачът на скандинавците в Башу (Киев) и Новгород.

През 858 г. те завладяват Башу (Киев) - столицата на мюсюлманина кан Джилки, който се оттегля с войските си в укрепения град Караджар. В Башу (Киев) остават като наместник-управители таркан Ас-Джир и скандинавецът Асколд. Градът е разделен на три квартала: християнски, мюсюлмански и еврейски.

В 860 г., по нареждане на Иляс, Ас-Джир и Асколд, флот от 200 кораба напада Константинопол. Мотивите за тази война са неясни, но има основания да се предположи, че е свързана с тенденциите за покръстването на Дунавска България в християнство. По време войната съвпада с посещението на братята Константин и Методий в Хазария, където те били приети много добре от каганбек Иляс. Хазарските българи приели братята като духовни спасители (том III, стр. 99). В 863 г. в Башу (Киев) избухва въстание на религиозна основа, за което може да се съди по извършените погроми и в християнските и в мюсюлманските квартали. Кан Джилки със своите войски възстановил владението си на Башу (Киев). В 864 г. Иляс и Лачин (Рюрик) със 75-хилядна армия атакували войските на кан Джилки. В 870 и 882 г. Башу (Киев) отново е подложен на атаки от двамата враждуващи братя - мюсюлманина Джилки и ревностния привърженик на старата българска вяра Лачин (Рюрик).

В 894 г., синът на Лачин - Угор Лачин (Игор Рюриков), заедно с Арбат (син на кан Алмиш) и Аудан, потомък на Кубар (всичките те от рода ДУЛО, ревностни защитници на старата българска вяра - тангризма), атакуват християнина цар Симеон (893-927) в първата година от неговото царуване. В състава на войските им влизат предимно българи и маджари. Би могло да се предположи, че те, в по-ранна фаза от времето, са били и в единоверски съюз и с княз Владимир (889-893 г.), който е направил опит за отмяна на християнството и възстановяване на старата вяра в Дунавска

България. Почти незабавно, след покръстването в християнска вяра (863г.) на българите в Дунавска България от кан Борис-Михаил, в държавата му възниква като обществена и верска съпротива особен хибрид –Худярството (Богомилството). То търси опора и подкрепа преди всичко в другите две български държави, разделени от верски противоречия - Киев и Бол-гар. От 921 г. областите Киев и Новгород окончателно се отделят от по-старата Киевско Волжка България и стават самостоятелно княжество на кан Угор Лачин (Игор Рюриков) с преобладаваща религия Тангризъм. Волжка България на кан Алмиш (895-925 г.) в 922 г. окончателно приема мюсюлманството като държавна религия. Неговият син, тангрисът Ар-пад, в северозападните български и аварски области създава нова държава - Унгария. Независимо от формалното разделение на отделни държави на верски принцип, броженията, стълкновенията и войните между българите продължават.

Тангрисите във Волжка България търсят подкрепата на Борис, син на Угор Лачин (Игор Рюриков) княз Угор Борис (Светослав) (945-972), тангрис и потомък на рода ДУЛО: "...Този...събрал под знамената си 20 хиляди скандинавци и 50 хиляди балинци..." (том I, стр. 96). Неговата майка е датчанката Олга. В личната им среща (960г.) с везир Талиб в гр. Болгар, те обсъждат прекрояване на владенията, както и стратегически планове, свързани със съдбата на Прибалтийските области и Хазария. Резултатите от това споразумение между разноречите, наследници на рода ДУЛО обаче се оказали твърде различни от началните намерения. Мюсюлманинът Талиб със стратегически цели възложил на Селеджук да създаде военна формация от българи и тюркмени, която от югоизток, през Мала Азия да атакува Константинопол. Впоследствие тези мюсюлмани се обособили в самостоятелна държава - Турция.

Тангрисът Светослав, след локални атаки на някои прибалтийски градове и Хазария, нападнал през пролетта на 968 г. християнската държава на своя родственик от рода ДУЛО - цар Петър. В първата фаза на тази война печенегите (баджанаците) са в съюз с Дунавска България и нападат Киев, което принудило Угор Борис (Светослав) да се върне. Във втората фаза на тази война печенегите (баджанаците) са на служба при Талиб и техният водач кура-хан успява в 972г. да плени Угор Борис (Светослав) и от неговия череп направил чаша, с която пил (том I, стр. 100-101). Кан Талиб (976-981г.) сложил край на Хазарската държава, като я присъединил към Волжка България.

Има сведения, че цар Гаврил Радомир (Барадж)(1014-1015г.), син на цар Самуил, нееднократно е бил във Волжка България и после бил убит с обвинение в симпатии към исляма. Поради това царят на Волжка България Ибрахим (1006-1025г.) прекратил помощта за Дунавска България и отзовал от нея своите войски (том III, стр. 100).

КАН БОРИС

Кан сюбиги Борис, внук на кан Омуртаг (814-831 г.), е именован на древния български бог на справедливостта, който можел да приема образа на тигър (Приложение I-5 - Имена на Богове и имена на български владетели). Според “Български летописи - Джагфар тарихи” той е син на Сабанш (Звиница) и брат на кан Пресиян (Вж.: Фамилни връзки в държавното управление на Дунавска България).

Общоприето в съвременната българска историография е назоваването му с титлата “княз” и като начало на държавната му отговорност е приета годината 852. Определен е като син на кан Пресиян, който е бил владетел в периода 836-852 г. Покръстил е българите в християнска религия и покровителствал разпространението на славянската писменост в Дунавска България, като радушно приел учениците на славянските първоучители Кирил и Методий. Без доказано основание се пренебрегват по-стари сведения, според които началната година на встъпването му във власт е между 842-843г. “...след смъртта на император Теофил (842г.)...и по времето на папа Сергей II” (843-847г.).

Защо е този “научен анахронизъм” - ще попитате? - За да няма нищо общо с реформата на писмената система на предците ни, която е “славянска”, на “славянски език”, ...а за българите е обявено, че постепенно се стопили “в огромното славянско море”.

Най-обширното и представително историографическо издание в тази област е на Васил Гюзелев - “Княз Борис Първи” (С., 1969г.) Държавническото начало на княз Борис Първи е поставено в 852 г. и е белязано с поредица неуспешни войни. В нашето изследване “Славяните и българите” установихме развитието на “Славянската хипотеза” като империалистически инструмент на Русия. Установихме също и руската технология и практика за фалшификация на исторически факти и документи (Приложение II-22 - Фалшификацията на историята).

От такава гледна точка се налага да направим преглед на някои детайли в гореспоменатата творба на Васил Гюзелев. На стр. 66 /13/ е представен насоченият срещу българската държава военен съюз, състоящ се от: “...Великоморавия, Византия, Сърбия, Хърватско...”. На стр. 69, “...българите воюват срещу Великоморавия...други български армии... срещу... Сърбия и Хърватия...претърпяли нечувано поражение... Първородният Борисов син, ведно с дванадесет велики боляри бил пленен от сърбите и поставен в окови. Княз Борис се принудил от скръб за сина си и по неволя да сключи мир със сърбите. За тази цел той отишъл лично при сръбския княз Мутимир...”.

Сравнявайки този пасаж с описанието на Юрий Венелин, намираме съществена разлика: “...В това въстание сръбско, беше началник... намест-

ник Властимир... Борис излезе с войска срещу сърбите... Троицата синове Властимирови - Мутимир, Строимир и Гойник, продължаваха да се опират на царя, който обаче, като проникна с войската си в Сърбия и Кроация (Харватия), принуди ги да се покорят; Мутимир определи да управлява Сърбия, а Бранимир – Кроация; а братята Мутимирови, Строимир и Гойник с фамилиите си и с пленени сърби, закараха ги в България...”. Строимир и Гойник са настанени в един от дворците в българската столица Плиска. “... и там, синът на Стоимир се ожени за знаменита българка, от която му се роди син Чеслав или Вячеслав.” (Ю. В., Критически издирвания за историята българска, 1853 г., Земун)

По същия начин сравняваме и втори текст (В. Г., стр.71): “Византийците, след като разбили в началото на септември 863 г. арабите, прехвърлили цялата си войска... по море и по суша... на поход срещу България”! (Ю. В., стр. 172): Симеон Логотет свидетелства, “че в това време в Константинопол се готвеха на война срещу българите, сиреч метежниците, а не срещу царя и християните, на които искаха да подадат помощ.”

Смутовете в западната и северозападната области на българската държава, възникнали в 863г., както и атаката на флот от 200 кораба под командването на АС-Джир, Юрий Венелин основателно определя като религиозни войни между българите.

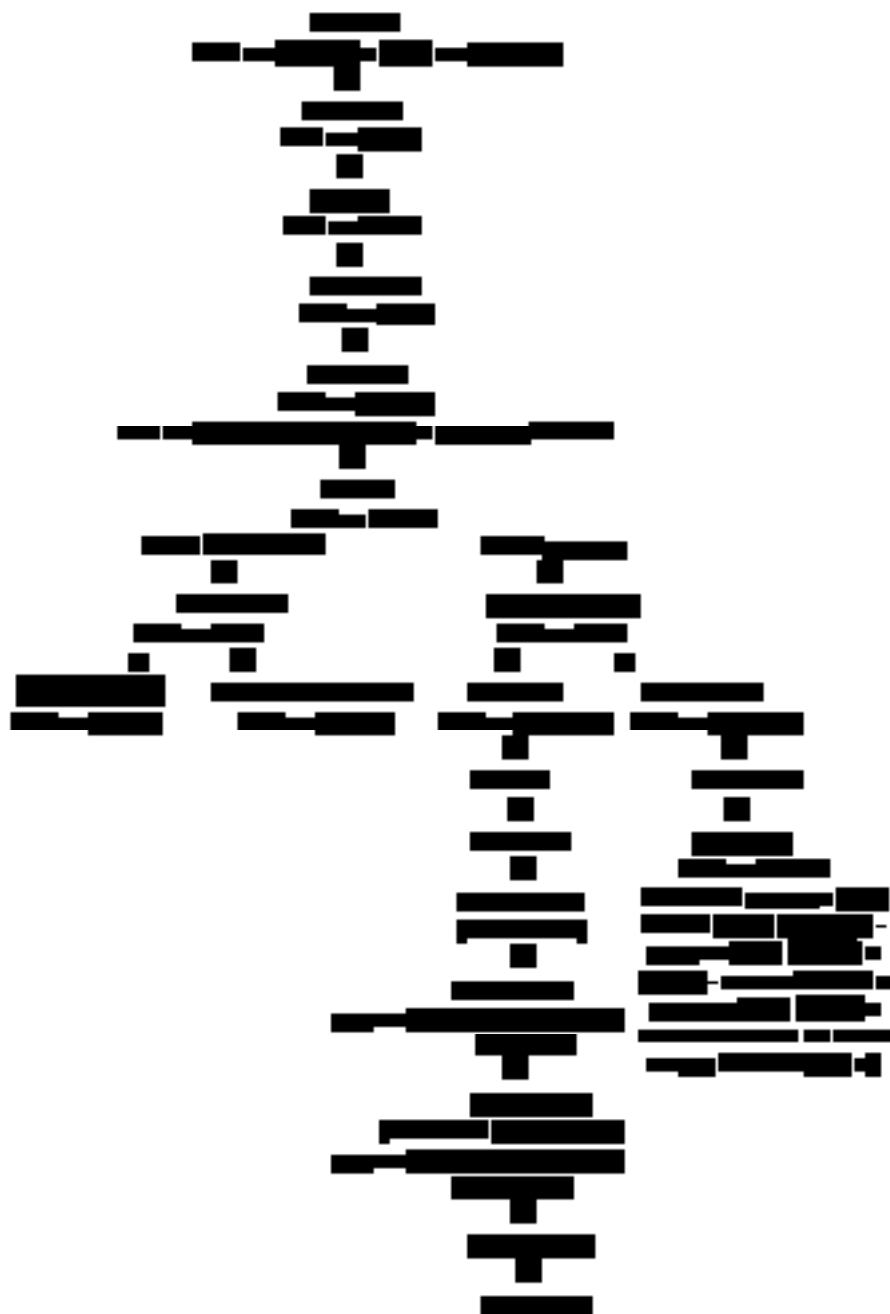
Васил Гюзелев пространно представя ролята на славяните на Балканския полуостров, а дори и не посяга по същество да изясни КАКВА Е СТАРАТА РЕЛИГИЯ НА БЪЛГАРИТЕ и какви са реалните исторически обстоятелства, за да се откажат от НЕЯ? Очевидно е, че се касае за груба фалшификация! Според Васил Гюзелев, българите... са били принудени да се отрекат от древната религия на предците си и да приемат християнството като държавна религия (864г.). Затова той включва... и няколко допълнителни и трудно доказуеми фактора - суша, болести и т.н., като фон на историческата обстановка.

Кои са източниците на това изследване? Главният източник е Константин VII Порфиногерит, хронист от X в., който със съответната тълкувателна интерпретация е издаден в 1949 г. в Будапеща от Gy. Moravchik – K. J. Yenkin. Цитирайки същия източник, професорът в Мюнхенския университет Едгар Хьош (История на балканските страни, С. 1998г.) на стр. 47 представя: “...през 622 г. ФРАНКСКИЯТ ТЪРГОВЕЦ “САМО”, ИЗПОЛЗВА СЛАБОСТ ВСРЕД АВАРСКИТЕ ХАНОВЕ, за да създаде самостоятелно държавно устройство сред славянските племена в областта на Моравия и Бохемия...” “САМО” не е “франкски търговец”, а е братът на българския кан Кубрат и носи името “ШАМБАТ”. Заради обвинение спрямо аварите, причинили смъртта на техния баща - кан Албури (593-602) и по нареждане на кан Кубрат (605-665) той покорява аварите и образува САМОСТОЯТЕЛ-

НА ДЪРЖАВА - “ДУЛОБА”. Тя обхващала сегашните територии на Чехия, Словакия, Полша, Унгария, Румъния, Австрия, Словения и Хърватско.

Основателно следва да се постави въпросът на академик Гюзелев: Защо, когато е ползвал източника на Моравчик от 1949г., е пренебрегнал достъпните за него източници от средата на IX в., като например: Симеон Логотет, Леон Граматик и др. По наше мнение, науката Историография, не бива да угодничи никому! В по-старите източници: Блаизиус Клайнер (1761 г.) /14/, Спиридон Иеросхимонах (1792 г.) /15/ и Юрий Венелин (1829 и 1853 г.) е отбелязано, че първото действие на кан Борис е било да сключи мирен договор с Теодора - императрица на Византия. В резултат на това от Константинопол се завръща сестра му, която е християнка и води със себе си Методий, монах от Тесалоники. Юрий Венелин е на мнение, че това е Методий, братът на Константин Философ. Нашето изследване показва, че двамата братя са от родословието на Кубар, т.е. от рода ДУЛО.

РОДОСЛОВНОТО НАСЛЕДИЕ НА КУБАР

Графиката за родословието на Кубар е съставена на основание “Български летописи - Д.Т.”, т. III, стр. 98-100. От нея се вижда, че Методий и брат му Константин Философ са правнуци на кан Сабин (764-765 г.), който е обвинен в държавна измяна и за да избегне собствената си, както и на близките му, екзекуция (съгласно чл.8 от тогава действащият закон), избягал заедно с тях в Константинопол.

Кой е “царят”, за който двамата братя споменават в житието си, ка-то казват в 860 г. пред каган Исхак: ”...Нашият дядо...седеше близо до царя...”. Наистина, техният дядо, бившият български кан Сабин, след неговото бягство в Константинопол, участва в срещата на император Константин V и кан Азан (Асен) Тукта (765г.). Теофан описва тази среща по следния начин: “... През същата година Паган, господарят на България, изпроводи пратеници при императора да моли да се види лично с него. И като получил отговор, слязъл при него с болярите си. Императорът седнал, като заедно с него седнал и Сабин, приел ги и ги укорил за тяхното безредие и омразата им срещу Сабин и сключили привидно мир...”. /16/.

Кой е “царят” споменат в житиетата на двамата братя Константин и Методий, който ги е изпратил във Великоморавия, т.е. Дулоба (при словенете)? Византийският император Михаил III или българският владетел - (кан, кан сюбиги, канас = княз) БОРИС-МИХАИЛ? В границите на родината му по онова време са включени авари, сърби, харвати и словени, с примес от франките на Карл Плешиви (в южните области) и на германи-те на Лудвиг Германски (в северните области). В старите летописи отзивите за държавническо отношение и морал на император Михаил III са твърде неблагоприятни, докато историческите данни за българския Борис-Михаил са повече от блестящи. Това се потвърждава и от кореспонденцията на Борис-Михаил с патриарх Фотий (858-867, 877-886) и папа Ни-колай (858-867 г.). Странното обаче, е че при тази обилна кореспонденция няма публикувано нито едно малко късче от негово, на Борис-Михаил, писмо до светите отци на Християнската вяра. Това означава, че мислите и действията му, пост фактум, могат да бъдат манипулирани.

Християнството старателно заличава старата българска писменост и история.

В последните години на кан Борис съдбата му е отсъдила да извърши още две важни исторически действия, които в съвременната историография сякаш нямат нищо общо помежду си. Те са следните: (893 г.) да възстанови, чрез Общодържавен събор, реда в собствената си държава и (894 г.) да внесе, чрез преговори, ред и сговор всред Северните си роднини от рода ДУЛО.

Общодържавният събор взема три важни решения: освобождава от държавна отговорност тангрианеца Владимир и възлага държавната отговорност на третия син на Борис, християнина Симеон; премества столицата

от Плиска в Преслав; приема реформата на старата писмена система и за общодържавна писменост се установява Кирилицата. Още в първата година кан = цар Симеон е атакуван от войски на роднините си тангрианци Аудан, Угор Лачин (Игор Рюриков) и Арбат, син на кан Алмиш. Има сведения, че Борис е посетил мястото на сраженията, след което Арбат с неговите българи и маджари извършват преход на запад и се заселват в земите на аварите (Дулоба), които до този момент принадлежат на Дунав-ска България. Там Арбат (Арпад) бил приет без сражения "...провъзгласили го за свой кан" (Български летописи - Д.Т., том I, стр. 49). Това означава, че с роднините тангрианци Борис е постигнал дипломатическо спо-разумение. И то не само със сина на Алмиш, Арбат, но и с другите си се-верни роднини от род ДУЛО.

“О КЪНИГЫ”

Оригиналът на тази творба на Черноризец Храбър досега не е открит. Общият брой на откритите ръкописни копия надминава 70. Най-ранният препис е от 1348 г. и се съдържа в българския Лаврентиев сборник (Иван Александров), съхраняван в Русия. Открит е от руския учен К. Калайдович и е публикуван в неговата книга “Йоан Екзарх Болгарски” (Москва, 1824г.). Двеста години преди тази публикация творбата е отпечатана в два буквара под заглавие “Граматика...” (Вилно, 1621 г.). Предполага се, че оригиналът е четири века по-стар. Копията на тази творба вече почти 180 години са обект на научни изследвания от най-видни слависти. Сред тях са руският славист Бодянский (1843 г.), чешкият славист П. Й. Шафарик (1851 г.), видните руски слависти П. А. Лавров и С. Г. Вилински и хърватският славист В. Ягич (който публикува едновременно четири преписа). Разисква се въпросът за редакцията, лексиката, авторът на творбата... и т.н. И до сега изследователският интерес към тази творба, продължава. Някои са на мнение, че тя е част от по-обширен материал, който е бил не на Кирилица, а на Глаголица. Разискван е и въпросът за коя от двете азбуки се отнася текстът на Черноризец Храбър - дали за Кирилицата или за Глаголицата. Поради многобройния материал (над 70 преписа), допуснати грешки, направени изменения или допълнения от преписвачите и неправилно хронологично датиране на преписите, проблемът е сложен и дава основания всяка от славянските страни да дърпа чергата на истината в своя посока. Според почти всички преписи обаче, азбуката е създадена в 6363 = 855г.

При сравнителните анализи на фактите обикновено се вземат под внимание и житията на светите братя Константин (Кирил) и Методий, чиито оригинали също не са запазени, а са на лице редица по-късни копия /17/. При своето посещение в България през 2002 г. папа Йоан Павел II изрази благодарност към светите братя Кирил и Методий - ПОКРОВИТЕЛИ НА ЕВРОПА /18/.

В средата на IX в. империята на българите е най-голямата, но е разделена на три: Аспарухова (Дунавска) България, Бат Баянова (Киевско-Волжка) България и Кабанова Хазария. Те са подложени на трансгресия от трите религии: християнство, мюсюлманство и юдейство. Паралелни са действията на дипломатически търговски и военни фактори от околните държави, които ги принуждават да се откажат от старата, обединяващата ги религия - религията на предците им, и да влязат в нови религиозни конфигурации, икономически и политически съюзи.

При проверката на достъпните източници не открихме следи от графично копие на първата публикация (Вилно, 1621 г.) При доизясняването на тази задача установихме, че всъщност става въпрос за две публикации, като първата е преди 1621 г., от която също няма вече и следа.

Това напомня за една подобна ситуация, която описват Носовски и Фоменко при издирването на оригинални документи, свързани с Иван IV Василевич-Грозни (Приложение II-22 - Фалшификацията на историята).

Заглавният термин в преписите на произведението на Черноризец Храбър има три разновидности: “О КЪНИГЫ”, “О ПИСМЕНА” и “ЗА БУКВИТЕ”. При нашата проверка се оказва, че най-старото българско понятие на този термин, запазено в българските летописи “Джагфар тарихи” е от преди средата на IX в. (840 г.), когато терминът “КУНИГ” се отнася за писмената система на старите българи. “Микаил...завършил започнатия от баща му превод на всички официални ръкописи със старите български знаци КУНИГ на арабско писмо, но хазарите, анчийците, балинците и неверниците от кара-българите продължили да ползват КУНИГАМИ”(том I, стр. 34) (Приложение I-14 - Сведения за Микаил Шамс).

Преходът към реформата в Аспарухова (Дунавска) България започва от времето на кан Крум (802-814 г.) и окончателно завършва при кан (кана сюбиги = княз) Борис-Михаил (843-889 г.). В Бат Баянова (Киевско Волжка) България този преход започва по времето на кан Урус Айдар (805-855 г.) и завършва при кан Алмиш-Джагфар (922 г.).

Реформата на писмената система е тясно свързана с промяната на религията. Отказът от старата религия е сложно, тежко и отговорно решение. Според тогава действащия български закон “ТОРЕ”, за измяна на религията българският владетел можело да бъде убит заедно с неговите най-близки родственици (Вж.: Религията на Старите Българи). Решението за приемане на нова религия е също сложен и отговорен международен акт. Относно тези контакти на княз Борис с Византия и Рим, като че ли има обилни данни. Липсват обаче данни за връзките му по въпроса с кан Урус Айдар. А може би посещението на Константин Философ (851-852 г.) при “сарацините” е всъщност посещение при кан Урус Айдар, приел мюсюлманска религия в 822 г.

Още по-сложен характер има посещението на двамата братя Константин и Методий в Хазария в 860г., което съвпада с атаката на Константинопол от българския флот, ръководен от таркан Ас-Джир с участието на скандинавеца Асколд (Вж.: Религиозни войни между Българите). Сведения за това посещение намираме в “Българските летописи - Джагфар тарихи”: “...Каган бек Иляс ги приел много добре, тъй като те произхождали от знатния български род Билиг и им разрешил свободно да проповядват... Хазарските българи ги приели като духовни спасители и ги назовавали синове на Борис...(том III, стр. 99). Освен с каган бег Иляс, те са имали среща и с каган Исхак и временно провъзгласения за кан на Киевско-Волжка България - Лачин (Рюрик) (Прилож. I-8 - Династически връзки между Дунавска България, Киевско-Волжка България и Хазария в периода VII-IX в.).

Доизяснявайки произхода на братята Кирил и Методий (Вж.: Родословното наследство на Кубар), виждаме, че те са потомци и на кан Сабин (764-765г.), който в 765г. е обвинен в държавна измяна и е избягал с близките си хора в Константинопол.

Историографическите материали за княз Борис, от една страна подробни и дори бърбиви, от друга страна липсващи, подсказват не само особено сложната и отговорна ситуация в неговото време, но и в нашето съвремие. По-старите източници - Блазиус Клайнер (1761г.), Спиридон иероски монах (1792г.) и Юрий Венелин (1829 и 1853г.) свидетелстват, че началото на държавната отговорност на кан Борис започва почти веднага след смъртта на император Теофил, т.е. 842 г. като се добавя: ”...когато на Петровия стол седял папа Сергий II” (843-847г.). Пренебрегва се историческото сведение, че след сключване на новия договор с императрица Теодора (продължение на стария договор за 30-годишен мир), от Константинопол се завръща християнката, сестрата на Борис и Докс, която води със себе си своя личен духовен наставник Методий от Тесалоники. Годици по-късно (873г.), Методий - архиепископ Моравски...непрекъснато дарявал с благодеянията на словото си българския княз (канас) Борис, когото по-рано бил направил свое духовно чедо.

Противно на твърденията на някои изследователи, не намерихме основателни сведения за сериозни военни конфликти по времето на кан Борис. Напротив, след договора с императрица Теодора, той е почти покровител на малолетния ѝ син Михаил III, а конярът-българин Василий, станал впоследствие император, също имал уважително отношение към кан Борис. От хронистите на онова време, единствено Леон Граматик съобщава, че една българска хайдутска дружина е нападала някои градове на Византия, без да свързва това с държавната политика на кан Борис.

В западна посока кан Борис в 848 г. сключил мирен договор с Людвиг Немски (840-876г.). В 852 г. този договор е подновен, а в 853 г., поради размирици между двете държави, кан Борис сключва договор с брат му - Карл

Плешиви. Какви са размириците и какъв е спорният проблем между кан Борис и Лудвиг Немски? В 853г. техният пограничен регион (сегашните територии на Чехия, Словакия и западната част на Унгария) е бил населен с авари, българи, словени и германци. Основната бойна и управленческа сила в този регион са аварите (Приложение II-13 - Сведения за връзките между българи и авари).

При първия договор (848г.) вероятно има и споразумение за родова търпимост и добросъседски отношения. В нашето изследване (Приложение II-17 - Славяните и българите) установихме, че аварите са се отнасяли жестоко към славяните и обратното - българите са покровителствали славяните. Аварите са се отнасяли жестоко и към германците и франките. Това е един от проблемите, обсъждан в 852 г. в Майнц (Могоцакум), главен град на Германия, където Лудвиг Немски, заедно с управители на провинциите уреждал обществени дела и спорове... и изслушал както делегацията на Българите, така и делегацията на славяните. Променяйки политиката в този район на държавата, кан Борис отменя доверието си към аварите и дава превес на доверието си към словенете (Ростислав = Растица 846-870г.).

В 855 г. писмените знаци на старите българи са променени в съкратена графична, фонетична и цифрова система, състояща се от 58 знака. Това е така наречената Кирилица. (Таблица №7: Сравнителен анализ на Кирилицата с писмените знаци на старите българи).

В подготовка за промяна на религията са направени преводи на основните богослужебни книги. "В началото византийците се опитали да унищожат това писмо, изгаряйки книгите" (Б.Л. Джагфар тарихи, т. III, стр. 99). В пространното житие на Константин Философ, гл. XIV, е записано: "Царят свика съвет, повика Константин Философ... рече му: ...потребно е ти да отидеш там (в Моравия), защото никой друг не може да свърши тази работа освен тебе... Философът си отиде... Бог чу молитвите му и той веднага състави азбуката...". Повторението на същия текст в житието на Методий показва, че Константин Философ е вършил такава работа и по рано, т.е. Кирилицата (855г.). Така е създадена за словенете Глаголицата, при което за разлика от Кирилицата, в графичния образ на знаците са добавени кръгови декоративни елементи. (Таблица №8: Сравнителен анализ на Глаголицата с писмените знаци на старите българи). Че тя е създадена за словенете на Ростислав личи от факта, че старите ръкописи, намерени в Чехия, Словакия, Словения и Хърватско, са значително по-многобройни от тези в централната област на българската държава.

Но кои всъщност са "Ростислав" и "словенете" в средата на IX в.?

За видоизмененото от съвременната историография име на Ростислав има данни, че се е казвал Растица и че е упълномощен от Борис I да управлявана северозападните покрайнини на Дунавска България. Словенете и чесите са в този район, а къде са аварите, които чак в края на IX в. са пос-

рещнали тангриста Арпад и са го въздигнали като свой кан? Съвременната официализирана историография се опитва да избягва тези въпроси. Приета е една удобна формула чрез хипотетичен термин “славяни”, възникнал в началото на XVII в. по волята на император Петър Велики (1722), внушена му от книгата “СЛАВИ” на Мавро Урбини (1606) (Приложения II-17, II-18 и II-20).

Според “Български летописи - Д.Т.”, братята Константин (Кирил) и Методий не са родени в Солун, както обикновено се твърди, а в Тамя-Тархан (северното Причерноморие) (том III, стр.167), в старият военно-стратегически и търговски възел между сармати = българи и Парфия на Митридат, Римската империя, арабите и Византия. Тяхният баща, по горепредставената схема за наследieto на Кубар, е заемал високата си длъжност тархан, т.е. управител на регион, осъществяващ по онова време търговските връзки с Византия. Той е син на Егет. От схемата личи, че бащата на Егет е бившият български кан Сабин. Егет, дядото на Константин (Кирил) и на Методий, е имал две официални съпруги, едната – хазарка, а другата - византийка. От нейното потекло са двамата братя духовни реформатори, създатели на КИРИЛИЦАТА - 855г. и на ГЛАГОЛИЦАТА - 860 г.

Таблица № 7

СРАВНИТЕЛЕН АНАЛИЗ НА КИРИЛИЦАТА С ПИСМЕНИТЕ ЗНАЦИ
НА СТАРИТЕ БЪЛГАРИ

А	А	Н	Н	Ѫ	Ѫ	Ѣ	Ѣ	Ѧ	Ѧ
А	А	К	К	Ѹ	Ѹ	Ы	Ы	Ѧ	Ѧ
Б	Б	Л	Л	Ѳ	Ѳ	Ѣ	Ѣ	Ѣ	Ѣ
В	В	М	М	Ѳ	Ѳ	Ѣ	Ѣ	Ѣ	Ѣ
Г	Г	Н	Н	Ѳ	Ѳ	Ѣ	Ѣ	Ѣ	Ѣ
Д	Д	О	О	Ѳ	Ѳ	Ѣ	Ѣ	Ѣ	Ѣ
Е	Е	О	О	Ѳ	Ѳ	Ѣ	Ѣ	Ѣ	Ѣ
Ж	Ж	П	П	Ѳ	Ѳ	Ѣ	Ѣ	Ѣ	Ѣ
З	З	Р	Р	Ѳ	Ѳ	Ѣ	Ѣ	Ѣ	Ѣ
С	С	С	С	Ѳ	Ѳ	Ѣ	Ѣ	Ѣ	Ѣ
І	І	Т	Т	Ѳ	Ѳ	Ѣ	Ѣ	Ѣ	Ѣ
Ї	Ї	У	У	Ѳ	Ѳ	Ѣ	Ѣ	Ѣ	Ѣ

Знаците на кирилицата са от периода 904-905 г.: Преславски керамични плочки (904-907), надпис на хартоф Павел (904), надпис на Тоудора, надпис “Въ тъмъници /а/”, надпис на Презвитер Йоан, надпис от Чупката (931), надпис “аз Марьтинъ”, надпис “показов”, надпис на Анани (931), Добруджански надпис (943), надпис Георги Синкел (950), Темнички надпис (950), надпис на Мостич и надпис на “Марина глава” (950 г.).

Таблица № 8

СРАВНИТЕЛЕН АНАЛИЗ НА ГЛАГОЛИЦАТА С ПИСМЕНИТЕ ЗНАЦИ
НА СТАРИТЕ БЪЛГАРИ

+	2	+	59 72	б	60	Ѧ	91 40
А	58	Ѧ	б Ѧ	б	41	Ѧ	с
Ш	III	Ѧ	90	Ѧ	41	Ѧ	82 40
Ѧ	69	Ѧ	68	Ѧ	41 58	Ѧ	с
Ѧ	122	Ѧ	100	Ѧ	с III	Ѧ	118 40
Ѧ	70	Ѧ	31	Ѧ	59	Ѧ	с
Ѧ	57	Ѧ	11	Ѧ	126	Ѧ	89
Ѧ	82	Ѧ	91	Ѧ	58	Ѧ	102
Ѧ	43	Ѧ	9	Ѧ	84	Ѧ	
Ѧ	53 87	Ѧ	60	Ѧ	84 41 119	Ѧ	
Ѧ	II	Ѧ	б	Ѧ	84 11	Ѧ	
Ѧ	89	Ѧ	41 118	Ѧ	84	Ѧ	
Ѧ	47	Ѧ	54	Ѧ	84	Ѧ	
Ѧ	5	Ѧ	II	Ѧ	130	Ѧ	
Ѧ	11	Ѧ	91	Ѧ	40	Ѧ	
Ѧ	Ѧ	Ѧ	48	Ѧ	с	Ѧ	
Ѧ	41 118	Ѧ	Ѧ	Ѧ		Ѧ	

Знаците от Глаголицата са от периода 905-1050г.: Глаголически надпис от Преслав (904), числителни знаци върху керамика в Патлейна, Асеманово евангелие (916-1050), Маринско евангелие (X в.), Охридско евангелие (XI в.). До края на XI в. в Хърватия и Далмация глаголицата не се различава от образците и в България. След XI в. там Глаголицата се променя в издължени и ъгловати форми: Башчанска плоча (XI-XII в.)

СВЕТИТЕ БРАТЯ КИРИЛ И МЕТОДИЙ ПОКРОВИТЕЛИ НА ЕВРОПА

В средата на девети век братята Кирил и Методий създават две нови азбуки, Кирилицата и Глаголицата, а също и книжнина за християнско богослужение.

В продължение на повече от две столетия тяхната дейност е предмет на научни изследвания. Внушителен е броят и почти легендарни са имената на учените, дали своя принос за изясняването на този проблем. Като основни източници обикновено се ползват латински и византийски исторически сведения и житията на двамата братя и техните ученици. От житията липсват оригинали и те са значително по-късни преписи. Липсва и оригиналът на свързаното с тях историческо сведение на Черноризец Храбър известно под наименованията “О куниг”, “О писменах” или “За буквите”. При разглеждането на този проблем изследователите най-често се спират на въпросите: от къде са взети знаците, какъв е етностният произход на светите братя Кирил и Методий и какъв е езикът, на който те са съставили създадената от тях книжнина за християнско богослужение – Светите писания.

При направеното от нас графично изследване на писмените знаци на Кирилицата и Глаголицата стигнахме до заключението, че те са взети от по-старата писмена система на българите, състояща се от 132 знака, т.е. направена е писмена реформа. Кирилицата, която е създадена в 855 г., съдържа 58 знака от писмената система на старите българи. Глаголицата, която е създадена в 861 г., съдържа в основната си графична конструкция 44 знака от писмената система на старите българи с добавени кръгови графични допълнения на някои от знаците.

По-сложен се оказва въпросът за произхода на двамата братя Кирил и Методий. Наскоро издадените “Български летописи” дават възможност да се види в нова светлина тази част от историческите събития (Бахши Иман, Джагфар тарихы, том I, 1993, II-1994 и III-1997, Оренбург).

През IX в. българите се отричат от старата си религия. Част от потомците на Бат Боян в Киевско-Волжка България приемат мюсюлманска религия. Началото на този процес е през 822 г. по времето на кан Урус Айдар (805-855). По негово нареждане в 840 г. старата българска писмена система КУНИГ е заменена с арабографически писмени знаци. С тази задача е натоварен държавният секретар Микаил Шамс, който извършва преписи и преводи на старата българска книжнина.

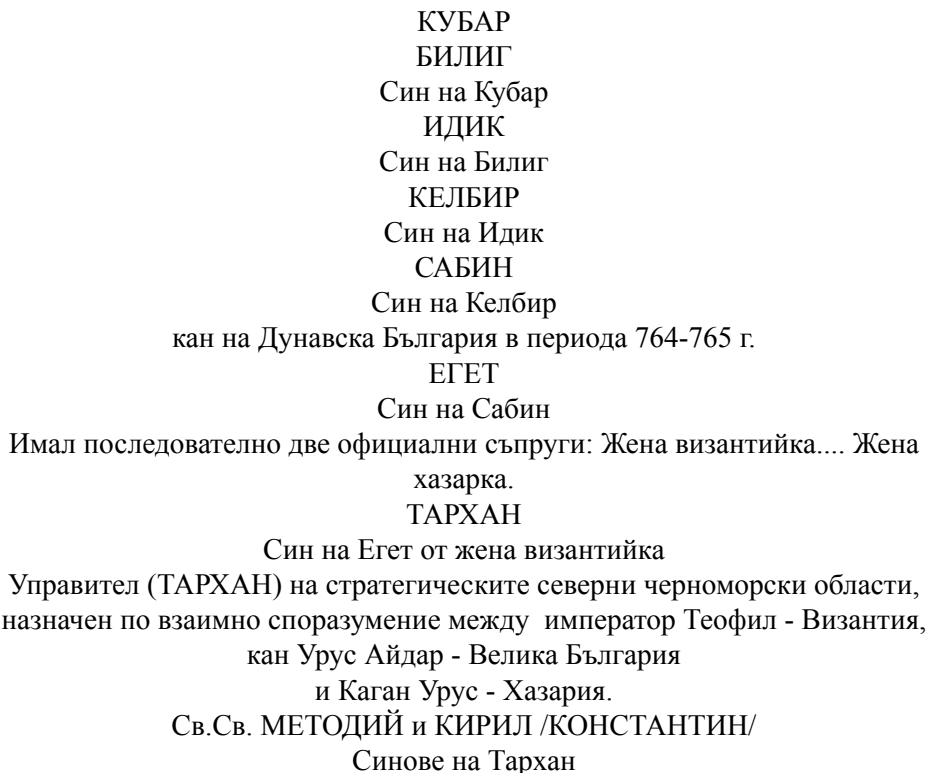
Потомците на Аспарух в Дунавска България са подложени на на-тиск да приемат християнска вяра. Недостатъчно изяснени са фактите и обстоятелствата, свързани с кан Сабин (765-766), но би могло да се допусне хипотезата, че е бил склонен за промяна на религията. По времето на кан Крум и Карл Велики това е бил един от мотивите за войните помежду им. Промя-

ната на религията става при кан (княз) Борис. За началото на неговото държавно управление има противоречиви данни. Старите източници сочат, че е поел държавната отговорност почти веднага след смъртта на византийския император Теофил (842) и допълват, че това е по времето на папа Сергей II (844-847). Една от първите задачи на Борис е била да уреди отношенията с Византия. Той създава внушения, че се готви за война, но изпраща пратеници и сключва мир с вдовицата Теодора, която управлява от името на непълнолетния император Михаил III. В резултат на сключения мир, от Константинопол в българската столица Плиска се завърнала сестрата на Борис. Тя била християнка и е съпроводена от своя духовен наставник Методий. Възможно ли е това да е братът на Константин философ? Известна подкрепа за такова предположение може да бъде текстът в житието на Климент, написано от Теофилакт Охридски, където се казва: "По-късно, когато Методий вече бил архиепископ в Моравия, непрекъснато дарявал с благодеянията на словото си княз Борис, когото по-рано бил направил свое духовно чедо". Недоизяснен е и въпросът къде по-точно е било пратеничеството на Константин Философ в 852 г. - при магометите, т.е. мюсюлманите? Има вероятност това пратеничество да е било при кан Урус Айдар с цел съгласуване на обща религиозна политика и обща писмена система.

След смъртта на кан Урус Айдар от род Дуло, държавната власт поема по-големият му син Джилки, привърженик на мюсюлманството. Брат му Лачин (Рюрик) е ревностен защитник на старата българска религия. По тази причина те започват помежду си религиозни войни. Второто пратеничество на Константин и Методий в 860 г. е в разгара на тези междуособици и затова те пристигат в Хазария, където временно взелият над-мощие Лачин е провъзгласен за кан на българите с помощта на хазарския бек Иляс. Хазарските българи приели братята Константин и Методий като духовни спасители и ги назовали синове на Борис. Вероятно те са имали среща с кан Лачин. Той, като яростен привърженик на старата българска религия, разпоредил да бъде извършена наказателна операция срещу християнския Константинопол и изпратил 200 бойни кораба, ръководени от Ас-Джир (внук на кан Крум) и Асколд (скандинавец). При такива обстоятелства е възможно да се допусне, че хазарската мисия на светите братя Кирил и Методий е имала значително по сложни цели, а не само диспут по междуверски религиозни въпроси.

При апостолическото си посещение в България Папа Йоан Павел II (23-26 май, 2002г.) напомни, че в 1980 г. е провъзгласил светите Кирил и Методий за покровители на Европа и допълни за тяхната мисия: "Тук, благодарение на свети Климент Охридски... изникнаха центрове... в които намери развитие азбуката Кирилица. Също така от тук християнството... премина в други територии като достигна през съседна Румъния в старата Киевска Рус, разпространявайки се към Москва и останалите Източни области."

Нашето изследване свързано с родословието на светите братя Кирил и Методий, представяме в следната графична схема, от която се вижда, че те са българи от родословието на Кубар.

Прадядото на двамата братя, кан Сабин, е бил обвинен от българския КИНЕШ (Великото народно събрание) по чл. 8 от закона ТОРЕ в измяна, в който се предвижда отнемането не само на неговия живот, но и на живота на неговите най-близки същества. Това го принудило, заедно с тях да бяга и да търси убежище в столицата на Византия - Константинопол. Там, при такива обстоятелства спасеният му син Егет се оженва за знатна византийка. Застъпничеството на византийския император пред българите за Сабин е отразено в гръцки извори: Теофан и Никифор и латински извори: Зигберт.

От същото родословие, като пето поколение след светите братя е царят на българите - Самуил.

От приложената схема правим следните изводи и заключения:

1. Общественият позор на дядо им кан Сабин пред българите е причина да не се лицепредставя присъствието им в българската столица Плиска по времето на кан Борис. Не са достатъчно изяснени мотивите за обвинението спрямо кан Сабин и би могло да се допусне хипотезата, че е направил

опит за промяна на религията, т.е. отричане на старата религия на българите и приемане на християнска религия.

2. В срещата си с хазарския каган Исхак (860 г.) Константин Философ прави внимателен намек за това, кой всъщност е техният дядо.

3. Родовата принадлежност и изживяната две поколения болка, да-ват особени сили на двамата братя, които от старата, хилядолетия съществувала българска писмена система, реформират, осъвременяват и обогатяват нова писмена система и книжовност. За целите на новата, християн-ската религия, те подбират речников и езиков състав и ритуалност. Те осъществяват преводи и адаптация на Светите писания от други езици и организират многобройните им преписи от грамотно обучени лица, както и обучени лица за проповед на словото с речитатив и песнопения.

4. Двамата братя са имали пълното доверие и държавната подкрепа не само на Борис, но и на неговата сестра и брат им Докс, както и на други доверени лица в държавното управление.

5. При смяната на религията, в държавата на кан Урус Айдар са възникнали вътрешни войни на религиозна основа, с участието на повече от 100 000 обковани в брони войници. Подобни вътрешни войни на религиозна основа са възникнали и в държавата на кан Борис. Особено ожесточено е било съпротивлението в западните и северозападни области на държавата.

ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО НА РАВНОВЕСИЕТО В ТОЗИ РЕГИОН НА БЪЛГАРСКАТА ДЪРЖАВА, ОСВЕН СИЛАТА НА ОРЪЖИЕТО Е БИЛА НЕОБХОДИМА И СИЛАТА НА СЛОВОТО. ЗАТОВА СВЕТИТЕ БРАТЯ КОНСТАНТИН И МЕТОДИЙ, ОТ РОД ДУЛО, СА ПОКРОВИТЕЛИ НЕ САМО НА БЪЛГАРИТЕ, А И НА ЕВРОПА.

ВЪПРОСЪТ ЗА ЕЗИКА, КОЙТО СВЕТИТЕ БРАТЯ СА ПОЛЗВАЛИ ЗА СВЕТИТЕ ПИСАНИЯ, Е НАЙ-ПРОСТРАННО ДИСКУТИРАНИЯТ. В най-общ вид становищата са следните: “СЛАВЯНСКИ”, “СЛАВЯНОБЪЛГАРСКИ”, “БЪЛГАРСКИ” и др. модификации.

Още в началото на тази дискусия, в 1783 г., Добровски задава въпроса: “...ако ли Методий и Кирил най-много са се трудили за словенете и чесите (т.е. моравците), то как и защо да превеждат, тия, зарад тях Светото Писание не на тяхно, а на съвсем чуждо БЪЛГАРСКО НАРЕЧИЕ...?”

Подобен въпрос си задава и Юрий Венелин (“Критически издирвания за историята българска”, превод Ботю Петков, Земун, 1853 г.): “...от- де се взе у нас този чужд неруски език, който от времето на Нестор с такова мъчителство притесняваше русите. Словестност, която и до сега владее църквите не само в просторната Российска империя, но и в Галиция... и в Североизточна Унгария (маджарите не са славяни)... Дали това не е бил народен език и на някакъв народ... Кирил и Методий преведоха Свещеното Писание не на някакъв друг език, а на български, несъмнено на български; или, все едно, църковният език, който се употребява сега в Русия, Унгария, Сърбия,

Далмация и истинска България, е езикът български, който в другите страни е мъртав, но е жив и народен език и до сега в България” /част I, стр.71/.

Тук трябва да отбележим и подчертаем, че Юрий Венелин в 1830 г., е първият изследовател на характерните особености на българския език, българските обичаи и традиции и народни умотоворения. За тази негова научно-изследователска дейност той е командирован от Руската Императорска Академия на науките. Венелин има особен интерес към своеобразието и особеностите на българския език, отразен в неиздадените и до сега негови изследвания: “Граматика на сегашното българско наречие”. Нещо повече, заради цитираните по-горе заключения, той е почти напълно игнориран от съвременната българска историография.

Заключения:

1. ПИСМЕНИТЕ ЗНАЦИ НА КИРИЛИЦАТА И ГЛАГОЛИЦАТА СА БЪЛГАРСКИ, А НЕ ГРЪЦКИ, ЛАТИНСКИ, КОПТСКИ И Т. Н.

2. СЪЗДАТЕЛИТЕ, БРАТЯТА КИРИЛ И МЕТОДИЙ, СА БЪЛГАРИ ОТ РОДОСЛОВИЕТО НА БРАТА НА АСПАРУХ, КУБАР И СА ВНУЦИ НА БЪЛГАРСКИЯТ КАН САБИН /764-765/, НАПРАВИЛ ОПИТ ДА ПОКРЪСТИ БЪЛГАРИТЕ В ХРИСТИЯНСКА ВЯРА.

3. ЕЗИКЪТ НА СВЕЩЕНИТЕ ПИСАНИЯ, ИЗПОЛЗВАН ЗА СВЕЩЕНОСЛУЖЕНИЕ В ТАКА НАРЕЧЕНИТЕ СЛАВЯНСКИ СТРАНИ Е БЪЛГАРСКИ И ИМЕННО ТОЗИ ЕЗИК, ВЪПЛАТЕН В ХРИСТИЯНСКАТА ВЯРА, Е ОБЕДИ-НИЛ ТЕЗИ СТРАНИ В СЛАВЯНСКА ОБЩНОСТ .

Великото творческо, организаторско, просветителско и хуманно дело на св. св. Кирил и Методий е българският принос, който има значение не само като покровителство на Европа, а и за изграждането на културата и историята на съвременната цивилизация.

ИЗВОДИ И ЗАКЛЮЧЕНИЯ:

БЪЛГАРИТЕ са един от древните народи, който в периода II в. пр. н.е. - VII в. от н. е. е познат в “изворите на историографията” под различни имена. Най-често срещаните сред тях са: САРМАТИ, или имена на техни владетели - КУШАНИ (кан Кашан), АЛАНИ (кан Алан), или пък имена на техни съюзници - КОТРАГИ, ХУНИ и АВАРИ. В периода VII-IX в. българите са обособени в три отделни държави: Дунавска България, Киевско-Волжка България и Хазария, които са подложени на трансгресията на християнската, мюсюлманската и юдейската религии. Опитите да се запази Тангризма, старата българска религия, се оказват безуспешни. Не се постига единно становище между трите български държави и по отношение Реформата, както на религията, така и на писмената система.

Реформата на писмената система и на религията в Дунавска България се осъществява от два координирано действащи екипа - на държавната власт и на духовните реформатори. Първият екип е оглавен от кан = княз Борис, а вторият от братята Константин (Кирил) и Методий, всичките от род ДУЛО.

РЕФОРМАТА на писмените знаци на старите българи е завършена в 855 г., като от старата писмена система, състояща се от 132 знака, са подбрани и остават в употреба 58 знака с 36 фонетични значения и съответни цифрови стойности. В тази съкратена форма "Кирилицата" наподобява гръцката и латинската азбуки, но е по-съвършена от тях по отношение съответствието фонетичен звук - графичен знак. Решен е и въпросът за превода и съставянето на богослужебните книги, подбора на речниковия състав, църковния ритуал, речитатив, песнопения и пр., които също се доближават до източната и западната християнски църкви. Този процес изцяло и успешно е извършен от двамата братя Константин (Кирил) и Методий и присъединилите се към тях съмишленици и ученици (калиграфите, майсторите в обработка на кожи за писане, леярите и ковачите на ме-тал, подвързвачите на книги и др.). Повечето от тях са родени в централните области на Българската държава.

РЕФОРМАТА на религията, подготовката на обществото в българската държава да се отрече от старата религия и да приеме християнството е процес, който има характер на държавно проведена революция за смяна на обичайните норми и закони за поведение и владение. Като пример за тази промяна е достатъчно да отбележим следните обществени принципи: "Един Бог... Една жена... Изповед за греховете... и т. н.". Отпорът срещу отмяната на религията на старите българи и приемането на християнството има широка обществена поддръжка, при което се стига до вътрешни военни регионални сътолковения (Религиозни войни) и международно пресиращо влияние. За Тангризма са аварите и Хазария, за мюсюлманството - Волжка България, а за християнството - Дунавска България, Константинопол и Рим. Изход от това състояние е твърдата позиция за приемане на християнството на българския владетел Борис I, неговия брат Докс и тяхната сестра, подкрепени от преобладаващото мнозинство членове на Великия събор.

ГЛАГОЛИЦАТА (861 г.) е междинен и компромисен вариант за регионално решение на горепредставения усложнен проблем. Тя е създадена в изпълнение на договорите на Борис I с Лудвиг Немски и неговия брат Карл Плешиви в западния регион на българската държава (сегашните територии на Чехия, Словакия, Словения и Хърватско).

КИРИЛИЦАТА (855 г.) добива поддръжка и разпространение в централните области на християнската българска държава още преди Великия събор (893 г.), за което свидетелства и писмото-молба на съуправителите Джун и Салахби (Олег) до кан Алмиш да се разреши използването на тази азбука в Бачу (Киев) и Новгород като официална писмена система (894 г.).

ИЗПОЛЗВАНА ЛИТЕРАТУРА

- 1.Юрий Венелин. Критически издирвания за историята българска. Земун. 1853.
- 2.Васил Йончев. Древен и съвременен български шрифт. С. 1982.
- 3.Иван Александров. Българското писмо и средновековният изток. С. 1986.
- 4.Петър Голийски. сп. Български векове. 3. С. 2001.
- 5.Бахши Иман. Джагфар Тарыхи. Свод Булгарских летописей. Оренбург. Русия. т. I-III. 1993-1997.
- 6.D. Diringer. Alphabet. London. 1949.
- 7.Johanes Friedrih. Geschich der schrift. Heidelberg. 1966,
- 8.АН СССР. Материалы Советско-Авганской археологической экспедиции. М. 1979.
- 9.С. Ю. Сапыркин. Боспорское царство от тирании к эллинистической монархии. Вест-ник древней истории. .1. М. 2003.
10. Квинт Курций Руф. Александър Македонски. С. 1985
11. Международный круглой столь Сармати в I в. от н.э.: новейшие открытия. Вестник древний истории. 2. М. 1997.
12. АН СССР. Материалы и исследования по археология СССР. № 15. М.
13. Васил Гюзелев. Княз Борис първи. С. 1968.
14. Блазиус Клайнер. История на България.(1761). С. 1977
15. Спиридон Иеросхимомах. История во кратце о болгарском народе славенском.(1792). Габрово.2000
16. Москва Москов. Именник на българските ханове. С. 1988.
17. Донка Петканова. Черноризец Храбър. С. 1999.
18. Апостолическо пътуване на Йоан Павел II в България. 2002
19. Петър Добрев. Каменната книга на прабългарите. С. 1992.
20. С. Д. Сказкина и др. История на средните векове. С. 1977.
21. Н. М. Карамзин. История государства российского. М. 1988
22. Цветелин Степанов. Власт и авторитет в ранносредновековна България. С. 1999.
23. Татьяна Ярулина. Величието на Волжка България. С. 2002.
24. Димитър Съселов. Пътят на България. С. 2000.
25. Едгар Хьош. История на балканските страни. С. 1998.
26. Шарл Дил. Византия. С. 1992.
27. Г. В. Носовский, А. Т. Фоменко. Библейская Русь. М. 1988.
28. Живописная Россия отечество наше. С.Петербург. 1901.
29. Н. С. Державин. Произход на руския народ. С. 1945.
30. Анатолий Варшавски. Города закрывают тайны. М.1967.
31. Арнълд Тойнби. Изследване на историята. С. 1995.
32. Йордан Андреев. Българските ханове и царе VII-XIV в. С. 1998.
33. А. Р. Корсунский, Р. Гюнтер. Упадок и гибел западной Римской империй. М. 1984.
34. А.Н. СССР. История Венгрии. М. 1971.
35. М. Г. Абрамзон. Тема борьбы с племенами европейской сарматии и скифии в монетной чеканке Римской Империи. М. 1999.

36. Дж. П. Меллори. Индоевропейские прародины. Вестник древней истории. 1. М. 1997.
37. М. И. Артамонов. Саркел-Белая вежа. Материалы и исследования по археологии СССР. 3. М. 1941.
38. А. А. Иессен. Археологические памятники Кабардино-Балкарии. 3. М. 1941
39. Съкровището на Хан Кубрат. С. 1989.
40. Петко Димитров, Димитър Димитров. Черно море, потопът и древните митове. В. 2003.
41. ISCEZLE CIVILIZACIJE. LEOGRAD. 1965.

ПРИЛОЖЕНИЯ I

Приложение I-1

СРАВНИТЕЛЕН АНАЛИЗ НА СВЕДЕНИЯ, СВЪРЗАНИ С ИМЕННИКА НА БЪЛГАРСКИТЕ КАНОВЕ И СВЕДЕНИЯ ОТ “БЪЛГАРСКИ ЛЕТОПИСИ - ДЖАГФАР ТАРИХИ”

Настоящият сравнителен анализ, свързан с предходно изследване на ав-тора, е частичен и обхваща периода VII-IX в. С цифровите знаци “1”. (А) отбелязваме досега известните исторически извори, а с “1”.(Б) - становищата на различни изследователи. С цифров знак “2” отбелязваме сведенията от “Български летописи - Джагфар тарихи” (том III, стр. 97-103).

1. ТЕРВЕЛ

“1”. (А) Гръцки (византийски) извори: Теофан и Никифор споменават името му във връзка с възвръщането на престола на свалените византийски императори - Юстиниан II и Анастасий II.

Латински извори: Зигберт (XI в.) и Алберих (XIII в.) споменават *Therbelis Bulgaribus dominatur*.

“2”. “... Айар (Авар) - син на Аспарух.

Тарвил (Тервел) - син на Аспарух.

Наследници на Тервел: Кермес - син на Тервел; Сувар - син на Кермес; Кермек - син на Сувар; Азан Тукта - син на Кермек; Караджам (Кардам)- син на Кермек; Крум - син на Азан Тукта.

Наследници на Айар: Бозок, по-възрастната дъщеря, омъжена за Уран от рода Укил.

Чак Чак, по-младата дъщеря, омъжена за царя на Кара България (=Велика България) - Сулаби, който е внук на Бат Баян.

Наследници на Бозок: Корамджест - син на Бозок; Зухра - дъщеря на Бозок; Бунек (Винех) - син на Зухра; Телес - син на Корамджест; Дилярек (Терелиг) - син на Телес”

2. НЕИЗВЕСТЕН I * = АЙАР

“1”. (А) В гръцките и латински извори недостатъчно е изяснен наследникът на Тервел.

(Б) Редица изследователи на Именника на българските канове, като напр. Г. Моравчек, В. Бешевлиев и Дж. Бъри отбелязват, че той е повреден там, където се съдържат тези сведения. В реда, в който се посочват обичайните данни за наследник, се чете само краят на годината на възкачването ”твирем”.

“2”. Тервел умрял в 719г. След него царувал неговият брат Айар, когото още Аспарух е поставил за съуправител на Тервел за предотвратяване на караници по повод престолонаследия. Тервел го изпратил с неговите войски на помощ на хазарския каган Кук-Куян, сражаващ се срещу арабите. Дъщерята на Айар, Чак-Чак, била омъжена за кара-българския балтавар (кан) Сулаби, също отличил се във войната с арабите. Синът на Сулаби и Чак-Чак е наречен Айар.

3. НЕИЗВЕСТЕН II *= КЕРМЕС

“1”. (А) Латински извори – Зигберт: “727г. над българите се възцарил Кормесий.” Алберих: ”В 727г...Кормесий царувал над българите... вече царувал трети владетел, на име Кормесий.”

(Б) Изследователите на Именника имат различни становища. Според П. Мутафчиев: “След Тервеля...се изредили двама владетели. На първия от тях името не е известно...”

“2”. Айар...направил за свой съуправител сина на Тервел, Кермес, назван в чест на алп Кермес - посланик на Тангра. След една от битките с арабите, Айар се разболял от паралич и вместо него царствувал верният му Кермес. Той толкова обичал Айар, че влезъл при него в шатрата в момента на смъртта му. Когато излязъл от шатрата със съобщение за смъртта на Айар, бюрганите заявили, че в него се е вселила Улят и той не може да управлява страната. Тогава дали царуването на неговия син Сувар. Било това в годината на заяка - 727г.

4. СЕВАР = СУВАР

“1”. (А). За Севар се знае само от Именника - той не е споменат от гръцки и латински хронисти.

(Б). Изследователите на Именника датират неговото управление според тълкуванията на стария български календар и данните за Кормисош.

“2”. Сувар умрял в годината на коня (742г.) от психическо разстройство по повод това, че Шада Идик (главния съдия) го свалил ...в 740г. ...от престола. На боилите и багаините...било казано, че Улят е поразила целият род на Кермес ... След двугодишно регентство на Би-Хатин ...те избрали за цар Корамджест - син на Уран (от рода Укил) и дъщерята на Айар (Бозок).

5. КОРМИСОШ = КОРАМДЖЕСТ

“1”. (А). Латински извори: Зигберт - “...над българите се възцарил Кормесий.” (727г.)

Алберих - “...Кормесий царувал над българите.” (727г.)

(Б). Изследователите на Именника имат различия в броя на годините му на управление.

“2”. След двугодишно регентство (740-742 г.)...те (боилите и багаините) избрали за цар Корамджест - син на Уран (от рода Укил) и дъщерята на Айар (Бозок). Той царствал щастливо до 755 г., когато войнското щастие му изменило...и той предал властта на сина на своята сестра - Бунек. Той (Корамджест) умрял в 761 г.

6. ВИНЕХ = БУНЕК

“1”. (А). В гръцките и латински извори липсват сведения за Винех.

(Б). Изследователите на Именника имат различия в тълкуванията на текста в трите преписа и връзката на термина “ИМА” (ИМАШЕГОРАЛЕМ) с календарното му тълкувание и хронология.

“2”. “...той (Корамджест = Кормисош) предал властта на сина на своята сестра - Бунек”.

7. ТЕЛЕС

“1”. (А). Гръцки извори: Теофан: “Българите, като въстанали, избии господарите си, които произхождали от хански род, и поставили мъж злонравен, на име Телец, на 30 години... императорът излязъл срещу Тракия, като изпратил и през Черно море флота от 800 хеландии (военни кораби), носещи всяка по 12 коня. А Телец, като чул за похода по суша и море против него взел за съюзници 20 хиляди от съседните племена, поставил ги в укрепленията и ги обезопасил. Императорът, като дошъл, разположил се на стан в Анхиалското поле. На 30 юни, първи индикт, ден пети, се явил Телец. Той дошел с множество племена и започнали сражение. Те дълго се избивали помежду си. Телец бил обърнат в бяг.”

Никифор: “Работите пък у хуно-българите се развивали по следния начин. Те, след като се уговорили помежду си, убили тези, които обладавали по родова линия властта над тях, а за свой вожд поставили така наречения Телеций, строг мъж, който заедно с това проявявал от младини смелост... срещу императора излязъл Телеций, който имал съюзници немалко... Победен в сражението, той се обърнал в бягство...Българите пък като видели злощастieto на Телец, въстанали, убили го и поставили за свой господар едного от своите първенци, комуто името било Сабин.”

Латински извори: Зигберт: “762 - Телец, като влязал в сражение с император Константин, бил победен с големи загуби и позор за българите. Поради това той бил свален от българите и убит от тях заедно с първенците на народа... Над българите се възцарил Сабин.

(Б). Изследователите на Именника, освен на хронологията отделят внимание на тълкуването на израза: “...И СИИ ИНОГО РАДЪ”. Преобладаващо е мнението, че този израз означава: “И този (бе) от друг род.”

“2”. “В годината на тигъра, в 762 г., на трона е въздигнат съуправителят на Бунек, син на Корамджест и неговата жена от рода Угор Телес ... Телес бил съюзник на хазарския каган. Потомъкът на Шадаидик (главния съдия) Саин = Сабин...отнел властта от рода Укил...В 764 г., в бой неговите хора изненадали и убили Телес.”

8. САБИН = САИН

“1”. (А). Гръцки извори: Теофан: “На 30 юни...убили Телец заедно с неговите воеводи и поставили Сабин, който бил зет на техния някогашен господар Кормесий...Но когато Сабин изпратил веднага пратеници при императора и поискал да сключи мир, българите направили събор и се противопоставили твърдо на Сабин, казвайки: “Чрез тебе България ще бъде поробена от ромеите...” Станал бунт, Сабин избягал в крепостта Месемврия и преминал към императора. А българите си поставили друг господар на име Паган.”

Никифор: “Този (Сабин), щом получил властта, отправил при императора пратеници, чрез които най-настойчиво молел за мир. На българите, обаче, не се понравила тази постъпка. Възбудени от това, те силно се противопоставили, понеже мислели, че ще бъдат веднага поробени от ромеите. Сабин се уплашил от това и избягал при императора...българите сваляли от властта поставеният от Сабин техен вожд Умар и провъзгласили за вожд Тукту... (765г.)

Латински извори: Зигберт: “...Над българите се възцарил Сабин... Българинът Сабин сключил договор с ромеите. Заради това той бил изгонен от своите и избягал при императора, а над българите се възцарил Паган.”

(Б). Изследователите на Именника търсят причините, поради които Сабин липсва в списъка.

В. Златарски: “...името Сабин като романско по произход е заето от славяните - той е бил по произход славянин, може би някой племенен славянски княз.

Г. Фехер: “Севин (зет на Кормисож и вуйчо на Умар) като наместник на малолетния законен хан Умар от рода Вокил... не е получил място в Именника, понеже не е бил хан, а само заместник.”

О. Прицак: “Сабин - българите го смятали за предател.”

“2”. “Телес бил съюзник на хазарския Каган...Потомъкът на иджика Шады - Саин...отнел властта от рода Укил... В 764 г. неговите хора... убили Телес, но скоро Сабин бил детрониран в... 765 г. от тъста на Телес Юмарт. Старикът Юмарт, обаче скоро умрял, и на трона бил издигнат Азан Тукта, син на Кермек и дъщерята на аварския каган Улаг от рода Магунти.”

9. ПАГАН и ТУКТУ = АЗАН ТУКТА

“1”. (А) Гръцки извори: Теофан: “...Станал бунт, Сабин избягал в крепостта Месемврия и преминал към императора. А българите си поставили друг господар на име Паган... На 21 юни през 4 индикт императорът се вдигнал срещу българите и изпратил към Ахело 2600 хеландии (бойни кораби), които снабдил с войници от всички теми (области). А когато тези хвърлили котва при бреговете и задухал севернякът, насмалко щели да се разрушат всички хеландии и се издавили много войници, така че императорът заповядал да опънат мрежите, за да бъдат събрани мъртвците и да бъдат погребани. И на 17 юли той влезъл безславно в столицата... През същата година Паган, господарят на България, изпроводи пратеници при императора да моли да се види лично с него. И като получил отговор, слязъл при него с боярите си. Императорът седнал, като заедно с него седнал и Сабин, приел ги и ги укорил за тяхното безредие и за омразата им срещу Сабин и сключили привидно мир.”

Никифор: “...В третия индикт Константин нахлул в България, понеже българите свалили от властта поставения от Сабин техен вожд Умар и провъзгласили за вожд Тукту, мъж българин, брат на Баян... Ония от българите... които били избягали, се оттеглили в горите при река Дунав, а не малко били убити. Между тях загинал и Тукту заедно с брат си Баян, както и други. А друг един техен вожд, наричан кампанг (Паган), избягал във Варна и изглежда се бил спасил, но бил убит от собствените си роби.”

Зигберт: “Българинът Сабин сключил договор с ромеите. Заради това той бил изгонен от своите и избягал при императора, а над българите се възцарил Паган.

(Б). Изследователите на Именника определят хронологията на хан Тукту и хан Паган условно, средно по една година управление поради липса на хронологични данни - В. Златарски и Ив. Богданов; хан Паган е заличен от В. Бешевлиев, а хан Токту и хан Паган под името “Богдан” са обявени от Й. Вълчев за узурпатори на властта и са разположени в периода между Телец и Умар.

“2”. “...Сабин...отнел властта от рода Укил...В...764г...неговите хора ...убили Телес, но скоро Сабин бил детрониран в...765г. от тъста на Телес - Юмарт. Старикът Юмарт обаче скоро умрял и на трона бил издигнат Азан Тукта, син на Кермек и дъщерята на аварския каган Улаг от род Магунти. Неговите врагове обаче говорили, че истинският баща на Азан (Асян = Асен) е един аварски бек, а Кермек го е осиновил след женитбата. Разпространението на тази сплетня способствало за това, че в по-голямата част от живота си Азан бил на служба при аварския каган... Азан в детството си бил много слаб, поради което Камбоян му дал магическо име... Азан е бащата на Крум и дядото на Омуртаг и всички улаг-български (дунавско-български) царе с името “Азан” (Асен) - са негови потомци. Жената на Азан

била принцеса от българския род Урус Алан. Тяхната дъщеря Аря - Услан е омъжена за Кан Каранджар и родила на света Урус Айдар... Синът на Бунек, Боян, успял да изгони Саин... След гибелта на Боян властта преминала към сина на Телес - Дилярек.

(Терелиг)... След Дилярек царувал внукът на Сувар, син на Кермек-Караджам или Каранджар (Кардам), брат на Азан Тукта”.

Кратък анализ на източника:

Именникът е открит в 1866г. и до сега са известни три преписа: Уваров, ДИМ, № Увар. 1334 (XV в.) Москва; Московски, ДИМ, № Син. 280 (XVI в.), Москва и Погодинов препис, Публична библиотека “М. Н. Салтиков-Шчедрин”, № 1437 (XVI в.), Петербург. Повече от един век Именикът на българските канове е на вниманието на научната обществено-веност. Броят на становищата, анализите и публикациите е огромен.

“Българските летописи - Джагфар тарихи” (Бахши Иман, Джагфар Тарихы, Свод булгарских летописей), т. I-1993, т. II-1994 и т. III-1997г., издадени от Р. Ш. Шарипов, Ф. Г. Нурутдинов и др., Оренбург, Русия.

Историята и частичен анализ на този “домашен извор” за първи път са представени пред научната ни общественост от Петър Голийски - “Джагфар тарихи като извор за историята на българите” (2000г.: Приносът на българите в световната цивилизация, СУ “Св. Климент Охридски”), (сп. Български векове, бр. 3, 2001г.). Известията за генеалогията на дунавските български царе, включени в настоящия сравнителен анализ, са представени от Гази Баба, държавен секретар на Гази Барадж - владетел на Волжка България 1230-1242г. Оригиналът на списъка е съставен значително по-рано, защото самият Гази Баба казва следното: “В документите на моя господар (царя Гази Барадж) аз видях списъка на улаг-българските царе, донесени от посланика Азан (Асен) Тертер... Целият архив, който се водеше за връзките ни с други страни изгоря... както и оригиналът на този списък... мен особено ме интересуваше династията Билиг, тъй като цар Самуил е мой пращяко.” (т. III, стр. 100-101).

Отговор на въпроса за династията Билиг намираме в сведенията за Кан Кубрат: “Курбат Кюнгат или “Кубрат”, Курт, Хор...по-старият син на Албури. Когато загинал неговият баща, той бил още съвсем млад. До израстването му...управлявал от негово име родният брат на жената на Албури - Юрган (Бюрган) Телес. Наложило се той да обедини българската държава, разпаднала се след смъртта на Албури на 60 самостоятелни области. Когато Курбат израствал, Юрган доброволно му предал властта над обединената държава. Живота на Юрган е влязъл в българската история като пример за безкористна служба на народа и страната. В негова памет и в памет на своята майка, Курбат нарекъл себе си с името на тяхния род Кюнгат, което византийците преправили в “Кубрат”. След смъртта на Юрган Телес, на

Курбат служил сина на Юрган - Билиг. В едно от сраженията Билиг, спасявайки Курбат, загинал, а Курбат осиновил двамата синове на Билиг – Лачин и Кызыл Кубар. Родните деца на Курбат били три: Атрыч Катраг, Бат Боян и Атиле-Аспарух.”(т. III, стр. 96-97).

Сборниците със сведения от Гази Баба и Гази Барадж са датирани през 1246г. и 1262г., от което би могло да се предположи, че Именникът в най-стария си вариант (XVв.) е произведен продукт за богослужебни християнски цели. Показателно е следното различие: Гостун от род Ерми не е тъждествен с Органа = Юргана Телес. Гостун, Гордас, Кушан (527-528г.) е син на Масгут и внук на Ирник. Неговият опит да установи християнството всред българите е причина за смъртта му (т. III, стр. 94). Той действително е бил само наместник и е управлявал 2 години от името на малолетния Боян (Сандилх) - син на Мундо (известен в гръцката и латинска историография под името Реан, Татра-Банат, син на Масгут). Невключването в Именника на редица известни чрез гръцки и латински извори, български владетели, е косвено доказателство, че Именникът на българските ханове е един покъсен християнски богослужебен продукт и не на последно място в тази посока трябва да бъде преразгледана християнско-митичната му уводна част: **АВИТОХОЛЪ ЖИТЬ 300 ЛЕТ...** (153-453 г. сл. Хр.).

Вече отбелязахме добросъвестната функция на държавния секретар Гази Баба. В неговото ведомство, освен международните връзки и документи от оперативен характер, са били съхранявани и особено ценни документи от исторически характер. В това отношение Гази Баба и Гази Барадж, често назовават и цитират Микаил Шамс, държавен секретар от (840г.) времето на Урус Айдар (805-855г.), както и от времето на Кан Боян (Сандилх 535-590)... и те, на някакъв подобен принцип, в предисторически древни епохи, твърдят, че първият български държавен обединител и владетел, ИДЖИК, е в периода 14953-14653г. пр. Хр., т.е. точно **300** години (т. III, стр. 81).

Подобен митичен вариант е отразен и в еврейската библия: “А всички дни на АДАМОВИЯ живот бяха **930** години; и той умря /Първа книга Мойсеева гл. 5, т. 5/. Очевидно митичната хипотеза е общ феномен на древната история.

Изводи:

- Именникът на българските канове и “Българските летописи - Джагфар тарихи” имат достатъчен брой съвпадения и разлики с гръцките и латински извори, за да бъдат определени като “домашни извори”.

- За разлика от Именника, в Българските летописи допълнително са отразени родствени връзки и събития, известни само между роднини.

- Липсата на сведения или неточните сведения от гръцки и латински извори би следвало да се подложат на преоценка като незаинтересованост или преумишлена деформация.

В заключение може да се каже:

Оценяваме публикуваните “Бахши Иман, Джагфар Тарихы, свод болгарских летописей” като изключително ценен материал за изясняване историята на Българите. (т. I-1993г., т. II-1994г. и т. III-1997г., Ф. Г. Нурутдинов и др., Оренбург, Русия).

Освен нашата дълбока признателност и благодарност към Ф. Г. Нурутдинов бихме искали да предпазим от крайности и безкритични увлечения бъдещите изследователи, които ползват материала.

Приложение I-2

СРАВНИТЕЛНА ХРОНОЛОГИЧНА ТАБЛИЦА КЪМ ИМЕННИКА НА БЪЛГАРСКИТЕ КАНОВЕ

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	
158	159	164		153	145				153			145	434 ТОХОЛ
451	450	463	453	453	437				453	429		436	453 ТУКИ, ЕТЦЕЛ, АТИЛА
451	450	464	453	453					453	429			463 ИРНИК
594	558	613	?	603					603	579			489 КЕРМЕК, ХЕРНАХ
597	567	614		603	582			628	603	579		582	603 ГОСУН
599	568	615		605	584			630	605	581		584	605 ЮРГАН, ТЕЛЕС
599	578	619		605	584			606	605	581	632	584	605 КУБРАТ
657	637	678		665	642			666	665	641	663	642	665 КУРТ, ХОР
660	640	679	664	668	643	644	664	669	668	643	680	642	634 АСПАРУХ
669	660	699	691	691	701	702	701	672	695	704	700	701	692 АТИЛЕ, БАТАЙ
669	696	700	691	691	701	702		692	695	706	700	701	692 ТЕРВЕЛ
718	719	721	719	719	718	719		720	714	734	721	718	719
718	660		719		718				715				719 АЙАР
											721		КЕРМЕС
736	696		733		724				721		738		727 (КОРМИСОЖ I)
736	729	749	733	721	724			722	721	733	738	725	727 СУВАР
740	743	753	737	737	739		760	738	737	749	753	739	740
740	743	754	737	737	739	740		738	737	749	753	739	742 КОРАМДЖЕСТ
756	759	760	754	754	756	756		755	754	760	756	756	755 (КОРМИСОЖ II)
756	763		754	754	756			755	754	760	756	756	755 БУНЕК
762	770		761	760	761			761	760	767	762	762	761 (ВИНЕХ)
762	759			760	761	762		761	760	772	762	762	762 ТЕЛЕС
764	764			763	764	765	760	764	763	775	765	764	764
765	763	764		763	774	765	763	764	763	767	765	764	764 САБИН
766	770	765		765	766	767	764	766	765	768	766	765	765
767	770	765	765	765	766	766	765	766	765	777	766	766	765 ЮМАРТ
													(УМАР, УМОР)
													765 АЗАН ТУКТА
													768 (ПАГАН, ТУКТУ)

1 - Геза Фехер; 2 - Дж. Бъри; 3 - И. Маркварт; 4 - И. Микола; 5 - О. Прицак;
6 - В. Златарски; 7 - Г. Моравчик; 8 - В.Бешевлиев; 9 - Ив. Венедиков;
10 - М. Москов; 11 - Й. Вълчев; 12 - Й.Андреев; 13 - Ив. Богданов.

СПИСЪК НА БЪЛГАРСКИТЕ КАНОВЕ ОТ ПЕРИОДА V - VII в.

1	2	3	4	5	6
434-453	ТОХОЛ (Атила)			408-451	ТЕОДОСИЙ II
453-454	ИЛАК (Елак) - син на Тохол			451-474	ЛЪВ I
454 -469	ХУРСА (Дезингих, Тангиз) син на Тохол				
463-489	ИРНИК (Керемек, Ернах) син на Тохол			474-491	ЗИНОН
463-489	АУДАН (Хин) - син на Илак			491-518	АНАСТАСИЙ
489-505	МАСГУТ (Ружа-Джураш) син на Ирник				
505-520	МУНДО (Реан, Татра-Банат) син на Масгут	473-521	504-505	518-527	ЮСТИН I
520-522	БОЛГАР (Буляк, Джилки) син на Мундо	538-540			
527-528	ГОСТУН (Гордас, Кушан) - син на Масгут с жена от род Ерми	534		527-565	ЮСТИНЯН I
528	МУГЕЛ (Могер) син на Масгут	534			
528-531	АЙАР (Авар) - син на Масгут				
520-535	БОЯРКИЗ вдовицата на Болгар				
531-563	ЗАБЕРКАН (Катраг) син на Гостун	550-560	556-558	565-578	ЮСТИН II
535-590	БОЯН (Сандилх) син на Мундо	550-560		578-582	ТИБЕРИЙ
563-593	АСКАЛ (Алвар) - син на Боян			582-602	МАВРИКИЙ
593-602	АЛБУРИ (Аспар) - син на Аскал			602-610	ФОКА
605-665	КУБРАТ (Курт, Хор) син на Албури	605-665		610-641	ИРАКЛИЙ
До пълнолетие на Кубрат е управлявал неговият вуйчо Юрген Телес от рода Кюнгарт				642-668	КОНСТАНТ II

- Колона 1 и 2 са съставени по данни на Кул Гали и Гази Баба - "Джагфар тарихи" т. III, с. 91-97.

- Датировките в колона 3 са по О. Прицак, а в колона 4 са по Блазиус Клайнер.

СПИСКЪ НА БЪЛГАРСКИТЕ ЦАРЕ
в периода 808 г. пр.н.е. до 434 г. от н. е.

808-775	АЛБУГА-БОЛГАР (Елабуга)	339-310	СИГЕРКАН	235-271	БАРАНДЖАР
	САМАР Син на Туймас	320-314	ТАРГИЗ Син на Баламир		КЕРМЕС
	КАН АКБАЛ Син на Самар		АРБАТ Син на Таргиз		БАРАЖ Син на Кермес
	ТУХЧА Син на кан Акбал		БАЛАК Син на Арбат		АЛТИШ Син на Бараж
683-633	БУРДЖАН Син на Тухча		ЧИБУК Син на Балак		КАМА Син на Алтиш
633-611	АЗАК Син на Бурджан		ТИМЕР Син на Чибук	363-378	БАЛАМБЕР
	СОРЕН - жена на Катраг – по-малкият син на Бурджан		КУР	378-402	АРБАТ син на Баламбер
	ЛУТ		КУБАР	402-414	КАРАТОН
	БУЛУТ - син на Лут, въвел държавни преписки		АСКАЛ	414-434	УРУС БУРГАС
	АСКАЛ - син на Булут		АСПАР	434-445	БЛЕДА - брат на Атила
558-530	АСПАРИК - воювал срещу Кир		КАШАН		
530-494	КУНДУЗ - воювал срещу Дарий	152-146	ЧИЛЯР		
549-488	МОСХА - син на Кундуз	140-107	АЛАН		
488-486	АСКАЛ - син на Кундуз	107-65	САРИЧИН - внук на Алан		
486-475	БОРИС - племенник на Кундуз	65-21	КАТРАГ -син на Саричин		
475 -?	ШИРАК - племенник на Кундуз	21-5г. н.е.	БАРДЖИЛ - син на Катраг		
	САУМАК - син на Ширак	5-23	СУВАР - син на Барджил		
	БАЙТ	23-46	КУМУК - син на Сувар		
	САНАР	46-106	БАРИН - син на Кумук		
	КАРА	106-150	ТАШ-БАШ - син на Кубар		
	БОЯР	150-189	АГАРДЖА		
380-338	АТ, АТИ	189-210	БОРИС - син на Агарджа		

Приложението е съставено на основание “Български летописи - Д.Т.”, т.ІІІ, стр. 84-91.

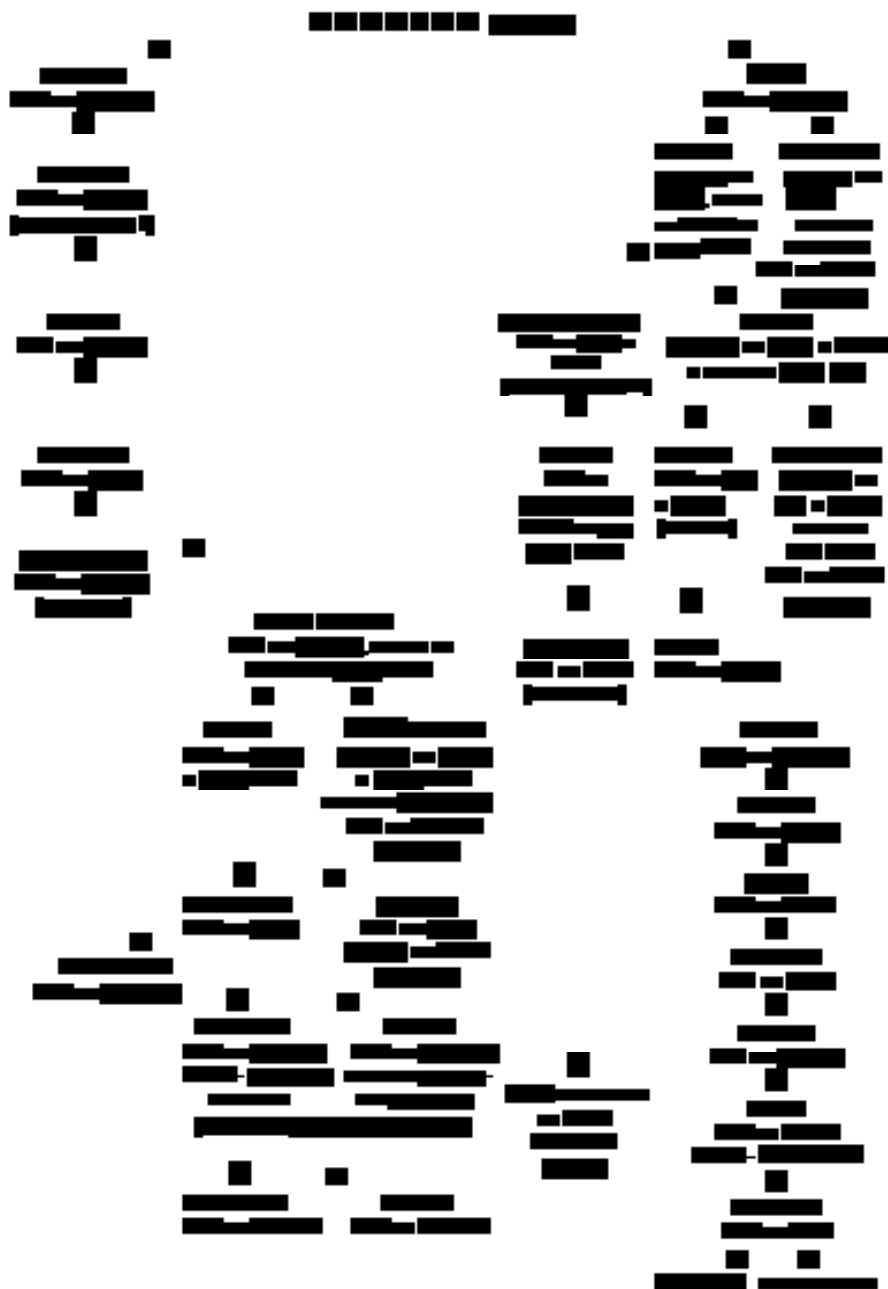
Приложение I-5

ИМЕНА НА БОГОВЕ И ИМЕНА НА БЪЛГАРСКИ ВЛАДЕТЕЛИ

Обект на дадения по-долу сравнителен анализ са имената на боговете, представени в епическата поема на Микаил Шамс (820-900), (Микаил Башу Иби Шамс Тебир, Сказание о дочери хана, Казан, 1990 г.) и имената на българските владетели, представени в Сведенията за българските летописи (Бахши Иман, ДЖАГФАР ТАРИХЫ, Свод булгарских летописей, т. I -1993, т. II -1994 и т. III -1997 г., Оренбург).

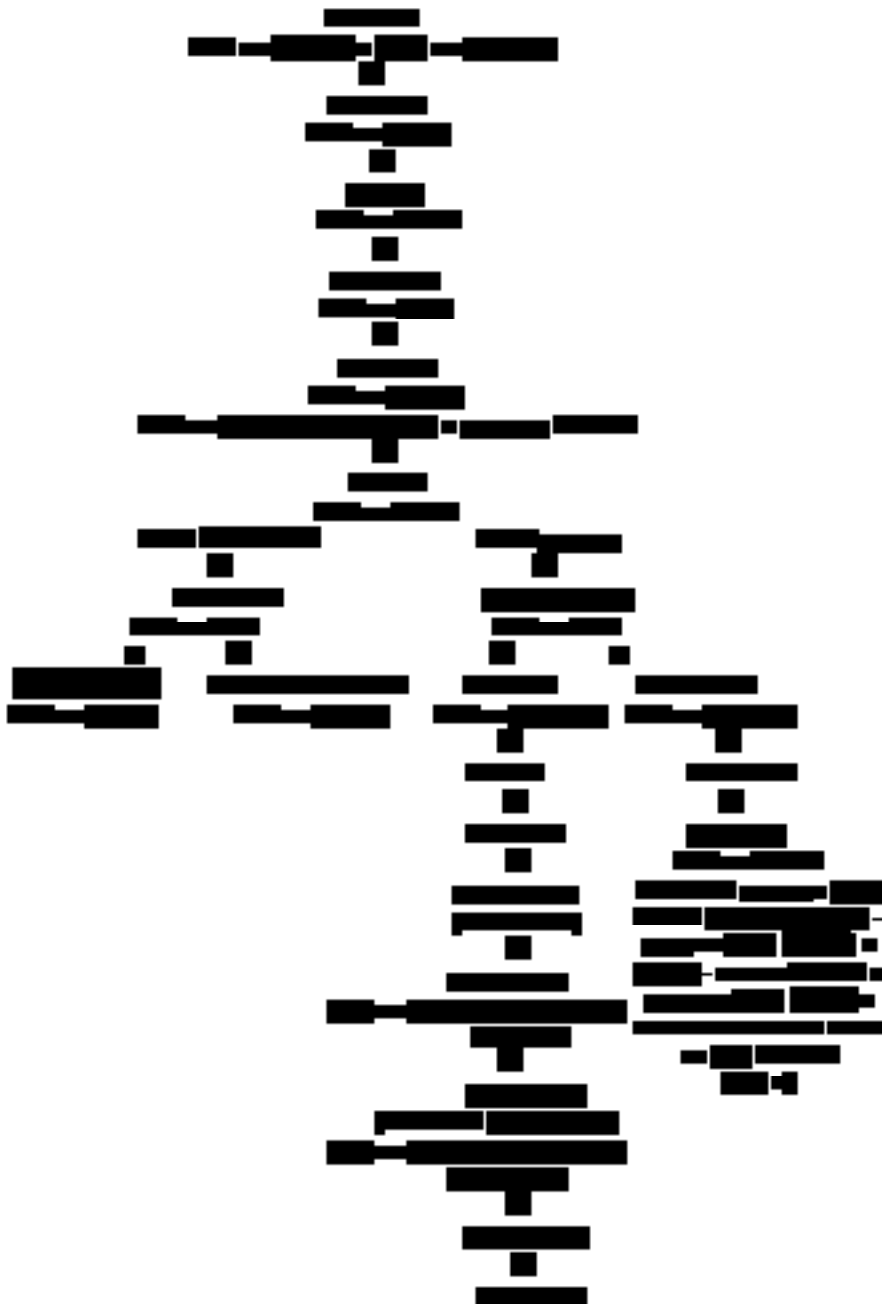
КУБАР Бог на природните стихии и на облаците	Кубар Владетел на българите (около 250 г. пр.н. е.) Кубар Съвладетел на Дунавска България по времето на Кан Исперих (Син на Кан Кубрат и брат на Кан Исперих) Барадж Син на Кермес Владетел на българите (около 320 г. от н.е.) Гази Барадж Владетел на Волжка България (1129-1142) Барадж (Гаврил Радомир) Владетел на Дунавска България (1014-1015) Чак Чак Дъщеря на Айар, внучка на Аспарух и съпруга на Кана на Киевско-Волжка България - СУЛАБИ (700-727), живяла много години. Разказвала на своя правнук УРУС АЙДАР (805-855) за праотецът ТЕРВЕЛ
БАРАДЖ Добър бог – змей, предпазващ страната от бедни	Борис Племенник на Кундуз, владетел на Бактра (486-475 г. пр. н.е.) Борис Син на Агарджа (189-210 г. сл. н.е.) Борис Владетел на Дунавска България (842-889) Самар Син на Туймас, владетел на българите (775 г. пр. н. е.) Джилки на Урус Айдар, владетел на Киевско-Волжка България (855-882) Бар Джил Син на Катраг, владетел на българите (21-5 г. пр.н.е.) Бар Джил Син на Айбат, владетел на Хазария (745-759) Лачин Син на Урус Айдар, известен под името РЮРИК Кук Куян Син на Кабан, владетел на Хазария (700-745). Барин Син на Кумук, владетел на българите по време на Кушанската империя (46-106 г. сл.н.е.)
ЧАК ЧАК Богиня на семейната преданост	
БАРЫС Бог на справедливостта с образ на тигър	
САМАР Могъща богиня, дъщеря на Барыс	
ДЖИЛ Бог на ветровете	
ЛАЧИН Свещен бял сокол КУЯН Бог на кражбата БАРЫН Бог на войната и победата	

Приложение I-6
ФАМИЛНИ ВРЪЗКИ В ДЪРЖАВНОТО УПРАВЛЕНИЕ НА
ДУНАВСКА БЪЛГАРИЯ В ПЕРИОДА VII-IX ВЕК

Приложението е съставено на основание "Български летописи - Д.Т." т. III, стр. 97-103

Приложение I-7
РОДОСЛОВНОТО НАСЛЕДИЕ НА КУБАР

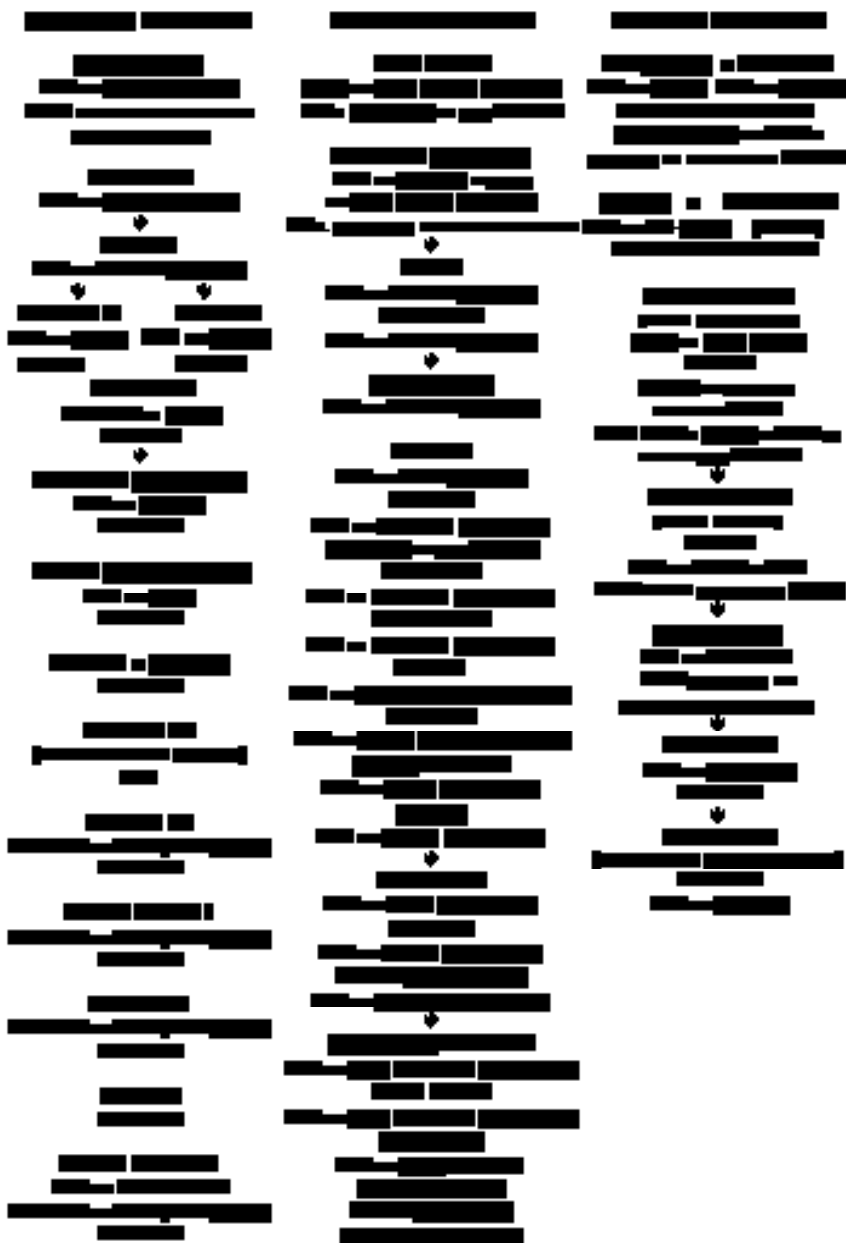
*Приложението за родословието на Кубар е съставена на основание
“Български летописи - Д.Т.”, т. III, стр. 98-100.*

Приложение I-8
 ДИНАСТИЧНИ ВРЪЗКИ МЕЖДУ ДУНАВСКА БЪЛГАРИЯ,
 КИЕВСКО-ВОЛЖКА БЪЛГАРИЯ И ХАЗАРИЯ В ПЕРИОДА VII-IX в.

(Приложението е съставено на основание "Български летописи - Д.Т.", т. I, II и III.)

Приложение I-9
ДУНАВСКА БЪЛГАРИЯ, ВОЛЖКА БЪЛГАРИЯ
И КИЕВСКОТО КНЯЖЕСТВО В ПЕРИОДА IX- XIII в.

*Приложението е съставено на основание сравнителен анализ на История
на България,
История на Русия и “Български летописи - Д.Т.”*

РАЗДЕЛЕНИЕТО НА ДЪРЖАВАТА НА БАТ БАЯН
И НАСЛЕДНИЦИТЕ МУ ОТ РОД ДУЛО СЛЕД КАН УРУС АЙДАР

113

Приложение I-11.
ИМЕНА НА СИНОВЕ НА БЪЛГАРСКИ ВЛАДЕТЕЛИ
ОТ РОДА ДУЛО С ОКОНЧАНИЕ “СЛАВ”

УГОР БОРИС

Син на УГОР ЛАЧИН (ИГОР) и ОЛГА (945-972)

от БАТ БАЯНОВИЯ клон на род ДУЛО.

Ревностен защитник на религията на старите българи - ТАНГРИЗМА.

В 968 г. с обсада и поредица кръвопролитни сражения превзел столицата на Дунавска България **ПРЕСЛАВ**. В чест на тази победа, той приема ново име: **СВЯТОСЛАВ**.

Това е в старите традиции на българите, след превземането на укрепен град или регион, след тежки битки и сражения, водачите да се преименуват. Примери в това отношение са кан Арбат = Деро, разгромил император Валент в 378г., кан Мундо = Татра Банат (Реан) 505-520г., както и синът на Будим - Ас, който след превземането на укрепения град Джир в прибалтийския регион се преименува на Ас Джир. След смъртта на **СВЯТОСЛАВ** - 979 г., родословният му клон избобилства с наследници, именувани с приставката “СЛАВ”. Неговият син **ВЛАДИМИР** има синове: **ИЗЯ СЛАВ, МСТИ СЛАВ, ЯРО СЛАВ**.

В периода 980-1020 година в летописите се появяват и следните имена на владетели с окончание “СЛАВ” от рода ДУЛО: (Приложение I-10 - Разделението на държавата на Бат Баян и наследниците му от рода ДУЛО след кан Урус Айдар): **ВЪЙШЕ СЛАВ; СВЯТО СЛАВ; БОЛЕ СЛАВ; БРЯЧИ СЛАВ; МЕЧИ СЛАВ**.

След 1020 г. следват:

МСТИ СЛАВ (1125-1132)

Син на ВЛАДИМИР МОНОМАХ

ИЗЯ СЛАВ (1146-1154)

Син на МСТИ СЛАВ

РОСТИ СЛАВ (1154-1155)

Син на МСТИ СЛАВ

ЯРО СЛАВ (1238-1247)

Син на ВСЕВОЛОД

ЯРО СЛАВ II (1238-1247)

Син на ВСЕВОЛОД III

СВЯТО СЛАВ (1247-1263)

Син на ВСЕВОЛОД III

ЯРО СЛАВ (1263-1272)

Син на ЯРО СЛАВ II

В края на X век е изграден нов укрепен град, югоизточно от Киев, **ПРЕСЛАВ** (Преславец). Той е бил столица на някои от горепосочените владетели. След СВЯТОСЛАВ се утвърждава нов принцип на държавност, според който синовете на владетелите имат право в определен регион да бъдат пълновластни владетели - князе. Само един от тях обаче е Велик княз = кана сюбиги.

Приложение I-12

ПАРАЛЕЛИ ЗА ДОСТОВЕРНОСТ НА ИСТОРИЧЕСКИТЕ СВЕДЕНИЯ В “ДЖАГФАР ТАРИХИ” - I (БАХШИ ИМАН, ДЖАГФАР ТАРИХЫ, СВЕДЕНИЯ НА БЪЛГАРСКИТЕ ЛЕТОПИСЦИ)

Том I–1993, II–1994 и III–1997 г. изд. ред. колегия: Ф. Г. Ф. Нурутдинов, Р. Ш. Шарипов и др., лиценз № 062460, ОРЕНБУРГ, РУСИЯ.

По-долу изложените паралели за достоверност на “Българските летописи - Джагфар тарихи”, са тясно свързани с настоящото изследване на автора. За съжаление тук е изяснена само частично достоверността на посочения източник, тъй като общият обем на материала в трите тома е огромен, 722 стр., в които са упоменати имена на личности, държавници, имена на военни предводители, държави, народи и племена, които отдавна са изчезнали, градове, селища и крепости, които отдавна не съществуват и само някои от тях са локализирани и изследвани от археологията.

ИЗТОЧНИК НА СВЕДЕНИЯТА:

От текста се вижда, че автори на данните на стр. 99 са Кул Гали и Гази Баба XIII в. Този текст е вместен в родословието на българските царе (Дунавска България), т. III, стр. 97-101. Описанието на българските царе има сходство с известния на науката “Именник на българските ханове”.

На стр. 102, т. III, Гази Баба (държавен секретар на Гази Барадж, владетел на Волжка България - XIII в.) казва: “...В документите на моя Господар видях списъка на царете на Дунавска България, донесен от посланика Азан Арсланов Тертер...Тяхната сегашна столица се нарича Торнаба.” Ако терминът “Азан” се интерпретира като “Асен” (старите българи са го произнасяли Асян) и терминът “Тертер” се интерпретира като Орел, има основание да се предположи, че става дума за посланичество по времето на братята Петър и Асен и възстановяването на българската държавност след 180 години византийско робство в Дунавска България. При такава хипотеза терминът “Торнаба” би следвало да се разчете “Търново”. Съгласува ли се хронологията?

Вероятно срещата с посланика Асен Тертер е проведена в резиденцията, построена от Емир Колин (1120-1154 г.), и се е състояла в 1185 или 1186 г., когато Асен е набирал помощни войски на север от Дунав. Владетел на Волжка България по това време е Габдула Челбир (1178-1225 г.). Под негова власт са куманите. Дипломатическите контакти и подкрепата от север дават отговор на въпроса за дръзкото поведение на Асен пред византийския император Исак II Ангел, отбелязано от византийския хронист Никита Хи-

онит. По същото време Челбир провежда мащабни операции за подчинение на цялото Причерноморие, Украйна, Кавказ, Близкия Изток и Индия, а куманският хан Хонджак участва в съюзническите военни операции. През зимата на 1183-1184 г. Челбир върнал на Волжка България областите около Азовско море, които преди това били завзети от Византия (т. II, стр. 48).

Приемаме като хипотеза, че Асен = Асян = Азан е приносителят на исторически сведения за владетелите на Дунавска България и тези сведения са представени на Талиб в дипломатическата им среща в резиденцията "Колин", в околностите на гр. Болгар. Вероятно това е станало през пролетта на 1184 г. Втората им среща вероятно е през пролетта или лятото на 1185 г., защото през есента на същата година при срещата с Исак II Ангел, състояла се в Кипсела, Асен, както твърди византийският хронист, има "...заплашителен език".

Кои са и какви са по ранг и произход Гази Баба и Гази Барадж? Вече отбелязахме, че функциите на Гази Баба съответствуват на съвременното понятие за длъжността: **държавен секретар**. В т. III, на стр. 100, Гази Баба декларира своя произход "...Цар Самуил, беше моят пращяко." (Приложение I-7 - Родословното наследство на Кубар). Гази Баба казва и следното: "...Моят господар (Гази Барадж) ми забрани да разказвам за Будим и неговите наследници, защото се опасяваше, че татарите ще поискат Дунавска България да им се подчини".

Проследявайки историята и личните спомени на кан Гази Барадж (т. I, стр. 168-186), както и неговото "Жизнеописание" от държавния секретар Гази Баба, правим предположение за неговото особено пристрастие към Дунавска България във времето на Цар Иван Асен II (1218-1241). Като че ли двамата владетели имат нещо общо?

В съвременната българска историография Иван-Асен II е най-големият син на цар Иван Асен I и царица Елена. По време на убийството на чичо му, цар Калоян (1207 г.), той е бил малолетен и държавната отговорност поема неговият вуйчо цар Борил (1207-1218). Доброжелатели на законният престолонаследник осигурили бягството му на север - отначало при куманите, а после при русите ...Не е известно руското княжество съгласило се да предостави политическо убежище на престолонаследника на Дунавска България.

Предполага се, че той е бил в Галичкото княжество. Според "Български летописи - Д.Т." това е областта на Галидж - Новгород. В периода 1207-1218 г. в Уруския (християнски) регион велики князе (канове) са били Всеволод III (1176-1212), Константин (1216-1219) и Георги II (1216, 1219-1238), а във Волжка България кан Габдула Челбир (1178-1225). Всички те са от род ДУЛО. (Приложение I-10 - Разделението на държавата на Бат Боян и наследниците му от рода ДУЛО след кан Урус Айдар). Между двата клона на рода ДУЛО, освен верските противоречия (мюсюлманство

и християнство), има и териториални, икономически, търговски и властови противоречия, които в редица случаи водят до военни стълкновения.

Къде всъщност е бил престолонаследникът на Дунавска България, синът на цар Иван Асен I, през 1190-1196г.? В т. III, стр. 102, Гази Баба отбелязва: "...В документите на моя господин (царя Гази Барадж) аз видях списъка на дунавско-българските царе, донесен от посланика Азан = Асен Тертер... Тяхната сегашна столица е Торноба (=Търново)..." Срещата с този посланик е била в цитаделата до град Боляр, в сградата, изградена от Емир Колин.

Кой е всъщност посланикът Асен при положение, че Тертер има значението на Орел? Не е ли това бащата на Иван Асен II? С кого се е срещнал братът на Петър преди преговорите с византийския император Исак II Ангел в Кипсела?

Хронологията сочи, че това е бил Кан Габдула Челбир, правнук на кан Ибрахим (1006-1025) от род ДУЛО, който с военна сила е оказвал помощ на цар Самуил (991-1014) както и на цар Гаврил Радомир (1014-1015), също от род ДУЛО. Само така може да се обясни острият и заплашителен език на Асен спрямо византийския император Исак Ангел през есента на 1185 г. на срещата им в Кипсела, за което свидетелства Никита Хионит.

Кои са всъщност Петър и Асен? В Българските летописи във връзка с кан Азан = Асен Тукта е дадено следното сведение от Гази Баба: "...И всички дунавско-български царе с името Азан = Асен са негови потомци..." (том III, стр. 103). Това би следвало да се отнася за тримата братя - Петър, Асен и Калоян. Друго по-конкретно сведение намираме в том II, стр. 109 от Кул Гали за посланичество на тримата български принцове от Дунавска България, единият от които в 1184г. с радост е приет от кан Габдула Челбир в столицата Боляр: "...и му дал отряд от 800 човека, за да помогне на братята принцове в тяхната война ...".

По това време Кул Гали е духовен водач на Волжка България и нямаме основание да се съмняваме в достоверността на неговото сведение за оказаната помощ на братята Петър, Асен и Калоян. Цар Петър IV е възцарен през есента на 1185 г. На кого е предоставено командването на този вероятно елитен боен състав от 800 човека. Кул Гали казва, че на тази среща с кан Челбир е бил Боян (вероятно Калоян). След това той му изпратил: "...своя син Кабан с част от своите хора на царска служба..." при кан Челбир. В българската историография за братята Петър и Асен не е споменато кога са родени, но за брат им Калоян е казано, че е роден "...около 1168-1169 г., т.е. в 1184 г. е бил на 16 или 17 години. Възможно ли е кан Челбир на този млад мъж да повери елитен боен състав от 800 души?

По-нататък в текста възниква втори проблем! Третият принц на Дунавска България - Боян = Калоян, преименуван от кан Челбир с псевдонима Улаг Чишма (Боян = Улаг Чишма), съгласно споразумението с кан Челбир

му изпраща един от синовете (вероятно на цар Петър), Кабан "... заедно с част от своите хора на царска служба" при кан Челбир. "Когато латините овладяли Византия и нападнали българите, то Габдула изпратил Кабан с неговите кумани на помощ на съплеменниците." Вероятно става дума за битката при Одрин, състояла се през месеците март-април, 1205 г. между войските на цар Калоян и император Балдуин, в която са участвали и 14000 кумани с военноточилник Кабан, племенника на Калоян. Те стигнали до стените на укрепения град Константинопол. Вероятно след тази блестяща победа над латините, Калоян и Кабан са изградили стратегия за присъединяването на другите стари български територии (1206 г.), както и за решителна атака срещу Солун (1207 г.). Византийските летописци от времето на Калоян отбелязват: "...Войската му била повече от пясъка в морето...Под знамената му се стекли българи, кумани, хазари, алани и руси...потомци от всички родове, които е откърмила северната страна". Според Кул Гали, цар Калоян не е убит от куманина Манастиър, а е отровен от гръцки попове. Кабан, заедно със своите войски се завръща на север, като взема и сина на българския цар, т.е. престолонаследника Иван Асен II, който изразил желание да остане в Башу (Киев), за да е "...по близо до земята на баща си (том II, стр. 109). За Кабан, Кул Гали съобщава и /1/ за трети военен поход в Дунавска България в помощ на Иван Асен II срещу Византия в битката при Кутар = Клокотница /2/: "...Той беше щедър и честен човек, нееднократно ми помагаше и спасяваше и аз бях при него, когато той се прощаваше с тленния си живот (1235 г.).

Преди да стане държавен ръководител на Волжка България, Гази Барадж е бил известно време на служба в Башу (Киев). Познавал се е с Кабан, а вероятно и с Иван Асен II. За Кул Гали той казва следното: "...Баща ми ме заведе при Гали, станал свят още приживе и го помоли да ме благослови. Сеидът ми даде наставления и второ име Барадж в памет на своята майка, която произхожда от рода Барадж. И аз, Гази Барадж, син на Азан и внук на Арбат, не наруших нито една от неговите заповеди, не лъгах, не убивах, и не се подадох на съблазните на богатството, властолюбието, похотта и користта..."

Приложение I-13

ПАРАЛЕЛИ ЗА ДОСТОВЕРНОСТ - II НА ИСТОРИЧЕСКИТЕ СВЕДЕНИЯ В ИЗТОЧНИЦИТЕ “БЪЛГАРСКИ ЛЕТОПИСИ - ДЖАГФАР ТАРИХЫ”, Оренбург, 1993г. и “ИСТОРИЯ ГОСУДАРСТВА РОССИЙСКОГО”, Н. М. КАРАМЗИН, Москва, 1988г.

Цел на настоящето изследване е да установим степента на достоверност на историческите сведения в двата източника, свързани с едно и също събитие. За обект избираме началната фаза на монголското нашествие на запад в периода 1223-1225г. В Българските летописи това събитие е описано от кан Барадж (1229, 1236-1242). В руската история събитието е представено от Н. М. Карамзин (1815) на основание стари руски летописи.

Тук в паралелна последователност даваме съответните текстове от двата източника, отбелязвайки с “Б”- Барадж и “К”- Карамзин.

“Б”. 1.: “...След сключването на договора с Балин (киевското княжество) в Казан, кан (Габдула Челбир 1178-1225) изцяло се обърнал на изток. Той успял чрез търговци да установи връзка със сина на Чингиз, Джучи, комуто дали кипчакската част от Татария. Джучи бил недоволен от това и претендирал за Хорезм и Персия. Челбир обещал да го поддържа в това, но в замяна получил обещанието му да не участва в набезите на Татария срещу Волжка България.

Чингиз заподозрял сина си в стремеж да стане нещо повече от не-го... Другият син на великия хан, Угятай, добил признанието за наследник, разкрил планове на Джучи и склонил баща си за нападение срещу Кавказ и Волжка България. Чингиз се съгласил да изпрати на Запад своя най-добър пълководец Субятай с 30 000 войни... Емир Субятай бил главният авторитет за монголите на Чингиз по военните въпроси...

Получил заповед да се движи на запад, Субятай настъпил в Кавказ, където само в Гурдже (=Грузия) срещнал силно съпротивление. Тогава Субятай разделил своята войска на три части. На първата под предводителството на най-стариият му син Чанбек, заповядал да нападне гурджийците (грузинците) и с престорено бягство да ги доведе при втория син Бек Уран-Китай, разположен с войската си в просторна долина. На третата част било наредено да чака в засада в теснината между хълмовете и да влезе в действие в нужния момент. Самият Емир с 5000 войни, застанал отделно, направлявайки битката.

На Чанбек се удало да насочи към частите на Уран-Китай цялата 40-хилядна гурджийска войска. Уран-Китай ги пропуснал зад гърба на войните на брат си и започнали заедно хладнокръвно да разстрелват предните редици на гурджийците. Те, разгорещени от преследването, не се спрели

да приведат в ред своите разбъркани части и като нестройна тълпа в ход се хвърлили към Уран-Китай. Когато обаче стигнали до стрелците, бекът пропуснал напред мечоносците с тежко въоръжение, които из засадата ударили в тил гурджийците...

Свежите и тежковъоръжени войни без затруднения унищожили цялата гурджийска войска, като татарите загубили само 3000 бойци. След това Субятай се втурнал в степта, където при р. Кумик се срещнал с асите и куманите и поддържащия ги саксински тархан, внук на Ас, син на Торекула Бачман... Куманите, започнали битката, но скоро били обърнати в бягство право през редиците на сакланите (скитите). Те също се подали на паниката... Куманите се спрели в Башу (Киев) и уговорили уруските бекове да тръгнат с тях срещу татарите... Субятай изпратил в Башу (Киев) своя син Чамбек да уговори с уруските съвместен поход срещу Волжка България, но те, подстрекавани от куманите, го убили...". (том I, стр. 160-161).

“К”. 1.: "...В това време – около 1223 г., желайки да овладее западните брегове на Каспийско море, Чингиз хан дал задача на двама знаменити военнопочалници Судая Баятур (= Субятай) и Чепиновияв (= Чамбек) да завземат Шамух и Дербент. Първият град се предал... Моголите, които искали да отидат по най-краткия път до Дербент... излъгани от пътеводителя попаднали в тясна долина и били от всички страни окръжени от аланияси, жители на Дегестан и половци (=кумани). Военнопочалникът на Чингиз хан прибегнал към хитрост, отправил дарове на половците (куманите) и поръчал да им кажат, че те като единоплеменници с моголите (монголите), не трябва да възстават срещу своите братя и да дружат с аланите, които са съвсем друг род. Половците, поласкани от приветствията и даровете, оставили съюзниците си, а моголите, използвайки благоприятния случай разбили аланите.

Скоро главният хан на половците - Юрий Кончакович, се разкалял за грешката си, узнавайки, че мнимите му братя имат намерение да господстват в неговата земя и поискал да избяга в степта, но моголите го убили заедно с другия княз - Данил Кобякович. Изгонили техните другари до Азовско море, до вала на половците или до самите наши граници; покорили ясите, абазинците, касогите или черкезите и въобще седем народа в Азовските околности. Много половци (кумани) отишли в Киевската област със своите жени, животни и богатства. В числото на бегълците бил и знаменитият Котян (вероятно Кабан), тъст на Мстислав Галицки: този хан развълнувал Русия с вестта за нашествието на моголите... Мстислав Киевски... княз Черниговски, Мстислав Галицки, Данил Волински... дълго разсъждавали. Накрая единомудрено решили да търсят неприятеля... Вече нашите войски стояли на Днепър... там се явили десет татарски посланици... Нашите князе, забравили правилата на народната чест, наредили да избият посланиците... Нашите войски станували на десният бряг на Днепър... Мстислав Галицки с хиляда войни ударил неприятелския отряд и го разбил съвършено.

Нашите стрелци показали изкуство и мъжество. Лето-писците разказват, че татарите, желаейки да спасят своя началник Гемабек (= Чамбек), го скрили в яма, но росияните го намерили, а половците, с позволението на Мстислав убили моголския чиновник.” (том III, стр. 143).

“Б”. 2.: “В битката при река Калга 60 хиляди кумани отново побегнали със завзети от улчийците (славяните) коне, а бек Алиш, опитвайки се да поправи положението, бил смъртно ранен и неговите хора се разпиляли. След това 50 хиляди уруси, наплашени от отличните боеви качества на татарите, се прибрали в укрепен лагер. Субятай изпратил при тях Аблас Хин с повторно предложение да се съберат при него бековете и да преговарят за съвместен поход срещу Волжка България. При това се заканил, че тези, които не дойдат при него, ще бъдат убити. Всички бекове дошли и били веднага вързани. Емир (Субятай) завел пленените до укреплението и ги запитал кого да убие за гибелта на своя син (Чамбек) - бековете или войниците? Бековете отговорили, че трябва да убие войниците.

После бахадир (Субятай) казал на урусите: Вие чухте, че вашите бекове ви предадоха. Излизайте без страх, тях ще ги убия заради измяна на своите войни, а вас ще ви пусна. Останали без пълководци урусите се предали. Тогава Субятай наредил да положат бековете под щитовете от разхвърления лагер и предложил на улчийците: Вашите бекове искаха вие първи да се окажете под земята, затова вие ги втърчете в земята. Урусите минали по щитовете и задушили всичките бекове. След това Субятай решил, че войните убили своите водачи, също не трябва да живеят и наредил на своите войници да избият всички пленници” (том I, стр. 161).

“К”. 2.: “Надменни от първия успех и взели като печалба множество животни, всички росияни минали Днепър и вървяли девет дни до река Калка...където станало леко стълкновение с неприятеля. Мстислав Галицкий разположил своята войска на левия бряг на Калка, наредил на Ярун, началника на половците и на Данил с російската дружина да вървят напред, а той с войниците си вървяли на коне след тях и скоро видяли многочислена войска на татарите. Започнала се битка. Буйният Данил изумил враговете с мъжеството си. Заедно с Олег Курски изтласквал многобройните им тълпи, въпреки че бил ранен с копие в гърдите, но не мислел за своята рана. Мстислав, брат на Ингвар Луцки, бързал да му помогне и със силните си мускули поразявал неприятеля. Но малодушните половци (кумани) не издържали удара на моголите - разбъркали се и обърнали назад. В безпаметен ужас те се устремили към росияните, смутили редиците им и даже отделния стан, където Мстислав Киевски и Черниговски, още не успяли да се приготвят за битката тъй като Мстислав Галицкий, желаейки сам да се възползува от честта за победата не им изпратил никаква вест за сражението. Това излишно славолубие погубило нашата войска. Росияни-те приведени в безпорядък, не могли да устоят. Младият Данил заедно с други потърсил спасение в бяг-

ство... Татарите гонели росияните и ги изби-вали, в това число и шест князе: Светослав Яновски, Изяслав Ингварович, Светослав Шумски, Мстислав Черниговски със сина му Юри Невижски, а също и Витяз, именован Александър Попович, с още 70 славни богатири.

Руската земя, по думите на летописците, от началото на своето съществуване не е виждала подобно бедствие. Войската прекрасна, бодра и силна, напълно изчезнала... Мстислав Галицки... заминал в Галич, а Владимир Рюрикович Смоленски в Киев... Мстислав Киевски останал на бреговете на Калка в укрепен стан... видял бягството на росияните и не искал да напусне мястото - достопамятен пример за великодушие и войнска гордост! Татарите настъпили към самото укрепление, три дни се били с росияните, не могли да надделеят и предложили на Мстислав Романович да го пуснат, ако им даде откуп за себе си и дружината. Князът се съгласил.

Воеводата Бродников, наричан още и Плоскин (Аблас Хин), служел тогава при моголите... Той излъгал росияните и завързал нещастния Мстислав заедно с неговите двама зетъве - княз Андрей и Александър Добровецки и ги предал на пълководците на Чингиз хан...

Настървени от жестокото съпротивление на великодушния Мстислав Киевски и спомнили си за убийството на своите посланици, моголите избили всички росияни. Тримата князе задушили под дъски и седнали да пируват на техните трупове!

Така приключила тази първа кръвопролитна битка на нашите предци с моголите... Пълководците на Чингиз хан вървели зад бягащите оста-тъци от російската войска до самия Днепър... не намирайки ни най-малко съпротивление, те се обърнали на изток и бързали да се съединят с Чингиз хан във Велика Бухара... ” (том III, стр.144-145).

“Б”. 3.: “На седла (коне) останали още 20 хиляди татари и бахадир (Субятай) неотстъпно напредвал към Волжка България. Той предполагал, че Джучи в същото време вече е притиснал Болгар от изток. Такава била заповедта на Чингиз. Бахадир заставил Аблас-Хин да го води право към центъра на държавата. Аблас-Хин успял чрез свой пратеник да извести кана, че ще заведе татарите към Кермек. Кан Челбир, получил уверението на Джучи, че няма да навлиза в държавата, незабавно се придвижил към Кермек с 5 хиляди курсобаевци (редовна българска войска), 3 хиляди български опълченци, 6 хиляди казанци и 10 хиляди башкорти (приуралски българи). В средата на полето, пред града, имало няколко горички. Там разположили стрелци с железни стрели и големи лъкове. Пред полето имало достатъчно дълбока падина, в която застанала конницата: първо - башкорти, зад тях стрелци-курсобаевци, а зад горичката - казанчиите...

Субятай се усъмнил в правилността на пътя и се опитал да се движи на север, но се натъкнал на Симбирския вал и бил отблъснат. Тогава татарите пробвали да минат на юг, но се запънали в Арбугинския вал и също били

отбити...Субятай изпратил сина си напред на разузнаване. Уран-Китай с 3 хиляди татари и 14 хиляди (от присъединилите се към тях 50 хиляди) тюркмени...спокойно стигнал до околностите на Кермек. Ни-кого не открил и съобщил на баща си, че пътят е чист. Субятай също тръгнал след сина си. Но едва Уран-Китай започнал да се изкачва от долината към полето и българската конница започнала да го обстрелва. Той никак не се смутил и се устремил напред разкъсвайки редиците на башкортите на полето. Тук той срещнал курсобаевците и бил неприятно изненадан, че те не отстъпват по въоръжение на повечето от неговите татари. Уран-Китай успял да изпрати на баща си молба за подкрепление. Субятай...изпратил още 2 хиляди татари с тежко въоръжение и 23 хиляди тюркмени и кумани...Уран-Китай, усилен с подкрепления, пробил редиците на курсобаевците, но се оказал под обстрела от горичките...забелязал, че железните стрели пробиват доспехите и на най-добрите му войни...въпреки това упорито се движел напред докато не влязал в стълкновение с казанчиите (българите от Казан) на самия кан. Те го отблъснали отново към полето, където с всички сили го нападнали стрелците. Накрая, башкортите и курсобаевците затворили обкръжението около врага...В този момент една стрела улучила коня на Уран-Китай и при падането си го затиснал. Уран-Китай, виждайки, че всичко е свършено, изкрещял на войните си да се предадат.

Кан Челбир, когато получил съобщение за готовността на Субятай за преговори, заповядал да спрат кървавата сеч...От татарите на полесражението били убити 4 хиляди, а хиляда със самия Уран-Китай попаднали в плен. Нашите загубили 3 хиляди башкорти и курсобаевци, 350 български стрелци и 150 казанчии...Субатяй очаквал най-лошото, защото пред него на река Волга стоял несъкрушимият кан, а отзад го причаквали арбугинците, едва сдържани от Тархан Юнус.Челбир, опасявайки се да не навреди на Джучи, разрешил на Субатяй да изведе остатъците от своята войска през Саричинския брод, като даже му дал и пленените. Разбира се, при това канът не се отказал от удоволствието да поиздевателства над победените татари и заповядал да се вземе откуп за всеки пленник по овен, а за Уран-Китай, като особено глупав - десет овни. Тук на брега, пред очите на унижените татари, българите устроили пир и изяли всичките овни, поради което тази битка получила название "Овнешката". Под охраната на Аблас-Хин татарите били изведени от държавата през Джайк (река Урал). На прощаване Субатяй мълчаливо връчил на Кана своя меч." (том I, стр. 161-163).

От паралелната съпоставка на текстовете е видно следното:

Главното действащо лице за нашествието на татарите-моголи, изпълняващо заповед на Чингиз (Чингизхан) е Субатяй ("Б"1, 2 и 3) или Судая Баятур ("К"1). В други исторически източници, той е наречен Субде, но всъщност става дума за едно и също лице. Субатяй = Судая Баятур = Субде е извършил

военната операция заедно с тримата си сина, командващи 30 000 монголски войни и присъединилите се към тях около 50 000 тюркмени, татари и др.

Вторият по ранг е Чанбек = Чепиновияв = Гемабек, който е най-големият син на Субатяй. Изпратен като посланик в Киев, той е убит. Отговорността за това се прехвърля на друг етнос (половци = кумани) и се фалшифицира в руската историография. Омаловажават се и се фалшифицират следствията от този акт. Руската историография премълчава, фалшифицира или си присвоява редица факти, свързани с историята на българите.

В 1826 г. Руската Академия на науките предлага на учените на Русия и Западна Европа да представят в тригодишен срок своите изследвания за последствията от монголските завоевания в Русия. Обявената премия е 100 червонци. Всички представени в срок изследвания, обаче, са “бракувани”.

След шест години (1832) задачата е обновена: “...да се напише история... на тъй наречената “Златна Орда”... въз основа, както на източните, така и на древните руски, полски, унгарски и други летописи...”.

Отново не е присъдена премия. **Но вече е било достатъчно знайно къде и кои стари документи да бъдат унищожени или фалшифицирани.**

Приложение I-14

СВЕДЕНИЯ ЗА МИКАИЛ ШАМС

Микаил Башу Иби Шамс Тебир, Сказание о дочери хана, Казан, 1990.
Според “Джагфар тарихы. Свод за булгарских летописей”, т. I., Оренбург, 1993 г.

Сведенията се съдържат в летописите на Гази Барадж, везир = цар на Волжка България, в периода – 1229-1230, 1236-1242г. Името на бащата на Микаил, Шамс, се споменава по времето на кан Урус Айдар 805-855г. и е свързано с военния конфликт между Хазария и Киевско-Волжка България (820-821г), т. I, стр. 31. Родословието на Шамс започва от Индия. Търговецът Синдж е по работа в Хорасан, където го сварват арабските завоеватели. Той първи приема мюсюлманската религия и остава да живее в Хорасан. Неговият потомък Абдаллах попада в Хазария заедно с хорасан-ски пратеници, където бил задържан от каган Барджил (745-759). След няколко години затвор, Абдаллах е освободен от каган Булан (759-805) и е назначен за кадия, но след това е убит (817г.) по заповед на каган Карак (805-821). Като водач на въстанието срещу хазарите в гр.Самандар, той е обесен на минарето на тамошната джамия. (Летописи, т. I, стр. 30). Неговият син, Мулла Шамс е имал силно влияние върху кан Урус Айдар, защото при гореспоменатия военен конфликт с хазарите, успял да го убеди да приеме мюсюлманската вяра.

В 840 г. синът на Шамс, Микаил, получил поста на своя баща - тебир (секретар) на царската канцелария. Айдар се опасявал, че никой не може да замени Шамс, но скоро, за своя радост видял, че греши: дваде-сетгодишният мулла Микаил се оказал образец секретар. Той завършил започнатия от баща му превод на ЦЯЛАТА ОФИЦИАЛНА КНИЖНИНА със старите български знаци “КУНИГ” на арабско писмо, но хазарите, ан-чийците, ба-линците и неверниците между кара-българите продължавали да използват “КУНИГАМИ”. В 840 г. по задание на кан Урус Айдар извършил опис-преброяване на населението, което определя числото на по-данниците на Айдар във вътрешна Кара-България – 500 хиляди...в Балин – 600 хиляди...във външна Кара-България и Буляр...(т. I, стр. 34) След смъртта на кан Урус Айдар “...военоначалниците издигнали на канския трон...” неговия по-стар син – мюсюлманина Габдула Джилки (855-882). Младият брат Лачин (по-късно представен в руската история под името Рюрик), ревностно отстоявал старата религия на българите. Това създавало условия за междусобици.

Религиозни брожения и междуособици има и в Хазария. В 858 г. юдейски настроени хазари убиват каган Манас (839-858). Неговият син каган Исак (Аксак Тимер 858-885) е послушен изпълнител на политиката, която провежда хазарския бек Иляс. Хазарските войски, предвождани от Иляс и Лачин (Рюрик) нападат от южна посока Бащу (Киев) столицата на Джилки (858г.). От северна посока столицата атакуват галиджийците, предвождани от скандинавеца Асколд. Отбраната на столицата ръководи Ас-Джир. Постигнат е временен мир. Иляс прави опит да въздигне за кан на Киевско-Волжка България Лачин (Рюрик). "...Така от метежа на Лачин престана да съществува единството на държавата Кара (= Велика) България...", (т. I, стр. 35). В 863 г. в Бащу (Киев) избухнало въстание. Били подложени на взаимен погром хазарският и мюсюлманският квартали. Ас-Джир предотвратява убийството на Микаил Шамс. Микаил потресен от озверелите от кръвта хора, заедно с няколко правоверни се усамотил в пещерата на баща си... и се отдал на пост, а в 865 г. по вдъхновение свише започнал да пише своята (творба сказание, дастан) "Шан кызы". Мю-сюлманите българи, споделили с него теглото, му напомняли за древните предания... (т. I, стр.37). ...Той е писал с арабски знаци на благословения "семиреческо-тюркски говор", който се назова от нашите "туранским языком" и стана, благодарение на него, език на всички наши поети и чиновници... Той взе за второ свое име "Шамси Бащу", в памет на своя баща и родния град... (т. I, стр. 37). В 870 г. Кан Джилки отново назначава Мика-ил Шамс за тебир (държавен секретар) (т. I, стр. 42). Мулла Микаил се трудил и с други средства за укрепване на България... непрестанно раз-пространявал светлината на истинската (мю-сюлманската) вяра и в най-отдалечените краища на държавата и органи-зирал училища към джамиите. По времето на кан Джилки той основал 42 училища, а по-късно още 180. В началото на управлението на кан Алмиш (895-825) той провел преброяване на населението, при което са отчетени и данни за различните говорими езици и наречия на територията на държава-та (т. I, стр. 48). В послед-ните години от живота си се занимавал с органи-зирането на българското монетно дело и издирване на месторожденията на желязо, злато, сребро, мед, въглища и скъпоценни камъни в уралските планини. При една от тези експедиции той загинал по време на нощна буря във водите на река Адигел близо до Яр Чал. Синът му Барак намерил тялото му и го докарал в столицата гр. Болгар. Погребението на тленните му останки е в окръг "Алтыш". Продължител на делото на баща си става другият син Абдаллах Микаил Шамс (900г.) (т. I, стр. 49-50).

ПРИЛОЖЕНИЯ П

Приложение П-1

ЮРИЙ ВЕНЕЛИН И НЕГОВИЯТ ПРИНОС ЗА ИСТОРИЯТА НА БЪЛГАРИТЕ

Името на ЮРИЙ ИВАНОВИЧ ВЕНЕЛИН е псевдоним на ГЕОРГИ ХУЦА, роден на 22.IV.1802 г. в с.Велика Тибава, Унгария. Известно време е в Сегед и Кишинев, където, като учител в семинарията, се запознава с българи и проявява интерес към българското минало и култура. През 1829 година е в Москва и публикува своето изследване: “Старите и сегашните българи в тяхното политическо, народописно, историческо и религиозно отношение спрямо русите”, а в 1830 г., чрез материалното съдействие на М. П. Погодин и подкрепата на С. Т. Аксаков Рус, Академията на науките на императорска Русия го командирова в поробените от турската империя български територии.

В периода 1829-1841 г. Юрий Венелин изследва българските на-родни умотворения и характерните особености на българския език. Го-ляма част от изследванията му не са публикувани. Венелин установява и поддържа връзка с Васил Априлов, Неофит Рилски, Тодор Петлешев, Ботю Петков и др. Чрез познанството си с даскал Ботю Петков (бащата на Христо Ботев), в 1853 г. в български превод е издадена първата част от неговите изследвания за историята на българите: “Критически издирвания за историята на българите – от произхода на българите на Тракийския полуостров до 968 г., или до покоряването на България от великия княз руский, Светослав” (Земун, 1853г.). Първата част завършва с българските отношения при Борис I към сърбите и хърватите... Позорния агресивен акт на Светослав, подстрекаван от неговата майка Олга (по произход – принцеса от Дания), даскал Ботю Петков не публикува. Първата част, публикувана в неголям тираж, вдъхновява българските възрожденци за рево-люционна национално освободител-на борба, а по-умерените и конформистки кръгове за петиция на българите до султана от 1856 г.

Венелин проявява особен научен интерес към своеобразието на българския език, отразен в неиздадените и до сега негови изследвания “Гра-матика на сегашното българско наречие”. В писмото му до Васил Априлов (27 септември 1837 г.), той предлага програма за записване и изследване на българските умотворения, народни песни, обичаи и поверия. Изследването му “Заради возрождение новой болгарской словестности или науки” (1838 г.) е преведено от М. Кифалов (1842 г.).

“Юрий Иванович Венелин... със своите съчинения така силно повлиял на българското възраждане в XIX в., че заслужава името “втори Паи-сий Хилендарски”. В паметното си съчинение “Древные и нынешные бол-

гары“ (1829 г.) той авторитетно и в идеален вид представил пред очите на българите тяхното минало и във внушителен образ тяхното настояще.

В безпътницата на българския живот, предизвикана от елинизацията, думите на Венелин паднали като небесен огън, който възпламенил националното чувство първо на българската емиграция в Русия и Влашко и ги тласнал към засилена национална дейност” (Петър Ников, “Възраждане на българския народ, църковно-национални борби и постижения”, 1929г., С.).

Преди 1944 г. Юрий Венелин е сред българските възрожденци в учебниците по история. След това той е напълно игнориран и дори не се споменава от официалната историография, което е косвено доказателство, че изследванията му не са угодни на руската империалистическа политика.

Приложение II-2

БЪЛГАРСКИ ЦАРЕ в периода 808 г. пр. н. е. – 150 г. от н. е.

Според “БЪЛГАРСКИ ЛЕТОПИСИ - ДЖАГФАР ТАРИХИ”, Том III, стр. 84-89.

АЛБУГА-БУЛГАР
808-755 пр. н. е.
СИН НА БУРМА

Управлявал 33 години и династията му получила прозвището “САР-МАТИ” Според българските предания, след неговата смърт Тангра превърнал душата му в крилат змиевиден дракон (барадж) и му заповядал да покровителства земите на българите.

САМАР
СИН НА ТУЙМАС

КАН АКБАЛ
СИН НА САМАР

ТУХЧА
СИН НА КАН АКБАЛ

БУРДЖАН
683-633 пр. н. е.
СИН НА ТУХЧА

Победил кимерийците. Направил опит да възстанови българското господство на територията на бившата Самарска (Шумерска) държава.

АЗАК
633-611 пр. н. е.
СИН НА БУРДЖАН

СОРЕН
ЖЕНА НА КАТРАГ, ПО-МЛАДИЯТ СИН НА БУРДЖАН

ЛУТ

БУЛУТ
СИН НА ЛУТ

Управлявал 10 години. Прославил се с добродушие и миролюбие. Разрешил на гърците да построят градове в северното причерноморие срещу голям данък. Въвел правило да се води преписка с другите държави на гърц-

ки език с гръцки букви и за това получил прозвището Креш-Грък.

АСКАЛ
СИН НА БУЛУТ

АСПАРИК
558-530 пр. н. е.

Роден е в 580 г. пр. н. е. и е известен и под името АСТИАГ. Воювал срещу персийския цар Кир. В една от битките Кир го пленил. Аспарик го предупредил за пророчеството, според което, ако го убие, той също ще умре. Цар Кир обаче убил кан Аспарик. В същата година цар Кир умрял, като паднал от коня. Двамата владетели са родени, управлявали и умрели в едни и същи години. Жена на Аспарик е масагетската принцеса Тамар-Бика, известна в историографията под името ТАМАРИС.

КУНДУЗ
530-594 пр. н. е.
СИН НА АСПАРИК И ТАМАРИС-БИКА

Разбил прсийския цар Дарий I. Неговият по-стар брат Колин (555-486) му помагал във всичко и бил командващ на войските “център” и глава на царския съвет.

МОСХА
494-488 пр. н. е.
СИН НА КУНДУЗ

Воювал срещу Персия. За своите чести нападения срещу Тимер капа (Железните врати) получил прозвището “Тимер”. Неговата жена е Симбир-Бика, дъщеря на вожд на племето на Ширак. Майката на Симбир-Бика е била от рода Шан.

АСКАЛ
488-486 пр. н. е.
СИН НА КУНДУЗ

След смъртта на неговия брат Мосха, той се оженил за вдовицата Симбир-Бика. Умрял след пир в чест на гръцките посланици. Разпространил се слух, че го е отровил третият брат Алвар, който похитил Симбир-Бика, и наскоро след това бил убит от мълния на брега на река Днестър.

БОРИС
486-475 пр. н. е.
СИН НА КОЛИН- БРАТА НА КУНДУЗ
Роден в 530 г. пр. н. е.

АУДАН
СИН НА АЛВАР
Роден в 486 г. пр. н. е. в семейството на Борис

ШИРАК
475-? пр. н. е.
СИН НА КОЛИН

САУМАК
СИН НА ШИРАК

БАЙТ

ТАЙГА

НАР

САНАР

КАРА

УГОР

БОЯР
IV в. пр. н. е.

Извършил нашествие в Македония и разгромил столицата Бал Бал (Пела), но при завръщането, в един проход отрядът на неговия брат Етей попаднал в за-сада и Етей загинал. Преди похода Етей сънувал алп Вълк, който му казал : “Ако отидеш в този поход, ще загинеш, но българите ще получат голяма придобивка. Ако не отидеш, ще останеш жив и ще живееш дълго, но българите ще претърпят поражение. Етей тръгнал в поход, за да победи неговия народ. В памет на това геройство, българите нарекли този планински проход “Кам”.

ЕТЕЙ, АТ, АТИ
380-339 пр. н. е.
ПОТОМЪК НА УФА

Внук на Кам-Етей. Не повярвал на предсказанието на кама (шамана), че ще загине като дядо си, ако нападне владенията на Балбала (Македония). Загинал в 339 г. в бой с цар Балиду Балбалам (Филип Македонски). В памет на неговото геройство (а също и геройството на дядо му) българите дали на Склан (българ-ската държава) второ име Атил, а самият Балиду оженил син на Етей, Баламир, за своята приемна дъщеря Уран-Бика.

БАЛАМИР
339-320 пр. н. е.
СИН НА ЕТЕЙ

Помогнал на Александър Македонски да покори Персия. (В историята на Квинт Курций Руф е отразен с името Балакър, което вероятно означава Българ).

АЛБУГА СЪГЕРКАН
339-310 пр. н. е.

БРАТ И СЪУПРАВИТЕЛ НА БАЛАМИР

Разбил войските на Александър Македонски в 331 г. пр. н.е. заради нарушение на условията за мир с Идел.

ТАРГИЗ
320-314 пр. н. е.

СИН НА БАЛАМИР И УРАН-БИКА

Баща му го нарекал Таргиз в чест на разгрома на персийския цар Таргиз (Дарий III). Потушил вътрешни вълнения в държавата и след шест години управление доброволно се отказал от властта. Умрял на възраст 120 години (в 236 г. пр. н. е.)

АРБАТ
СИН НА ТАРГИЗ

БАЛАК
СИН НА АРБАТ

ЧИБУК
СИН НА БАЛАК

КУР

КУБАР

АСКАЛ

АСПАР

КАШАН
СИН НА КАНДЖАЛ

Потомък на Сигеркан. Неговата майка е кашанска (масагетска) принцеса. В младостта си извършил поход на изток до река Хин (Инд) в Западна Индия. На запад разгромил и подчинил даките, а на юг - Кавказ и Мала

Азия. Превзел Ми-дан (Азербейджан), Аряк (Армения), Барджил (Персия) и подчинил държавата на селевкидите... Някои смятат, че той е съставил кашанското писмо...

КУБАН СИН НА КАШАН

Владетел, който създал редица поеми и песни, отразяващи историята на българите. От тях Кул Гали е запазил следните негови думи: "...Иджик събрал под своята власт седем племена. Благодарение на това създал един народ БЪЛГА-РИ. Таргиз заставил всички да мислят за запазване на единството, за запазване на властта. Кашан разширил териториите от Седемречието (Бактрия) до Сула (Ду-нав). Те предприели тези действия по внушението на Тангра - *Аз, Кубан, съм по-томък на Иджик, Таргиз и Кашан. Аз моля Тангра да ме вразумява както моите предци.*

ЧИЛЯР 152-146 пр. н. е. СИН НА КУБАН

Бил свален от престола от племенните вождове (тархани).

АЛАН 140-107 пр. н. е. ВНУК НА КУБАН

След 6 години разпокъсаност отново обединил държавната власт. По време на сватбата на дъщеря му Уз-Бика, край брега на река Кубан, пируващите били неочаквано нападнати от войски на Бершуда (Боспорското царство), които пленили малолетния син на Алан, Сакмар (Саумак). От това се разразила дългогодишна война между Идел и Бершуда. В тази война българските войски в началото оглавявал Келбир, а след това Балак, синът на Келбир и Уз-Бика. Бершудците били разбити и Саумак освободен, но царят на Дарбазан (Понтийското царство) дошъл на помощ на бершудците и в 107 г. пр. н. е. отново пленили Саумак. Узнавайки за това, Алан умрял. Покъсно, в заточение в Дарбазан, умрял и синът му Саумак. Тялото на Саумак било откупено за голямо количество злато от сънародниците му и той бил погребан в родината си на брега на река Сакмар.

САРИЧИН 107-65 пр. н. е. СИН НА БАЛАК И ВНУК НА АЛАН

В неговото царстване Бершуд (Боспорското царство) попаднало под властта на Римската империя Саричин водил първите сражения с римляните.

КОТРАГ
65-21 пр. н.е.
СИН НА САРИЧИН

Роден е в годината на присъединяването на Бершуд (Боспорското царство) към Римската империя и затова неговият баща му дал името Бершуд. За войната с Рим той наел на българска служба племето катраги. Разгромил много рим-ски градове в северното Причерноморие.

БАРДЖИЛ
21г. пр.н.е. - 5г. от н.е
СИН НА КАТРАГ-БЕРШУД

СУВАР
5-23 от н. е.
СИН НА БАРДЖИЛ

КУМУК
23-46 от н. е.
СИН НА СУВАР

БАРИН
46-106 от н.е.
СИН НА КУМУК

Мечтаел да отмъсти на Дарбазан (Понтийското царство) за смъртта на своя праядо Саумак. По съвет на своя тъст – бек Шан, той обсадил Кряшен (Херсон) и оттегил обсадата само след като му предали скулптората на Тама – бершудския пълководец, пленил неговия праядо Саумак. Барин отрязал от скулптората главата и я хвърлил в яма до гроба на Саумак. След това предприел поход към Дарбазан и го разгромил.

КАВИЛ

КУБАР

АРТАН
?-150 от н. е.
СИН НА КУБАР

Известен е и под имената Таш-Баш или Ер-Таш. Неговото управление било жестоко и разбойническо, поради което хората го намразили. Той забранил търговията с Кашан (Средна Азия: Хорезм, Согдина, Бактрия, Уйгурия, Хоросан). Въобще притеснявал търговците. Загинал в 150-та година в

дуел с Агарджа, който се състоял по настояване на неговата сестра Бояр-Киз и много български тархани, недоволни от управлението на Артан. След неговата гибел, сестра му се омъжила за Агарджа и той бил провъзгласен за български владетел, а синът му Шада Банат заминал с част от своите хора в Кавказ.

Приложение II-3

ОТ КАН САРИЧИН ДО КАН АТИЛА СРАВНИТЕЛЕН АНАЛИЗ НА БЪЛГАРСКИТЕ ЛЕТОПИСИ “ДЖАГ- ФАР ТАРЫХИ” С МОНЕТИ НА РИМСКИ ИМПЕРАТОРИ.

В периода от II в. пр. н. е до V в. от н.е. един от главните противници на Римската империя е българската държава. Началото на този конфликт е с Боспорското царство и пленяването на Саумак, малолетния син на кан Алан (140-107), (Приложение II-2 - Български царе в периода 808 г. пр.н.е. - 150 г. от н.е.).

Конфликтът се усложнява с наместата на Понтийското царство (Дарбазан), а по-късно и с трансгресията на Римската империя в североизточна посока. Защитавайки морални принципи и своите територии, българската държава е реагирала системно и непоколебимо като в съответните етапи и условия е привличала за своята военна кауза различни съюзници.

Съвременната историография отразява българите и българската държава под различни имена “скити”, “сармати” и “алани” или под имената на нейните съюзници - “котраги” и “хуни”.

БЪЛГАРСКА ДЪРЖАВА

КАН САРИЧИН
ВНУК НА КАН АЛАН
107-65 г. пр.н.е.

РИМСКА ИМПЕРИЯ

ДИКТАТОР ЛУЦИЙ СУЛА
82-79 г. пр.н.е.

Войната между българите и Боспорското царство избухнала по времето на кан Алан. По време на сватбата на неговата дъщеря Уз-Бика край брега на река Кубан, пируващите били неочаквано нападнати от войски на Боспорското царство, които пленили малолетния син на Алан, Сакмар (Саумак). От това се разразила дългогодишна война, в която се намесило и Понтийското царство, а след това и римските легиони. Кан Саричин е първият български владетел, воювал срещу римските войски на Луций Сула (89г. пр.н.е.), които успели да завладеят земите на Боспорското и на Понтийското царство.

КАН КОТРАГ

СИН НА КАН САРИЧИН

ГНЕЙ ПОМПЕЙ

66 г. пр.н.е.

ПОМПЕЙ, ЦЕЗАР И КРАС – 60 г. пр.н.е.

Кан Котраг продължил войната с римляните като наел на българска служба бойци от племето котраги. Той разгромил в северното Причерноморие много римски градове.

В началото на 66 г. пр.н.е. Гней Помпей приел армията на Лукул и римските войски пресекли границата на Понтийското царство... Митридат VI бил разбит... Ала римляните се сблъскали с враждебното отношение на местните племена... Опитът на Гней Помпей да... завладее древния път към Изтока завършил с неуспех... /2/. стр.190/.

Българите-сармати на кан Саричин и неговият син Котраг участвали в тези сблъсъци и сражения с повече от 200 хиляди конници и 20 хиляди конници от наетите котраги /Strabon-XI.5.6./.

През 53 г. пр.н.е. Крас насочил армията на Изток... край Кавказкото селище Синака бил убит, а войската му почти напълно унищожена.../И.Д.Р. стр. 202/. През 35 г. пр.н.е. Марк Антоний нахлул в Кавказ и пленил Арменският цар Артавазд. /2/. стр. 219/.

КАН БАРДЖИЛ

СИН НА КАН КОТРАГ 21-5 г. пр.н.е.

ИМПЕРАТОР ОКТАВИЯН

27 г. пр.н.е.- 14г. н.е.

За кан Барджил и Кан Сувар липсват сведения в българските летописи, но за това пък свидетелства римската история, в която се отбелязват въстания в съседна Армения и изгонването на царете поставени им от римляните. /И.Д.Р., стр.254/.

КАН СУВАР

СИН НА КАН БАРДЖИЛ

5-23 от н.е.

ИМПЕРАТОР ТИБЕРИЙ

14-37 от н.е.

Драматични заддунавски походи на император Тиберий срещу сарматите, т. е. българите.

КАН КУМУК

СИН НА КАН СУВАР

23-46 от н.е.

ИМПЕРАТОР КЛАВДИЙ

41-54 от н.е.

КАН БАРИН

СИН НА КАН КУМУК

46-106 от н.е.

ДОМИЦИАН ФЛАВИЙ

81-96 от н.е.

В чест на своите победи в Сарматия = България в региона на Долна Панония и Меотида (северното Причерноморие), в 89 година император Домициан пуска в обръщение специални монети, но в 91 година сарматите унищожават неговия легион заедно с легатите.

КАН КАВИЛ

ИМПЕРАТОР ТРАЯН

98-117 от н.е.

Император Траян изградил мост през река Дунав и също воювал срещу сарматите. На Траяновата колона в Рим са изобразени сарматски = български бойни доспехи.

КАН КУБАР

ИМПЕРАТОР АДРИАН

117-128 от н.е.

КАН АРТАН

ИМПЕРАТОР АНТОНИЙ ПИЙ

СИН НА КАН КУБАР

138-161 от н.е.

?-150 от н.е.

ДВУВЛАСТИЕ НА

ИМПЕРАТОР МАРК АВРЕЛИЙ

КАН АГАРДЖА И КАН ШАДА БАНАТ

161-180 от н.е.

В чест на победите си над сарматите, император Марк Аврелий пуска в обращение монети с титул "Сарматски"- 177 г.

КАН БОРИС

ИМПЕРАТОР КОМОД

СИН НА АГАРДЖА И БОЯР-КИЗ

180-192 от н.е.

189-210 от н.е.

КАН БАРАК

ИМПЕРАТОР КАРАКАЛА

СИН НА БОРИС

211-217 от н.е.

210-235 от н.е.

КАН БАРАНДЖАР

ИМПЕРАТОР ДЕЦИЙ

СИН НА КАН БАРАК

249-251 от н.е.

235-271 от н.е.

В римската история е отразено, че "СКИТИТЕ" като преминали река Дунав се втурнали в Долна Мизия. Император Деций избил 30 хиляди врагове, но после при сражение самият той загинал (251г.).

В българските летописи това събитие е отразено по следния начин: кан Баранджар, заедно с наетите на българска служба котраги в 251г. разбил войските на император Деций. Самият император паднал убит в този бой. След това войските на кан Баранджар разграбили римските владения на Черно море и с шурм взели Дарбазан заради неплащане на данък.

ИМПЕРАТОР АВРЕЛИЯН

270 г. от н.е.

Издава емисия от монети, свързани с победите му в сраженията със САРМАТИТЕ В ПАНОНИЯ. Той ги притиснал до Дунава и унищожил 5 хиляди човека заедно с вождата им кан Наб.

ИМПЕРАТОР ПРОБ

Също издал емисия от монети, свързани с победите му в сраженията със сарматите и аланите, т.е. българите, при устието на река Дунав.

КАН КЕРМЕС
СИН НА БАРАНДЖАР

ИМПЕРАТОР ДИОКЛЕТИАН
284-305 от н.е

КАН БАРАДЖ
СИН НА КАН КЕРМЕС

ИМПЕРАТОР КОНСТАНТИН I
306-337 от н.е.

КАН АЛТИШ
СИН НА КАН БАРАДЖ

ИМПЕРАТОР КОНСТАНТИН II
337-351 от н.е.

КАН БАЛАМБЕР
363-378 от н.е.

ИМПЕРАТОР ЮЛИАН
361-363 от н.е.

Според българските летописи кан Баламбер от рода ДУЛО е известен и под следните имена - БОЛЮМАР-ШЕК, ШЕК-АЛП и БАЛАМИР. Той има хунски произход. Наел е на българска служба от сина на кан Ал-тиш, Кама Батир Маджар, който отговарял за западната част от държавата. Оженил се за неговата дъщеря Туран-Бика, която в началото не го харесвала заради ясно изразената монголоидност в лицето му. Българите-сармати имали подчертано европеиден облик.

Кан Баламбер извършил важни обществени и държавни реформи. Преместил столицата от река Атил (Волга) на река Бури-Чай (Днепър). Столицата е наименована Кара-Балин (днешния Киев). Сключил съюзен договор с хуните. Разбил готите, които били против сключения договор с хуните, и ги принудил да бягат към Константинопол.

КАН АЛП-БИЙ
СИН НА КАН БАЛАМБЕР
378-402 от н.е.

ИМПЕРАТОР ВАЛЕНТ
364-379 от н.е.

Алп-Бий извършил първия си военен поход с войски, състоящи се от българи и техни съюзници масагети и хуни. Като преследвал разбитите готи, той се натъкнал на войските на император Валент. Решителното сражение станало в 378 г. при Адрианоупол, който българите наричали Кан-Дере. Войските на император Валент били разбити, а самият император се опитал да избяга, но при обсадата на двореца му хуните го подпалили и изгорили. В пепелищата на неговия дворец Алп-Бий намерил императорската му корона, която отнесъл в столицата на българите и я подарил на своя баща кан Баламбер. В същата година кан Баламбер умрял и бил погребан в близкия хълм, където му издигнали висок паметник с форма на тризбец. Кан Алп-Бий поел неговата държавна отговорност, като в чест на победата

си над император Валент, той е наименован “Кан Дерее” и “Арбат” (българското наименование на планината Родопи, в близост до която е станало сражението в 378 г.). В съвременната историография той е представен като хунски вожд под името Донат.

КАН КАРАТОН
СИН НА КАНА АЛП-БИЙ
402-414 от н.е.

ХОНОРИЙ И АРКАДИЙ
395г.

РАЗДЕЛЯНЕ НА РИМСКАТА ИМПЕРИЯ

Кан Каратон е най-големият син на Алп-Бий. Роден е в 380 година. Притежавал огромна физическа сила и в столицата Кан Дерее (сега Киев) организиран състезания по борба. При неговото управление велик тархан (глава на правителството) е бил неговият брат, Муенчак, баща на кан Бледа и кан Атила. В съвременната историография той е представен като хунски вожд под името Харатон, а брат му Муенчак е представен под името Мундзук.

КАН УРУС-РУЖА БУРГАС
414-434 от н.е.

Син на Алп-Бий и масагетска принцеса от рода Урус-Ружа, росо-мони. Наименован е на мястото “Бургас”, където Алп-Бий се е намирал в 378 година при похода си срещу император Валент. Управлявал 20 години. Умрял на мястото на дунавския град, който получил неговото име Урус Бургас (сегашния град Русе). В съвременната историография той е представен като хунски вожд с име Роа (Роас).

Фиг. 43. Монети на Константин II в чест на победите му над сарматите = българите

КАН АТИЛА
СИН НА БРАТА НА КАНА КАРАТОН
434-453 от н.е.

ИМПЕРАТОР ТЕОДОСИЙ II
379-451 г. от н.е.

На кан Атила от рода Дуло, кан Каратон е негов чичо. Баща му, братът на кан Каратон, Муенчак е бил глава на правителството. Муенчак, освен двамата синове - Бледа и Атила, имал и дъщеря. Тази българска принцеса омъжили за вожд на франките. Този варварин и езичник обаче я отровил.

При сключени договори с Източната и Западната Римска империя за ненамеса в този морален проблем, кан Атила атакувал варварите франки. Нелоялното отношение на Източната и Западната Римска империя го принудило да стане "БИЧ БОЖИЙ". Той не превзел, не опожарил и не плякосал Константинопол като варварите готи, но написал на император Теодосий следното писмо: "Теодосий е син на един почтен баща. Атила произхожда също от един благороден род; и той е успял при всички свои дела да запази унаследените от своя баща Мунзук чест и достойнство. Теодосий обаче посрами честта на баща си и се унижи до положението на един роб, тъй че се видя принуден да плаща данък. От това следваше, че той дължи почитание на мъжа, когото щастие и заслугите му го бяха поставили над него; вместо това той се опитва като недобросъвестен роб да устройва заговори против своя господар" (Уелс, "Световна история", том 2, стр.126,127).

ИЗТОЧНИЦИ:

1. Бахши Иман, Джагфар Тарихы, Свод булгарских летописей, том I, 1993, том II, 1994 и том III, 1997, Оренбург
2. История на древния Рим, В.И. Авдиев и др., С., 1997
3. Тема борбы с племенными европейской сарматии и скифии в монетной чеканке римской империи, М.Г. Абрамсон, М., 1999, Вестник Известия древности.
4. Упадок и гибель западной римской империи и возникновения германских королевства, А.Р. Корсунский, Р. Гюнтер, М., 1984 г.

Приложение II-4 САРМАТИ...? ЗА НАИМЕНОВАНИЕ НА БЪЛГАРИТЕ С ТЕРМИНА “САРМАТИ”

(СРАВНИТЕЛЕН АНАЛИЗ НА СВЕДЕНИЯ ОТ «БЪЛГАРСКИ ЛЕТОПИСИ - ДЖАГФАР ТАРИХИ», ЛАТИНСКАТА И СЪВРЕМЕННАТА ИСТОРИОГРАФИЯ)

В «Български летописи - Джагфар тарихи» (том III, стр. 84) като основател на “САРМАТСКАТА” династия е посочен АЛБУГА-БУЛГАР - 808-775 г. пр. н. е. В историята на Римската империя, отразена от летопис-ците, както и от археологическите останки, може да се направи заключение, че в периода от I до IV век от новата ера главният противник на Римската империя са били сарматите. В чест на победите над сарматите биват издадени и поредица емисии от златни монети.

В българските летописи за този период е отбелязано:

- **Кан Баранджар** (235-271), син на кан Барак (210-235), в 251 г. сразил войските на Римския император Деций. Самият император бил убит при тази война. Войските на кан Баранджар разграбили римските владения на Черно море и с шум завладяли крепостта Дарбазан заради неплащане на данък.

- **Кан Алп-Бий** (378-402), син на кан Булюмар (363-378), разбил савимците (готите) и ги принудил да бягат в Рум (Константинопол). В 378г. разгромил 80-хилядната армия на император Валент при крепостта Деро (Адрианопол), близо до планината Арбат (Родопи). В резултат на тази победа той е известен и под имената Кан Деро и Кан Арбат. При тези сражения загинал и самият император Валент, който изгорял в един дво-рец. В пепелищата на този дворец, кан Алп-Бий намерил императорската корона на Валент, която отнесъл като подарък на своя баща кан Булюмар в българската столица Кан-Балин (сегашния Киев). В чест на тази победа столицата е преименована от Кан-Балин в Кан-Деро. Кан Алп-Бий опре-делил степите между река Дунав и река Днепър за “ОНГЪЛ”, държавно охраняван регион за пасища на бойните коне.

Какво е основанието за тези упорити войни между българите и Римската империя?

В българските летописи намираме данни за по-стария период - от времето II в. пр. н. е – I в. н. е.

- **Кан Кашан**, потомък на Сигер кан (339-310) и син на масагетска принцеса... В младостта си той извършил поход на изток и стигнал до река Инд. На запад разгромил и подчинил даките. На юг извършил победоносен поход и подчинил селевкидите...

Това означава, че по-късната трансгресия на Римската империя на изток е била насочена срещу български владения, т.е. тъй нареченото Кушанско

царство или Кушанска империя. За кан Кашан, е споменато от по-късни източници (напр. от Микаил Шамс - IX в.), че той е съставителят на така нареченото “КАШАНСКО ПИСМО” или “КУНИГАМИ”, т.е. писмените знаци на старите българи. В съвременната историография като владетели на Кушанската империя са представени Кадфриз I и Кадфриз II. Това е благодарение на археологическите данни и най-вече на сечените от тези владетели златни монети, намерени в Таксила и притежание на частни колекции. Изследователят на част от тези монети Д. Маршал установява, че върху монетите изписването на името на владетеля всъщност е малко по-различно и не е “КАД...”, а е “КАРА...” и приема тълкуванието, че това означава “ПРИНЦ”. Според българските летописи, обаче, това означава “ВЕЛИК” и съответства на понятията: “ИМПЕРАТОР” и “ИМПЕРИЯ”.

Освен настъпателната агресия на римляните срещу българите, между двете държави е съществувал и търговски обмен и взаимно културно влияние. За това свидетелства Плиний Стари, който казва, че ежегодният обем на търговията е около 100 милиона сестерций...за стоки: "...които при нас се продават 100 пъти по-скъпо..." Според нас, тези стоки са били не само подправки, тъкани за облекло, финна керамика с нанесени декоративни форми и с глазурно покритие...но и военни средства - расови и военно обучени коне, войнски доспехи и оръжия. Визуален пример в това отношение е декоративната пластика върху Траяновата колона в столицата на Римската империя.

Фиг. 44. Сарматско трофейно оръжие. Релеф върху колоната на император Траян в Рим.

Една от причините за войните между Запада и Изтока в този период са били преди всичко търговските интереси.

Друг морален и личен елемент за ожесточени войни в северното Причерноморие се появява по времето на българския кан Алан (140-107г. пр. н. е.). На сватбата на неговата дъщеря Уз-Бика, състояла се близо до река Кубан, по време на веселия пир, сватбарите ненадейно са нападнати от войските на Боспорското царство, които пленили непълнолетния син на кан Алан - Саумак. Войните между българите и Боспорското царство (Дарбазан), а също и с Римската империя пламнали с особена ожесточеност и продължителност. Аланите, сарматите и хуните в латинската исто-риография са белязани като “ВАРВАРСКИТЕ НАРОДИ”, а всъщност това са БЪЛГАРИТЕ и по-късно приобщените към тях хуни, като федеративни съюзници, за които с пълно основание “варвари” са били римляните и ви-зантийците.

Приложение II-5

БЪЛГАРИТЕ И АЛЕКСАНДЪР МАКЕДОНСКИ

(ИСТОРИЧЕСКА СПРАВКА СПОРЕД “БЪЛГАРСКИ ЛЕТОПИСИ - ДЖАГФАР ТАРИХИ”)

Първите исторически сведения се отнасят към IV пр. н. е., когато владетелят на българите с име Бояр или Боярек извършил нашествие и завладял столицата Пела, която тогава била назовавана и Балдиу. След тази победа, при завръщането си, неговият трети брат Етей (380-339 г. пр.н. е.) със своите войски в един от планинските проходи попаднал в засада и в бой с Филип Македонски загинал. Синът на Етей - Баламир (339-320 г. пр. н.е.) се оженил за дъщеря на Филип и помогнал на Александър Македонски (336-323 г. пр.н.е.) да покори Персия. Вероятно това е Балакър от писанията на Квинт Курций Руф (римски историк, I в. от н.е., записал историята на Александър Македонски, С. 1985.) Неговият брат Албуга Си-гер Кан (339-310 г. пр.н.е.), който бил съуправител на Баламир, в 331 г. разбил войските на Александър Македонски поради нарушение на условията за мир с Идел (старото наименование на българската държава). Това съв-пада с началния поход на североизток и въстанието на траките в 331-330 г. /Енциклопедия България, С., 1978/.

Баламир = Балакър е имал съществена роля във войната срещу Персия. Според Руф: ”...Балакър победи Хидарий, управител на Дарий, и превзе Милет за два дена...” /стр. 61/, а след преминаването през Бактрия в Индия: “...от предварително изпратения Балакър, Александър разбра, че инди-

те напускат в безредие възвишението...” /стр. 230/. В Бактрия Алек-сандър сключва единствения си брак с Роксана. Там приема пратеници на скитите, а най-възрастният от тях му казва: ”...Ние...населяваме земите чак до Тракия. Казват, че Македония граничи с Тракия. Внимавай дали ще пожелаеш съседите на двете ти империи да ти бъдат врагове или приятели!” /стр.191/.

Кан Масгут (489-505 г. от н.е.), син на кан Ирник и внук на кан Атила от рода ДУЛО, воювал срещу император Анастасий и в 492 г. завзел Вардарска Македония, а на река Дунав построил укрепения град Бичин (Видин).

Кан Реан (Татра-Банат, Мундо) (505-520 г.), син на кан Масгут, разгромил Византия, която била принудена да му плаща огромен данък и му отстъпила голяма част от Балканския полуостров.

Кан Котраг (Забер кан) (531-563 г.) ”...с много войска премина Дунава, стъпи в пределите на империята (Византия), като раздели своите плъчища на три, повели на двата отдела да опустошат Гърция, а той сам със 7000 човека подстъпи под Константинопол... Боян, приемникът на Забер кан, като премина през реката Сава в Далмация с 12000 човека... поразил римската войска, над която командваше Тиберий и принудил императора Юстин II (565-578) да му плаща всяка година 80000 жълтици данък...”. (кан Боян, Сандилх, 535-590 г., син на кан Реан от род ДУЛО)

В 602 г. при неясни обстоятелства умира кан Албури (593-602) от рода ДУЛО. Неговите синове, Кубрат и Шамбат, са все още непълнолетни за да поемат държавната отговорност и в продължение на три години държавата на българите се управлява от вуйчо им Юрган Телес от род Кюнгарт. Вината за смъртта на кан Албури е приписана на аварите. Съюзническият договор между българите и аварите срещу Византия е пре-кратен. Разбирайки заплахата от страна на българите, аварите се изтеглят на запад в Панония. След поемането на държавната отговорност, кан Кубрат (605-665) нарежда на брат си Шамбат да подготви войски, с които да разбие аварите. Шамбат покорява както аварите, така и съседните им племена и създава в централна Европа самостоятелна държава Дулоба, която управлява в продължение на 35 години. В нея са включени сегашните територии на Полша, Чехия, Словакия, Унгария, Австрия и Югославия.

Моралното основание на Шамбат да създаде и брани тази огромна държава в централна Европа е уважението към паметта на предците: кан Баланбер (363-378), кан Арбат (378-402), кан Каратон (402-414), кан Урус Бургас (414-434), кан Бледа (434-445), кан **АТИЛА** (434-453)... кан Масгут, кан Реан... кан Котраг, кан Боян... дядо му кан Аскал (563-593) и баща му Албури, всички от род ДУЛО. Затова, той нарекъл своята държава “ДУЛО-БА”. Съставът на тази държава е разноплеменен - българи, авари, славяни и др.

Главният противник на Шамбат са раздробените останки от великата Римска империя - на запад, франките и германските племена, а на юг, Ви-

зантия и Италия. На 35-тата година от управлението на ДУЛОБА той претърпял поражение от франките. Оставил там своята жена и тримата си синове и се върнал при брат си кан Кубрат. Вероятно за помощ. Кан Кубрат...му възложил управлението на малка област от неговата огромна държава (територията на сегашна Украйна). Тогавашното общество на българите в “Старата Велика България”, прозряло, че Шамбат е малко отхвърлен и го определило като “Кий” (от където произлиза по късно Киев). Липсват исторически данни, в коя година и при какви обстоятелства е умрял владетелят на държавата ДУЛОБА. Има основания да се предполага, че той силно е повлиял поне на трима от синовете на Кубрат - Аспарух, Кубар и Алцек за наследяването на неговите и на предците територии в западна посока. Кан Кубрат имал трима синове - Боян, Котраг и Аспарух (Атилеско). Кубар и Алцек, са внуци на неговия вуйчо Юрган. При едно сражение, техният баща, Билиг, пожертвал живота си за да спаси живота на кан Кубрат, а в знак на признателност кан Кубрат осиновил неговите синове Кубар и Алцек. Още приживе Кубрат установил особенната привързаност на Аспарух към своя чичо Шамбат и затова го отправил да отговаря за отдалечен регион на българската държава. След смъртта на Кубрат, управлението на държавата поел най-големият му син Боян (кан Бат Боян 665-683), а Аспарух, Кубар и Алцек с верните на тях хора и войски, изпълнявайки препоръките на Шамбат, предприели поход на запад. Аспарух установил за своя столица Плиска, а Кубар, приемайки неговото върховенство, се установил около Охридското езеро. За петия син на кан Кубрат, Алцек няма достатъчно исторически данни къде се е установил със своя народ и войска. Известно е само, че след прехода в Панония и подкрепата на синовете на Шамбат, той се е установил в Северна Италия. От византийски и латински източници е известно, че кан Тервел (692-719) все още е разчитал на подкрепата на своите чичовци, а това са Кубар и Алцек.

Основните исторически данни за настоящето изследване са на основание “Български летописи - Джагфар тарихи” том I и III, издадени в 1993 и 1997 г. в Оренбург, Русия.

Доизясняване на причините за първата война в IV в. пр.н.е. и споменатият по-горе поход на Бояр намираме в написаното от Квинт Курций Руф, където се казва следното: “...Филип...опустошил Скития и пленил двадесет хиляди момчета и жени и много дребен добитък. Не взел никакво злато и сребро, но изпратил двадесет хиляди породисти коня, за да се развъди тази порода в Македония...” /стр.11/. Пояснява се също че регионът, в който е извършено това нападение, е северното Причерноморие (Херсон), т.е. териториите, обитавани от сарматите = българите.

Приложение II-6

ИМЕННИК И ЛЕТОПИСИ (НЕИЗВЕСТНАТА ЧАСТ ОТ БЪЛГАРСКАТА ИСТОРИЯ)

В нашето Приложение I-1 - Сравнителен анализ на сведения, свързани с “Именника на българските канове” и “Български летописи - Джагфар тарихи” стигнахме до заключениято, че българските летописи имат достатъчно достоверен характер и допринасят за изясняването на българската история. Обхватът на сравнителния анализ е периодът от кан Тервел до кан Азан (Асен) Тукта (692-773 г.).

В началната част на Именника стои митичният Авитохол, който живял триста години (153-453 г.). Редица изследователи забелязват съвпадението на годината на неговата смърт с годината, в която е умрял Атила – 453 г., но са смутени от началната дата 153 г.

Целта на настоящето изследване е чрез “домашния” източник “Български летописи - Д.Т.”, том III, стр. 89-91, да изясним какво се крие зад “МИТИЧНИЯ” ПЕРИОД от 300 години (153-453 г.).

КАН АРТАН СИН НА КУБАР

Известен е също и под името ТАШ-БАШ. Неговото управление било жестоко и разбойническо. Забранил търговията...много от българските тархани били недоволни от него...мразели го всички, дори и сестра му... По настояване на неговата сестра - Бояр Киз, той участвал и загинал в 150 година в еднолично сражение (дуел) с Агарджа, който имал хунски произход и бил нает със своя хунски отряд от кан Артан да служи в българската войска като командващ леко въоръжените, неопитните войни, а също така и опълчението. След смъртта на кан Артан сестра му - Бояр Киз се оженила за същия този Агарджа и той бил утвърден за кан на българите. **Бояр Киз и Агарджа поставили началото на династията ДУЛО.** Синът на кан Артан, **Шада Банат** след смъртта на своя баща с част от своите хора заминал в Кавказ.

КАН АГАРДЖА СЪПРУГ НА СЕСТРАТА НА КАН АРТАН 150-189 сл. н.е.

Чрез брака си със сестрата на Кан Артан, Бояр Киз, той, заедно с нея, става основоположник на династията “ДУЛО”.

КАН БОРИС СИН НА КАН АГАРДЖА И БОЯР КИЗ 189-210 сл. н.е.

КАН БАРАК
СИН НА КАН БОРИС
210-235 сл. н.е.

КАН БАРАНДЖАР
СИН НА КАН БАРАК
235-271 сл. н.е.

В 251 г. сразил войските на римския император Деций, който бил убит при тази война. Войските на кан Баранджар разграбили римските владения на Черно море и с шум завладели крепостта Дарбазан заради неплащане на данък.

КАН КЕРМЕС
СИН НА КАН БАРАНДЖАР
271-...? сл. н.е.
Липсват данни.

КАН КИШЕТ БАРАДЖ
СИН НА КАН КЕРМЕС
...?-...?
Липсват данни

КАН АЛТИШ
СИН НА КАН КИШЕТ БАРАДЖ
...? - ...?

При неговото управление държавата се разделила на шест области.

КАН ТАКАНИШ
СИН НА АЛТИШ
...?-...?

КАН КАМА
СИН НА АЛТИШ
...?-...?

КАН БУЛЮМАР
363-378

Известен е и под имената ШЕК-АЛП, БАЛАМБЕР, БУДИМИР. Обединил българската държава под своя власт. По произход той е хунски военнопочалник от рода ДУЛО. Наел е на българска служба от кан Кама и се е оженил за неговата дъщеря Туран Бика, която в началото не го харесвала заради подчертаната му монголоидност (...българските царе били европейци). С думата “Булюмар” българите назовавали Мервския оазис. Кан Бу-

люмар преместил столицата от поволжието в Кан-Балин (Киев), където след неговата смърт е погребан на висок хълм - Щек. Той извършил реформа във войската, като въвел следните воински звания: “багаин”- командващ десетки войни; “тархан”- командващ стотици и хиляди войни; “капаган”- глава на военното ведомство. Извършил е промени и в тактиката на бойните действия по отношение началната (УРУС) атака и разположенията на лявото и дясното крило, както и на тежко въоръжената гвардия /том III, стр.90/.

КАН АЛП-БИЙ (АРБАТ)
СИН НА КАН БУЛЮМАР И ТУРАН БИКА
378-402 сл. н.е.

Разбил садумците (готите). Разгромил 80-хилядна армия на византийския император Валент (378 г.) при Деро (Адрианопол) близо до планината Арбат (Родопи). В резултат на тази победа той е известен и под имената кан Деро и кан Арбат, а българската столица Кан-Балин е преименувана в Кан-Деро. Той именно определил степите между река Дунав и река Днепър за “ОНГЪЛ” - охраняван държавен регион за пасища на бойните коне.

КАН КАРАТОН
СИН НА КАН АЛП-БИЙ
402-414 сл. н. е.

Най-големият син на кан Алп-Бий роден в 380 г. Обладявал огромна физическа сила. Организирай в столицата Кан-Деро, в местността “Крещатик” състезания по борба, в които и самият той участвал и нееднократно побеждавал. По негово време УРУС ТАРХАН, глава на Правителството е бил неговият брат МУЕНЧАК, бащата на кан Бледа и кан Атила. Муенчак, след смъртта си е погребан на високия хълм, до столицата Кан-Деро, редом с дядо им Булюмар (Баламбер).

КАН УРУС-РУЖА БУРГАС
СИН НА КАН АЛП-БИЙ
414-434 сл. н. е.

Бил наречен на бойното поле. Названието ”БУРГАС” идва от месо-то, където е бил баща му в 378 г., когато е получил чрез пратеник съобщението за неговото раждане. Названието УРУС-РУЖА е от рода на майка му - масагетска принцеса. Умрял на мястото на дунавския град, който получил неговото име (съвременният град Русе).

КАН БЛЕДА
СИН НА МУЕНЧАК
434-445 сл. н.е.
Брат и съуправител на кан Атила.

КАН АТИЛА
СИН НА МУЕНЧАК
434-453 сл. н.е.

Брат и съуправител на кан Бледа в периода 434-445. При неговото управление българската държава (империя) стига до размери, значително надвишаващи всички други империи в световната история.

Приложение II-7
КАН БОЯН

(535-590 г. сл. н.е.)

КАН БОЯН = САНДИЛХ (535-590), СИН НА КАН РЕАН = ТАТРА БА-
НАТ = МУНДО (505-520), ВНУК НА КАН МАСГУТ (489-505), ПРАВ-
НУК НА КАН ИРНИК (463-489),
ПОТОМЪК НА КАН АТИЛА

(Сравнителен анализ на руски и български източници)

За изясняването на ролята и значението на този български владетел ползваме четири стари източници:

1. ГАЗИ БАРАДЖ (Кан на Волжка България 1236-1242г.) :

“...В периода на управлението на сина на Татра, Боян...дошли изгонените от хазарските тюрки авари. Сабарите (от ирански произход - б.а.), които панически се страхували от тях, затихнали, а нашите българи вдигнали глава...Боян се побратимил с хакана на аварите – Тубджак. След аварите се появили техните гонители - хазарските тюрки, но българите заедно с аварите в ожесточено сражение ги отблъснали от Сула и Бури-Чай. Тюрките отстъпили, но отвели със себе си част от джалдийските българи и им разрешили в Джураш да образуват собствено бегство - Бурджан, за охрана на южните владения...възглавил ги най-старият син на Боян - Атрак”. /том I, стр.15-16, “Български летописи - Джагфар тарихи”, Оренбург, 1993г. /.

2. ГАЗИ БАБА (Държавен секретар по времето на кан Гази Барадж 1236-1242)

“Боян=Сандилх=Утрик (535-590)... бил поканен на служба в Ибер-Себер от кана Бояр Киз (520-535) ...Боян бил поет, музикант и обединил в обща история древните български предания, митове и легенди...Той оглавявал общонародните молебени към бог Тангра...влиятелната и развита българска бюрокрация (от кушански, согдийски произход), била пречка българите да приемат християнството и византийската чиновническа система...Боян се славел с миролюбие...след смъртта на Бояр Киз, в 535г. оглавил Ибер Себер,... а в 563 г., след смъртта на Забер кан = Котраг (правнук на кан Ирник и потомък на Атила), Боян оглавил цялата държава на бълга-

рите...Той живял 80 години... византийците го наричали Сандилх... Провел преброяване на населението...това е направено на кашанско писмо (т.е. писмените знаци на старите българи - б.а.)...неговите исторически данни послужили в 882 г. на Микаил Шамс, държавен секретар на кан Урус, Айдар (805-855) и на кан Алмиш (895-925) за възстановяване и продължение на историята на българите. /том III, стр. 95, "Български летописи - Джагфар тарихи", Оренбург, 1997/.

3. Н. М.КАРАМЗИН (По повелението на император Александър Павлович, самодержец на вся РОССИЯ) История государства Российского. 1815г., преиздадена в 1988г., М.

"Аварският хан, свирепият Боян, разбил техните войски... Българите признали неговата власт...скоро завоювал Моравия и Бохемия, където живеели чехи и други славяни. Победил Сигеберт, краля на франките, и се върнал на Дунав, където лангобардите водели кръвопролитна война с гепидите. Боян се съединил с първите и разрушил държавата на гепидите, овладял голяма част от Дакия, а скоро и Панония или Унгария, която лангобардите му отстъпили доброволно, желаейки да търсят завоевания в Италия. Областта на Аварите в 568 г. се простираше от Волга до Елба... така наречените Дунавски славяни запазили своята независимост и още в 581г. многочислените им войски опустошили Тракия и стигнали до самата Елада или Гърция. Тиберий...склонил Хана да отмъсти (на славяните - б.а.) за техните нападения в страната му. Боян се наричал приятел на Тиберий и даже искал да бъде римски патриций. Затова изпълнил желанието на императора, още повече, че той отдавна ненавиждал славяните заради тяхната гордост. Боян...се надявал да събере големи богатства в земята на славяните...и навлязъл в нея с шестдесет хиляди отбрани конници... започнал да граби селищата, да пали полята, да избива жителите, които в бягство и в гъстите гори търсели спасение. От тогава отслабнало могъществото на славяните...

Бохемските славяни...смирили гордостта на аварите и възвърнали древната си независимост. Летописците разказват, че човек на име САМО (ШАМБАТ - брат на кан Кубрат - б.а.) бил тогава смелият им вожд, ... славяните го избрали за цар. Той се сражавал с Дагобер (краля на франките) и разбил неговите многочислени войски. Скоро владенията на славяните се умножили...още в шести век много от тях се заселили в Унгария; други, в началото на седмото столетие, сключили съюз с Константинопол, дошли в Илирик, изгонили аварите и основали нови области с имена: Харватия, Словения, Сърбия, Босна и Далмация. Императорите охотно им позволявали да се заселват в гръцките владения...защото те, известни със своята храброст...са могли най-добре да ги защитават от варварите. /том.I, гл. I, стр.14-15/.

4. Ю. И. ВЕНЕЛИН, Критически издирвания за историята българска, Земун.1853 г.:

“...По това време българите във Влахия, Банат, Унгария...се управляваха от един върховен повелител и се намираха...в могъщество...тия закриляха словените от готите...Заберган (Заберкан = кан Катраг, 531-563), техният повелител с много войска премина през Дунава, стъпи в пределите на Империята (Византия); като раздели своите пълчища на три, повели на двата дяла да опустошат Гърция, а той сам със 7000 човека настъпи под Константинопол. Велizarий, в старите си вече години, трябваше да го посрещне в решително сражение (559г.). Забер кан...отстъпи от столицата и като се съедини с другите два дяла...се върна през Дунава. След няколко години българите се обърнаха в Германия (571г.); в Турингия, поразиха франките.

Боян, приемникът на Забер кан, като премина през реката Сава в Далмация с 12 000 човека завладя няколко града на Империята в Илирик и като порази римската войска, която командваше Цезаревич Тиберий, при-нуди императора Юстин II (565-578) да му плаща всяка година 80 000 жъл-тици данък (574г.), за да му върне назад колкото места бе завладял, и да стои мирен, което Боян уварди докле възлезе на престола император Мав-рикий (582-602г.), от когото поиска да му възкачи данъка на 100 000 жъл-тици. Сговорите бяха безполезни и затова се започна между българите и византийците 18-годишна война. Тази война я започна Боян като превзе имперските градове Сигидун, Августа и Виминиация. В тази война съюзници на българете бяха словенете, които живееха в Крайна и Панония и българете мизийски. Тази война беше кръвопролитна и щастieto минава-ше ту на едната, ту на другата страна. Императорът предаваше работата на най-отличните си генерали. Боян началстваше на войската си и сам опус-тошаваше няколко пъти Илирик, Македония, Тракия до самата столица. Превземаше градове и ги губеше, надвиваше и го надвиваха. Византийци-те, като не можаха да вземат връх се обърнаха към франките, с чиито пос-ланици в 591г. в Константинопол сключиха съюз срещу българите... Воеводите боянови се биха с успех срещу франките (596г.) и ги изпобиха в Турингия; и само за голяма сума пари се върнаха в Унгария. А сам повели-телят им продължава-ше войната с гърците, които..... му надвиха на сбиването в Темешки Банат; в последният от тези боеве Боян загуби до 11 000 човека (600г.) убити и ранени и троица синове. Но с това войната се не свърши; Боян с нови сили премина в Мизия и като я опустуши, върна се във Влахия. Маврикий прати нова войска срещу българете под команд-ването на брата си. Той бе последен, но безуспешен за Империята военен вървеж; защото армията едвам достигна Дунава, възмъти се и се върна бежешком в столицата и нанесе край както на царуването на Маврикий, така и на войната с българете. Фока, похитителят на престола, за да се укрепи на него, пресече войната, като подписа всичките искания на Боян, който и сам желаше вече да даде отдъхване на народа.” /том I, стр.6-7/.

ЗАКЛЮЧЕНИЯ:

1. На основание сведенията от горепредставените източници правим изводите, че българският владетел кан Боян, от род ДУЛО, известен във византийските летописи под името Сандилх е роден в 510 година. Син е на кан Мундо, известен във византийските и латински летописи под имената РЕАН и ТАТРА-БАНАТ. Внук е на кан МАСГУТ, който в 492 г. завзел Вардарска Македония и на река Дунав построил укрепения град Бичин (Видин). Правнук е на кан Ирник (Кермек), сина на Атила (Тохол) (Приложение I-3 - Списък на българските канове от род ДУЛО в периода V-VIIв.).

2. В периода XVI-XX в. старата история на българите е подложена на заличаване, унищожение или фалшификация. Главната отговорност за този процес носи руската историография. Немаловажен дял в този негативен процес има и европейската историография. Ярکو доказателство за това е съпоставката на горепредставените сведения за българския кан Боян, за когото Юрий Венелин представя относително най-подробни сведения. Това означава, че в средата на XIX в. тези сведения са съществували и са били достъпни за изследователите, а впоследствие са унищожени или фалшифицирани. Единствените изследователи, които споменават за кан Боян под името Сандилх, са Омелян Прицак и Васил Гюзелев в изследванията си, свързани с Именника на българските канове, където го определят като вожда на утигурите...ожесточено враждуващи с кутигурите!

Проблемът за унищожението на исторически документи или за тяхната фалшификация е разгледан от нас в Приложението - Фалшификацията на историята.

Тук трябва да бъде отбелязано, че противоположните сведения на Венелин и Карамзин са причина Венелин да бъде “заличен” от историографията в “освободената” на два пъти (1878 и 1944г.) от Русия, последна останка на българска държава.

Приложение II-7

КАН БОЯН

(535-590 г. сл. н.е.)

КАН БОЯН = САНДИЛХ (535-590), СИН НА КАН РЕАН = ТАТРА БАНАТ = МУНДО (505-520), ВНУК НА КАН МАСГУТ (489-505), ПРАВНУК НА КАН ИРНИК (463-489), ПОТОМЪК НА КАН АТИЛА
(Сравнителен анализ на руски и български източници)

За изясняването на ролята и значението на този български владетел ползваме четири стари източници:

1. ГАЗИ БАРАДЖ (Кан на Волжка България 1236-1242г.) :

“...В периода на управлението на сина на Татра, Боян...дошли изгонените от хазарските тюрки авари. Сабарите (от ирански произход - б.а.), които панически се страхували от тях, затихнали, а нашите българи вдигнали глава...Боян се побратимил с хакана на аварите – Тубджак. След аварите се появили техните гонители - хазарските тюрки, но българите заедно с аварите в ожесточено сражение ги отблъснали от Сула и Бури-Чай. Тюрките отстъпили, но отвели със себе си част от джалдийските българи и им решили в Джураш да образуват собствено бегство - Бурджан, за охрана на южните владения...възглавил ги най-старият син на Боян - Атрак”. /том I, стр.15-16, “Български летописи - Джагфар тарихи”, Оренбург, 1993г. /.

2. ГАЗИ БАБА (Държавен секретар по времето на кан Гази Барадж 1236-1242)

“Боян=Сандилх=Утрик (535-590)... бил поканен на служба в Ибер-Себер от кана Бояр Киз (520-535) ...Боян бил поет, музикант и обединил в обща история древните български предания, митове и легенди...Той оглавявал общонародните молебени към бог Тангра...влиятелната и развита българска бюрокрация (от кушански, согдийски произход), била пречка българите да приемат християнството и византийската чиновническа система...Боян се славел с миролюбие...след смъртта на Бояр Киз, в 535г. оглавил Ибер Себер,... а в 563 г., след смъртта на Забер кан = Котраг (правнук на кан Ирник и потомък на Атила), Боян оглавил цялата държава на българите...Той живял 80 години... византийците го наричали Сандилх... Провел преброяване на населението...това е направено на кашанско писмо (т.е. писмените знаци на старите българи - б.а.)...неговите исторически данни послужили в 882 г. на Микаил Шамс, държавен секретар на кан Урус, Айдар (805-855) и на кан Алмиш (895-925) за възстановяване и продължение на историята на българите. /том III, стр. 95, “Български летописи - Джагфар тарихи”, Оренбург, 1997/.

3. Н. М.КАРАМЗИН (По повелението на император Александър Павлович, самодержец на вся РОССИЯ) История государства Российского. 1815г., преиздадена в 1988г., М.

“Аварският хан, свирепият Боян, разбил техните войски... Българите признали неговата власт...скоро завоювал Моравия и Бохемия, където живеели чехи и други славяни. Победил Сигеберт, краля на франките, и се върнал на Дунав, където лангобардите водели кръвопролитна война с гепидите. Боян се съединил с първите и разрушил държавата на гепидите, овладял голяма част от Дакия, а скоро и Панония или Унгария, която лангобардите му отстъпили доброволно, желаейки да търсят завоевания в Италия. Областта на Аварите в 568 г. се простирала от Волга до Елба... така наречените Дунавски славяни запазили своята независимост и още в 581г. многочислените им войски опустошили Тракия и стигнали до самата Елада или Гърция. Тиберий...склонил Хана да отмъсти (на славяните - б.а.) за техните нападения в страната му. Боян се наричал приятел на Тиберий и даже искал да бъде римски патриций. Затова изпълнил желанието на императора, още повече, че той отдавна ненавиждал славяните заради тях-ната гордост. Боян...се надявал да събере големи богатства в земята на славяните...и навлязъл в нея с шестдесет хиляди отбрани конници... започнал да граби селищата, да пали полята, да избива жителите, които в бягство и в гъстите гори търсели спасение. От тогава отслабнало могъ-ществото на славяните...

Бохемските славяни...смирили гордостта на аварите и възвърнали древната си независимост. Летописците разказват, че човек на име САМО (ШАМБАТ - брат на кан Кубрат - б.а.) бил тогава смелият им вожд, ... славяните го избрали за цар. Той се сражавал с Дагобер (краля на франките) и разбил неговите многочислени войски. Скоро владенията на славяните се умножили...още в шести век много от тях се заселили в Унгария; други, в началото на седмото столетие, сключили съюз с Константинопол, дошли в Илирик, изгонили аварите и основали нови области с имена: Харватия, Словения, Сърбия, Босна и Далмация. Императорите охотно им позволявали да се заселват в гръцките владения...защото те, известни със своята храброст...са могли най-добре да ги защитават от варварите. /том.І, гл. І, стр.14-15/.

4. Ю. И. ВЕНЕЛИН, Критически издирвания за историята българска, Земун.1853 г.:

“...По това време българите във Влахия, Банат, Унгария...се управляваха от един върховен повелител и се намираха...в могъщество...тия закриляха словените от готите...Заберган (Заберкан = кан Катраг, 531-563), техният повелител с много войска премина през Дунава, стъпи в пределите на Империята (Византия); като раздели своите пълчища на три, повели на двата дяла да опустошат Гърция, а той сам със 7000 човека настъпи под Кон-

стантинопол. Велизарий, в старите си вече години, трябваше да го посрещне в решително сражение (559г.). Забер кан...отстъпи от столицата и като се съедини с другите два дяла...се върна през Дунава. След няколко години българите се обърнаха в Германия (571г.); в Турингия, поразиха франките.

Боян, приемникът на Забер кан, като премина през реката Сава в Далмация с 12 000 човека завладя няколко града на Империята в Илирик и като порази римската войска, която командваше Цезаревич Тиберий, при-нуди императора Юстин II (565-578) да му плаща всяка година 80 000 жъл-тици данък (574г.), за да му върне назад колкото места бе завладял, и да стои мирен, което Боян уварди докле възлезе на престола император Мав-рикий (582-602г.), от когото поиска да му възкачи данъка на 100 000 жъл-тици. Сговорите бяха безполезни и затова се започна между българите и византийците 18-годишна война. Тази война я започна Боян като превзе имперските градове Сигидун, Августа и Виминияция. В тази война съюзници на българите бяха словенете, които живеяха в Крайна и Панония и българете мизийски. Тази война беше кръвопролитна и щастieto минава-ше ту на едната, ту на другата страна. Императорът предаваше работата на най-отличните си генерали. Боян началстваше на войската си и сам опус-тошаваше няколко пъти Илирик, Македония, Тракия до самата столица. Превземаше градове и ги губеше, надвиваше и го надвиваха. Византийци-те, като не можаха да вземат връх се обърнаха към франките, с чиито пос-ланици в 591г. в Константинопол сключиха съюз срещу българите... Воеводите боянови се биха с успех срещу франките (596г.) и ги изпобиха в Турингия; и само за голяма сума пари се върнаха в Унгария. А сам повели-телят им продължава-ше войната с гърците, които..... му надвиха на сбиването в Темешки Банат; в последният от тези боеве Боян загуби до 11 000 човека (600г.) убити и ранени и троица синове. Но с това войната се не свърши; Боян с нови сили премина в Мизия и като я опустуши, върна се във Влахия. Маврикий прати нова войска срещу българете под команд-ването на брата си. Той бе последен, но безуспешен за Империята военен вървеж; защото армията едвам достигна Дунава, възмъти се и се върна бежешком в столицата и нанесе край както на царуването на Маврикий, така и на войната с българете. Фока, похитителят на престола, за да се укрепи на него, пресече войната, като подписа всичките искания на Боян, който и сам желаше вече да даде отдъхване на народа.” /том I, стр.6-7/.

ЗАКЛЮЧЕНИЯ:

1. На основание сведенията от горепредставените източници правим изводите, че българският владетел кан Боян, от род ДУЛО, известен във византийските летописи под името Сандилх е роден в 510 година. Син е на кан Мундо, известен във византийските и латински летописи под имената РЕАН и ТАТРА-БАНАТ. Внук е на кан МАСГУТ, който в 492 г. завзел Вар-

дарска Македония и на река Дунав построил укрепления град Бичин (Видин). Правнук е на кан Ирник (Кермек), сина на Атила (Тохол) (Приложение I-3 - Списък на българските канове от род ДУЛО в периода V-VII в.).

2. В периода XVI-XX в. старата история на българите е подложена на заличаване, унищожение или фалшификация. Главната отговорност за този процес носи руската историография. Немаловажен дял в този негативен процес има и европейската историография. Ярکو доказателство за това е съпоставката на горепредставените сведения за българския кан Боян, за когото Юрий Венелин представя относително най-подробни сведения. Това означава, че в средата на XIX в. тези сведения са съществували и са били достъпни за изследователите, а впоследствие са унищожени или фалшифицирани. Единствените изследователи, които споменават за кан Боян под името Сандилх, са Омелян Прицак и Васил Гюзелев в изследванията си, свързани с Именника на българските канове, където го определят като вожд на утигурите... ожесточено враждуващи с кутигурите!

Проблемът за унищожението на исторически документи или за тяхната фалшификация е разгледан от нас в Приложението - Фалшификацията на историята.

Тук трябва да бъде отбелязано, че противоположните сведения на Венелин и Карамзин са причина Венелин да бъде “заличен” от историографията в “освободената” на два пъти (1878 и 1944г.) от Русия, последна останка на българска държава.

ПРЪСТЕНИТЕ НА КАН КУБРАТ

През есента на 1976 г. заедно с моя колега Димитър Балтев, бяхме в командировка в Чехословакия. По това време той беше главен специалист към Комитета за култура и отговаряше за приложните изкуства, а аз бях зам. директор на Комбината за приложни изкуства към Творческия фонд на СБХ. Там, между другото, той ми разказа следното: "...преди няколко години бяхме група български художници в Ермитажа. Искяхме да видим холандско изкуство. Служителката от галерията, като разбра, че сме бъл-гари, каза: "Първо ще ви покажа съкровището на Хан Кубрат!". И Балтев, с огромно възхищение ми разказа какви предмети са видяли - бойни доспехи и оръжия, златни предмети и съдове и т.н. Предложих му, като се върнем да направим доклад до Людмила Живкова по този въпрос. В резултат на доклада ни беше изпратено любезно писмо до министъра на културата на СССР. Преписката по този въпрос вървеше мудно и показваше не особено възторжено желание на отсрещната страна. Най-после, след много години изложбата на "съкровището на Хан Кубрат" бе открита в Софийския Национален исторически музей (заемащ тогава помещения от Съдебната палата). Димитър Балтев беше вбесен и ми каза: "...това съвсем не е съкровището...което ни показва онази жена в Ермитажа!..."

В каталога, издаден за тази изложба, на стр. 40 се казваше: "Остроумна хипотеза за характера на Першчепинския комплекс неотдавна бе изказана от западногерманския учен И. Вернер (1984г.). Авторът смята, че в Першчепина е открито погребение на починалия скоро след 641 г. хан на българите Кубрат, бивш поданик на аварския хаган, скъсал отношения с него и сключил съюз с византийския император Ираклий през 634-640 г. От него Кубрат получава богати дарове и титла патриций. Източници съобщават, че Кубрат е бил християнин."

Лукавият намек, че и пръстените на кан Кубрат са възможно дарение от император Ираклий, и до сега води до заблуждение някои автори да определят знаците върху тези пръстени като принадлежност към гръцката писмена система. Освен това, очевиден е и следният парадокс! Служителката в Ермитажа в 1970 г., знае и води български художници, да видят съкровището на хан Кубрат, а Министерството на културата на СССР, се прави на "незнаело" и кани за становище И. Вернер (1984 г.). Неговата публикация и личния му подпис под тази публикация не са известни в България.

Нашето дългогодишно изследване: "Писмените знаци на старите българи и връзката им с древните цивилизации" беше публикувано на три научни конференции в София и Варна, а след това и на о-в Сицилия. Публикувано е и в наши и чуждестранни медийни средства.

Направеният от нас сравнителен графичен анализ на знаците върху пръстените на кан Кубрат показва, че те принадлежат към писмените знаци на старите българи!

Налице е една фалшификация от страна на бившия СССР спрямо България и българите, разпиляни по съвременния ни свят, които в Русия “скверно” са наречени “татари”.

Позволявам си да мисля, че тази изложба, или по-точно интересът на Людмила Живкова към историята на старите българи беше истинската

причина за нейното убийство. В деня на нейното погребение, съветникът ѝ Кирил Аврамов ми каза: “...няколко часа преди това (смъртта ѝ), ѝ отне-сох папки с материали”. Два дни след нейното погребение, моят колега Стефан Данчев ми каза: “...правих посмъртната ѝ маска...удушена е... имаше очевидни следи!”.

ГРАФИКА ВЪРХУ ПРЪСТЕНИТЕ НА КАН КУБРАТ:

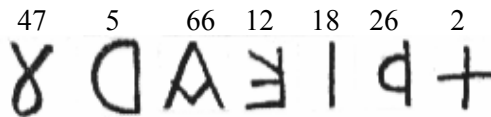
Номер на знака по таблица № 1:

52	99	66	110	2
Х	В	А	Р	+

Фиг. 45.

Номер на знака по таблица № 1:

Фиг. 46.

Каква е истината за кан Кубрат според “Българските летописи “Джагфар тарихи”? Тя е съвсем различна от фалшификациите!

Кан Кубрат (605-665 г.) е син на кан Албури Аспар Аскал (593-602 г.) от рода ДУЛО. (Приложение I-3 - Списък на българските канове в пе-риода V-VII в.). В периода на Албури се споменават съвместни военни действия на българи и авари срещу Византия /том I, стр.16/. Данните за смъртта на Албури имат известни различия. Според Гази Барадж пряка отговорност за смъртта му носи аварският Хакан /том I, стр.17/. Според Гази Баба по това време Албури е ослепял и падане от коня е причина за неговата смърт /том III, стр. 96/. И при двата случая отговорни за смъртта му са аварите.

В периода 602-605г., поради непълнолетие на Кубрат, отговорността за българската държава поел Органа (Юрган Телес) от род Кюн-гарт, брат на жената на Албури. Той прекратил съюзническия договор с аварите и сключил договор с Византия. Отново обединил българската държава, която след смъртта на Албури се разпокъсала на 60 владения. Има сведения, че е посетил Константинопол и след сключването на дого-вора с Византия, Органа с част от българите е приел християнството, а това създало недоволство срещу него.

След поемането на държавната отговорност от кан Кубрат, (Кур-бат, Курт, Хор) (605 г.) едно от първите му действия е да разпорежи на брат си Шамбат организирането на армия за война срещу аварите, причинители на смъртта на тяхния баща Албури. Няма сведения Кубрат да е посещавал Константинопол или да се е покръствал в християнска вяра. Напротив, изрично се отбелязва, че той е бил тенгрианец, т.е. привърже-ник и защитник на старата българска религия.

Шамбат разбил аварите в Панония, завзел техните земи и образу-вал самостоятелна държава ДУЛОБА. Воювал успешно срещу франките и германите. Неговите владения включвали сегашните територии на Унгария, Чехия, Словакия, Полша, Австрия и Югославия (том III, стр.16). Неговото управление е в периода 623-658 г. В историческите карти на Европа, в този период, неговата държава е под наименование “САМО”, т.е. ШАМБАТ. Докато той на Запад печелил огромна слава, Кубрат разширил границите на юг и изток и неговата държава се простирила от р. Дунав до р. Енисей и от Прибалтика и Северно море, до Каспийско и Черно море. В историческите източници това е “СТАРАТА ВЕЛИКА БЪЛГАРИЯ”.

Несбъднато останало желанието на Кубрат да обединят с брат си двете държави. Затова, когато Шамбат загубил решително сражение срещу франките (658 г.) и се върнал при брат си Кубрат за помощ, той му отказал. В своята държава ДУЛОБА Шамбат оставил тримата си синове и жена си. На своите синове, той именувал най-високите върхове в Карпатските планини. Шамбат бил принуден да приеме предложението на брат си и да стане отделен “Кий”, управител на Башу, от където произлиза и наименованието на сегашния град Киев и където са погребани предците им от рода Дуло: кан Баламбер (Щек) и Урус Таркан Муенчак (бащата на кан Атила). (Приложение II-11 - Терминът “УРУС” и връзката му с имена на български владетели от рода ДУЛО). Кан Кубрат имал също трима синове - Котраг, Бат Баян и Атиле-Аспарух. Заради особена признателност към вуйчо си Органа и най-вече към неговия син Билиг, който при едно сражение пожертвал живота си, за да го спаси, Кубрат осиновил неговите двама синове: Лачин (Алцек) и Кубар (Кубер). В своите действия и стратегия Аспарух е разчитал на любимия си Чичо Шамбат. /том I, стр. 20/. Би могло да се предположи същото и за Кубер и Алцек, които последвали неговите пътища на Запад в бившите му владения.

Приложение II-9

СВЕДЕНИЯ ЗА КОРАБОПЛАВАНЕТО НА СТАРИТЕ БЪЛГАРИ В ПЕРИОДА VI – Хв.

(Отразени в «Български летописи Джагфар тарихи»)

Първите сведения за строителство на кораби за военни цели и използването им в акваторията на Черно море са от времето на кан Аскал (563-593 г.). По негово нареждане са построени "...няколкостотин лодки и успешно сразили с тях румците (византийците)" /том I, стр.16/.

Аскал (Тубджак) е дядото на кан Кубрат.

Кан Сулаби (700-727 г.) "...създал оживени сухопътни и водни търговски пътища, водещи до Авария, Артан (Прибалтика), Рум (Византия), Джалда (Крим), Себер (Сибир) и Кашек." /том I, стр.23/. Тук под названието "Кашек" следва да се разбират бившите територии на Кушанското царство, т.е. използван е водният път на р. Волга и Каспийско море. Отделното споменаване на "Рум" и "Джалда" показва, че българските търговски плавателни съдове в Черно море са достигали Константинопол.

Споменаването на "Авария" означава използването на водния път на р. Дунав до територията на днешна Унгария. Не е спомената Дунавска България в нейната черноморска и дунавска зона по времето на кан Тервел (692-719), кан Айар (719-726 г.) и кан Кермес (727 г.). От том III, стр. 103. става известно, обаче, че кан Сулаби (внук на Бат Баян) има за съпруга Чак Чак (дъщеря на кан Айар и внучка на кан Аспарух). Във войната срещу арабите Айар, Сулаби и Кермес, активно са подпомогнали хазарския каган Кук Куян във войната, включително и с военен флот. За строителството на плавателни съдове е създадена задължителна държавна по-винност и съсловие – "субаши"="анчийци" с особени привилегии.

Кан Урус Айдар (805-855 г.) възложил в 816 г. държавна отговорност (таркан) на западните области (Ак Урус) на Будим (син на кан Крум 802-814г.). Урус Айдар, син на кан Каранджар и на неговата жена Ария Услан (дъщеря на бащата на кан Крум), оценявайки, че Будим "...действува мъдро и внимателно..."

Будим в прибалтийските области обновява северните търговски магистрали почти до скандинавския полуостров. От Скандинавия (т.н. "варяги"- датчани, шведи и норвежци) и от германските племена (пруси) довежда наемници. За тях, в 816г., той построява градовете Джир, Мен, Шамлин и Калган. Доизгражда и градовете Галидж (Новгород) и Урус.

За строителство на търговски и военни кораби ”... Будим... наел 1000 антишки германци и 5000 улчици (славяни) от племето Кулаба /том I, стр.30/. От Прибалтика и поречието на река Днепър, през Черно море, корабите стигали до Константинопол и Мала Азия.

В 860 г. българският флот под командването на Ас Джир (син на Будим) и скандинавеца Асколд извършили нападение на Константинопол /том I, стр. 36 и том II, стр. 22/. Това събитие се потвърждава и от византийските хронисти, като Симеон Логотет уточнява, че броят на корабите е 200 и Константинопол е спасен от внезапната буря, нанесла щети на нападателите.

В 969 г. българският флот по нареждане на Талиб (кан на Волжка България в периода 976-981 г.), след като излязъл през Азовско море, отново нападнал Константинопол, а след това направил обход през Средиземно и Северно море и се завърнал в Прибалтика.

Приложение II-10

РАЗМЕННАТА ТЪРГОВИЯ НА СТАРИТЕ БЪЛГАРИ **Сравнителен анализ на текстове от “РОССИЯ” т. VIII, 1901 г.** **и “Български летописи - Джагфар тарихи” т. I, 1993 г.**

Книгата “Живописная Россія Отечество наше” е издадена в Санкт Петербург по волята на император Александър II. Подготовката на това издание е продължила около 25 години и в част II, т. VIII, са включени исторически и икономически сведения за Приуралския край. На стр.62 и 63 има сведения за разменната търговия на старите българи:

“В най-древни времена на север и североизток Россия е била населена с народи от финските племена, сред които се отделяли особено биармийци и Югра. Към числото на народите с тюркски произход на изток и югоизток в Россия са спадали, в епохата между шести и десети век, българите и хазарите - народи, заемащи видно място в историята на руския Изток. В онези дни започнали да се образуват първите руски княжества покрай бреговете на Днепър и около Илменското езеро, а вече лъчите на християнството прониквали в тях от Византия.

Българите и хазарите вече отдавна живеели достатъчно правилно развит граждански живот и водели обширна търговия с Азия, ползвайки се от преимуществата на своето географско положение, благодарение на което имали печалба от посредничеството в деловите връзки на далечния Изток с европейския Север и Запад...

Българите не допусkali предприемчивите араби до преки връзки даже с най-близките свои съседи...Относно Югра и Бирмия...Тази страна (Югра) е страна на мрака...на четиридесет дни път от Болгар и пътешествията се извършват с неголеми шейни, теглени от кучета. Почвата на тази степ е замръзнала; краката на човек или кон не могат да устоят; затова използват кучета, които имат нокти. Пътешествия предприемат само достатъчен брой търговци; всеки от тях тръгва с до сто шейни с нужния запас от храна, питиета и дърва, защото там няма нито дърва, нито камъни, нито земя. За пътеводител служи куче, което няколко пъти е било в тази страна; такива кучета са много скъпи и за тях дават до хиляда динара (златни). Това куче го впрягат в шейната най-отпред, а след него три други, които го следват като вожд. Когато то спре и другите спират. Никога не го ругае и не го удря неговият стопанин и по-скоро с него, отколкото с човек, той дели своята храна. Не направи ли той това - кучето ще му се разсърди, ще избяга и той ще загуби неговата цена.

След четиридесет дни път в тази степ пътниците се установяват в страната на мрака, подреждат докараните стоки и се оттеглят на място за лагеруване. На другата сутрин те се връщат там, където са оставили стоките

и намират за обмяна кожи от собол, белки и хермелин. Ако търговецът е доволен от размяната, той взема предложената му стока веднага; в противен случай я оставя на място заедно със своите стоки. На следващия ден (местните) жители правят прибавка към кожите и търговците ги вземат като оставят своите стоки. По този начин става купуването и продажбата... те никого не виждат в лице... този способ се е съхранил за Приволжието до XVI в.”

Сходни описателни сведения за старите българи намираме в “Български летописи - Джагфар тарихи”, т. I, стр. 18 и 19: “При балтавар Алп-Бий (Арбат 378-402г.) - дядото на Аибат (Атила, Тохол 434-453г.) - българският търговец Тойма по прозвище Тура се отправил в земята на башкор-тите, наричани също себерци. След като престоил там, той продължил по-нататък на север и се оказал в страната на урците... на самия край на земята, на брега на Чулманско (Северно) море... Урците били много страхливи и техните съседи непрекъснато ги обиждали. Но техните обичаи им забранявали да проливат човешка кръв. Вследствие на това урците по време на търговия оставяли своите стоки под священо дърво и се скривали в храстите, а пристигналите търговци поставяли срещу техните стоки. Ако урците, след като отминат търговците, вземели донесените стоки, то сделката се считала за сключена и търговците могли да вземат урски-те стоки... При пристигането на Тура-Тойма урците успяли да приготвят само отбрани кожи (от самур). Търговецът, освен необходимите за север стоки, им докарал и великолепни византийски и персийски облекла и съдове. Урците взели всичко това и били толкова щастливи от придобивката и толкова се боели да не обидят със своите оскъдни стоки търговеца, че техният аксакал добавил още кожи и храбро застанал наблизо до дървото. Тойма останал много доволен и тръгвайки размахал кожите и дружески викнал на треперещия от вълнение старец: “Сау бул!” Урците помислили, че “сау бул” или, както те го произнасяли, “собол” по български е наименование на кожи (от самур) и от това време на всички пристигащи търговци предлагали като най-ценни свои стоки “собол”.

От сравнителния анализ на двата текста могат да се направят следните заключения:

1. Описаният начин на разменна търговия е с един и същи народ или племенна група, т.е. Урци = Югра.
2. Този начин на разменна търговия е просъществувал от IV до XVI в. т.е. около 1200г.

Приложение II-11

ТЕРМИНЪТ “УРУС” И ВРЪЗКАТА МУ С ИМЕНАТА НА БЪЛГАРСКИ ВЛАДЕТЕЛИ ОТ РОДА ДУЛО (По сведения на “Български летописи - Джагфар тарихи”)

КАН УРУС БУРГАС (414-434)

Син на Арбат (Алп-Бий) (378-402 г.) и внук на Баламбер(363-378г.)

Кан Баламбер, Булюмар-Шек, Будимир, Мервский. От рода ДУЛО. Отново обединил българите в единна държава. Осъществил реформа в организацията на бойните сили, на обществената и държавна уредба. Въвел термина “урус сабан”- част от войската, започваща атака. Преместил столицата на държавата от Поволжието в околностите на сегашния гр. Киев, където е неговото погребение - Киевския хълм, наименован (чрез паметта на легендите) на неговото име Щек.

Кан Арбат, Алп-Бий, Кан-Дере е най-големият син на кан Балам-бер. Роден в 361 г. Разгромил в 378 г. император Валент в битката под Адрианопол (Дере) наблизо до планината Арбат (Родопи). В чест на тази негова победа е преименован на “Кан-Дере”. Определил степите между Дунав и Днепър за държавен регион за паша на бойните коне (онгъл). Имал трима синове - Каратон, Муенчак Айбат и Урус Ружа Бургас. По времето на кан Каратон 402-414 г., Муенчак Айбат е Урус Тархан (велик тархан – глава на правителството). Муенчак е бащата на кан Бледа 434-445 и кан Атила (То-хол) 434-453 г. Муенчак Айбат е погребан до дядо си, кан Баламбер на Киевския хълм Щек.

Кан Урус Ружа Бургас е син на кан Алп-Бий (Арбат) и масагетска княгиня от племето Урус Ружа (росомани). Управлявал 20 години и умрял на мястото на дунавския град, който получил неговото име Урус Бургас (Русе) /том III, стр. 90-91/.

УРУС БУГ

Женен за Зухра, правнучката на Кан Аспарух /т. III, стр. 97/.

Липсват данни за неговия племенен произход, години на живот и обществен ранг. Той е зет на Бозок, дъщерята на кан Айар и нейния съ-пруг Уран от рода Укил. Кан Айар е по-големият син на Аспарух и е имал две дъщери - Бозок и Чак Чак, омъжена за внука на Бат Баян и кан на Киевско-Волжка България – Сулаби.

За кан Айар, син на кан Аспарух и брат на кан Тервел, липсват данни в съвременната българска историография, поради което към настоящия материал добавяме и приложение I-6 - Фамилни връзки в държавното управление на Дунавска България в периода VII – IX в. (стр. 101).

Урус Буг и Зухра имат син и дъщеря. Синът им Бунек е представен от българската историография под името Винех (кан Бунек = кан Винех 755-761). Дъщеря им Канбика е омъжена за потомъка на Бат Баян, кан на Киевско-Волжка (КАРА=ВЕЛИКА) България - Тат Утяк. (Приложение I-8 - Династични връзки между Дунавска България, Киевско-Волжка България и Хазария в периода VII-IX в.). По косвени данни обаче се съди, че Урус Буг е от масагетски род.

КАН УРУС АЙДАР (805-855)

Син на Кан Каранджар (787-805) и Арйа Услан. Кан на Киевско-Волжка (Кара = Велика) България в периода 805-855 г. Продължил реформите на кан Сулаби с ново държавно и обществено устройство, насочено към предимства на търговските пред военните действия. Осъществил търговски връзки между: Север – скандинавци и британци; Юг – Византия и арабите; Запад – аварите, Рим и франките и Изток – Китай и Индия.

Изпълнението на тази политика той възлага на своя родственик - Будим, син на Кан Крум (Приложение II-16 - Будим, неговите наследници и участието им в управлението на Киевско-Волжка България). Кан Урус Айдар е приел мюсюлманска религия в 821 г. и променил писмената система на старите българи с арабска писмена система.

КАГАН УРУС (821-839)

Син на Азан Кула и дъщерята на Тат Утяк и Камбика. Каган на Хазария и защитник на старата религия на българите. От тези си позиции, пренебрегвайки фамилното родство, каган Урус е направил опит (832-840 г.) да овладее стратегическата търговска магистрала Киев-Новгород / т. I, стр. 32-33/.

Приложение II-12

ТЕРМИНЪТ “КАРА” И ВРЪЗКАТА МУ С ИМЕНАТА НА БЪЛГАРСКИ ВЛАДЕТЕЛИ

В “Български летописи - Джагфар тарихи” най-ранното споменаване на български владетел с име КАРА не е датирано, но е вместено в периода между ШИРАК (475 г. пр. н. е.) и АТ, АТИ (380-338г. пр. н.е.) /том III, стр. 86/. В цялостния материал /т. I, II и III/ многократно се споменава за връзката на българите с “Кашан”, т.е. бившата Кушанска империя (II в. пр.н.е. – IV в. сл. н.е.). Упоменат е в списъка на българските владетели КАШАН (Азан, Кан Джал - потомък на Албуга, 339-310 г. пр.н.е.). Неговата майка е принцеса от масагетски род. Той е извършил победоносни походи в Индия, Персия и Кавказ. Разширил Кашан = Кушанската империя от Седемречието (Памир) до Сула (р. Дунав). Някои считат, че той е разработил кашанското писмо и е осъществил приложението му в държавната администрация и религията /т. III, стр. 88/.

В съвременната историография*, основавайки се на китайски, индийски и римски източници, са отбелязани двама владетели на Кушанската Империя в нейния начален период. В историческата литература те са наименовани КАДФИЗ I и КАДФИЗ II. След изследването на голям брой монети от Таксила, Д. Маршал обръща внимание, че по-точното наименование на тези владетели, според легендата на сечените от тях монети е КАРАФИЗ I и КАРАФИЗ II. Неговото тълкуване на термина “КАРА” е “принц”**. Повечето изследователи обаче са склонни да тълкуват този термин като “цар на царете”.

КАН КАРАТОН (402-414 г.)

Син на Алп Бий (Арбат) (378-402) и внук на Баламбер (363-378).

Кан Баламбер, Булюмар-Шек, Будимир, Мервский, от рода ДУЛО. Отново обединил българите в единна държава. Осъществил реформа в организацията на бойните сили, на обществената и държавна уредба. Въвел термина “урус сабан”- част от войската, започваща атака. Преместил столицата на държавата от Поволжието в околностите на сегашния град Киев, където е неговото погребение – Киевския хълм, наименован (според легендите) на неговото име Щек.

* В. М. Масон, В. А. Ромодин, История Авганистана. т. I. гл. VI, Кушанская Империя. Москва. 1964 г.

** D. Marshall, Taxila, vol. I, pp. 67, 68.

Кан Арбат, Алп-Бий, Кан-Дере е най-големият син на кан Балам-бер. Роден в 361 г. Разгромил в 378 г. император Валент в битката при Константинопол (Дере) близо до планината Арбат (Родопи). В чест на та-зи негова победа Алп-Бий е преименуван на “Кан-Дере”. Определил степите между Дунав и Днепър за държавен регион за паша на бойни коне (Онгъл). Имал трима синове: Каратон, Муенчак Айбат и Урус Ружа Бур-гас.

Кан Каратон, най-големият син на кан Арбат, е роден в 380 г. Притежавал огромна физическа сила. Нееднократно побеждавал в състезания по борба. При него урус-тархан = велик тархан = глава на правител-ството е бил неговият брат Муенчак (бащата на Атила) /т. III, стр. 90-91/.

КАН КАРАДЖАМ (КАРДАМ) (777-802 г.)

Син на Кермек и дъщерята на аварския каган Улаг
Потомък на Аспарух (668-692).

Кермек е син на кан Сувар (Севар) (727-740) внук на кан Тервел (Приложение I-6 - Фамилни връзки в държавното управление на Дунавска България в периода VII-IX в.).

КАН КАРАНДЖАР (787-805 г.)

Син на Тат Утяк (759-787) и Канбика, потомък на Бат Баян (665-683).

Кан Тат Утяк е син на кан Айар (727-759), който е водил войни срещу франките в подкрепа на аварите.

Канбика е дъщеря на Зухра и Урус Буг и потомка на Аспарух (Приложение I-8 - Династични връзки между Дунавска България, Киевско-Волжка България и Хазария в периода VII-IX в.).

Приложението е съставено на основание “Български летописи - Джагфар тарихи” т. I. и III., Оренбург, 1993 и 1997 г.

Приложение II-13

СВЕДЕНИЯ ЗА ВРЪЗКИТЕ МЕЖДУ БЪЛГАРИ И АВАРИ В ПЕРИОДА VII – IX в

(По сведения за “Български летописи - Джагфар тарихи”)*

АЛБУРИ (593-602г.)

В 602 г., при недостатъчно изяснени обстоятелства, загинал Албу-ри, кан на българите, бащата на кан Кубрат. Според Гази Барадж**, пря-ка отговорност за смъртта му носи аварският Хакан. Според Гази Баба***, кан Албури по това време ослепял и падане от коня е причина за неговата смърт. В периода 602-605г. отговорност за българската държава имал ОРГАНА (Юрган Телес от род Кюнгарт) /т. I, стр.16-17/.

КУБРАТ (605-665г.)

След поемането на отговорност за българската държава кан Кубрат разпоредил на брат си Шамбат да накаже аварите за смъртта на баща им Албури /т. I, стр. 17/.

ШАМБАТ

Разбил аварите в Панония, завзел тяхните територии и образувал самостоятелна държава **ДУЛОБА**. Воювал успешно срещу франките и германците /т. I, стр.17/. Управлението му продължило 33 години. Накрая, в сражение с франките, войските му били разбити. Завърнал се при Кубрат като в Авария, оставил своите трима синове и своята съпруга /т. I, стр.17 и стр. 24/.

АЙАР (АВАР) (727-759г.)

Син на Сулаби и Чак Чак

По молба на своята майка (Чак Чак), АЙАР извършил няколко похода срещу франките в помощ на аварите. Тези походи са през планините, назовани от Шамбат в памет на неговите трима синове /т. I, стр. 24/. От Приложение I-6 се вижда, че Чак Чак е дъщеря на брата на кан Тервел, по-големия син на кан Аспарух, на име **АЙАР (АВАР)** /т. III, стр. 97/.

Още преди смъртта на кан Кубрат младият Аспарух бил в близки отношения със своя чичо ШАМБАТ, след неговото поражение в Авария /т. I, стр. 20/.

Би могло да се допусне, че в похода на запад Аспарух е следвал стратегическите указания на чичо си и е поел пред него обещание, свързано с подкрепа на неговите изоставени трима синове.

КЕРМЕК

Потомък на Аспарух

Син на Сувар (727-740). Женен за дъщерята на аварския каган Улаг от род Магунти /т. III, стр. 103/.

АЗАН (АСЕН) ТУКТА (765-76)

Син на Кермек и аварска принцеса, брат на кан Караджам (Кардам) (777-802), баща на кан Крум (802-814) и Арйа Услан, жена на кан Каранджар (Киевско-Волжка България) (787-805). Представен в българската историография като двама отделни владетели "ПАГАН" и "ТУКТУ". До 765г. той е бил на служба при дядо си, аварския каган Улаг. След предявеното обвинение срещу кан Сабин (764-765) в предателство в полза на Византия и след неговото бягство в Константинопол, Асен се завръща в Плиска, където временно бил поел управлението старият Юмарт (кан Умар 765г. - 40 дни) /т. III, стр. 103/. В същото това време византийският император с цел реставрация на кан Сабин организира поход с 2600 бойни кораба "...но задухал северният вятър..." (както пише Теофан).

Логиката на това историческо събитие подсказва, че "северният вятър" в подкрепа на кан Асен Тукта са дядо му каган Улаг (Авария) и неговият зет кан Каранджар (Киевско-Волжка България). Отново според Теофан: "... през същата година Паган (Асен), господарят на България, изпроводи пратеници при императора...да се види лично с него...И като получил отговор, слязъл при него с боярите си...Императорът седнал... Заедно с него седял Сабин...укорил ги заради омразата срещу Сабин... сключили привидно мир."

Според византийския хронист Никифор и българската историография, българският кан АЗАН (АСЕН) ТУКТА не само е разделен на двама отделни владетели, но е убит два пъти: Според Никифор "той и негови привърженици успели да избягат в горите край Дунав...но все пак били убити." Другата половина от същото лице е убита от слугите си край Чер-но море в околностите на Варна /Й. Андреев, Български ханове и царе... С. 1988/. Може да се предположи, че той, след като е предал държавната отговорност на Терелиг (Дилярек) 768-777, е заминал в Киевско-Волжка България при дъщеря си Арйа Услан и своя внук Будим. Свързано с кан АЗАН (АСЕН) ТУКТА в т. III, стр. 103 е споменато следното важно обстоятелство: "...българските (дунавско-българските) царе с имена АЗАН (АСЕН), са негови потомци...", което следва да се отнася за цар Петър IV (1185-1198), цар Иван Асен I (1190-1196) и цар Калоян-Асен (1197-1196).

КРУМ (802-814)

Син на Азан (Асен) Тукта и княгиня от род Урус Алан. Баща на Будим

(таркан на Киевско-Волжка България) и на кан Омуртаг 814-831г. В неговите териториални държавни граници е включена и Авария.

БОРИС (842-889)

Брат на Кан Пресиян (836-842), син на Сабанш (ЗВИНИЦА), внук на кан Омуртаг /т. III, стр. 97-103/. Осъществил процеса за приемане на християнството като общодържавна религия, включително и за голяма част от аварите в северозападните области на Дунавска България. Друга част от аварите останали под тиранията на франките. Както франките и германите (Западната Римска империя), така и Византия имат обща стратегическа политика спрямо Дунавска България, а именно ползуването на славяните в буферните погранични области с българите. Около 845г. (по времето на папа Сергей II, 844-847г.), Борис, неговата сестра и неговият родственик Методий (от наследieto на Кубар) са най-вероятните съставители на държавната стратегия. Периодът на кана Сюбиги=КАНАС (а по съвременни славянофилски внушения =КНЯЗ) все още е недоизяснено.

СИМЕОН (893-927)

Син на Борис. Завършил Магнаурската школа в Константинопол с регистрирани високи способности и отличия за прилежност. Бил подготвян дори и за монах. Странното в съвременната историография е, че той нито се е срещал, нито е виждал своя родственик потомък на Кубар - Константин Философ, нито пък неговият брат Методий. В заговор срещу него (894г.) са се обединили Аудан - потомък на Кубар, Угор Лачин (Игор Рюриков) и Арбат (син на Алмиш Джагфар), които използвали военната сила на маджарите. Вероятно е постигнато споразумение, по силата на което Арбат и маджарите извършили преход на запад и се настанили в аварските територии на Дунавска България и на Блатненско.

АРБАТ (АРПАД)

Син на Алмиш Джагфар. Привърженик на старата вяра. Противник на християнството и мохамеданството. Затова организирайл неуспешен заговор срещу баща си (885г.) и срещу Цар Симеон (894г.).

След споразумението със Симеон в западните територии на аварите, го посрещнали като освободител от франките и го провъзгласили за свой Кан.

* Българските летописи – “Джагфар тарихи”, т. I (1993г.), т. II (1994г.) и т. III (1997 г.) изд. в Оренбург, Русия, ред. колегия: Ф.Г. Нурутдинов Шарипов и др., Р.Ш.

** Везир Гази Барадж, (Везир = Кан = Цар) на Волжка България в периода 1229-1230 и 1236-1242 г.

*** Гази Баба, държавен секретар на Везир Гази Барадж, потомък на Цар Самуил (т. III, стр.100)

Приложение II-14

БЪЛГАРИ И СКАНДИНАВЦИ

Сведения за исторически връзки според “Български летописи - Джагфар тарихи”

Първото споменаване за търговски връзки между българи и скандинавци се отнася до времето на кан Алп-Бий (Арбат) 378-402г., дядото на Айбат (Атила, Тохол 434-453г.) /том I, стр.18-19/.

Второто споменаване на такива връзки е свързано с погребението на кан Алп-Бий (402г.). Неговото погребение е също в околностите на сегашния гр. Киев, близо до гроба на неговия баща кан Баланбер. Преди смъртта си, кан Алп-Бий (Кан-Дере) изразил своята воля, над неговия гроб да бъде издигнат като паметник в огромни размери знакът на рода Дуло, състоящ се от две части - боен лък и стрела. Около това място са се заселили предците му масагети (урус), почитащи го заради разгрома на техните врагове садумци=скандинавци. Наименованието на тяхното селище е “Аскал” /том I, стр.14/.

Третото споменаване на връзки между българи и скандинавци е свързано с кан Атила (Тохол) (434-453г.).

От текста на стр.14, том I могат да се направят изводите, че с предишните си съюзници кан Атила бил принуден да води война, защото техният владетел отровил жена си, т.е. сестрата на кан Атила. Атила разбива франките и германите. Разбил и най-силното племе на германите, “Галидж”, част от което избягала по море в Садум = Скандинавия и Галидж (областите около Новгород).

Кан Сулаби (700-727г.) “...създал оживени сухопътни и водни търговски пътища, водещи до Авария, Артан (Прибалтика), Рум (Византия), Джалда (Крим), Себер (Сибир) и Кашек” /том I, стр.23/. Тук под “Кашек” следва да се разбират бившите територии на Кушанското царство, т.е. използван е водният път на р. Волга, Каспийско и Аралско море и реките Сър Даря и Аму Даря за търговски връзки с Китай, Индия и арабите. Под “Артан” следва да се разбира използването на водните пътища на Балтийско и Северно море за търговски връзки със Скандинавия и Англия.

В речниковия състав на старите българи терминът “англи” означава части на бреговата охрана, както и плавателни съдове с военни части за охрана /том I, стр.349/. За строителството на плавателни съдове кан Сулаби създава задължителна държавна повинност и съсловие – “субаши = “анчийци” с особен статут и привилегии. Това съсловие включва специално подбрани войни: българи, масагети (уруси), хуни, славяни, германи, скандинавци и др.

На кан Айар (727-759г.), след няколко похода срещу франките в поддръжка на аварите, в 745г. се наложило да приложи военна сила срещу въстанието в балтийските области на собствената му държава. Главното подстрекателство за това въстание е на хазарския каган Барджил (745-759г.). Изплашените метежници избягали на север, т.е. в Скандинавия /том I, стр.24-25/.

По времето на кан Каранджар (787-805г.), кан Урус Айдар (805-855г.) и кан Джилки, важна роля в управлението на Киевско-Волжка България имал Будим - син на кан Крум (802-814г.), владетел на Дунавска България (Приложение II-16 - Будим, неговите наследници и участието им в управлението на Киевско-Волжка България).

Още от времето на кан Каранджар, Тар - кан Будим носил отговорност за “анчийците”. В 816г. по нареждане на кан Урус Айдар, Будим възстановил някои от разрушените от кан Айар градове-крепости след бунта в балтийските области (Галидж и Урус) и построил нови градове-крепости - Шамлин, Джир и Мен. Той подбрал и наел нови контингенти от племената в прибалтийските области за строителство на кораби и охрана на търговските пътища: скандинавци, германци, славяни и др. Териториалната област на неговото тарканство била наречена “Ак-Урус” /том I, стр.30/.

Водният търговски път по поречието на р. Днепър и северните прибалтийски области е обект на съперничество между Киевско-Волжка България и Хазария, като в някои случаи се стига до военни конфликти. Така например в 820г. войските на кан Урус Айдар и каган Карак провеждат масово сражение в околностите на Харков, при което общият брой на двете войски е около сто хиляди, от които 10 хиляди са “анчийците”. Независимо от численото превъзходство, хазарите загубили битката /том. I, стр.31/. В 832г. хазарският каган Урус успял да подкупи на своя служба част от скандинавците и славяните в Галидж (Новгород), които извършили кървав метеж. Оцелелите избягали заедно с Будим в Башу (Киев). Отряд от скандинавци начело с Халиб (Асколд) по нареждане на каган Урус атакувал и извършил погром в някои южни области. Редът в това владение на кан Урус Айдар бил възстановен в 840г. от Ас-Джир, син на Будим, който превзел Галидж без сражение и не наказал никого включително и Халиб, който в знак на благодарност се обявил за негов брат и взел името му Ас-Халиб=Асколд /том I, стр.33/.

Въпреки извършеното предателство от скандинавеца Асколд, кан Урус Айдар му простил и предателството, и извършените престъпления. Държавният секретар Шамс обаче не бил съгласен с това негово решение и по този повод си подал оставката (том I, стр.34). В 855г. Кан Урус Айдар умрял и държавната отговорност наследил по-старият му син кан Джилки (855-882г.). В 858г. Асколд извършил в Галидж (Новгород) ново престъпление, свързано с убийството на таркан Будим и нападение от север срещу столицата Башу (Киев).

Таркан Ас-Джир организира защитата на столицата както от север, така и от южна посока срещу атаката на хазарите и присъединилия се към тях Лачин (Рюрик), брат на кан Джилки. След двуседмична обсада и липса на военни подкрепления Ас-Джир бил принуден да води преговори с нападателите. В резултат на тези преговори с командващия хазарските войски Иляс, Ас-Джир запазил управленческите си функции, но под наблюдението на упълномощен от хазарите наместник - скандинавеца Асколд. Двете страни се договорили, че Бащу (Киев) ще плаща на хазарите данък и ще оказва помощ с войски.

”...След този метеж на Лачин (Рюрик) престанало да съществува единството на държавата Кара (Велика) България...” /том I, стр.35/. Основавайки се на този договор, Иляс в 860 г. разпоредил на Ас-Джир и Асколд да извършат с българския флот изненадващо и безпощадно нападение на Константинопол. Те изпълнили тази заповед, но понесли много загуби. /том I, стр.36/. Потвърждение за тази военна кампания дава византийският хронист Симеон Логотет: “Император Михаил вдигна война срещу агаряните, като остави Орифа да управлява столицата. Когато стигна до река Мавропотама (р. Ропотамо) губернаторът му изпрати известие, че росите на 200 кораба се приближават към столицата... Росите... направили много убийства и града обсадиха. Императорът едвам успя да влезе в града и тутакси с патриарх Фотий отиде в църквата “Пресвета Богородица”, дето се молиха на Бога. После изнесоха с песнопение свещената риза на Богородица, потопиха я в морето и след тогавашната тишина тутакси въстанаха силни ветрове и бури... и такива силни вълни, че корабите на безбожните роси се изразбиха и малко от тях се избавиха и се върнаха у тях си”.

В резултат на този катастрофален край на военната кампания сред населението на Бащу (Киев) включително и сред неговия скандинавски компонент се зародило недоволство, което в 863г. прерастнало във въстание. Бил нанесен погром в хазарския квартал на града. Асколд призовал християните и скандинавците да извършат погром в мюсюлманския квартал. Ас-Джир взел мерки за общо омиротворяване на града. При създамата се ситуация пристигнали войските на законния български владетел на столицата Бащу (Киев), Кан Джилки. Неговият брат Лачин (Рюрик) избягал при Иляс в Хазария, а Асколд с част от скандинавците избягал при сина си Турма в Галидж (Новгород). Ас-Джир излязъл пред вратите на укрепения град, за да посрещне кан Джилки, да изяви своята верност и да разясни обстоятелствата за станалото. Доволен от срещата с Ас-Джир отишел в Батавил и назначил Микаил Бащу за свой посланик при уруския тархан (Ас-Джир) /том I, стр.37/.

На следващата година Иляс и Лачин (Рюрик) с 75-хилядна войска атакували в Батавил кан Джилки. От север Асколд и Турма водели галиджийци и скандинавци в подкрепа на Иляс и Лачин. Ас-Джир без сражение

допуснал войските на Асколд в Бачу (Киев). Скандинавецът Турма с част от войските се отправил към Батавил за съединение с Иляс, но паднал убит. В 870 г. Асколд бил отговорен за убийството на Ас-Джир. С помощта на хазарите за кратко време той завзел значителни територии. В 882 г. скандинавците и анчийците са подчинени на сина на Ас-Джир – Джун и сина на скандинавеца Ерик – Салахби (Олег). При опит на Асколд да убие Салахби (Олег), той бил убит с копие от Джун /том I, стр. 44/.

В периода 875-921г. Джун и Салахби (Олег) били съуправители на Киев и новгородската област. В 894г. те написали писмо до кан Алмиш, в което молят за неговото разрешение в Киев и Новгород да бъде използвана Кирилицата като писмена система. Не е упомената датата за смъртта на скандинавеца Салахби (Олег), но има описание на обстоятелства, които приблизително датират това събитие във времето 921-923г. Салахби (Олег) решил да купи един тюркменски кон с име Джилан. Ог-леждайки коня, той неволно изпуснал някаква монета и невнимателно се навел да я вземе. Джилан бил боен кон, обучен да рита пешаците и с копитото си убил намясто Салахби (Олег). Кан Алмиш бил потресен от загубата на своя верен скандинавец и лично присъствувал на погребението му. Част от скандинавците, наети от Салахби (Олег), след неговата смърт се отправили за своите страни, а друга част останали със сина на Салахби (Олег) - Хум, който бил назначен от кан Алмиш за наместник (управител) на укрепения град Джир (в Прибалтика – създаден в 816г. от таркан Будим) /том I, стр. 62 и стр.30/.

Изясняването на тези детайли считаме за важно поради изопачаването и фалшификацията в съвременната историография на Русия.

ПРОИЗХОД НА ТЕРМИНИТЕ “УРУС” И “РУСИЯ”

Сравнителен анализ на “Българските летописи - Джагфар тарихи”, Оренбург, 1993г. и хипотезата на академик Н.С. Державин - “Произход на руския народ – великоруски, украински, белоруски”, София, 1945г.

Според Академик ДЕРЖАВИН първото споменаване на “росси-те”, потвърдено “...не само от Фотий, но и отдруги византийски автори...” би следвало да се разбира в непосредствена връзка с понятието “славяни” ...бляскавата характеристика, която просветеният византийски дипломат Фотий (патриарх Фотий - 865г.) дава на северните варвари, на росите, нахълтали като облак във Византия, не оставя никакво съмнение, че под тези варвари - росите е била добре познатата на гърците, от предходните нападения на Цариград, славянската Рус, сиреч руският народ” /стр.67/.

“...византийският писател Константин Багрянородни нарича Новгород Външна Русия... В записките на Пруденций, епископ на гр. Труа, влизащи в състава на тъй наречените Бертински анали или летописи и обемащи събития от 835 до 861 години, има между другото много ценно сведение за Рус. То вече отдавна е обърнало вниманието на нашите историци като свидетелство, което позволява да се отдалечи началото на руската държава към значително по-раншно време, отколкото е средата на IX век. Пруденций разказва, че в 839 година при императора на франките, Людвиг Благочестиви (814-840), син на Карл Велики, се явили пратеници на византийския император Теофил (829-842) заедно с представители на “народа Рос”. Пратеничеството било тържествено посрещнато от императора в Ингелхайм на 18 май. Назованите по-горе представители на “народа Рос” казвали, че те, сиреч техният народ, се нарича рос. Император Теофил писал на Людвик, че тия представители му бил изпратили техния цар, на име Хакан, да сключат приятелство... В даденото показание в Бертинските летописи обръща внимание на титлата на царя на росите - хакан или кахан, добре известна на южна Рус. С тая титла се е наричал например, Владимир Киевски...” /стр.71/.

“ Болгар или в пославянчената форма болгарин – това е балкански славянин, поданик на българската държава... Изразът Рус представлява утаяване в руския език на най-старинен племенен израз, който се отнася към терминологичната група етруск, принадлежаща на едно от най-древните, предисторически, предславянски племена или група племена на територията на източноевропейската част на СССР (кимери-ибери, сали и др.), които са легнали в основата на послешните племенни образowania и на първо място - на славянските племенни образowania на същата тази територия... рус, синоним на славянин от южноруската група...” /стр. 86-87/.

“Че югозападната група на староруските племена - уличи с тиверци и древляни - представлявала особена в културно и икономическо отношение група племена, говори в частност продължителната и упорита борба, която водят с нея поляните. Тая борба се е почнала навярно още преди Асколда и Дира, била продължена от техните приемници, Олег и Игор, а свършена при княгиня Олга, съумяла да подчини древляните” /стр. 96/.

“Името “Бяла Рус”, от където води началото си и името на народа белоруси, за пръв път е засвидетелствувано исторически в XIV в., но може да се предполага, че то е било известно и много по-рано... Освен името Бяла Рус отдавна било известно и името Черна Рус.

“Огромен яфетически влог съдържат и руските легенди и фолклор, например легендата за основаването на Киев от тримата братя Кий, Щек и Хорив...” /стр.61/.

КАК ИЗГЛЕЖДАТ ТВЪРДЕНИЯТА НА АКАДЕМИК ДЕРЖАВИН В СВЕТИЛИНАТА НА “БЪЛГАРСКИ ЛЕТОПИСИ - ДЖАГФАР ТАРИХИ”

Не е възможно и исторически е недостоверно споменаването на понятието “росс” от патриарх Фотий да е свързано със славяните и руския народ в смисъла на тези понятия от XVII-XX в. От Приложение II-11 - Терминът “Урус” и връзката му с имена на български владетели от рода ДУЛО, виждаме поредица имена: кан Урус Бургас (414-434), Урус Буг (съпруга на правнучката на Аспарух), кан Урус Айдар (805-855г.) (от родословието на Бат Баян) и каган Урус (821-839г.) (с родословие от Бат Баян и Аспарух – Приложение I-8 - Династични връзки между Дунавска България, Киевско-Волжка България и Хазария).

По времето на кан Урус Айдар, който е съвременник на Карл Велики, терминът “Урус” е имал значението “Велик”. Значително по-рано, терминът “урус сабан”, въведен от кан Баламбер (363-378г.) е означавал част от войската, започваща началната атака, т.е. най-смелите и решителни войни. Неговият син кан Алп-Бий (Арбат) е разгромил в 378 г. император Валент. А неговият син, кан Урус Бургас, в 434 г. е умрял на мястото на дунавския град, който получил неговото име Урус Бургас (Русе). От гореказаното следва, че във Византия, столетия преди Патриарх Фотий, са знаели значението на Урус = Рос и определено са го свързвали с българите а не със славяните и фалшификацията “Руски народ”. Още по-стария про-изход на термина трябва да се търси в историята на масагетите и древната родина на българите - Бактрия. В тази посока ни отвежда и сведението, че майката на Урус Бургас е масагетска княгиня от племето Урус Ружа.

В описанието на битката при Арабела между войските на Дарий и Александър Македонски (Квинт Курций Руф, История на Александър Велики Македонски, С., 1985г.), масагетите и бактрийците са между изброе-

ните народи във войската на Дарий, а при обсъждането на стратегията на Александър за тях се споменава следното: "...страшните скити и бактриани с космати лица, дълги коси и големи груби тела" (стр. 82). В друг пасаж, пратеникът на скитите, казва на Александър: "...Ние бихме се съединили с Бактрия, ако не ни разделяше река Танаис, а отвъд Танаис насе-ляваме земи чак до Тракия. Казват, че Македония граничи с Тракия. Вни-мавай дали ще пожелаеш съседите на двете ти империи да ти бъдат враго-ве или приятели!" /стр.191/.

Сюзът между старите българи и скитите (масагетите Урус Ружа) се потвърждава от редица текстове в българските летописи Джагфар та-рихи. Българската държава в Евро-Азия в периода от I до IX в. не допуска системата на робство и разделение на расов принцип, а напротив, стимулира участието в стопанската (производителната и търговска дейност и военната вътрешноохранителна и външноотбранителна и нападателна дейности), а също и в управлението на държавата: масагети, хуни, готи, славяни, скандинавци, и др. Тази традиция те носят от древната си родина Бактрия, където войските на Александър виждат не само амазонките го-тови за бойна отбрана, но и: "...овощните дървета и лозята дават в изоби-лие сладки плодове. Много извори оросяват почвата. Където почвата е по-плодородна, засяват с житни култури, а другата остават за паша на доби-тъка... Където почвата е плодородна, там има много хора и коне... Богат-ството в тези места са стадата от специални породи животни, които те отглеждат в просторни горички и пасища. За тази цел избират места, богати с непресъхващи през цялата година извори. Обграждат ги със стени и из-дигат високи построй-ки за убежище на ловците. Казват, че в продължение на четири поколения един от тези райони е останал непокътнат от ловци"* /стр.176 и стр.200/. Според редица още по-стари исторически извори Бак-трия е страната на хилядите градове. "...Александър заповяда да изгарят селата и да избиват всички възрастни...пристигнаха до град Марканда (дн. Самарканд). Градът беше заобиколен от крепостна стена дълга осемдесет стадия. Крепостта се ограждаше и от втора стена. Оставиха тук хиляда души да обсаждат града, а той (Александър) опустоши и изгори най- близките села."* / стр.193 и стр.182/.

Няма съмнение, че пратениците, които е приел император Людвиг Благочестиви в Ингелхайм на 18 май 839 г., нямат нищо общо със славяните и руския народ в смисъла на тези понятия от XVII-XXв. Текстът в писмото на император Теофил указва, че те са изпратени от техния цар на име Хакан.

Очевидно тук става дума за кан Урус Айдар на Киевско-Волжка България (805-855г.) или за каган Урус (821-839г.) на Хазария. И двамата по произход са от българския род ДУЛО. Главната цел и постижение на кан Урус Айдар е развитие на търговията: на изток - с Китай и Индия; на юг - с арабите и Византия; на запад - с франките и Рим и на север - със Скандина-

вия и Британия. В този процес Хазария има определено участие, свързано и с охраната на търговските кервани, за което по договор са получавали под формата на данък процент от търговската печалба, като по-някога са възниквали и спорове. За това свидетелстват посланиците (820г.) на каган Карак (805-821г.) до кан Урус Айдар: "...Ти вече пет го-дини не плащаш дължимото на Хазария, а през това време пределите и доходите на твоята държава многократно се увеличиха" /том I, стр.31/.

Освен религиозните причини (Религиозни войни между българите), горечитираното послание е също една от причините за войната в 821г. В 832 г. каган Урус успява с подкуп да склони "...галиджийските (новго-родски-те) скандинавци и славяни ..." да извършат метеж /том. I, стр.33/. За него е отбелязано също, че е дал по-големи права на хазарските мю-сюлмани и християни, с което привлякъл много иранци и византийци, как-то и симпатии на управниците на тези държави. Иранците подпомагали в подготовката на войната каган Урус, а Византия му дала пари /том. I, стр.32/. Съдейки по общата стратегия на каган Урус, изразена в посегателството му за завземане на водния търговски път Киев – Новгород, както и отношенията му с Византия, би могло да се предположи, че пратениците при Людвиг Благочестиви с посредничеството на Византия са негови хора. Не е изключена обаче и другата хипотеза, свързана с добрите тър-говски връзки на Урус Айдар с Византия и търговските му интереси спря-мо франките.

Цитираната от акад. Державин титла на Владимир Киевски – КАН, е вярна, защото по произход той е българин и е от рода ДУЛО. / Приложение I-9 - Дунавска България, Волжка България и Киевското княжество в периода IX – XIII в.).

В прегледа на т.н. "предславянски" период ясно личи тенденция за заличаване историята на племена, племенни обединения и народи за смет-ка на славянството. Споменатите от акад. Державин Асколд, Дир, Олег и Игор са видоизменени наименования на лица от историята на Киевско- Волжка България в периода 9-10 в. Името "Бяла Рус" и "Черна Рус" са въведени в 816г. от таркан Будим: "...своето тарханство той наименовал "Ак Урус"- за разлика от уруските области в Кара-България. ...Будим въз-становил (градовете) Галидж и Урус и с разрешението на Айдар (кан Урус Айдар, 805-855г.), който му имал пълно доверие, построил (градовете) Шамлин, Джир и Мен"/том I, стр.30/ и (Приложение II-12 - Терминът "КАРА и връзката му с имената на български владетели). Споменатите от акад. Державин трима братя - Кий, Щчек и Хорив, са всъщност кан Баламбер (Щчек) 363-368г., кан Кубрат (Хор) 605-665 г. и неговият брат Шамбат (Кий), всичките от рода Дуло. Вероятно на акад. Державин са му били известни немалка част от тези исторически факти преди да вземе участие във фалшификацията.

* Квинт Курций Руф, История на Александър Велики Македонски, С. 1985г.

Приложение II-16

БУДИМ, НЕГОВИТЕ НАСЛЕДНИЦИ И УЧАСТИЕТО ИМ В УПРАВЛЕНИЕТО НА КИЕВСКО-ВОЛЖКА БЪЛГАРИЯ (Джагфар тарихи - Свод българских летописей)*

БУДИМ

Син на кан Крум (802-814), брат на кан Омуртаг (814-831). Тархан на Киевско-Волжка България по времето на кан Каранджар (787-805), Урус Айдар (805-855) и кан Джилки (855-882). Убит в 858г.

Липсват данни кога и къде е роден. Има основания да се предположи, че е роден в Авария в региона на сегашния град Буда-Пеща. Прадядо-то по майчина линия е аварският кан Улаг. Дядото, Азан Тукта, до 765г. е бил на “служба” в Авария. Баща му, кан Крум, преди 802 г. е бил в Авария.

Логично е решението Будим да се натовари с висши държавни функции в Киевско-Волжка България. Там е неговата леля Ария Услан (съпруга на кан Каранджар) и бабите му Канбика и Чак Чак.

При Каранджар, Айдар и Джилки, главната отговорност на Будим е Северният търговски път (северният път на коприната) с основни магистрално-опорни точки Киев – Галидж (Новгород). Тази северна търговска магистрала (по поречието на река Дон), създадена от българите по времето на кан Сулаби 700-727, свързва стокообмена между Китай, Индия, Скандинавия, Византия, Авария и франките. За строителство на крепости, кораби и охрана са създадени формирования, освободени от всякаква повинност, освен войската (анчийци). Анчийците са смес от българи, славяни (улучи), масагети (уруси) и скандинавски наемници. По време на войнската служба те нямали право да се женят, но затова пък получавали обширни владения от земя /т. I, стр. 24/.

В 816г. Будим построява градовете Джир, Мен и Шамлин, възстановява и доизгражда градовете Галидж и Урус. Той се ползва с особеното доверие на Урус Айдар, който го назначава за тархан на североизточните области, а неговото тарханство е именовано “Ак Урус” за разлика от останалата част на държавата, която вместо “АК” се именува “КАРА= ВЕЛИКА=УРУС”. Будим наел 1000 анатишки германци, за които построил укрепения град Калган и 5000 славяни от племето Кулаба. Айдар всячески поощрявал дейността на своя болярин, защото Будим му изпращал десеторно по-голям данък /т. I, стр.30/. Загинал в 858г. в Галидж (Новгород) по вина на Халиб (Асколд-скандинавец) /т. I, стр.35/.

АС-ДЖИР

Син на Будим и внук на кан Крум

Първото сведение за него е от 840г. и е свързано с потушаването на бунт на славяни и скандинавци в Галидж (Новгород). Бунтът е

предизвикан чрез подкуп от хазарския каган Урус (821-840) и имал за цел овладяване на Северния търговски път. За изпълнението на тази стратегическа задача в Галидж е изпратен синът на каган Урус-Чинавис. Синът на Бу-дим АС, командващ анчийското опълчение, извършил поход в Галидж и без кръвопролития отново го подчинил на Урус Айдар. АС никого не на- казал, но когато укрепеният град Джир отказал да му се подчини, той го завзел с пристъп. От тогава той е наречен АС ДЖИР /т. I, стр.33/.

След смъртта на кан Урус Айдар, властта поема голямият му син кан Джилки (855-882). Той бил склонен за приемане на мюсюлманството. По-малкият син на Айдар, Лачин (известен и под името Рюрик), бил ревностен привърженик на старата българска религия. Това създавало условия за междусобици в Киевско-Волжка България, които били използвани от Хазария, където също имало противопоставящи се религиозни процеси.

Властта в Хазария в 858г. е предадена от баща - Манас (840-858) на син - Исхак (Аксак Тимер 858-885) след убийството на бащата /т.I, стр.35/. Убийството е извършено от хазари-юдеи, но са обвинени "КАРА" бъл-гарски търговци, преминаващи през хазарската територия. Главен ръко-водител в изпълнителната власт на Хазария тогава бил Иляс (Бек=Тархан = Велик княз). Баща му Тамян е отровен от византийците. Иляс е служил на византийците в Константинопол, където приел християнска религия. Отивайки на служба в Хазария, той приел мюсюлманската религия. Мю-сюлманите го обичали като свой, евреите виждали в него спасител, а привържениците на старата вяра - отец благодетел.

В 958 г. обединените войски на Иляс и Лачин (Рюрик) атакуват войските на кан Джилки. Принуждават го да се оттегли в укрепения гр. Каранджар. Въодушевени от успехите, те атакуват Киев. Междувременно Чанавис проникнал в Галидж, организирай убийството на Будим и нападение с войски на Киев от север.

АС- ДЖИР поел отбраната на Башу (Киев). След злодейското убийство на неговия баща Будим, галиджийците пристигнали в БАЩУ, столицата на КАРА (ВЕЛИКА) БЪЛГАРИЯ едновременно с хазарите на Иляс и привържениците на Лачин (Рюрик). АС-ДЖИР затворил трите врати на укрепения град Киев (Башу), който под негова командване издържал две седмици очаквайки помощ от Кан Джилки. Значителна част от жителите на столицата се явили пред АС-ДЖИР с молба да предаде града и Ас-Джир бил принуден да влезе в преговори с неприятеля. Двете страни се уговорили така - Ас-Джир получава титул руски бек и управлява Киевската и Уруска области като отделено от Кара България княжество със столица Киев, под наблюдението на хазарския наместник Ас Халиб (Асколд). Киев плаща на Хазария данък и помага с войски. Хазарските войски се оттеглили в Батавил, където Иляс за

вид издигнал на кара-българския трон нов кан, покорния на хазарите Лачин, вместо сваления Джилки. Така след метежа на Лачин (Рюрик) престанало да съществува единството на Кара-България /т. I, стр.35/.

В 860г. Иляс заповядал на Ас-Джир и Асколд внезапно и безпощадно нападение срещу Константинопол. Заповедта била изпълнена, но по-несли големи загуби. Ас-Джир приел християнска вяра заедно с някои влиятелни боляри.

В 863г. в Киев избухнало въстание /т. I, стр.36/. Със своите войски кан Джилки завзел Батавил и Киев. Лачин (Рюрик) избягал в Хазария, Асколд избягал в Новгород, а Джир посрещнал Джилки с изявление за своята вяро-ност към кана и разяснения на обстоятелствата за случилото се. Доволен от срещата с Джир, Джилки препотвърдил ранга и правомощия-та му и опре-делил за свой посланик при него Микаил Башу (син на Шамс) /т. I, стр.37/. Арйа Услан, която живяла много години, разказвала на своя внук Джилки за прародителя Тервел /т. I, стр.40/". В 875г., когато вестта за гибел на всемогъ-щия Иляс дошла до Киев, тайният слуга на кагана, Асколд (Ас-Халиб) убил АС ДЖИР заедно с по-възрастния му син /т. I, стр. 41/.

Горепосочените извадки от сведенията за Българските летописи са свързани с изясняването на проблема за посещението на братята Кирил (Константин-Философ) и Методий в Хазария (860г.).

ДЖУН

Син на Ас-Джир, внук на Будим и правнук на кан Крум.

В 875г. Джун и Алмиш се спасяват от метежа на Асколд и органи-зират контранастъпление срещу този узурпатор на Киев. Кан Джилки опре-деля Джун за пръв болярин и командващ анчийското опълчение. В кон-транастъплението към Киев участват скандинавците Ерик и неговият син Салахби (Олег). В едно от сраженията (в Новгород) е пленен синът на Ас-колд – Булат. Киев е завзет чрез преговори. Асколд е поканен да се подчи-ни. Той направил опит с меч си да убие Салахби. Но Джун бил нащрек и убил Асколд (Ас-Халиб) с копието, което грабнал от стоящия до него ан-чиец. След това анчийците наричали Джун "Бата", защото достойно наказал убиеца на своя баща (882г.), /т. I, стр. 44/. От 875г. Джун и Салахби (Олег) са съуправители на Киевската и Новгородската (Галидж) области. В 894 г. Алмиш напуска Киев, като топло се разделя с тях и им обещава своята под-дръжка /т. I, стр. 47/. От 895 до 925г. Алмиш Джафар е кан на Волжка Бъл-гария, в която за държавна религия е прието мюсюлманство-то. Сеид Якуб с думите на Михаил (син на Шамс) разказва, че майката на Айдар УРУСКА Арйа Услан живяла сто и петдесет години и приспивала даже своя правнук Алмиш /т. I, стр. 40/.

В т. III, стр. 99 е представен фрагмент от писмото на Сахалаби (Олег) до кан Алмиш Джагфар: "...тук (в Башу = Киев) след вашето заминаване не остана нито един правовед и въобще знаещ арабска писмена грамотност.

Немалко са, обаче, умеещите да пишат по берсулски (Берсула = Добруджа и североизточните части на Дунавска България, включително и столицата Преслав), а и Симеон е наш приятел”.

Горепосочените извадки от сведенията за Българските летописи са свързани с проблема за определяне на датировката за началото на приложението на писмената система на Кирилицата и нейното пренасяне като практическа писмена система в Киев и Новгород в края на IX в.

БОРИС

Син на Джун, внук на Ас-Джир, правнук на Будим, потомък на кан Крум. Борис бил женен за дъщерята на цар Симеон...и нееднократно пътувал до Дунавска България /т. III, стр. 98/.

В 911г. синът на Асколд, Худ, завзел Киев, освободил държания под стража син на Угор Лачин (Игор Рюруков) и пленил сина на Джун, Борис, който командвал анчийците. Пленен е и Джакин, син на Арбат и внук на кан Алмиш.

Худ използвал Борис за преводач при своите набези в Азербейджан и Персия, а Джакин продал на хорземийски търговци. По време на едно от сраженията, на Борис се удала възможност да избяга от плен. Известно време той се скитал. За щастие, хората на Багдадския бек Насър, попаднали на него. Бек Насър имал намерение да отиде при Алмиш още през 906г., а във 911 е назначен за “глава” на Великото Султанско Посолство, което се подготвяло да замине в България. /т. I, стр.53/ ...а след това те намерили Джакин. Худ по заповед на кан Алмиш Джагфар е обесен на дърво край река Шир,...а дървото и мястото получили название “Худ Имен” /т. I, стр.54/.

В 922г. Кан Алмиш Джагфар посрещнал Великото Султанско Посолство (изпратено в 921г. от Багдад, в състав от 5000 хора, 3000 коня, множество камили...секретар на посолството е Ахмед Ибн Фадлан) /т. III, стр. 27/.

Кан Алмиш срещнал посолството много тържествено. Всички участници в посолството получили награди. Много от тях останали в България...и положили началото на известни български родове. Сред тях бяха Джакин (син на Арбат и внук на Алмиш), Борис (син на Джун, внук на Ас-Джир, правнук на Будим и потомък на кан Крум) /т. I, стр. 57/.

Горепосочените извадки от сведенията за Българските летописи са свързани с проблема за изясняване на лицето, пренесло писмената система на Кирилица от Дунавска България в Киевските и Новгородски региони на Киевско-Волжка България.

Приложението е съставено на основание «Български летописи - Джагфар тарихи», т I, II и III (1993,1994 и 1997г.), издадени в гр. Оренбург, Русия, под редакцията на Ф. Г. Нурутдинов, Р. Ш. Шарапов и др.

Приложение II-17

СЛАВЯНИТЕ И БЪЛГАРИТЕ

Първите сведения за връзки и отношения между славяни и българи в “Българските летописи - Джагфар тарихи” са от времето на кан Реан (Татра-Банат, Мундо 505-520 г.) (внук на кан Атила): “...прославил се с удачни набези спрямо Рум (Византия), които извършил с подвластните му улчийци (славяни)...” /том, I, стр.15/.

Кан Аскал (Алвар, Тубджак 563-593 г.) (Син на кан Сандилх и дядо на кан Кубрат)...воювал на страната на аварите с Рум (Византия) и подчинениите им улчийци (славяни). Аварите безпощадно убивали улчийците (славяните), а българският владетел ги пощадил и извел двеста хиляди от тях от териториите на Византия в своите владения. Тези български улчийци (славяни) започнали да ги наричат ”анчийци”, ”окраинци”, т. е. охранители на границите, тъй като били заселени в северните граници на Кара (=Велика) България - в Учули и Бури Чай. Хаканът на аварите в началото се подразнил от това, но когато по заповед на Аскал (Тубджак) те направили няколко лодки и с тях успешно сразили румците, той се успокоил и ги оставил в покой.” /том I, стр.16/.

По времето на кан Албури (593-602 г.) между аварите и българските улчийци (славяни) в Галидж възниква конфликт. По този повод хаканът на Аварите поканил кан Албури за преговори и съществуват две версии за неговата смърт. Едната е, че аварите вероломно са убили Албури /том. I, стр.16/. Другата е, че случайно е загинал /том III, стр.96/. Неговият син Шамбат (брат на кан Кубрат) разбива аварите и на техните територии образува независимата държава Дулоба. За това му помогнали местните улчийци (славяни), а също и башкортите (ирански произход)...които били недоволни от управлението на аварския хакан /том I, стр.17/.

От сведенията за кан Аспарух може да се прави заключение, че заедно със своите българи той е довел и известна част улчийци (славяни), т. е. те не са заварени на Балканския полуостров, а от него са доведени!

Кан Сулаби (700-727г.) подбира най-добрите между улчийците (славяните) и им възлага да изработват плавателни съдове, като ги наре-къл су-баши /том I, стр.23/.

Таркан Будим в 816 г. създава укрепления град Мен за 1000 улчийци (славяни) - войни, които осигурявали движението при пътуването на Будим в неговото наместничество, а своето тарханство той именувал “Ак урус”... такива хиляди били събрани в Галидж (Новгород), Шамлин и Джир... Будим наел хиляда антишки германци и пет хиляди байлакски улчийци (славяни) от племето кулбак. Кулбакците държал при себе си, а за антишките построил крепост Калган на река Кара-Тун /том I, стр.30/.

Прави впечатление, че в българските летописи терминът “СЛАВЯНИ” не е известен. Те се споменават чрез термина ”УЛЧИЙЦИ”. Като първо доказателство за споменаване на славяните акад. Державин сочи Херодот (V в. пр.н.е.), неговият термин “Будини” и тяхното местоположение в района на среден Днепър и горния Дон. Това съвпада с тарханството на Будим. Разликата във времето обаче е повече от 1300 години. (Приложение II-16 - Будим, неговите наследници и участието им в управлението на Киевско-Волжка България). В средата на IX в. наследниците на кан Урус Айдар (805-855г., от род ДУЛО) се разделят по религии, кан Джилки (855-882г.) и неговият брат Лачин (Рюрик), намерил покровителство в Хазария (каган Манас и бег Иляс), а в следващите поколения Алмиш Джагфар (895-925) и Угор Лачин (Игор Рюрюков, 921-945), се разделят и по териториални владения. (Приложение I-9 - Дунавска България, Волжка България и Киевското княжество в периода IX-XIII в.).

В “Пътешествие до Волжка България 921-922г.” Ибн Фадлан е използвал подзаглавие “При славяните” и описва срещата си с българския кан Алмиш (895-925). Това подсказва, че се касае за фалшифициран материал. Фотокопие от оригинала на този материал е предадено през 1935г. от иранското правителство на Академията на науките на СССР.

В 1601 г. е издадена книгата на Мавро Урбини “СЛАВИ”. Император Петър I проявява особен интерес към нея и по негово лично указание тя е преведена на руски език и издадена в 1722 г. В нея накратко е казано: СЛАВЯНСКИЯТ НАРОД е владеел Азия, Африка и Европа. В частност - Франция, Англия, Испания, Италия, Гърция, Балканите и Македония, илирическите земи, Балтийското крайбрежие и др. От СЛАВЯНИТЕ са произлезли много европейски народи - бургунди, шведи, фини, готи, ала-ни, даки, нормани, траки, авари, британци и др. Очертавайки границите на руското царство, Орбини съобщава за неговата северна провинция Югра и описва как росияните под ръководството на Атила завоювали много страни в Европа. Оригиналят на книгата на Мавро Урбини не е запазен. По наше мнение, това е началото на СЛАВЯНСКАТА ХИПОТЕЗА. Сравнителният анализ на някои факти от българските летописи “Джагфар тарихи” (XII в.) и руският вариант на Мавро Урбини (XVIII в.) доказва обсебване на части от българската история и приписването ѝ на “славяните и руския народ”! Фалшификацията е дотолкова излязла извън историческите факти, че е превърната в абсурд. Това, разбира се, съвсем не пречи на някои съвременни автори, като Носовски и Фоменко, да представят нови, още по абсурдни модификации на по-старата фалшификация (Г. В. Носовски, А. Т. Фоменко, “Библейская Рус”, М., 1998 г.).

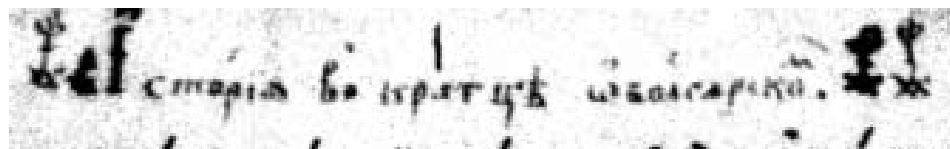
Кой е всъщност Мавро Урбини? В “Советский энциклопедический словарь”, М., 1984 г., стр.931/, за него се казва, че той е далматинец, т.е. славянин и “родоначалник на югославската историческа наука”!

За основоположници в изследванията на славянството обикновено се сочат Добровски, Шафарик, Погодин и др. В края на XVIII и началото на XIX в. те са основатели на т.н. славянофилско движение. В 1835 г. император Николай I основал катедри за славяноведение в Петербург, Москва, Казан и Харков. Славянофилството придобива и политически обединения и действия, свързани с национални интереси и въздействия върху европейската дипломация. След поредица събори и срещи в различни страни, в 1903-1904 г., славянофилството се реформира в неославистко, “всеславянско движение”, в което участват и публицисти и писатели, които прокламират високо славянско единство, култура и расова мощ и включват в програмата си обединението на славяните да създаде преграда за натиска на германизма (Германия и Австрия). За тази идеология в 1909 г. австрийското правителство води процес за държавна измяна и осъжда 53 души на различни срокове затвор.

Постепенно така организираното “всеславянско движение” се превръща във великоруски политически, империалистически инструмент, който например обсъжда въпроса за подобряване връзките на славяните в Македония със Стара Сърбия, но не може да реши въпроса за възстановяване изучаването на полския език в полските училища и университети, където руският език е задължителен. Задължителен е също и в селските и градски учреждения на поляците, както и в съдилищата, като се провежда насилствена русификация и насаждане на казионен национализъм. (Събор на славянските организации, май, 1905 г., Петербург и Москва).

В периода 1919-1939 г. славянската хипотеза придобива нова основа, свързана с учението на Маркс, Енгелс, Ленин и Сталин, т.е. основоположниците на научния комунизъм. От Русия - тюрьма на народите (К.М. и Ф.Е.), тя трябва да стане водач към...светлото бъдеще.

Сякаш странно звучи в заглавието си книгата на Отец Пайсий “ИСТОРИЯ СЛАВЯНО-БОЛГАРСКАЯ”, както и в заглавието си, книгата на Спиридон Иеросхимонах, “ИСТОРИЯ ВО КРАТЦЕ О БОЛГАРСКОМ НАРОДЕ СЛАВЕНСКОМ”. При нашия внимателен графичен преглед на втората книга на титулната страница като заглавен текст на книгата открихме “ИСТОРИЯ ВО КРАТЦЕ БЪЛГАРСКА”

Заглавие на книгата в оригинал

Там липсва обаче една стара българска падежна форма, която все още се използва в най-славянската страна: “...БолгарскОМ НАРОДЕ СЛА-

ВЕНСКОМ”, т.е. налице е ФАЛШИФИКАЦИЯ. Редно е и е основателно да бъде зададен въпросът: Кой си е позволил такова изменение на оригиналния графичен вид и смислово значение на автора?

История во кратце о болгарском народе славенском

Заглавие на книгата в нейното издание от 2000 г., изд. Луна, Габрово.

За един от най-старите български писмени документи обикновено се приема “О КЪНИГЫ “ на Черноризец Храбър. Оригиналът все още остава неоткрит. Предполага се, че е от IX в. Известни са около 70 преписа от периода XIV-XVIII в. В почти всички преписи фигурира терминът “СЛОВЕНЕ”, само два от тях правят изключение - в единия терминът “СЛОВЕНЕ И ЧЕСИ”, а в другия ”БЪЛГАРИ”, което от почти всички изследователи (славяноведа) се представя като грешка на преписвача на ръкописа!

Ако се приеме, че Мавро Урбини (1601г.) е основоположникът на СЛАВЯНСКАТА ХИПОТЕЗА ЗА ВЕЛИЧИЕТО НА СЛАВЯНИТЕ бихме могли да направим равностойна за дълговековната защита на ВЕЛИЧИЕТО НА ФАЛШИФИКАЦИЯТА! Тържеството на фалшификацията в продължение на повече от ЧЕТИРИ ВЕКА продължава и досега!

В българските летописи, от изпепелените останки на последната българска столица Казан, унищожена от Иван Василевич IV Грозни, описаните факти за БЪЛГАРИТЕ и много други народи, включително и СЛАВЯНИТЕ, изглеждат различно. На добрината и покровителството на българите спрямо славяните, вместо да отвърнат с благодарност, ТЕ, В ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ПОЧТИ ПЕТ ВЕКА, СА БЕЗЧЕСТНИ както към своите покровители, създатели на държавност и култура, така и към предците си.

Приложение II-18

СЛАВЯНИ ВРЕМЕ НА ПРОИЗХОД И ЗНАЧЕНИЕ НА ТЕРМИНА “СЛАВЯНИ”

В нашия критичен анализ “СЛАВЯНИ И БЪЛГАРИ” (Приложение II-17) установихме, че понятието “СЛАВЯНИ” не е било известно като термин на старите българи. Те са ги назовавали “УЛУЧИ”. Сходен е терминът “СУЛИЧИ”, който споменава Н. М. Карамзин (1815г.) и ги определя като племенни групи, обитаващи региона на средното течение на река Днепър. /том I, гл.VII, стр.108. История государства всерусийского. М., 1988/. Сходен термин, който употребява акад. Н.С. Державин е “УЛИЧИ”. /Произход на Руския народ, С.,1945, стр.36/. Привеждайки данни от археологически изследвания има приблизително съвпадение на региона, т.е. средното течение и устието на р. Днепър: ”Това е същата оная територия ...на скитите”. И в трите случая се касае за ясно различима племенна група с наследствени родови белези.

При извършения от нас внимателен географически и графически преглед на картите, представени от Карамзин и Державин, единственият сходен термин с думата “СЛАВЯНИ” е отразен в картата “России IX века с окрестными странами”. Това е територията около Новгород и езерото Илмен. Терминът, употребен от Карамзин /или неговите преиздатели, том I, гл.VII, стр.108, М., 1988/ е “СЛАВЯНЕ”.

Според българските летописи в този регион таркан Будим, в 816 г., съгласувано с волята на кан Урус Айдар (805-855), не само е възстановил унищожения по волята на кан АЙАР (727-759) Галидж (Новгород), но създавал и новите укрепени градове Джир, Мен и Шамлин. (Приложение II-16 - Будим, неговите наследници и участието им в управлението на Киевско-Волжка България). “МЕН бил назован така, защото там се събирали хиляда балински улчийци-войни за обезпечаване на придвижването на Будим в неговото наместничество, а своето тарханство той го именувал “Ак Урус”, за разлика от уруските области в Кара-България...Будим, недоверявайки се на балинците, наел хиляда антишки алманци и пет хиляди байлакски улчийци от племето кулбак. Кулбаците той държал близо до себе си, а за антишките построил крепостта Калган до река Кара-Тун” /том I, стр. 30/.

От българските летописи и другите исторически извори, стигаме до извода, че терминът “СЛАВЯНЕ,” нанесен върху картата на Карамзин в IX в., не е съществувал. Неубедителни са опитите за връзка на термина “СКОЛОТИ”, наименование на скитите в някои стари автори от VIII-II в. пр. н. е., с термините “СКЛОВЕН” и “СЛАВЯНИ” /акад. Н. С. Державин, Произход на руския народ, стр. 14/. И в същия автор, на стр. 28, вмененият на Херодот термин “БУДИНИ”, сиреч “РУСКИ СЛАВЯНИ”, е опит за смехотворна

фалшификация. Между древния Херодот и Тар кан Будим, както и неговите охранители, улучи-будими, има разлика във времето около 1300 години. Маркираната от Карамзин област с термина “СЛАВЯНЕ” и сега носи следите от строителя на укрепения град Мен, Тар кан Будим, сина на кан Крум (802-814). Това е наименованието на езерото, до което е бил построен този град, и което и до сега носи името ИЛ (провинция) МЕН.

Проследявайки родословието на кан Бат Баян (665-683) (Приложение I-8 - Династически връзки между Дунавска България, Киевско-Волжка България и Хазария...), както и настъпилото религиозно и държавно разделение в средата на IX в. (Приложение I-10 - Разделението на държавата на Бат Баян и наследниците му от род ДУЛО след кан Урус Айдар) откриваме множество имена на владетели с окончание “СЛАВ” (Приложение I-11 - Имена на българските владетели от рода ДУЛО с окончание “СЛАВ”).

Става дума за християнския клон на рода ДУЛО, който образува т.н. РУСИЯ, водеща наименованието си от праотеца УРУС Айдар (805-855). В 1552 г. християнският клон на рода ДУЛО унищожава държавата на мюсюлманския клон на рода ДУЛО, като след кървави сражения превзема неговата столица Казан, а след това и сибирските територии. В съвременната историография това е представено като война срещу лошите татари, турци и т.н., а не като убийството на Авел от неговия брат Каин.

В 1606г. Мавро Урбини, архимандрит на Рагуза, издава на италиански език книгата “Origine de gli SLAVI & progredito dell Imperio loro”, което означава “Произход на СЛАВИТЕ и прогрес на тяхната империя”. На император Петър I книгата направила дълбоко впечатление и той разпоредил да бъде преведена и издадена в 1722 г. В титулната страница е направено следното изменение: ”ІСТОРИОГРАФІА, ПОЧАТІЕ ІМЕНЕ, СЛАВЫ І РАЗШІРЕНІЯ НАРОДА СЛАВЯНСКОГО... І ІХЪ ЦАРЕІ І ВЛАДЕТЕЛСИ ПОД МНОГИ ІМЕНАМИ І СО МНОГІМИ ЦАРСТВІАМИ, КОРОЛЕВСТВАМИ І ПРОВІНЦІАМИ”

КОИ СА “SLAVI” СПОРЕД МАВРО УРБИНИ И КОИ СА ”НАРОДА СЛАВЯНСКОГО” СПОРЕД ПЕТЪР ВЕЛИКИ? ЗА КОЙ НАРОД СТАВА ВЪПРОС?

Поради липса на оригинала от 1606г. и вземайки под внимание руския коментар на книгата от 1722г. /Г. В. Носовский, А. Т. Фоменко, Биб-лейская Русь, том I, стр.181-202, М., 1998/. “Народ озлоблявал с оръжието си едва ли не всичките народи на вселената - владеех Азия и Африка, били се с египтяни и великия Александър, покорявали Гърция, Македония илирическата земя, завладяли Моравия, Шльонската земя, Чешко, Полско и бреговете на морето Балтийско, дошел в Италия, където много време воювал срещу римляните...Владеех Франция и Англия и установил държа-венство в Испания; овладял най-добрите провинции в Европа...”

Маркирането на гореспоменатите територии и споменаването на Ати-ла, налагат да изясним има ли български владетели, отговарящи на това описание.

БУРДЖАН (683-633г. пр.н.е.), ...разбил кимерийците...направил опит да възстанови българската държава в региона на древен Шумер.

АСПАРИК (558-530г. пр.н.е.) воювал срещу персийския цар Кир.

КУНДУЗ (530-494г. пр.н.е.) воювал срещу персийския цар Дарий.

МОСХА (494-488г. пр.н.е.) воювал срещу Персия.

БОЯР (IVв. пр.н.е.) извършил нападение в Македония и разгромил столицата Пела.

АТ (380-338) воювал срещу Филип Македонски.

БАЛАМИР (339-320г. пр.н.е.) воювал в подкрепа на Александър Македонски. В променен вид (БАЛАКТЪР) името му е отразено в историята на Квинт Курций Руф (I в.сл. н.е.).

СИГЕР КАН , АЛБУГА (339-310г. пр.н.е.), брат на Баламир, воювал срещу Александър Македонски.

КАШАН (около II в.пр.н.е.) (майка му била масагетска принцеса), завоювал част от Индия, на запад разгромил Даките и на юг селевкидите.

АЛАН (140-107г. пр.н.е.) воювал срещу Понтийското царство.

БЕРШУД, КОТРАГ (65-21г. пр.н.е.) воювал срещу римската транс-гресия в региона на Кавказ.

ШАДА БАНАТ (около 153г. от н.е.) извършил с част от своите хора преход от Бактрия до Кавказ.

БАРАНДЖАР (235-271г.) разбил войските на император Деций (251г.).

БАЛАМБЕР, ЩЕК-АЛП (363-378) осъществил преход от Бактрия на запад с верните му хора - българи, хуни и масагети. Осъществил държавни и военни реформи. Разгромил Готите (375г. при р.Волга).

АЛП-БИЙ, АРБАТ (378-402) разгромил император Валент при Адрианопол (378г.).

АТИЛА, ТОХОЛ (434-453) разгромил централна Европа и стигнал до Константинопол и до Рим. Неговите войски са стигнали до Испания и Северна Африка, а синът му ИРНИК, ЕРНАХ (463-489) затвърдил Евро-азиатските владения.

АУДАН (463-532) воювал с иранския шах Пероз, арменците и Ви-зан-тия.

МАСГУТ (489-505) воювал с Византия, завзел Македония и изгра-дил гр. Бичин (Видин).

РЕАН, ТАТРА БАНАТ, МУНДО (505-520) воювал с Византия.

БОЛГАР (520-522), получавал данък от Персия и Византия.

ЗАБЕР КАН , КОТРАГ (531-563) воювал с Византия и франките.

БОЯН,САНДИЛХ (535-590) воювал с Византия и франките.

АСКАЛ (563-593) воювал срещу Византия.

АЛБУРИ (593-602) воювал срещу Византия.

ШАМБАТ (622-655), брат на Кубрат, завладял аварите, образувал независима държава Дулоба (Само) и воювал срещу франките.

ТЕРВЕЛ (692-719) и СУЛАБИ (700-727) воювали срещу арабите.

КРУМ (802-814) воювал срещу Византия и срещу франките.

УРУС АЙДАР (805-855) воювал срещу родствените хазари и Каган УРУС. Синовете на Урус Айдар: ДЖИЛКИ и ЛАЧИН водели помежду си (858г.) ожесточена война с повече от 100-хилядна армия “обкована в желязо”. Джилки защитава мюсюлманската вяра, а Лачин защитава религията на старите българи - тангризма. Неговият внук, Угор Борис, унищожил столицата ПРЕСЛАВ и държавата на цар Симеон Велики и приел като окончание на своето име ”СЛАВ”. И следват ”СЛАВ” след “СЛАВ” от ХРИСТИАНСКИЯ РОД ДУЛО (Приложение I-11 - Имена на български владетели от рода ДУЛО с окончание “СЛАВ”). Неговият клон от род ДУЛО, унищожил мюсюлманския клон от род ДУЛО в 1552г.

Ето това е история за чудо и за приказ, която трогва и впечатлява в 1606 г. Мавро Урбини. Император Петър I Велики обаче вменява това значение на подведомствения си народ, който като произход има сложен състав - българи, хуни, масагети (уруси), скандинавци, германи, улчи, тюрки и др. и ги въвежда в общото понятие “НАРОДА СЛАВЯНСКОГО”.

На основание на горепредставените сведения правим следните заключения:

1. Терминът “СЛАВЯНИ” има късен (след 1606-1722г.) произход!

2. Корените на този термин имат български произход и могат да бъдат датирани в края на IX век. Това е свързано с решението на българския народен събор, който е ПОСТАНОВИЛ :... снемане на отговорността за държавната власт от Владимир, син на Борис-Михаил... предаване на държавната отговорност на Симеон, син на Борис-Михаил... приместване на столицата, както и нейното наименование “ПРЕСЛАВ”.

3. В периода 1605-1722 г. потомците и държавата на кан Аспарух са под турско робство. Потомците на кан Бат Баян са в междусобици и религиозни противоречия. Мюсюлманският клон на рода ДУЛО е унищожен от християнския клон в 1552г. В християнския клон на рода ДУЛО, за разлика от мюсюлманския клон и за “СЛАВА” се редуват стотици имена с окончание “СЛАВ” Това няма нищо общо с названието на народа им, защото в очите на съседните народи терминът “СЛАВИ” означава РОБИ!

4. В периода X-XII в. разпространението на термина “СЛАВЯНИ” е принос преди всичко на Източноправославното християнство.

КИРИЛИЦАТА, ГЛАГОЛИЦАТА И СЛАВЯНИТЕ

Реформата на писмените знаци на старите българи е пряко свързана с промяната на религията им. В старата религия и закон, които частично са оцелели... вероятно е имало и клауза за свещените знаци, както и съответна санкция за своеволие или изменение. (Вж.: Религията на старите българи). Това е все още неизследван проблем. Засега бихме могли да отбележим сходството между египетския Бог “Тот”, дарител на писмеността на старите египтяни и “Торе”, Алп = Бог, установител на мироглед и закон, т.е. дарителя на духовната, и законова Конституция на старите българи.

Най-рано промяна на писмената система се осъществява (840г.) в държавата на кан Урус Айдар (805-855). (Приложение I-14 - Сведения за Микаил Шамс) ”...Той завършил започнатия от баща му превод на ЦЯЛАТА ОФИЦИАЛНА КНИЖНИНА със старите български знаци “КУНИГ” на арабско писмо, но хазарите, анчийците, балинците и неверниците между кара-българите продължавали да използват “КУНИГАМИ”.

Това обяснява текста в житието на Кирил и Методий, в който се казва, че при престоя им в Хазария (860г.) братята са намерили “...еван-гелие и псалтир, написани с рошки букви...”, т.е. със старите български писмени знаци. Терминът “РОШКИ” от този период следва да се разглежда свързано с имената на кан Урус Айдар и каган Урус (Приложение II-11 - Терминът “Урус” и връзката му с имена на български владетели от рода ДУЛО).

В 894г. Салахби (Олег), съуправител с Джун на Киевската и Новгородската области, отправя писмо до кан Алмиш със следния текст:”...ТУК (В БАЩУ=КИЕВ), СЛЕД ВАШЕТО ЗАМИНАВАНЕ НЕ ОСТАНА НИТО ЕДИН ПРАВОВЕД И ВЪОБЩЕ ЗНАЕЩ АРАБСКА ПИСМЕНА ГРАМОТНОСТ. НЕМАЛКО СА, ОБАЧЕ, УМЕЕЩИТЕ ДА ПИШАТ ПО БЕР-СУЛСКИ (БЕРСУЛА=ДОБРУДЖА И СЕВЕРОИЗТОЧНИТЕ ЧАСТИ НА ДУНАВСКА БЪЛГАРИЯ, ВКЛЮЧИТЕЛНО И СТОЛИЦАТА ПРЕСЛАВ), А И СИМЕОН Е НАШ ПРИЯТЕЛ”. /”Български летописи - Джагфар тари-хи”, том III, стр. 99/.

Така КИРИЛИЦАТА, която е създадена като реформа на старата писмена система в 855г. и утвърдена като държавна писмена система в Дунавска България на ОБЩОДЪРЖАВЕН СЪБОР в 893 г. преминава (894г.) като официална писмена система на областите Киев и Новгород, т.е. тарханството на Будим, определено още в 816г., с термина “АК УРУС” (Приложение II-16 - Будим, неговите наследници и участието им в управлението на Киевско-Волжка България).

В 1910 г. Николай Ръорих прави първите археологически изследвания на Новгород, от които обаче няма запазени отчети, чертежи и публикации.

Защо? Впоследствие там са открити така наречените “грамоти” със знаци от Кирилицата, нанесени върху специално обработени кори от брест. Такива “грамоти” са открити и при археологически разкопки в Украйна, Псков, Смоленск, Витебск и др.

Най-старият надпис на Кирилица, намерен при разкопки в Новго-род, е върху предмет от дърво и е датиран от XI век. /В. Л. Янин, Новгоро-дские берестяные грамоты. Российская Археология, 1966, бр. 3/.

За Глаголицата вече изяснихме, че е втората по време (861-862) азбука, създадена от братята Кирил и Методий (Вж.: О кѣнигы). Със-тои се от 44 знака (Таблица №8, стр.85), чиято основна конструкция е от писмената система на старите българи. (Таблица №1, стр.18). Като отличителни белези в графичния дизайн на тази модифицирана система, Константин Философ сътворява следното: освен че намалява броя на знаците (по отношение на Кирилицата), и разменя някои от ползваните знаци от писмената система на старите българи. Прави и допълнение към основната им конструкция, като добавя специфични кръгови елементи. Зоната за приложение на тази писмена система са северозападните и югозападните покрайнини на българската държава, където тя граничи с наследниците на Карл Велики и неговия син, Лудвиг Благочестиви, т.е. териториите и населението на Лудвиг Германски и на брат му Карл (Плешиви). И с двамата братя Борис е сключил договори. Доказателството е, че именно в тази зона са най-многобройните останки от стари ръкописи на Глаголица, които са открити в днешните територии на: Чехия, Словакия, Унгария, Сърбия, Хърватско и Словения. Тук би следвало да се отбележи, че в средата на IX в. това са били територии със смесено население - българи, авари, франки, германци, славяни и др. В нашето изследване (Вж.: кан Борис - критичен анализ) установихме принципа за “назначение” на полунезависими владетели в отделните региони в Западните покрайнини на българската държава (Мутимир да управлява сърбите, а Бранимир - хърватите). Вероятно подобен принцип е приложен и при първия договор между Борис и Лудвиг Немски, при който са снети от наследствена власт аварските фамилии и са поставени на власт привържениците и фамилията на Ростислав, т.е. “словени”.

Аварите, освен че столетия наред са агресивни към франките и германите, но са били и безпощадни към славяните = ”словени”= улучи. (Приложение II-17 - Славяните и българи).

Горецитираните етнически групировки от средата на IX в. не бива да си ги представяме като безразборна смесица. Напротив, като някакво далечно ехо от тази историческа действителност са Новелите (Описания-та) на Волтер. Изводите и заключенията, които биха могли да се направят от старите сведения, отразени като ехо в тези творби на Волтер, са, че гореспоменатите етнически общности са селищно и териториално разделени. Те отбраняват своите етнически и поземлени права. Те са подчинени на Владетеля на българи, т.е. на кан Борис.

В 852г., освен официално упълномощените (българи) представители на кан Борис, се е появила и делегация на славяните, с молба за застъпничество и подкрепа от Лудвиг Немски, който: "...разглеждал съдебни дела..." Защитата и управленческата роля на славяните в този регион на българската държава е засилен. Остава неизвестно или грубо фалшифицирано, кои от двамата владетели - император Михаил III или кан Борис-Михаил е изразил повелята си за мисията на братята Кирил и Методий във Великоморавия, т.е. в Западните покрайнини на българската държава?

Съгласно договорите между кан Борис-Михаил, крал Лудвиг Немски (848 и 852 г.) и брат му, крал Карл Плешиви (853г.), там е следвало да се установи християнска вяра. Подобна е и политическата цел на договора между кан Борис-Михаил и императрица Теодора, сключен в 845 г.

Главният проблем на българския владетел е вътрешната съпротива в държавата за отказ от старата и приемането на новата религия. Това налага в северозападните покрайнини да се извърши промяна на наместническата власт, като е отнета от аварските родове и е възложена на словени - Ростислав Моравски (848-870г.) и Коцел Блатенски (861-870г.).

Подобна промяна на властта кан Борис-Михаил прави и в югозападните области, където за Сърбия определя за управител Мутимир, а за Хърватия - Бранимир. Кой е натоварен с покръстителска мисия и отговорност в западните покрайнини на българската държава - Братята Кирил и Методий, които са от родословието на Кубар, брата на Аспарух (Вж.: Родословното наследство на Кубар).

Техният дядо, кан Сабин (764-765г.), е бил принуден да избяга в Константинопол с "близките си хора", защото е обвинен в "ИЗМЯНА" на българската държава и старата религия на българите. Според тогава действащия закон както кан Сабин, така и близките му родственици, подлежат на екзекуция. (Вж.: Религията на Старите Българи). Има основание да се мисли, че мисията на двамата братя е съгласуван акт между българската държава, Византия и западните владетели Лудвиг Немски и Карл Плешиви. За изпълнението на тази задача братята Кирил и Методий съставят втората азбука (861-862г.), Глаголицата, предназначена за "СЛОВЕНЕТЕ", в смисъла на гореспоменатите политически областни промени в българската държава.

Не бива обаче да се изключва фактът, че цел на тази мисия е покръстване в християнство и на аварите, които са имали ожесточено отношение както към славяните, така и към франките и са били част от българската държава. Косвено свидетелство за това е и фактът, че в 895г., когато след споразумение с участието на Борис-Михаил, сина на кан Алмиш – тангрис-та Арбат, със своите българи и маджари заема области в Западните покрайнини, а там аварите го провъзгласяват за кан Освободител, и възстановяват старата тангриска религия.

От гореописаната временна политическа ситуация във втората половина на IX век, която свързва “ГЛАГОЛИЦАТА със СЛОВЕНЕТЕ”, впоследствие възникват поредица спекулации: Мавро Урбини, Петър I Велики, християнското войнство на Източноправославната църква и славя-нофилството, в периода XVIII-XX в., упорито и системно фалшифицират историята на българите като си служат с подмяна на термините и стъпка по стъпка...за общоприети исторически понятия установяват: “славянска писменост...на славянски език”.

За изходната основа на писмените знаци в Кирилицата и Глаголицата ние представяме доказателства, че са български и имат древен произход (Таблица №1, стр. 18; Таблица № 7, стр.84; Таблица №8, стр. 85).

Езикът на Светите писания, както на Кирилица, така и на Глаголица, е извън обсега на настоящето изследване, но от съвременните славя-нофили (Приложение II-17 - Славяните и българите) би следвало да се вземат под внимание становищата по този въпрос на:

1. Добровски (1783г.): “...ако ли Методий и Кирил, най-много и напред са се трудили за чесите и моравците, то как и защо са превели, тия зарад тях Светите писания, не на тяхното, а на съвсем чуждо, българско наречие...”.

2. Юрий Венелин (1830г.- 1853г.): “... от де се взе у нас този чужд не руски език, който от времето на Нестор, с такова мъчителство притесняваше русите..., който и сега владее в църквите не само в Руската империя, но и в Галиция, североизточна Унгария (маджарите не са славяни) (стр.63)... и така Кирил и Методий преведоха Светите писания несъмнено на БЪЛГАРСКИ ЦЪРКОВЕН ЕЗИК, който се употребява сега в Русия, Унгария, Сърбия, Далмация и в истинската България... езикът български, който в другите страни е мъртъв, но е жив и народен още и до сега в България” /стр.71. Ю. В., Критически издирвания за историята българска. Земун.1853г./.

СЪДБАТА НА БЪЛГАРИТЕ И ИСТОРИОГРАФИЯТА НА РУСИЯ
Поглед към “ИСТОРИЯ ГОСУДАРСТВА РОССИЙСКОГО” Н. М. КАРАМЗИН
Санкт Петербург, 1842, Москва, 1988 г.

В предисловието на Д. Лихачов в изданието на Н. М. Карамзин от 1998 г., стр.5, е казано: “...Историята на Карамзин привлича читатели от много поколения... Драматичните събития в нея се редуват с патриотични радости.”

Първото издание е в 1815г., по волята на император Александър Павлович. В обръщението на автора към императора е казано: “...Врагът е изстребен, Европа е свободна... Историята на народа принадлежи на Царя.”

Като представя източниците за руската история, авторът споменава за най-древните: “...за Летописите и за доведения от “Царица Анна”, най-древен летописец Йоаким, който е и първи Епископ на Новгород. Св. Владимир се е покръстил не в Херсон, а в България... Царица Анна, съпругата на Св. Владимир, не е гъркиня, а е българка...”

Издателите на тази “ИСТОРИЯ” очевидно компилират и фалшифицират. Доведеният от царица Анна отец Йоаким е около 100 години преди Черноризец и монах Нестор. Обявявайки това за недостоверно, авторът (1815) и издателите (1988), затвърждават хипотезата, че съпругата на Св. Владимир, Анна, е византийка и е сестра на император Василий и император Константин /т. I, стр.131/: “...Императорите забравили обикновената надменност на гърците и презрението към езичниците. Василий и Константин, надявайки се на силния княз Росийского и за да спасят трона и венеца... в залог на доверие и дружба, му изпратили своята сестра Анна... Владимир се отказал от своите завоевания, изградил в Херсон църква, върнал целия град на царете гръцки, като благодарност за ръката на сестра им...”

Има обаче историографически проблем:

1. “Царица Анна” носи български титул на държавна власт, установен от цар Симеон (893-927г.).

2. **“Царица Анна” носи със себе си българското Евангелие**, кое-то внучката й **кralица Анна Киевска** **отнася при франките** (Българско Евангелие, преведено и написано на Кирилица 1025 г.). Евангелието е свещена реликва, предадена от нейната баба Анна. Това е втори случай за сродяване на род ДУЛО с франките (род КАПЕТИНГИ). Тук следва да отбележим, че първото сродяване на род Дуло с франките е по времето на кан Бледа (434-445г.). След като остава вдовица, **кralицата на франките, Анна**, поема държавната отговорност, а след нея поколения следващи френски крале са произнасяли клетвата си, полагайки ръка върху **донесеното от АННА, СВЕТО БЪЛГАРСКО ЕВАНГЕЛИЕ НА КИРИЛИЦА**.

В “Библейская Русь” /Г. В. Носовский и А. Т. Фоменко, том I и II, М, 1998г./, освен че изясняват технологията на фалшификацията на династията Романови, те с основание анализират редица координирано променени исторически факти, които в Гърция, Рим, Европа, Скандинавия и Британия **“...КАТО ОБЩОЕВРОПЕЙСКА ПРОГРАМА”** /том I, стр. 669/ **ФАЛШИФИЦИРАТ ИСТОРИЯТА!**

Какво казва Карамзин за началото на историята на Государства Российского: “Началото на Росийската история... представлява безпримерен случай: Славяните доброволно унищожават своето древ-но народно управление и искат господари от варягите, които били техни неприятели (862г.)” /том I, стр. 67/.

Нашето сравнение с историческите факти в “Български летописи - Джагфар тарихи” показва, че тук става дума за една наистина **безпримерна фалшификация на българската, на руската и на европейската история!** След обширната пледоария на Карамзин за физическия и нравствен характер на древните славяни /том I, гл. III, стр. 31 до стр. 67/ той “разчиства” за тях достатъчно обширен Евро-Азийски терен, като съобщава: **“...хуните, угрите, българите, аварите, тюрките и всички те изчезнали в Европа...”** /т. I, стр. 88/. И сега на картите във всички руски издания там е означено **безкрайното море на славянските народи** /История на средните векове, под редакцията на акад. С. Д. Сказкина, том I, стр. 161, С. 1977/. Или още повече, опита за нова реставрация на старата “ПРИКАЗКА = СКАЗКА”, фалшифицирана под маската на произведението на Мавро Урбини за славяните, където се казва: “...славянският народ владее Азия, Африка и Европа... в частност, Франция, Англия, Испания, Италия, Гърция, Балканите - Македония, илирическите земи, Балтийското крайбрежие... от славяните са произлезли много народи... бургунди, шведи, фини, готи, алани, даки, нормани, траки, британци, авари и др. /том I, стр. 186. Н. Ф. М.1998г./.

Кой всъщност е Рюрик, основоположникът на Росийската държавност (862-879г.)? На стр. 69-70, т. I, Карамзин го определя като варяг = норман = скандинавец и допълва следното: “...двама от единоемците на Рюрик на име Асколд и Дир, ... се отправили от Новгород към Констан-тинопол... на брега на Днепър видели малък град и питали чий е той? Отговорили им, че са го построили трима отдавна починали братя и че миролюбивите жители плащат данък на козарите = хазарите... Този град бил Киев... Асколд и Дир го завладели, присъединили към себе си много варяги от Новгород и започнали под името **Россиянь** да властват като господари в Киев... с 200 въоръжени кораба, тези витязи на Севера... дръзнали да обсадят Констан-тинопол по море... По такъв начин варягите основали две самодержавни области в Россия - Рюрик на север, Асколд и Дир на юг.”

Направеният от нас преглед показва, че за начало на съвременната историография на Россия е присвоена и фалшифицирана българската история.

(Приложение I-8 - Династически връзки между Дунавска България, Киевско-Волжка България и Хазария; Приложение II-14 - Българи и скандинавци; Приложение II-17 - Славяните и българите; Вж. Религиозни войни между българите). Вероятното начало на фалшификацията е около XVI-XVII в. (Приложение II-22 - Фалшификацията на историята). Най-вероятният първообраз на термина “РЮРИК” е “ЕРИК”, бащата на СА-ЛАХБИ = ОЛЕГ. На стр.73, т. I, Карамзин отбелязва: “Рюрик, според летописите (?), връчил на Олег управлението заради малолетието на него-вия син. Този опекун на Игор скоро се прославил с голямата си смелост, победите, благоразумието и любовта към поданиците.”

Фазата на **ДЪРЖАВНО УПРАВЛЕНИЕ** на **КНЯЗ ИГОР = УГОР ЛАЧИН** е също фалшифицирана! Същото се отнася и за сина му княз Светослав, чието българско име е **УГОР БОРИС** от род **ДУЛО**. **Неговият син Болюмир = Владимир в 989 г. приел ХРИСТИЯНСКА ВЯРА**. За него Карамзин, основавайки се на летописите, казва: “...Цялата му набожност не му пречела ... на чувствените наслаждения. Първата му съпруга е Рогнеда, майката на Изяслав, Мъстислав, Ярослав, Всеволод и две дъщери... умъртвил своя брат, той взема за наложница неговата бременна жена, която родила Светополк, от другата законна съпруга от Чехия или Бо-хемия имал син Выйшеслав... от четвъртата, родом от България, синовете са Борис и Глеб... имал 300 наложници във Выйшегород, 200 в Белгород и 200 в едно село до Брест.” /том I, гл. IX, стр.123/.

Изхождайки от държавния ранг и споменатите събития, ние определяме идентичност между: **РЮРИК = ЛАЧИН** - по-малкият син на кан Урус Айдар (805-855г.) и брат на кан Джилки (855-882г.) от рода **ДУЛО**.

ИГОР = УГОР ЛАЧИН - внук на кан Урус Айдар, Син на Лачин, племенник на кан Джилки и родственик на княз Борис от рода **ДУЛО**.

АС ДЖИР - внук на кан Крум (802-814г.) и син на Будим. Родственик на кан Урус Айдар (805-855) и на каган Урус (821-839).

ОТ РОД ДУЛО - Приложение II-16 - Будим, неговите наследници и участието им в управлението на Киевско-Волжка България.

АС КОЛД - скандинавец = варяг = норман = платен наемник от държавата на рода **ДУЛО** на българите (Приложение II-14 - Българи и скандинавци).

ОЛГА - принцеса от Дания, една от многото жени на Игор = Угор Лачин, майка на Светослав.

СВЕТОСЛАВ = УГОР БОРИС - син на Игор = Угор Лачин от род **ДУЛО** и на датчанката Олга. Светослав е защитник на старата **ТАНГРИСТКА** вяра на българите и унищожител (968-970г.) на християнската дунавска българска държавност.

ВЛАДИМИР = БОЛЮМИР - син на Угор Борис=Светослав, многоженец. Приел християнска вяра в 989г., когато негова съпруга станала **СВЕ-**

ТА АННА - ДЪЩЕРЯ НА ЦАРЯ НА ДУНАВСКА БЪЛГАРИЯ ПЕТЪР, ВНУЧКА НА ЦАР СИМЕОН И СЕСТРА НА ЦАР БОРИС II И ЦАР РОМАН.

Карамзин пише: "...в 1011 г. умряла АННА...която била оръдие на Небесната Благодат за извличането на Русия от идолопоклонничеството." /том I, гл. IX, стр. 138/. Тя носи със себе си СВЕЩЕНОТО БЪЛГАРСКО ЕВАНГЕЛИЕ.

Цар Петър имал три дъщери. За две от тях, през 969 г., той получил предложение от император Никифор Фока да бъдат омъжени за малолетните императори Василий II и Константин. Има основание да се предположи, че при брака на Анна и Владимир в 989 г. е присъствувал и царят на Дунавска България - Роман.

На единия от синовете на СВЕТА АННА И БОЛЮМИР = ВЛАДИМИР **ЯРОСЛАВ = ГЕОРГИ** се ражда дъщеря - АННА-КИЕВСКА, КРАЛИЦАТА НА ФРАНКИТЕ, ОМЪЖЕНА ЗА ХЕНРИ I, **КОЯТО НОСИ СЪС СЕБЕ СИ КАТО СВЕЩЕН ЗАВЕТ ОТ ЦАР СИМЕОН БЪЛГАРСКОТО ЕВАНГЕЛИЕ НА КИРИЛИЦА.**

Приложение II-21

СВЕДЕНИЯ ЗА КРАЯ НА БЪЛГАРСКАТА СТОЛИЦА КАЗАН - 1552 г.

Според данни на български летописци, населението на Казан в периода XV-XVI в. се състои от 40 000 българи, 6 000 руси, 3 000 кримци и тюрки (азербейджанци), 1500 астраханци (узбеки и калмици), 1200 арменци, 1000 чиремиши (марийци, удмурди, коми, мордованци и чуваша), 1000 черни ногойци, 800 тюркмени (сибирски тюрки и финоугри), 700 ку-банци и азеки (балкарци, карачаевци и черкези), 300 уруми /стр.60/ /1/.

Казан поразява чуждоземците с тристепенната система на мощни крепостни стени и великолепни каменни и тухлени здания... десетки дворци, бани, караван-сарай (хотели), мавзолей с разноцветни фасади... две църкви, построени от руски и арменски архитекти и 82 минарета на джамии, училища и университет. Десетки хиляди ръкописни книги се съхранявали в библиотеката на университета "Мухаммад Аламия" /стр. 61/, /1/, /Ф. Г. Х. Нурутдинов, Родиноведение, Казан.1995 г./.

Държавното устройство на България (XV-XIв.) със столица Казан е структурирано в 8 области: Казанска, Джабълска, Симбирска, Арска, Нукратска (Вятска), Черемиска (Чулманска, Камска), Агиделска и Башкорт-ска (Башкирска). В западните области нараснало влиянието на феодалите-улани, а в източните области на казаците. Под българско управление се намирили чуваша, марийци, мордованци, удмурди, ханти, сибирски узбеки и тюрки, коми и черни ногойци. Като военна наемна сила към България служели 10 000, а към московското княжество (считано от 1476г.) 60 000 бойци татари.

България използвала и охранявала водния път на река Волга за търговски цели между Европа и Азия. За извършени нарушения се прилагали строги санкции. В 1466 г., поради нарушение на установения ред от московския търговец Афанасий Никитин, Халил-Улугбег = губернатор на столицата Казан е лишен от губернаторски пост и е арестуван по заповед на Сейд-емир Ябик Мохаммед. Официалният титул на българските царе в този период е: "Сеид-емир" В 1480 г. проблемът за превръщането на уланите в казаки породил междуособици в България и противопоставяне на източните области с център Корим-Чал на западните области с център столицата - Казан. От междуособиците в България се възползвало Московското княжество (Княз Иван III, Княз Василий III и Великият княз и цар Иоанн IV Василевич - Иван Грозни).

След поредица военни походи Иван IV Грозний в 1552 г. превръща българската столица Казан в гробищен град. Ето как изглеждат тези славни дела на Иван - IV според руския историк Н. М. Карамзин (История государства Российского, Москва, 1989, тираж 100 000): "...Вече около пет

седмици росияните стояха под Казан и убиваха излизащите от града не помалко от десет хиляди неприятели, ...освен жените и децата...Никой не се предаде жив, спасиха се малко... ранените... Градът беше завзет... убиваха всички, които се намираха в джамиите, в домовете или в ямите; вземаха в плен жени, деца или чиновници ... сечта престана, но кръвта се лееше... Царският дворец, улиците, крепостните стени и дълбоките ровове бяха запълнени с мъртви... тела се носеха по реката...” /т. VIII, стр. 212/.

Мародерството и грабителството, като почти тържествен акт са отразени в старите летописи, които ползва Карамзин: “...Россиани плаваха в изобилие, вземаха каквото си искат: хляб, мед, домашните животни, опожаряваха селищата, убиваха жителите...къщите бяха красиви и богати ... в тях имаше скъпоценности... пленяваха само жените и децата /т. VIII, стр. 205/.

Такъв е краят на повече от две хилядолетия българска държавност в пределите на Североизточна Европа. Московското княжество завладява българските земи и префасонира термина “Ак Урус” (определен от Будим по време на кан Урус Айдар, 805-855 г.) в сега известното понятие Ру-сия. Империята Русия в продължение на четири века системно и целенасочено изличава и фалшифицира историческата памет за България. Процесът на изличаване и фалшифициране започнал в XVI в., тече и до днес. В 1826 и 1835 г. Руската академия на науките двукратно обявява конкурси на учените от Западна Европа да напишат история на “Златната орда” на основание древни ръкописи: руски, полски, унгарски и др. Всъщност, стратегическата цел на Руската Империя (определена по това време като Тюрма на Народите) е, коя част и кои детайли от старите исторически документи за историята на България да бъдат “дообработени” или унищожени.

Но от древните цивилизации и до сега е известно: ...Прикриването на извършеното престъпление е също престъпление!

Приложение II-22

ФАЛШИФИКАЦИЯТА НА ИСТОРИЯТА

БИБЛЕЙСКАЯ РУС, т. I и т. II, Г.В. НОСОВСКИ, А.Т. ФОМЕНКО, Москва, 1998 г.

В периода след разрушаването на “Берлинската стена” установява-ме една особена ситуация на своеволни твърдения и недоказани хипотези, т.е. анархия в публикациите, свързани с нашите ПРЕДЦИ.

В тритомното, луксозно и многоцветно печатно издание на Носов-ски и Фоменко, Москва (1998), (с тираж 10 000 бр.) има частици от истина, така както има и в “Свещен пътеводител. БИБЛИЯ НА БЪЛГАРИТЕ И ЧОВЕ-ЧЕСТВОТО” на Йоло Денев (София, 2000). Тук трябва да отбележим и една книга “КИПЧАКИ”, издадена в Москва, в която се присвояват българските владетели до Цар Иван Асен II, а също и книгата на акад. Михаил Юхма “Древните Българо-Чуваши”.

Познавайки практиката и методологията на т.н. диалектически ма-териализъм и неговото приложение от вече регистриралите се в историята тоталитарни държавни структури... на нас ни прави впечатление фактът..., че тази богато илюстрирана канонада е след публикацията на 200 бр. БЪЛ-ГАРСКИ ЛЕТОПИСИ, издадени в Оренбург!

Имаме уважение към критичния анализ на Носовски и Фоменко по отношение изясняването на някои факти и методологията на тяхната фал-шификация:

“... Р. Г. Скринников, известен изследовател на епохата на Гроз-ний (Иван IV Василевич) отбелязва, че главното затруднение е: ”... край-ната оскъдност на източници” ...официалната царска летопис е съхранена в няколко ръкописи... Първите тетрадки от синодалната летопис са послужили като чернова. При Адашев тази чернова се под-лага на поправки. След това текстът е преписан отново. Един от тези текстове е получил наименование “Царствена книга”, снабдена с мно-жество свършени ри-сунки – миниатюри. Но работата по “Царстве-ната книга” е била внезапно прекъсната. Нечия властна ръка надрас-кала нейните страници с **множест-во зачертавания, поправки** и по такъв начин Царствената книга **не е до-кумент- оригинал**, а някаква по-късна версия. Много от поправките и корекциите в “Царствената книга” “...носят открито полемически и публи-цистичен характер...”. Д. Н. Алшиц първи е обърнал внимание на удиви-телното сходство и несъмнената родствено-ост на текста на ръкописа и пър-вото послание на Грозний до Курбски ...В руската историография отдавна е изказано обосновано мнение (Р. Г. Скринников, Царство терора, стр. 37, 1992 г.),

че знаменитата “преписка между Грозний и Курбски” е всъщност литературно произведение, написано от С. И. Шаховски в XVII в.

Какви оригинални документи са останали от самия Грозний? Прак-тически никакви. Д. С. Лихачов отбелязва: “Большинството произведения на Грозний, както и много други паметници на древноруската литература, са се съхранили само в **късни преписи** – XVII в.”, т. е. в ръкописи от времето на Романови, които, повтаряме, в XVII в. са **унищожили или преписвали** в изгодна за себе си светлина почти всички документи от старата руска история...посланието на Грозни до английската кралица Елизабет I – официален държавен документ, се съхранява в оригинал. Пергаментният свитък (не нетрайна хартия!) се съхранява в Лондон от времето на неговото получаване от Москва в 1570 г. Оказва се, обаче, че това послание **има петна...!**, поради което текстът на някои места е повреден.”...Твърди се, че от предшествениците на Грозни са запазени достатъчно много оригинални документи. Например в сборника “Русские печати” тези документи са преизчислени на около четиридесет (!) съхранени оригинални грамоти от времето на Иван III Василевич. А от Грозни – нищо!... Не е назована нито една грамота с печата на Грозний” /т. I, стр.105-107/.

”...ДЕЙНОСТТА ПО НАПИСВАНЕТО НА ФАЛШИФИЦИРАНАТА “ПРАВИЛНА“ ИСТОРИЯ БИЛА ВСЪЩНОСТ ДЪРЖАВНА ОБЩОЕВРОПЕЙСКА ПРОГРАМА, КОЕТО ОБЯСНЯВА СЪГЛАСУВАНИТЕ ДЕЙСТВИЯ НА ИСТОРИЦИТЕ ОТ РАЗЛИЧНИ СТРАНИ НА ЗАПАДНА ЕВРОПА И ИСТОРИЦИТЕ НА ЕПОХАТА НА РОМАНОВИ” /т. I, стр. 669/.

“Чрез това Романови постигнали няколко цели...XVI-XVII в. били не просто векове на междоусобици..., а на дългогодишна кръвопролитна гражданска война... Старата династия била разгромена в резултат на ме-теж и дворцов преврат. Превратът са осъществили представители на за-падноруската и западноевропейските групировки Романови ..., а своите предшественици – Руските Ханове (= КАН), те обявили за диви пришълци от далечни източни страни, които узурпирали законната власт на първите “Рюрюковичи” (т. I, стр.108).

“При това трябва да им се отдаде дължимото, те много умело крали и използвали историческите факти. Най-често, без да изменят самите факти, те изменяли тяхната окраска, интерпретация, придавали им друг характер и ги представяли в съвършено друга светлина... Проведена е глобална преработка и тенденциозно редактиране на историческите документи”(т. I, стр. 108).

ТЕЗИ ЛОКАЛНИ ФАЛШИФИКАЦИИ И ТЕХНОЛОГИЯТА НА

ПРЕД-СТАВЯНЕТО ИМ КАТО ОСНОВНИ ФРАГМЕНТИ ОТ РУСКАТА ИСТОРИЯ СА ОЩЕ ПО-МАСОВИ И СИСТЕМНИ ПО ОТНОШЕНИЕ ИСТОРИОГРАФИЯТА НА БЪЛГАРИТЕ.

ЗА НАЧАЛО НА ТЕЗИ ФАЛШИФИКАЦИИ СПОРЕД НАЛИЧНИТЕ ИСТОРИЧЕСКИ ДАННИ БИ СЛЕДВАЛО ДА СЕ ПРИЕМЕ УГОР-БОРИС (Т.Н. СВЕТОСЛАВ), КОЙТО УНИЩОЖИЛ ДЪРЖАВАТА С ХРИСТИЯНСКА РЕ-ЛИГИЯ НА СВОЯ СРОДНИК ОТ РОД ДУЛО, ЦАР ПЕТЪР (Дунавска Бълга-рия).

Фиг. 47. Гербът на Угор Борис = Светослав - по археологически данни на В. И. Артамонов. Имал е злощастieto, заради родствено то предателство, да бъде обезглавен.

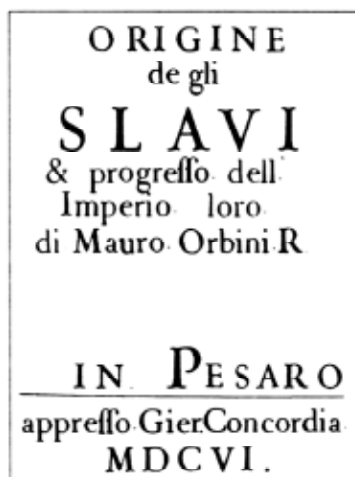
ВТОРАТА ФАЗА НА ОЩЕ ПО-АКТИВНА ФАЛШИФИКАЦИЯ Е СЛЕД СМЪРТТА НА ИВАН ВАСИЛЕВИЧ IV-ГРОЗНИ, КОЙТО УНИЩОЖИЛ ДЪРЖАВАТА С МЮСЮЛМАНСКА ВЯРА НА СВОЯ СРОДНИК ОТ РОД ДУЛО, ШАХ ГАЛИ (Волжка България).

Фиг. 48. Фрагменти от картината “Иван Грозни убива сина си” на Репин

Иван избил и унищожил не само родствениците си от род ДУЛО, но дори и своя син.

ПОДСТРЕКАТЕЛЯТ ЗА ТРЕТАТА ФАЗА НА ФАЛШИФИКАЦИЯТА Е ОСНОВОПОЛОЖНИКЪТ НА СРЪБСКАТА ИСТОРИОГРАФИЯ МАВРО УР-БИНИ, А ГЛАВНИЯТ ПОРЪЧИТЕЛ И ИЗПЪЛНИТЕЛ НА ТРЕТАТА ФАЗА НА ФАЛШИФИКАЦИЯТА Е ИМПЕРАТОР ПЕТЪР I ВЕЛИКИ.

Титульный лист итальянского издания книги Орбини (1606 г.)

К Н І Г А
ІСТОРІОГРАФІЯ

ПОЧАТІЯ ИМЕНЕ. СЛАВЫ. И РАЗШИРЕНІЯ
НАРОДА СЛАВЯНСКАГО
И ихъ Царей и Владѣтелей подъ многими
и со многими Царствыи, Королевствами
и Провінціями.

Собрана изъ многѣхъ книгъ Историческихъ, чрезъ
Господина Мавроурбина Архімандрита Рагужского.

Въ которой описуется початіе, и дѣла всѣхъ на-
родѣвъ, бывшѣхъ языка Славянскаго, шедшаго отъ-
сѣва, хотя нынѣ по многѣхъ Царствѣхъ разбѣлалася
чрезъ многіе войны, которые имѣли въ Европѣ, въ
Азїи, и во Америкѣ, разширенія ихъ Имперїи, и древнихъ
обычаевъ, въ разныхъ временахъ, и повнаніе вѣры,
Христу Спасителю, подъ многими Владѣтельницами.

Титульный лист русского издания
книги Мавро Орбини (1722 г.)

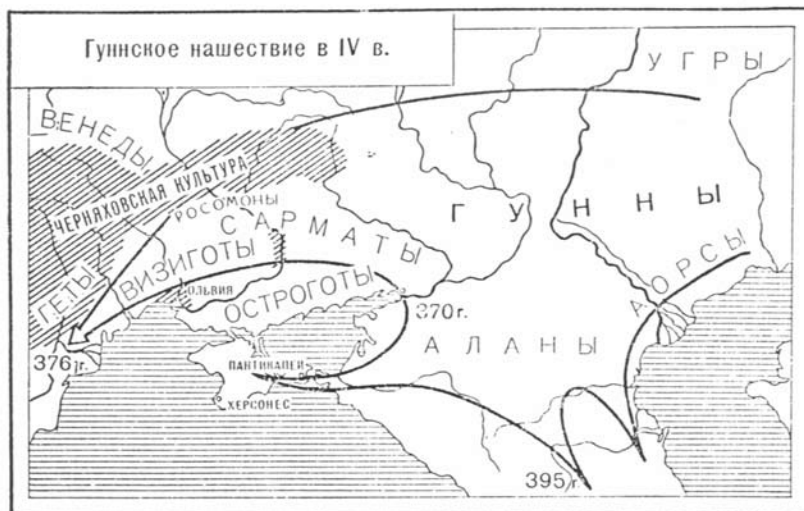
Фиг. 49. Титулна страница на фалшифицираното издание под личните ука-
зания, ръководство и бележки на император Петър I Велики

ЧЕТВЪРТАТА ФАЗА Е СЛЕД ВРЕМЕТО НА ПЕТЪР I ВЕЛИКИ, КОГАТО ТЕ ВЕЧЕ СА БЕЗПАМЕТНИ ЗА ДРЕВНИЯ МОРАЛ И ЗАКОНИ, но осъществяват своя пробив за мореплаване на юг през Босфора и Дарданелите. После следват девет военни похода срещу Турската империя. Когато “освобождават” Дунавска България, една от първите задачи е да бъдат изнесени все още останалите стари книги и оригинални документи. Пренасят ги на коне и дори на магарета. Втората задача е да поемат “обучението” на кадрите, които пишат, преподават и възпитават, преди всичко в областта на науките “История” и “Славистика”.

ПЕТАТА ФАЗА Е НАЙ-БРАТСКИЯ “СССР” С ХИПОТЕЗА ЗА “СОЦИАЛИЗЪМ” И С ДЕЙСТВИЯ ЗА СВЕТОВЕН ИМПЕРИАЛИЗЪМ, т.е. ТОТАЛИТАРИЗЪМ!

В Приложение II-8 (Пръстените на кан Кубрат) представихме факти и данни за междудържавните отношения и обстоятелствата, при които бе ор-

ганизирана и проведена в гр. София изложбата “Съкровище на Хан Кубрат”. Там представихме някои факти, свързани с убеждението ни, че “цената” за тази изложба беше убийството на Людмила Живкова. Причината е да не се изясняват фалшификациите за историята на старите българи.

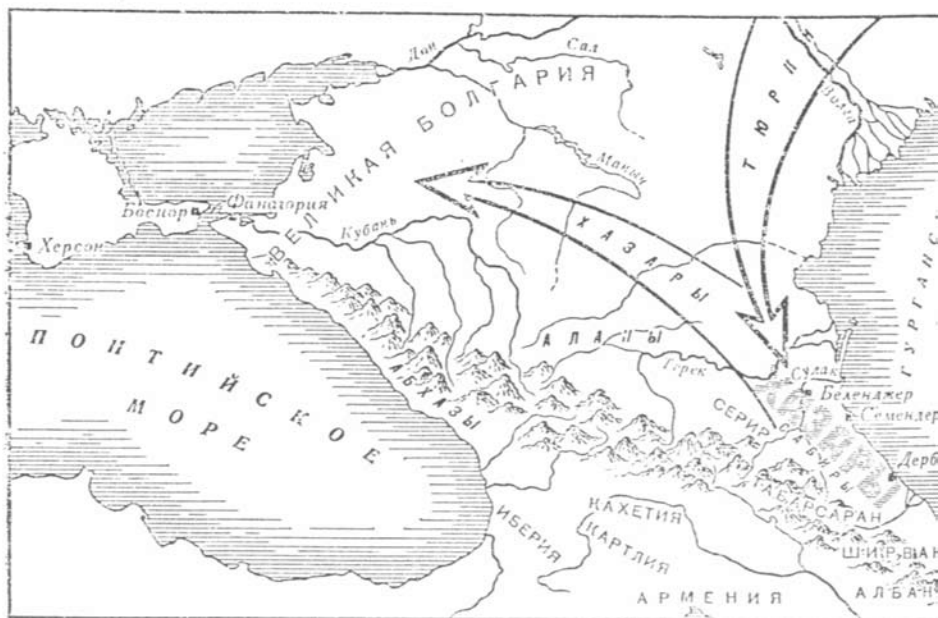
Фиг. 50. Руска карта (1) към каталога за съкровищата на кан Кубрат (стр. 12).

Според съвременната Руска историография след нашествието на хуните от сарматите не остава нищо! Странното е, че това са сарматите, които дотогава са били един от най-мощните противници на Римската империя и които според исторически сведения на римските хронисти са противопоставяли на тяхната агресия повече от 220 хиляди тежко въоръжени конници? Как така изведнъж... без никаква битка... без отбелязано от хронистите сражение... САРМАТИТЕ... изведнъж изчезват! /виж част III, Римската империя и сарматите = българите, стр. 243/.

Фиг. 51. Руска карта (2) към каталога за съкровищата на кан Кубрат (стр.14)

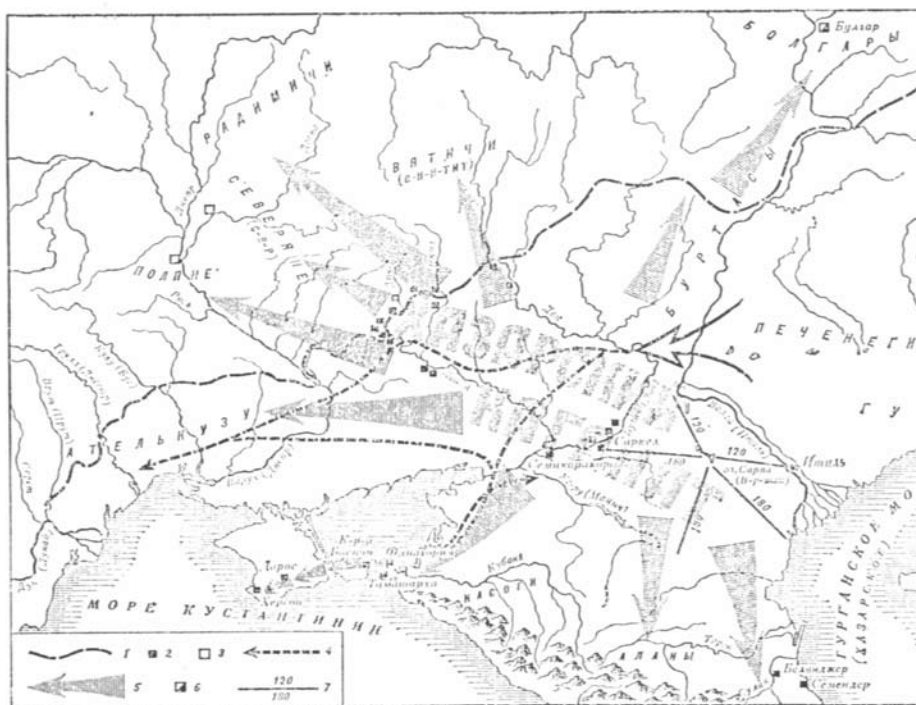
Съвременната Руска историография представя държавата на старите българи = сармати в един затворен капан на почти робско съществуване всред другите племена и народи!

Фиг. 52. Руска карта (3) към каталога за съкровището на кан Кубрат (стр. 34)

На карта (3) Велика България в един почти карикатурен вид. Най-странното обаче е, че съкровищата на кан Кубрат и неговият погребален комплекс с тленните му останки са извън неговите владетелски територии... някъде там... на север... в тетиториите на “морето” от славяни. Кан Кубрат е представен като ”...бивш поданик на аварите и техен васал... Тюркоезичните българи станували на Кубан и някои райони край Черно море..., а съкровището вероятно е на хазарите, които са победили българите... Възможно е някои от съдовете да са попаднали у Кубрат от авари-те... други са могли да попаднат у Кубрат направо от Византия... някои от тях са завладени по време на аваро-византийските войни... някои вещи и монети вероятно са принадлежали на чичото на Кубрат, патриция Органа, посетил Константинопол в 619 година.

Има двама души с името Кубрат... Последният собственик на съкровището в Перещепина не е Кубрат, а човек, в който по един или друг начин е попаднала част от Кубратовото имущество... Многобройните златни листове с дебелина 0.15мм, предназначени за обвивка на дървен саркофаг... “наподобяват” аварското погребение в Кунбабон.” /стр. 40-41/.

Хазария през VIII–IX век (по С. А. Плетнева)

Фиг. 53. Руска карта (4) към каталога за съкровището на кан Кубрат (стр. 70)

Представените тук факти свидетелстват за това, че Руската историография фалшифицира историята на старите българи.

Приложение II-23

БИБЛЕЙСКАЯ РУС, НОСОВСКИЙ И ФОМЕНКО, 1998, Москва Нова империалистическа хипотеза на Русия

Библейская Русь. Русско-ордынская империя и Библия. Новая математическая хронология древности, Носовский, Г. В., Фоменко, А. Т., том I и II, тираж 5000, Москва. Едно внушително (1279 страници) и богато графично и цветно илюстрирано издание с литературно приложение от 382 руски и чуждестранни публикации. Засега Руската академия на науките сякаш няма нищо общо с него.

Изяснявайки методите за фалшификация в периода на династията Романови (XVI - XVII в.), авторите, основавайки се на нови "научни" методи, правят НОВ, ОТЧАЯН ОПИТ ЗА ПОРЕДНА ФАЛШИФИКАЦИЯ И СЛОВОБЛУДСТВО, КОИТО ЗАЛИЧАВАТ ЧАСТ ОТ БЪЛГАРСКАТА ИСТОРИЯ:

"... "Татаро-монголското робство" е било просто епоха на военно управление в руската държава. Никакви чуждоземци не са завоювали Русия. Върховен управител се явява пълководец - хан = цар, а в градовете е имало граждански наместници - князе, които са били задължени да събират данъци в полза на тази руска войска, за нейната издръжка. По такъв начин древно-руската държава е представлявала единна империя, в която е имало постоянна войска (орда), състояща се от професионални военни и гражданска част, нямаща редовни войски (понеже войските са влизали в състава на ордата)" /т. I. стр. 87/. "...думата "монголи"... т.е. "великий" е използвано за Великата средновековна империя, центърът на която се намирал в Русия и която била създадена от руския народ и другите народи, живеещи на територията на Русия... тя е създадена от руския и татарските народи или по-общо - славянски и тюркски. Държавният език в "Монголската" = Велика империя е бил църковнославянски." /т. I. стр. 88-89/.

Под еkleктичното заглавие в "§ 6. Болгары, река Волга, гусары, хазары, кирасиры" е представено следното: "Но кои са били хазарите? Казват ни, че в VIII те са покорили "волжските българи". Но къде е била тяхната Волга?... В древността тя (съвременната Волга) се назовавала Ра, а в средните векове "Итиль" или "Атель", а калмиките и до сега я назовават "Иджил". Всички лингвистични изследвания водят към това, че Волга в древността са наричали долното течение на река Дунав, както и страната, наричана България... А кои са били хазарите?... Славяни, които са яздили коне или камили за отбрана на Отечеството... Хазарите са старото название на руските казаки... ХАЗАРИ СЛАВЯНИ... ПЕЧЕНЕГИ И ПОЛОВЦИ - СЪЩО СЛАВЯНИ." (т. I, стр. 147-150/...) Много интересни неща се откриват сега при прегледа на българската история от гледна точка на новата хроноло-

гия... Българският език произлиза от староруския... За да избегнем недо-
разумения, ще поясним, че ние говорим тук именно за староруския, а не за
църковнославянския, ...който...се различава от староруския и е мъртъв ли-
тературен език, предназначен само за превода на Свещеното Писание... В
нашата реконструкция това се обяснява много просто. Българите, дошли на
Балканите в състава на османските = атаманските войски на Ордата в XV в.,
са били просто руски. И са говорили, естествено, по староруски... Съгласно
нашата реконструкция... малоазийският произход на османи = атамани е
грешка или подправка... те са дошли от север, от Руси-Орда и са били ос-
новно славяни, а частично - руски тюрки, т.е. тези тюрки, които в Русия и до
сега живеят в Поволжието. Ярко свидетелство за това са българските турци.
Това е част от населението на България, имащо европейски и дори по-скоро
славянски тип, говорещо по български, т.е. по славянски... но изповядващи
ислям... Такова “забравяне” на славянското минало...е и в Гърция...едни
твърдят, че македонците са истински славяни. А други, че те са “древни
гърци”. Съгласно нашата реконструкция Македония е била една от частите
на средновековната Руси-Орда.” /т. II, стр.120-123/.

ИМА ЛИ ПРИЧИНИ, КОИТО СА ПРЕДИЗВИКАЛИ ТОВА ОТЧАЯ- НО СЛОВОБЛУДСТВАЩО ИЗДАНИЕ?

В том II, стр.164-169, авторите на това много странно,”научно из-
следване” цитират пасажки от “Български летописи - Джагфар тарихи” ка-
то по абсурден начин обвързват историята на старите българи с маите и
ацтеките. Същите тези автори, обаче, остават слепи за фактически упомен-
натите данни за историята на последната българска столица Казан (1552 г.
- наше Приложение II-21 - Сведения за края на българската столица Казан).
Авторите по косвен начин показват своята руско-славянска “АХИЛЕСОВА
ПЕТА”, а именно появата на исторически сведения за българите, които до
сега са подлагани на унищожение или фалшификация не само от импера-
торските власти на Русия и от тоталитаризма на бившия СССР, но и в съв-
ременната “демократична” Руска Федерация (конфискувала книгата “Роди-
новедение” на Ф. Г. Х. Нурутдинов, Казан, 1995 г.).

Според нас главната цел на изданието е отново да се потули ис-
торическата истина за старите българи!

Приложение II-24

КАН АСЕН

(765-773 г.)

В периода 760-768 г. българската историография има странен характер. Това е периодът между времето на кан Винех = Бунек и кан Тере-лиг = Дилярек. Причината преди всичко е ползването на византийските източници. "Българските летописи - Джагфар тарихи" (т. III, стр.100) дават материал за изясняване на историческите факти за битката при Анхиало между войските на кан Телец = Угор Телес и Император Константин V.

I. Според гръцките летописи:

Теофан: "...На 16 юни императорът излязъл срещу Тракия, като изпратил и през Черно море флота от 800 хеландии... кан Телец, мъж злонаправен, на 30 г. ...дошел с множество племена и започнали сражение... те дълго се избивали помежду си. Телец бил обърнат в бяг..."

Никифор: "Телесий, строг мъж, който заедно с това проявявал от младини смелост..." След описанието на подготовката на императора за поход по море и суша и последвалата битка, той прави заключението: "Срещу него излязъл Телесий, който имал съюзници... Победен в сражението, той се обърнал в бягство... Българите пък видели злощастieto на Телец, въстнали, убили го и поставили Сабин..."

II. Според латинските летописи:

Зигберт: "Телец, като влязъл в сражение с император Константин, бил победен с големи загуби и позор за българите. Поради това той бил свален от българите и убит от тях заедно с първенците на народа. Над българите се възцарил Сабин."

III. Според българските летописи:

(Гази Баба - Държавен секретар на кан Барадж - Волжка България, на основание по-стари архивни документи на Дунавска България (т. I, стр.100)

1. "В годината на тигъра, в 762 г., на трона бил издигнат синът на Корамджест = Кормисож II и неговата жена от рода Угор Телес... Телес бил съюзник на хазарския Каган.... Потомъкът на Шади (Върховният съдия, потомък на брата на Исперих, Кубар), Саин = Сабин отнел властта на рода Угил... В 764 г., в бой неговите хора случайно убили Телес, но не дълго след това и самият Сабин бил свален в ... 765 от тъста на Телес – Юмарт = Умар. Старикът Юмарт = Умар обаче скоро умрял и на трона бил издигнат Азан = Асен Тукта, син на Кермек и дъщерята на Аварския каган Улаг от рода Магунти."

Историческите данни в този домашен източник дават възможност да се възстанови родословното наследство на кан Аспарух /Приложение I-6 - Фамилни връзки в държавното управление на Дунавска България в периода VII-IX в.) и на брат му Кубар в периода VII-XI в. (Приложение I-7 - Родословното наследство на Кубар) (т. III, стр. 97-103). На направената от нас схема се вижда, че върховната държавна власт в периода VII-IX в. не е излизала извън фамилно-наследствените връзки на рода ДУЛО. Единственото изключение е 40-дневното управление на Хан = кан Умар = Юмарт, баща на жената на кан Телец = Телес. Това е времето, в което законният наследник на държавното управление от род ДУЛО е уведомен чрез пратеници в Авария и той се е отзовал да поеме върховната отговорност - кан Азан = Асен Тукта. От схемата в Приложение I-6 се вижда, че той е правнук на кан Тервел. Какво се е случило в този период от 40 дни?

2. **Теофан:** "На 21 юни през 4 индикт императорът се вдигнал срещу българите и изпратил към Ахело 2600 хеландии, като ги снабдил с войници от всички теми. А когато тези хвърлили котва при бреговете и задухал севернякът, насмалко щели да се разрушат всички хеландии и се издавили много войници, така че императорът заповядал да опънат мрежите, за да бъдат събрани мъртвците и да бъдат погребани. И на 17 юли той влязъл безславно в столицата."

Кой всъщност е "северният вятър"? Не е ли кан Азан = Асен Тукта, правнукът на кан Тервел и внукът на хазарския каган Улаг? На основание историческите данни в българските летописи съставихме Приложение I-3 - Династически връзки между Дунавска България, Киевско-Волжка България и Хазария в периода VII-IX в. От тази схема се вижда, че дъщерята на кан Азан = Асен, Арйя Услан е омъжена за кан Каранджар (787-805), владетел на Киевско-Волжка България, потомък на Кубратовия син Бат Боян и е също от рода ДУЛО. И нещо повече, кан Каранджар е син на кан Тат Утяк, също потомък на Бат Боян (759-787) и Зухра правнучка на кан Исперих. Тези данни символично показват силата на "северния вятър" в подкрепа на кан Азан = Асен Тукта.

В старата българска реч името Асен се произнасяло по малко по-различен начин от сега. То е било Асян или Азан, както е отразено в българските летописи. Във византийските и латински хроники това име е преиначено в Паган.

Първите дипломатически действия на кан Асен са били да прекрати войната с император Константин V и да осигури стабилност на българската държава. Кои са фактите, които потвърждават това? Освен прекратяването на войната поради "задухалия северняк", той изпраща посланици за среща и преговори с императора. Срещата се състояла. На тази среща кан Асен се явил с всичките си боляри, което означава, че до този момент той е осъществил консолидация на българското правителство.

3. Теофан: "...Паган, господарят на България, изпроводил пратеници при императора да го моли да се види лично с него. И като получил отговор, слязъл при него с болярите си. Императорът седнал, като заедно с него седнал и Сабин, приел ги и ги укорил за тяхното безредие и за омразата им срещу Сабин и сключили привидно мир".

Зигберт: "Българинът Сабин сключил договор с ромеите. Затова бил изгонен от своите, а над българите се възцарил Паган."

Българските летописи: "...Азан=Асен е бащата на Крум и дядото на Омуртаг... Жената на Азан е княгиня от българския род Урус-Алан... Неговите врагове злословили, че не е истински син на Кермек... поради тази сплетня в голяма част от живота си Азан бил на служба на аварския Каган... в детството си той е бил много слаб, затова Камбоянът (така бил наричан върховният жрец) му дал магическо име, Азан=Асян=Асен... всички царе на Дунавска България с име Асен са негови потомци. Негова-та дъщеря Аря Услан е дадена и омъжена за кан Каранджар и родила Урус Айдар..." (Приложение I-8 - Династически връзки между Дунавска България, Киевско-Волжка България и Хазария в периода VII-IX в.).

Има още един немаловажен детайл, свързан с житието на кан Асен. Това е внукът му Будим, син на кан Крум. Вероятно в чест на неговото раждане на брега на река Дунав е създаден по това време новият и укрепен град, наименован Буда (впоследствие Буда-Пеща). Този внук на кан Асен и син на кан Крум, брат на кан Омуртаг, поема собствен съдбовен път. Той е на висока държавна служба, таркан, при кан Каранджар (787-805), както и при неговия син кан Урус Айдар (805-855). (Приложение II-16 - Будим, неговите наследници и участието им в управлението на Киевско-Волжка България").

След прекратяването на тежката и продължителна война с Византия и стабилизация на българската държава, на кого всъщност кан Асен предава властта? На своя сродник Дилярек = Терелиг, син на загиналия Телец = Телес. След това той е заминал на Север при своя зет Каранджар, при дъщеря си Аря Услан и при своя внук, Будим.

Вероятностите за това пътуване на кан Асен на север, за да стигне до най-близките си същества, е сухопътен поход през река Дунав или чрез корабоплаване по Черно Море. Кой път е избрал кан Асен, не е известно. Очевидно мълвата е стигнала и до ушите на византийските хронисти и злите им езици твърдят: "...но все пак той бил убит...". И все пак, наследството на Великия кан Асен е освободило България от византийско робство (Асен и Петър). В средновековната история кан Асен е първото изключение и пример за прекратяване на широкомащабни военни действия и мирно уреждане на междудържавните отношения чрез преговори с представително участие на двете воюващи страни. За това свидетелства византийският хронист Теофан (цитирано и по-горе): "...Паган, господарят на България, изпроводил

пратеници при императора да го моли да се види лично с него. И като получил отговор, слязал при него заедно с болярите си. Императорът седнал, като заедно с него седал и Сабин, приел ги и ги укорил за тяхното безредие и за омразата им срещу Сабин и сключили привидно мир”. В “Именникът на българските канове” Сабин не е споменат. Вероятно защото българите са го считали за предател. Споменатият след него кан Умар (Юмарт, тъст на убития кан Телец) е управлявал само 40 дни. Това е времето, в което законният наследник, потомъкът на Тервел, Азан=Асен Тукта, пристига от аварските области в столицата Плиска. Това е времето, в което императорът е организиран своя широкомащабен военен поход срещу България, за да възстанови властта на Сабин. Благодарение на кан Асен, тази особено опасна ситуация за българската държава е преодоляна и е сключен мирен договор.

Именникът на българските канове като че ли приключва с Умар. В следващия ред обаче е текстът: ”А... ЕМОУ ДИЛОМЪ ТОУТОМЪ”. Повечето изследователи на Именника определят думата “ТОУТОМЪ” като календарно понятие за месец четвърти. Но тази дума би могла да се свърже с името Азан Тукта и изречението за да придобие следния смисъл: “А... СЛЕД НЕГО (УМАР) Е ТУКТА (ТОУ-ТОМЪ). Би могло да се предположи, че преносителят на този списък в Киевско-Волжка България е Азан = Асен Тукта и че това е станало, след като той е предал държавната отговорност на кан Терелиг = Дилярек, т. е. около 773 г.

Логично е да възникне въпросът защо този хуманист и достоен владетел, потомък на Тервел и баща на кан Крум, е загубил своето място в съвременната българска и европейска историография. Това че съвременните му византийски хронисти биха поискали кан Асен два пъти, да бъде убит, като че ли е нормално и разбираемо. Има основания, обаче, да се предполага, че се касае за една **по-късна и по-широка, преднамерена, фалшификация на българската история.**

Приложение II-25

Таблица № 9
(идентична с Таблица № 1 на стр. 18)
ПИСМЕНИТЕ ЗНАЦИ НА СТАРИТЕ БЪЛГАРИ

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
А	А	Б	В	В	Г	Г	Д	Д	Д	Е	Е	Е	Е	Ж
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
З	З	И	И	И	К	К	К	К	Л	Л	Л	М	М	М
31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45
Р	Р	С	С	С	П	П	П	Б	Б	Е	О	О	Х	Х
Н	Н	О	О	О	О	П	Р	Р	С	С	С	С	Т	Т
46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60
У	У	Ф	Х	Х	Х	Ц	Ц	Ц	Ш	Ш	Ш	Ш	Ъ	Ъ
61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75
Б	К	Ж	Л	Л	А	Д	У	У	У	У	У	У	У	У
АС	ПО	ПУ	АН	АН	АН	АН	ЪА	УЪ	УЪ	УЪ	УЪ	УА	СН	НН
76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90
Х	З	Ж	А	У	У	У	У	У	У	У	У	У	У	У
91	92	93	94	95	96	97	98	99	100	101	102	103	104	105
У	У	У	У	У	У	У	У	У	У	У	У	У	У	У
106	107	108	109	110	111	112	113	114	115	116	117	118	119	120
У	У	У	У	У	У	У	У	У	У	У	У	У	У	У
121	122	123	124	125	126	127	128	129	130	131	132			
У	У	У	У	У	У	У	У	У	У	У	У			

Приложение II-26

Таблица № 10

ПИСМЕНИТЕ ЗНАЦИ НА ДРЕВНИТЕ ГЪРЦИ

1	T	2	3	4	T	5	6	7	T	8	T
ΔΔ	a	ΑΑ	ΔΑ	ΔΔ	a	ΔΑΝ	ΔΑ	ΔΑ	a	Α	a
ΛΡΥ	'b	ΒΒ		ΣΣ	b	ΒΒ	Β		b	Β	b
ΓΓΓ	g	ΓΓ	Γ	ΚΚ	g	ΛΓ	Λ	ΚΚ	g	Γ	g
Δ	d	ΔΔ	Δ	ΔΔ	d	ΔΔΔ	ΔΔ	ΔΔΔ	d	Δ	d
ΕΕ	e	ΕΕ	ΕΕ	ΒΒΣ	e	ΕΕΕ	ΕΕ	ΕΕ	e	Ε	e
CM HИЖE				ΡΡ	v	FC	F	F	v	ς	
Ζ	z	Ι	Ι	Ξ	z	Ι			z	Ι	z
ΗΘ	h, ē	ΗΘ	ΗΘ	Θ	h(ē)	ΘΗ	Θ	Θ	h	Η	h
ΘΘ	th	ΘΘ	ΘΘ	ΘΘ	th	ΘΘ	ΘΘ	Θ	th	Θ	th
ΣΣΙ	i	ΣΙ	Ι	ΣΕ	i	Ι	Ι	Ι	i	Ι	i
ΚΚΚ	k	Κ	ΚΚ	Κ	k	Κ	Κ	Κ	k	Κ	k
ΛΛ	l	ΛΓ	ΛΛ	ΛΓ	l	Λ	Λ	ΛΛ	l	Λ	l
ΜΜ	m	ΜΜ	Μ	Μ	m	ΜΜ	Μ	Μ	m	Μ	m
ΝΝ	n	ΝΝ	ΝΝ	Ν	n	ΝΝ	ΝΝ	Ν	n	Ν	n
			ΞΞ	Ξ	ks	+	Χ	+	ks	Ξ	ks
ΟC	o	Ο	Ο	Ο	o	ΟΟ	Ο	Ο	o	Ο	ō
ΠΠ	p	ΠΠ	ΠΠ	ΠΓ	p	ΠΠ?	ΠΠ	ΠΠ	p	Π	p
Μ	s			Μ	s					μ	
ΦΦ	q	Φ	(q)	Φ	q			Φ	q	ς	r
ΡΡΡ	r	ΡΡΔ	ΡΡΔ	ΡΡΡ	r	ΡΡΡ	ΡΡΡ	ΡΡ	r	Ρ	s
		ΣΣΣ	ΣΣ		s	ΣΣΣ	ΣΣΣ	ΣΣ	s	Σ	t
ΤΥ	t	ΤΤ	Τ	Τ	t	ΤΤ	Τ	Τ	t	Τ	t
ΥΥΥ	u	ΥΥ	Υ	ΥΥ	u, u	ΥΥΥ	ΥΥΥ	Υ	u	Υ	ü
		ΦΦ	Φ	ΦΦ	ph	ΦΦ	Φ		ph	Φ	ph
↓	ks	Χ+	Χ	Χ+	kh	ΨΨ	ΨΥ	↓	kh	Χ	kh
⊙	ō		ΨΥ	ΥΨ	ps			✱✱	ps	Υ	ps
			Ω		ō					Ω	ō

Легенда : 1- Древногръцки (Архаични) писмени знаци (VIII-VII в. пр. н. е.)
 ИЗТОЧНОГРЪЦКИ ПИСМЕНИ ЗНАЦИ: 2 - Атина; 3 - Милет; 4 - Коринт
 ЗАПАДНОГРЪЦКИ ПИСМЕНИ ЗНАЦИ: 5 - Беотия; 6 - Лакония; 7 - Аркадия
 8 - Класическа гръцка писмена система (IV-III в. пр.н.е.)
 T - Транскрипция

Приложение II-27 Таблица № 11

Приложение към таблица №2

ФОНЕТИЧНИ И ЦИФРОВИ ЗНАЧЕНИЯ НА КИРИЛИЦАТА

Букви	Числени стойности	Звукови стойности	Названия	Букви	Числени стойности	Звукови стойности	Названия
а	1	а (a)	АЪЪ	х	600	х (ch, x)	ХЪЪ
б	—	б (b)	БОУЪМ	у	800	о (o)	УЪЪ
в	2	в (v)	ВЪДЪЧ	ш	—	шт (st)	ШТА
г	3	г (g)	ГАМЪРАН	ц	900	ц (c)	ЦМ
д	4	д (d)	ДЪЕЪО	ч	90	ч (č)	УРЪЕЪ
е	5	е (e)	МЪТЪ	ш	—	ш (š)	ША
ж	—	ж (ž)	ЖИЕЪТИ	ъ	—	между о и у (b, y)	НРЪЪ (голям ер)
з, в, г	6	дз (dz)	ВЪЛАЪ	ь	—	между е и и (y, i)	НРЪЪ (малък ер)
з, з	7	з (z)	ЪШАЛАЪ	м, зм (zm)	—	руско м (y)	НРЪЪ
и, ѝ, (i)	10	и (i)	—	ѡ	—	ѡ (= ѡ) (l)	МЪЪ
и	8	и (i)	ИЖЕ	и	—	ю (ju)	—
й	—	й' (j')	ГЪЕЪЕЪ	ѣ	—	я (ja)	—
к	20	к (k)	КАНО	и	—	ѣе (je)	—
л	30	л (l)	АМДАЪМ	ѡ, ѡ (ѡ)	900	ѡ' (e)	МЪЪ (малък юс)
м	40	м (m)	МЪКАНТИ	ѣ	—	ѡ' (o)	МЪЪ (голям юс)
н	50	н (n)	НАШЪ	ѣ	—	ѣѡ' (je)	МЪЪ
о	70	о (o)	ОНЪ	ѣ	—	ѣѡ' (je)	МЪЪ
п	80	п (p)	ПОКНИ	ѣ	60	гр. ѣ (ks)	ЪМ
р	100	р (r)	РЪЦМ	ѣ, ѣ	700	гр. ѣ (je)	ЪМ
с	200	с (s)	САНО	ѣ, ѡ	9	гр. ѣ (th)	ДНТА
т	300	т (t)	ТЪЛАЪ	ѣ, ѣ	400	гр. ѣ (ü)	ЪМЦА
ѡ, ѡ, ѡ	400	у (u)	УЪЪ				
ѣ	500	ф (f)	ФЪЪ				

Приложението е по Ив. Александров, "Българското писмо и средновековният изток". София, 1986 г.

Настоящото приложение е свързано с изследване на автора за писмени знаци на Старите Българи и реформата им в средата на IX в.

Приложение II-28

Таблица № 12

Приложение към таблица № 3

ФОНЕТИЧНИ И ЦИФРОВИ ЗНАЧЕНИЯ НА ГЛАГОЛИЦАТА

Букви	Числени стойности	Звукови стойности	Букви	Числени стойности	Звукови стойности
Ѧ	1	а	Ѧ	300	т.
Ѣ	2	б	Ѣ	400	у
Ѧ	3	в	Ѧ	500	ф
Ѧ	4	г	Ѧ	600	х
Ѧ	5	д	Ѧ	700	о
Ѧ	6	е	Ѧ	800	ш
Ѧ	7	ж	Ѧ	900	ц
Ѧ	8	(д)	Ѧ	1000	ч
Ѧ	9	з	Ѧ	—	на
Ѧ	10	и	Ѧ	—	между о и у (ъ)
Ѧ	10	и	Ѧ, Ѧ, Ѧ, Ѧ	—	руско ѡ
Ѧ	20	и	Ѧ	—	между е и и (ь)
Ѧ	30	г	Ѧ	(800?)	гъ а
Ѧ	40	к	Ѧ	—	ю
Ѧ	50	л	Ѧ	—	я ть
Ѧ	60	м	Ѧ	—	с
Ѧ	70	и	Ѧ	—	о
Ѧ	80	о	Ѧ	—	ъ
Ѧ	90	п	Ѧ	—	ю
Ѧ	100	р	Ѧ	800	гра. Ѧ
Ѧ	200	с	Ѧ	—	гра. Ѧ

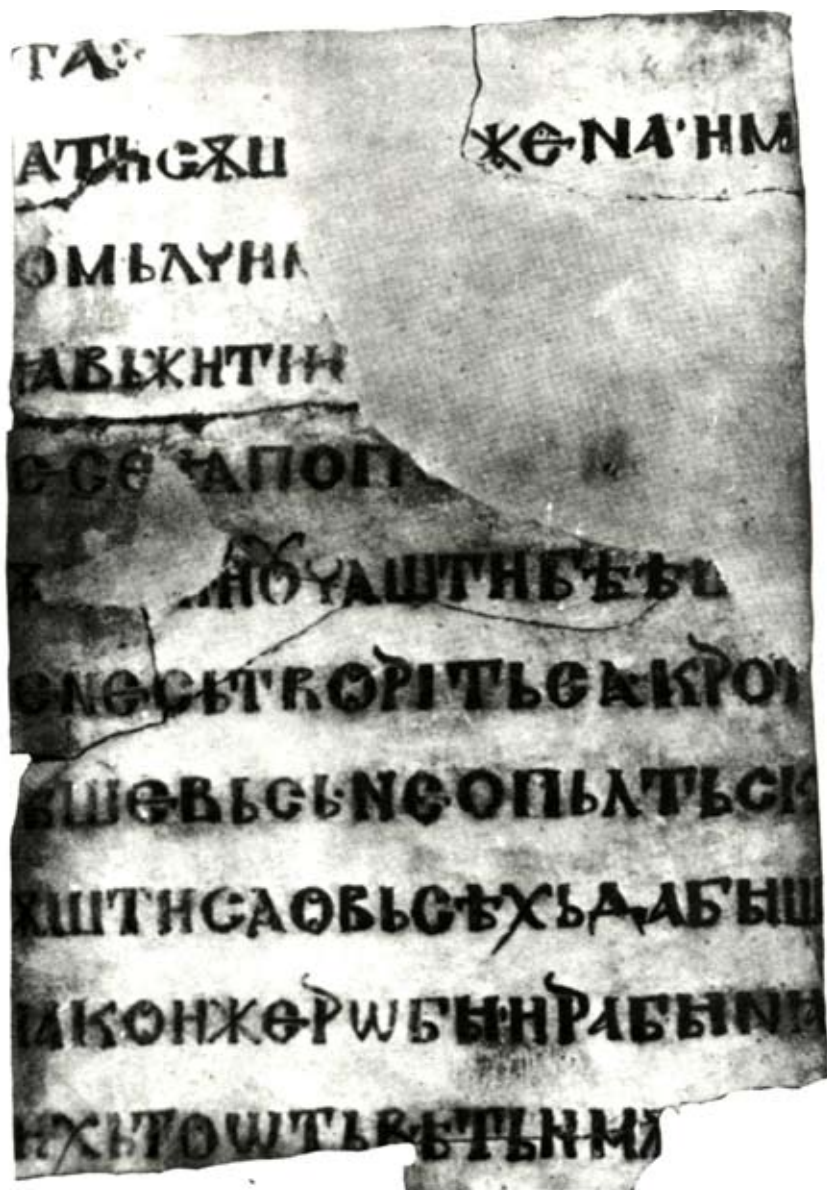
Приложението е по Ив.Александров, "Българското писмо и средновековният изток София, 1986г.

АЗБУКИТЕ КИРИЛИЦА И ГЛАГОЛИЦА
(Мюнхенски лист - XII в.)

Приложение II-30

КЕРАМИЧНА ПЛОЧКА С ЕВАНГЕЛСКИ ТЕКСТ НА КИРИЛИЦА
(Преслав - X в.)

ЧАСТ III

ИСТОРИЧЕСКОТО РАЗВИТИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ НА ПИСМЕНИТЕ ЗНАЦИ НА СТАРИТЕ БЪЛГАРИ

Глава първа ПРИНЦИПНА СХЕМА

В “Български летописи - Джагфар тарихи” (том III, стр. 84) за основоположник на българската = сарматската династия е посочен

АЛБУГА-БОЛГАР

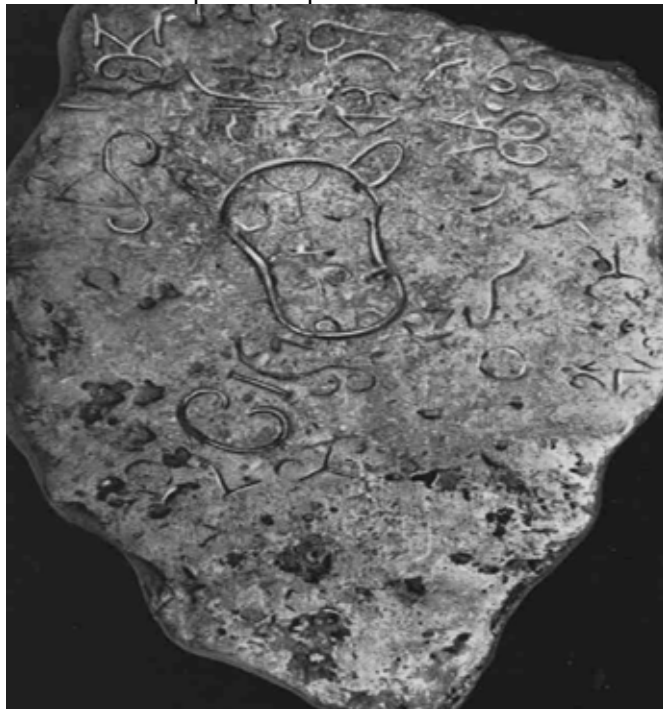
(808-755 г. пр. н. е.)

При неговия следовник **САМАР** българите създали своя писменост, наречена “**САМРА**”, използвана при Бурджан.

БУРДЖАН

(683-633 г. пр. н. е.)

Той разбил кимрите и се опитал да възстанови българското гос-подство над бившата Самарска (Шумерска) държава. Писмените знаци на сарматите (старите българи) били известни и на старите гърци, но вместо “САМРА” те ги наричали “ТАМГА”, което вероятно има връзка с на име-нованието на върховния бог на българите = сарматите ”ТАНГРА”.

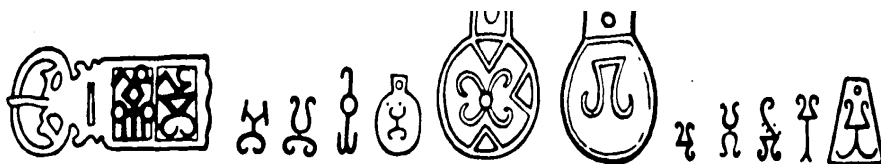

Фиг. 54. Писмени знаци на старите българи = сармати

В края на III век преди новата ера **КАН КАШАН** направил реформа на писмената система на българите = сарматите. Заради този му принос, вместо писмо “САМРА”, то е наречено “КАШАНСКО ПИСМО”. За религиозни цели и предмети за бита с магически функции обаче продължавало използването на редица знаци от по-старата писмена система - системата “САМРА”.

Фиг. 55. Религиозен знак САМРА

Фиг.56. Религиозни и магически знаци САМРА

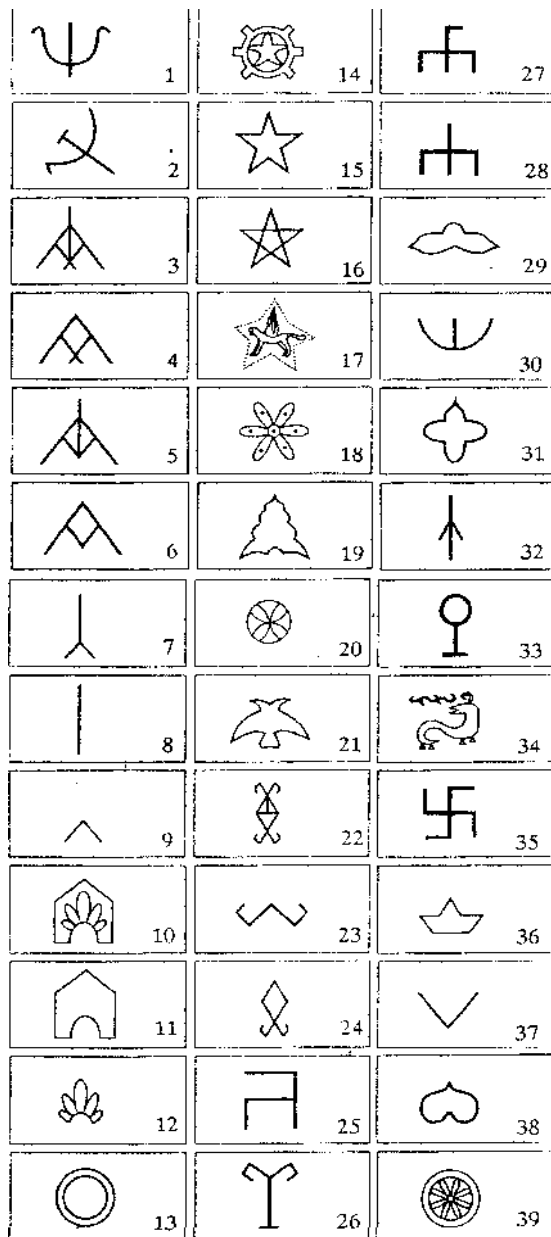
Фиг.57. Декоративни магически знаци САМРА за облекло

Има основание да се мисли, че реформата на кан Кашан се състои в отделянето на религиозните и магическите знаци от писмените знаци за граждански и държавни преписки, за които в предходното ни изследване установихме, че са 132 знака. Това се потвърждава и от едно по-късно сведение от времето на кан Боян (535-590), който извършил преброяване на населението в държавата на кашанско писмо, което по негово време се наричало и “КУНИГ” /Б. Л., том III, стр.95/.

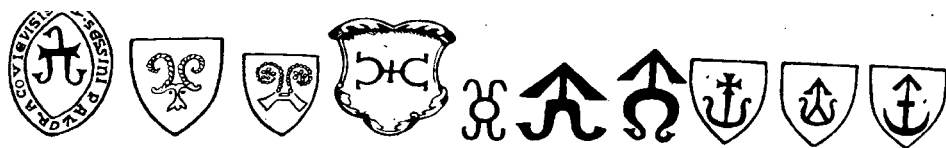
В друго сведение, отнасящо се за IX век, по времето на кан Урус Айдар се казва, че Микаил Шамс, веднага щом поел поста държавен секретар (840 г.), довършил започнатата от баща му дейност по превода и преписите на старите документи и ръкописи от кашанско писмо (куниг) на турански език и арабографическа калиграфия. Отделно от това той препрочитал текстове на “Самра” и избрал от тях древните думи, които могли да употребяват муллите при своите речи и записи. Това е също важно косвено доказателство за характера на реформата, извършена от кан Кашан.

Немаловажно е и сведението, че при посещението си в Хазария (860 г.) светите братя Кирил и Методий получили евангелие и псалтир, написани с “рошки” букви. Терминът “рошки” или “росс” би следвало да се разбира като византийско понятие в определение на времето на кан Урус Айдар (805-855) и на каган Урус (821-839). (Приложение I-8 - Династични връзки между Дунавска България, Киевско-Волжка България и Хазария в периода VII-IX в.)

Има доказателства, че двете системи - “Самра = Тамга” и “Кашан = Куниг” продължили своето съществуване и през Средновековието като били ползувани за гербове и тамги.

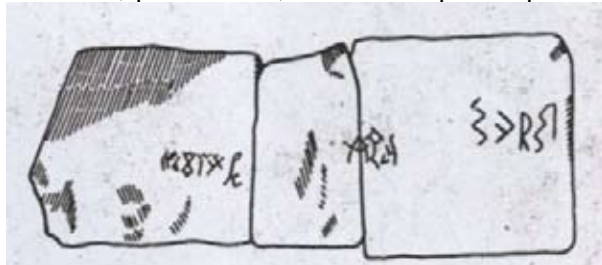
Фиг.58. Герbove и символи на български родове, градове и губернии във Волжка България в периода IX-XVI век със смесено приложение на знаци от системите “САМРА” и “КУНИГ” /Б. Л. том II, стр.143-151 и стр.155/.

Фиг. 59. Средновековни родови гербове и символи на основата на системата “САМРА”

Фиг. 60. Герб на Угор Борис = Светослав (945-972) от род ДУЛО, кан на Киевското царство и защитник на старата вяра на българите.

Фиг. 61. Навсякъде, където са живели старите българи = сармати са оставили своите писмени знаци, системата “КУНИГ”, използвани за практически цели

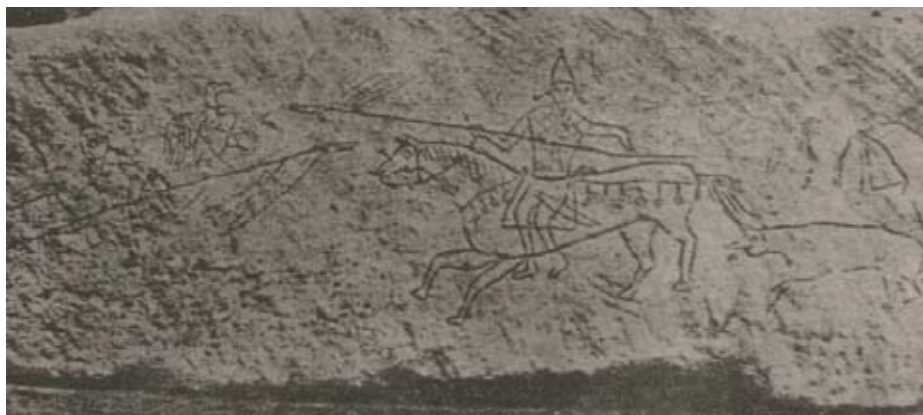

Фиг. 62. Навсякъде те са оставили и своите религиозни знаци от системата “САМРА”.

Оставили са своите писмени знаци и рисунки върху скали, дялан камък, керамика, златни и сребърни съдове, украшения от сапфир, рубин и др. подобни в съчетание с благородни метали, както и други дълготрайни доказателства за своето присъствие в отминалите времена.

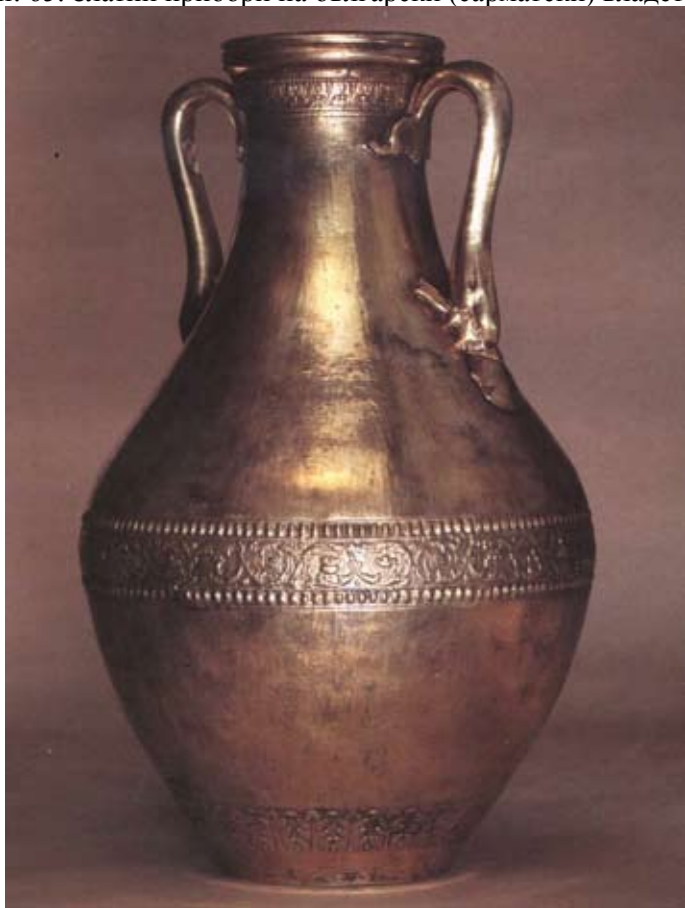
Фиг. 63. Сарматската = българската конница от Пантикапея в сражение срещу легионите на Римската империя (I в. пр.н.е.) по времето на кан Саричин и римският император Август Октавиан

Фиг. 64. Българската = сарматската конница от Плиска в сражение срещу Византийската империя (VIII в.)

Фиг. 65. Златни прибори на български (сарматски) владетели

Фиг. 66. Съд от съкровището на кан Кубрат

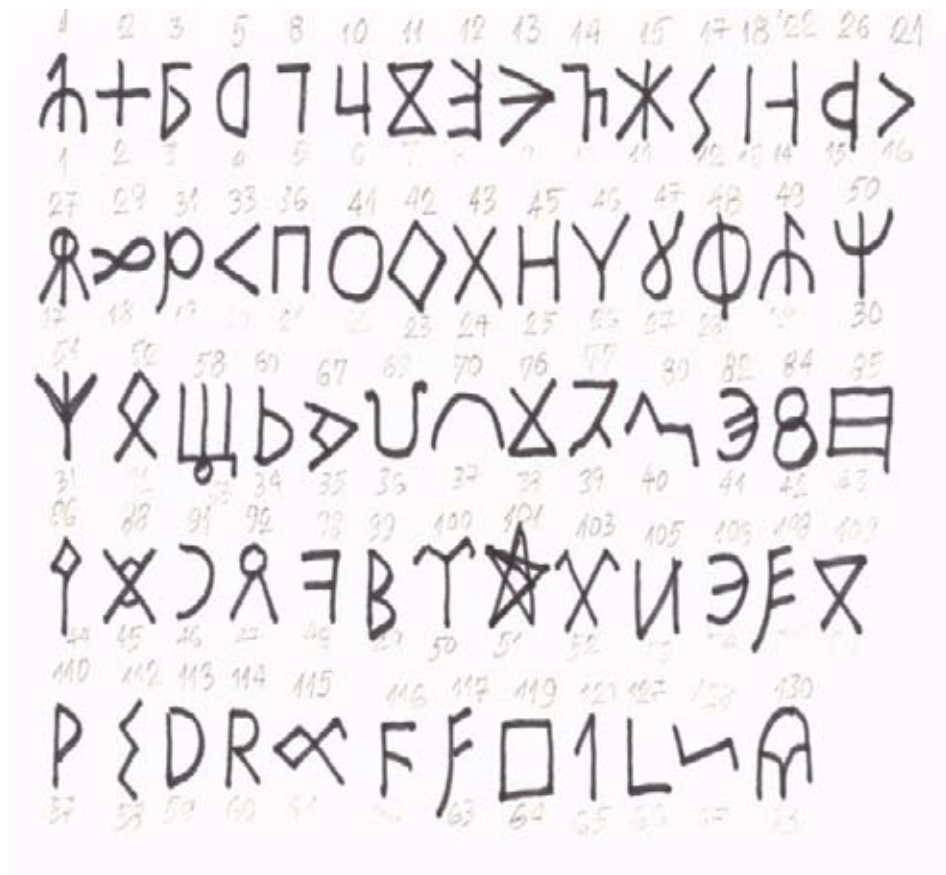
Фиг. 67. Сарматски меч от епохата на кан Саричин (I в. пр. н.е.)

Фиг. 68. Мечът на кан Кубрат - фрагмент от ножницата (VII в. н. е.)

Главното доказателство за историята на старите българи = сармати са техните писмени знаци, нанесени върху различни археологически обекти в следните региони на Русия и Украйна: **Маяцк на Дон, Новочеркаска област, Саркел-Белая Вежда, Херсонес-Крим, Ставрополски край, Талас, Кабардино-Болкария**

**ОБЩА ТАБЛИЦА
НА ПИСМЕНИТЕ ЗНАЦИ НА СТАРИТЕ БЪЛГАРИ = САРМАТИ
НАМЕРЕНИ НА ТЕРИТОРИИТЕ НА РУСИЯ И УКРАИНА**

Прави впечатление нежеланието на руските = съветските изследователи да отбележат каквото и да било общо между тези знаци и знаците намерени в Дунавска България. Г. Ф. Турчанинов определя тези знаци като алански, касожки, тюркски и т.н. Той вметва една предупредителна бележка за М. В. Артамонов, че бил “в плен на българската идея”!

Съобразявайки се с това, А. М. Щербак стига до абсурдното твърдение, че знаците са на печенегите, които се появяват по тези места чак в X в. Очевидно се касае за фалшификация на историята!

Глава втора

РУНИЧЕСКИ ПИСМЕНОСТИ

Терминът “Руническо писмо” има условен характер и е наимено-вание, възприето от изследователите на писмо, което се появява някъде около III в. от н.е. и се използва от германските, скандинавските и британ-ските народи, а по-късно в VI в. и от тюркските народи. Названието е свързано със старогерманския корен “**ru**” или готското “**runa**”, означа-ващо “тайна”, а също и със съвременното немско **raunen**, означаващо “тайнствен шепот”.

Древните германци приписвали магическа сила на тайнствените знаци, нанесени на оръжия, скъпоценни украшения надгробни камъни и др. Подобно е значението на думата и в скандинавските и англо-саксонс-ки езици. В древните германски саги често се срещат епизоди, описващи ма-гическата сила на руните. Известни са даже и трактати за използване на руническата писменост за магия. Някои изследователи са на мнение, че руническото писмо е имало и по-широко приложение в законодателство-то, договорите и личната кореспонденция.

Противоречиви са становищата на изследователите за произхода на руническото писмо. Много от тях са на мнение, че изобретатели на руни-ческите знаци и писменост са готите, в периода, когато са били в региона на Украйна и Крим - III в. от н.е. Други изследователи ги свързват с ита-лийските писмени знаци, съществували и използвани преди въвеждането на латинското писмо. Най-старите рунически надписи, намерени в Евро-па, са датирани III-V в. от н.е., а периодът на използването на руническо-то писмо в някои страни е почти до 18-19 в.

Териториите, където са открити артефакти с рунически надписи са Австрия, Германия, Франция, Дания, Швеция, Норвегия, Британските ост-рови и Исландия. От друга страна, задачата на изследователите се услож-нява от обстоятелството, че такива писмени знаци в VI в. се появяват да-леч на изток, в региона на Алтай и датировката на артефактите показва тяхното придвижване на запад до региона на Кавказ и северното Причер-номорие - IX-XI в.

Досегашните усилия на изследователите определено доказват ет-ни-ческата и езикова принадлежност на знаците, но нерешен въпрос си остава техният произход. Това поражда и някои ожесточени дискусии. Част от писмените знаци на старите българи, в продължение на почти два века, ту ги включваха, ту ги изключваха от тази дискусия. И сега, дори и в научните среди, свързан с писмените знаци на старите българи, битува терминът “ру-нически знаци” и “руническо писмо”. За разлика от нашата “наука”, трябва да отбележим, че сериозните изследователи на този проблем не включват понятията “български” и “славянски” руни /1/, /2/. Това, разбира се, съвсем не е случайно, защото опира неизбежно до проблема за преиначаване на

историческата истина.

Историческите факти:

Главният противник на Римската империя в експанзията на северо-изток е държавата на сарматите = българите. (вж. по-долу: Римската империя и сарматите = българите в периода I в. пр.н.е.-V в. от н.е.). След разпадането на империята на Александър Македонски и гръко-бактрийското царство в Средна Азия, възникват две нови империи: Парфия (Партия) на митридатите и кушанската империя на сарматите = българите. В “Българските летописи - Джагфар тарихи” за основателя на кушанската империя кан Кашан е казано следното: “...Кашан е син на кан Джал и е потомък на Албуга Сигер кан. Неговата майка е масагетска принцеса... Извършил походи на изток... до река Хин (Инд)... На запад подчинил улагците (даките). На юг извършил победоносни походи в Кавказ, Персия и Мала Азия (том III. стр.87, 88). /3/. Кан Кашан извършил реформа на по-старата писмена система на сарматите = българите (Вж.: Принципно схема на историческо-то развитие и приложение на писмените знаци на старите българи).

Основната същност на реформата на кан Кашан в края на III в. пр. н.е. е, че той разделил древните писмени знаци на сарматите = българите, които от времето на неговия предшественик Самар (VIII в. пр. н.е.) носят наименованието “САМРА”.

Тези писмени знаци на сарматите = българите са били известни и на околните племена и народи, а старите гърци вместо “Самра”, са произнасяли термина “Тамга” или може би “Тангра”, което е свързано с върховния бог на сарматите = българите. Кан Кашан определил знаците, които да се използват за държавната кореспонденция и обществени контакти. Те били наричани “кашанско писмо” или “куниг”. Той отделил знаците с магическо и религиозно значение, които продължавали да се наричат “Самра” или “Тамга”.

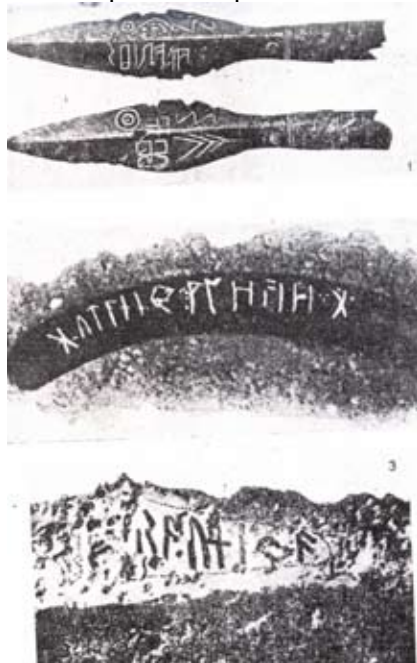
Държавната стратегия на двете империи - Парфия и Кушан, била да владеят и контролират монопола на търговския обмен между Изтока и Запада. Парфия владеела южните търговски пътища през териториите на бившата персийска империя. Кушан владеела северните търговски пътища от северозападна Индия, през Каспийско море, северното Причерно-мorie и поречието на реките Волга, Дон и Дунав – в посока Скандинавия, средна Европа и Рим. Римската империя води поредица войни за овладяването на тези търговски пътища. За преодоляването на римската агресия сарматите = българите търсят и намират съюзници, каквито са: масагетите (росомони), котрагите, готите, хуните и др., а като търговски партньори имат връзки с франки, германи, скандинавци и др. Това съвпада с времето на възникване на европейските рунически писмености, като споменатите контактни народи са приели част от писмените знаци на старите българи (кашанско писмо, куниг). Същевременно, обаче, те са въвели тези знаци в по-кратка система, т.е. азбука, по подобие на гръцката и латинската писмени системи, приспособ

собени към езика на съответните народи. Под влияни-е на сарматските = българските знаци (Самра, Тамга) с магическо и религиозно значение, те възприели магическото им и религиозно значение и за своите знаци, отразено в старогерманския корен “ru” или готското “runa”, означаващо “тайна”.

След първия неуспешен опит за завладяване на северните търговски магистрали от римския диктатор Сула (85 г. пр. н. е.) следват неуспешните нашествия на Помпей (65 г. пр. н. е.), Клас (55-53г. пр. н. е.), Антоний (36-35г. пр.н.е.), Тиберий, Клавдий, Нерон и Домициан. Най-ефективен резултат сякаш постигнал император Траян (98-117г. от н.е.). Неговите военни успехи са представени в монументален вид - Траяновата колона в Рим. На тази колона са изобразени във вид на релефи неговите противници - сарматите = българите. На фрагмента с бойните доспехи на тези негови противници има знаци от двете системи – “Куниг” и “Тамга”.

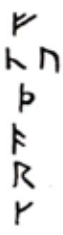
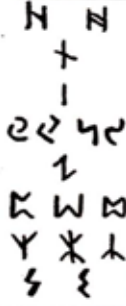
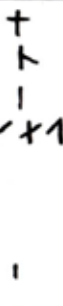
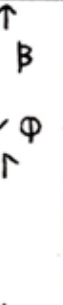
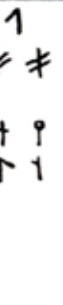
Римските атаки в североизточното Евро-Азийско пространство и упоритото съпротивление на сарматите, с бронирани конници, които достигат численост 220 хиляди бойци, прави силно впечатление на околните народи.

Катастрофална е съдбата на войските на император Деций (249-251). След историческата битка и в интерес на търговските и културни отношения, околните народи, а най-вече германите и скандинавите приемат част от писмените знаци, както и част от религията, митовете и легендите, както и елементи от културата и морала на сарматите = българите.

Фиг. 69. Рунически знаци върху бойни оръжия и ранни рунически надписи, датирани – IV в. D. DIRINGER. THE ALPHABET, L., 1949 /1/

Руническите знаци

1	2	3
		
		
		

- 1 - Общогермански
- 2 - Датски IX-XI в.
- 3 - Шведски и норвежки IX-X в. /1/.

Артефакти с рунически надписи са намерени в Румъния, южна Германия и Австрия, източна Франция - департаментите Сена и Лоара.

От общото количество рунически надписи, които са около 4000, най-голяма част са намерени в Швеция - около 2500. Около 2000 от тях са датирани от XI-XII в., а относително малка част са датирани в по-ранен период. В Дания и Шлезвиг са открити около 50 надписа, датирани в периода III-VI в. и около 200 надписа, датирани - IX-XI в. В Норвегия са открити около 60 надписа, от които най-ранният е датиран в V в. На Британските острови са

открити около 50 надписа.

Проследявайки датировката на артефактите с рунически знаци в германи и скандинавци, установяваме нарастване на броя им през периода IX-X в. Обяснение за това намираме в сведенията за отношенията между българи и скандинавци /3/ (Приложение II-14). Първото споменаване за търговски връзки между българи и скандинавци се отнася към времето на кан Алп-Бий (Арбат) (378-402). Споменати са такива връзки и по времето на кан Атила (434-453), както и по времето на кан Сулаби (700-727), който: "...създал оживени сухопътни и водни търговски пътища, водещи до Авария, Артан (Прибалтика), Рум (Византия), Джалда (Крим), Себер (Сибир) и Кашек..." /3/ /том I, стр. 23/. Смисълът на "Кашек" следва да се разбира като бившите централно-азиатски територии на Кушанската империя, т.е. северозападните региони на Индия и Китай, поречието на реките Сър Даря и Аму Даря, Аралско море и Каспийско море. В този период сарматската = българската държава там граничи с владенията на арабите. Смисълът на "Артан" означава използването на водните пътища на Балтийско и Северно море за търговски връзки със Скандинавия и Англия. В речниковия състав на старите българи терминът "англи" означава части от бреговата охрана, както и плавателни съдове с военни части за охрана.

Кан Сулаби създава задължителна военна повинност и съсловие "субаши" = "анчийци" с особен статут и привилегии. Тяхното предназначение е да се занимават със строителство на плавателни съдове и тяхната охрана. В това съсловие са включени специално подбрани българи, масагети (уруси), хуни и наети на държавна служба скандинавци, германи и улучи (славяни). Кан Сулаби реставрира и активизира по нов начин старите сарматски търговски магистрали между Изтока и Запада - предмет на шест вековни претенции и войни между Римската империя и сарматите = българите.

Скандинавците се споменават и по времето на кан Айар (727-759), кан Каранджар (787-805) и кан Урус Айдар. По времето на кан Урус Айдар (805-855) (Приложение II-16), Таркан Будим в 816 г. имал за задача да осигури северния търговски път към Скандинавия и Британските острови. Будим "...възстановил Галидж (Новгород) и Урус... построил Шамлин, Джир и Мен... наел хиляди антишки алманци." /3/ /том I, стр.30/.

Спазвайки родовия принцип за вътрешно самоуправление на наем-ниците, Таркан Будим определил Халиб (Асколд) да отговаря за скандинавците.

След религиозното и териториално разделение на сарматите = българите в IX в., голяма част от наемниците се завърнали в родните си земи, като една част от тях се заели да създадат собствена държавност, а друга част се отдали на пиратство (тъй наречените ВИКИНГИ). Има хипотези, че викингите са разнесли руническите знаци и руническото писмо в Исландия и другаде до където са стигали.

Тюркските писмени знаци

Появата на тюркските писмени знаци и руническото писмо, за раз-

The image shows three hand-drawn sketches of traditional Chinese book bindings. The top sketch is a single-leaf binding with a central spine and two covers. The middle sketch is a thread-bound binding with a central spine and two covers, secured by a cord. The bottom sketch is a thread-bound binding with a central spine and two covers, secured by a cord, and includes a separate cover for the front and back.

1	2	3	1	2	3	1	2	3
5	51	$d \bar{a}$	8	888	d^6	77	777	r^7
1	111	$y \bar{i}$	x	x+	d^7	↓	↓↓↓	l^6
>3	>33	$o \bar{u}$	1	11	p	Y	YY	l^7
777	7777	$\bar{o} \bar{u}$	05	0795	b^6	λY	λλλ	$\bar{c}$
h h	h h h h	k^7	22	222	b^7	Y		$\bar{c}$
4	4	k^2	D	D000	j^6	44	44	s^6
↓	↑ ↓	k^2	9	9 P P P	j^7	1	1	s^7
99	9979	k^6	3	33	$\bar{i}$	77	77777	$\bar{z}$
R	B	k^5	4	4141	n^6	h h h	h h h h	z
3	7777	d^6	0	0	n^6	ω	ω	$\bar{u}$
6	6666	k^7	h h	h h h h	n^7	3	3333	$\bar{u}$
66	66	l^6	5	555	m		M	l^6
h h	h h h h	l^7	4	444	r^6			

238

Тюркското руническо писмо се състои от 38 знака и се изписва хоризонтално от дясно на ляво.

Знаците в други системи на писменост, еднакви или подобни на знаците на старите българи

I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII

I II III IV V VI VII VIII

I хилядолетие от новата ера

I II III IV V VI VII VIII

I хилядолетие от новата ера

I II III IV V VI VII VIII

I хилядолетие от новата ера

***Забележка:** Номерата, отбелязани отстрани на знаците в колона VII, отговарят на номерата на знаците по Таблица № 1.*

Изводи и заключения:

1. Направените от нас историческа справка и графичен анализ до-казват, че руническото писмо - германското, датското, шведското и норвежкото, англосаксонското и тюркското, са взaimствани от писмената система на старите българи = сармати.

2. Всеки от посочените народи е добавил модифицирани знаци към линейно-геометричната писмена система на старите българи = сармати – “кашанско писмо”, “куниг”, съобразно езиковите си особености.

3. Хипотезите на някои изследователи за произхода на гореспоменатите национални или териториални варианти от древни италийски писмени системи, като например етруски, венетски, умбрийски и др. нямат реална основа, поради несъответствие с хронологията и историческите факти.

4. Направеното от нас изследване по косвен начин доказва ролята и значението на сарматите = българите, за периода II в. пр. н. е. до IX в. от н. е., в Евро-Азийската зона на север от паралел 40 градуса, което значително надвишава ролята и значението в тази зона на Римската империя и по-късните й модификации.

ГЛАВА ТРЕТА

ПИСМЕНИТЕ ЗНАЦИ НА СТАРИТЕ БЪЛГАРИ И НА НАРОДИТЕ В АПЕНИНСКИЯ И ИБЕРИЙСКИЯ РЕГИОНИ В ПЪРВОТО ХИЛЯДОЛЕТИЕ ПР. Н. Е.

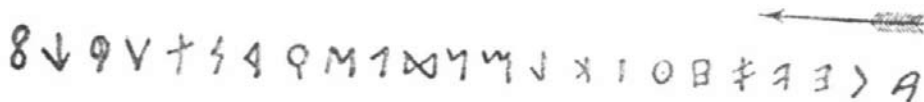
Изследвайки писмените знаци на старите българи = сарматите, се оказахме пред почти необяснима загадка - голям брой еднакви писмени знаци с народите, обитаващи апенинския и иберийския региони! Според Херодот (V в. пр. н. е.) савроматите = старите българи са обитавали региона на днешна Украйна. Етруските са обитавали днешна Италия в областта Тоскана. Техният произход се свързва с катастрофата на укрепения град Троя и Троянската война, описани от Омир. Иберийците обитавали днешна Испания и според някои изследователи в древни времена са обитавали Кавказкия регион, а според други, това са древните келти, които са имали контакти със северна Италия и са извършили преход до Британските острови. Открити са около девет хиляди етруски надписи в различни части на Италия, в Кампания, Сицилия, Сардиния и др., а също и в Египет и Картаген. Археологическата им датировка е от периода VII-III в. пр. н. е.

Фиг. 71. Етруски надпис. VI в. пр. н. е.

В повечето случаи етруските надписи са хоризонтални от дясно на ляво, но се срещат и надписи бустрафедон (в двете посоки). Повечето от изследователите са на мнение, че етруската писмена система произхожда от гръцката. Но в нея има и други знаци, като например знакът, който наподобява цифрата 8 и произходът му е предмет на горещи спорове. Трябва да отбележим, че този знак го има и в писмената система “Самра” на старите българи (знак № 84, таблица №1). Други изследователи са на мнение, че етруската писмена система произхожда от значително по-древна, но пис-

мени паметници, потвърждаващи хипотетична “протоетруска” писменост, до сега не са намерени. В V в. пр. н. е. етруската писмена система претърпяла известни съкращения и около 400 г. пр. н. е. придобива окончателен вид – “класическа” етруска азбука.

Фиг. 72. “Класическа” етруска азбука. V в. пр. н. е.

За разновидности и варианти на етруската писмена система изследователите приемат надписите в областта Пицена и Венеция до адриатическото крайбрежие, както и северноетруските - оскски, умбрийски и фалиски, а на остров Сицилия - сикулски надписи. Датировката им варира между VI и IV в. пр. н. е.

1	2	3	4	5	6	7	8
AA	A	AA	A	A	Я	AA	A
BB	B		B	B		[BB]	B
CC	CC	>> [k]		> [k]	>> [k, g]	> [k, g]	CC [k]
DD	D			Я	D	D	D
EE	E	E	E	E	E II	E	E
FF	F		F	F	F III	F III	F [H]
II	II	II ±	II	II	II ±	[II]	[G]
HH	HH	HH	HH	HH	HH	HH	H
OO	OO	OO			OO		
I	I	I	I	I	I	I	I
K	K	K	K	K	K	K	K
L	L	L	L	L	L	L	L
M	M	M	M	M	M	M	M
N	N	N	N	N	N	N	N
O	O				O	O	O
P	P	1	1	П	1	1 P	P
Q	Q	Q			Q	Q	Q
RR	R	Q	Q	Q	Q	Q	Q
S	S	S	S	S	S	S	S
T	T	T [12]	T	T	T	T	T
V	V	V	V	V	V	V	V
X	X				X	X	X
Φ	Φ	Φ					
Υ	Υ	Υ			Υ		
↓	↓	8881	8	8	↓		
			q				
			d				
				↓			
				v			

Фиг. 73. Италийски азбуки /1/

1 - Западно-Гръцки; 2 - Прототиренски; 3 - Етруски и Умбрийски; 4 - Оскски; 5 - Фалистски; 6 - Архаична латинска; 7 - Класическа латинска.

В Испания са намерени около 150 надписа с иберийско писмо, издълбани върху камък, олово, бронз, сребро или нанесени с боя върху глинени съдове. Направлението на надписите е от дясно на ляво. Датировката им варира в периода VI-III в.пр.н.е., но някои изследователи са на мнение, че иберийското писмо има значително по-древен произход, като го свързват с намерени в пещери знаци от неолитната епоха. Други изследователи го свързват с критското, финикийското и пуническото писмо. Както вече отбелязахме, съществуват хипотези и за произхода му от кавказкия регион, като обикновено го свързват с древно-грузинското писмо. Тази хипотеза, обаче, не намира достатъчно потвърждения и привърженици преди всичко поради големите различия в конструкцията на графиката.

Фиг. 74. Иберийски писмени знаци /2/

Американският изследовател Gelb, I. J. в изследването си "A study of writing" /1/ търси връзката между иберийското и финикийското писмо. Като пример за това е представената по-долу негова таблица в руското издание на неговата книга. /1, стр.377/

Иберийский		Бастуло-турдетанский	Финикийский	Греческий	Иберийский		Бастуло-турдетанский	Финикийский	Греческий
R P P	a	Δ 4	Ⲣ ⲣ	9 A	Р Г	bi	7	7 P	7 P
E E E	e	F F (Ⲣ)	Ⲣ	Ⲣ	х х х	bo	Ⲣ ⲣ х		
M M	z	u y (M)	z	z 1	□	bu	□ (1:1)		
H H	o	o o 9	o	o	x	ka	+ x +	+ x +	T k
Δ Δ ↑	u	4 ↑ u?	Y Y	Y V	⊖ ⊙ ⊙ ⊙	ce	⊖ ⊙ ⊙ ⊙	⊖ th	⊖ a
Δ Δ Δ	l	1	Δ	1 J	Y Y Y Y	ci	Y Y Y Y	h h	B h
o o o o o	r	4 q q	4	4 q	v w w	ko	Ⲣ ⲣ Ⲣ		
M M	s	M M M	w h	M	⊕ Δ Δ Δ	ku	Δ Δ v (Δ)	Δ Δ	Δ d
ξ ξ ξ	s	Ⲣ Ⲣ Ⲣ	Ⲣ	Ⲣ x	A A A	ca	Λ (⊙)	1 g	1 A g
Y Y V Y Y	m	ξ ξ	ξ y	Y	< ⊙ ⊙ <	ke	Y X D ⊙ <	Y k	Y k
N N	n	Y Y (Ⲣ)	y	y	f u √ J	ki	1 7 (2 N?)		
l	ba	l			Σ	co	Ⲣ X		
Ⲣ Ⲣ Ⲣ	be	Y Y			⊙ ⊙	cu	Ⲣ ⊙ (Ⲣ)	Ⲣ z	Ⲣ q

Фиг. 75. Таблица за еднаквите иберийски и финикийски знаци. /1/.

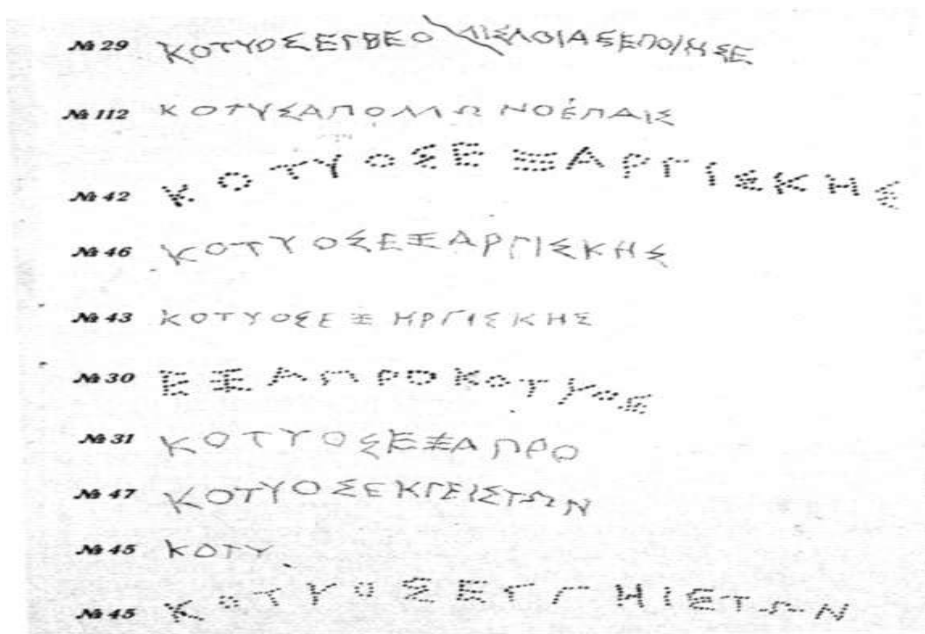
Липсващо звено в досегашните изследвания и анализи на древните писмени системи в периода на първото хилядолетие пр.н.е. в регионите на Италийския и Иберийския полуострови е сравнителният графичен анализ с писмените знаци на старите българи = сарматите.

В нашето изследване “Писмените знаци на старите българи и връзката им с древните цивилизации, сравнителен анализ“, което се основава преди всичко на графични и археологически данни, установихме еднаквите графични знаци и големия брой на еднаквите знаци. Това надминава всички хипотези за случайност. На основание на тези данни е съставена и показаната още в самото начало на книгата Таблица № 1.

Не може да се разглежда като процес на случайност и големият брой еднакви писмени знаци на старите българи = сарматите и италиейските, както и иберийските писмени знаци и писмена система на тези отдалечени географски народи. В нашия сравнителен анализ “Древногръцки и древнобългарски писмени знаци” установихме, че в архаичната епоха /VIII-VII в. пр.н.е./ и средната епоха /VI-IV в. пр.н.е./, /кн.2/, също има впечатляващо голям брой еднакви знаци, които след това липсват в “класическата” гръцка писмена система. И там подобно на старата италиейска писмена система има различия между знаците на областите: Атина, Ми-лет, Коринт, Беотия, Лакония и Аркадия. Сложността на проблема се допълва от тракийската и кариийската писмени системи.

Фиг. 76. Еднакви писмени знаци на старите гърци и старите българи (VIII-VII в. пр.н.е.)

Фиг. 77. Писмени знаци на траките (виж част I, колона III, табл. № 4).

Големият брой еднакви знаци не могат да бъдат случайност. За всичките знаци има археологически доказателства и коректна датировка. Къде да търсим обяснението и историческата истина за този феномен? Възможно ли е лингвистиката да подсказва някакво решение на проблема?

В продължение на 150 години лингвистиката се опитва да реши проблема за “Индоевропейската прародина” и различните изследователи отнасят нейното начало към 100 000 г. пр.н.е. до 1600 г. пр.н.е.

Съществуват множество хипотези, които могат да бъдат сведени до четири модела: 1. Балтийско-причерноморска; 2. Анатолия; 3. Централна Европа и Балкански полуостров; 4. Черноморския и Каспийски регион. /3/

Таблица № 13

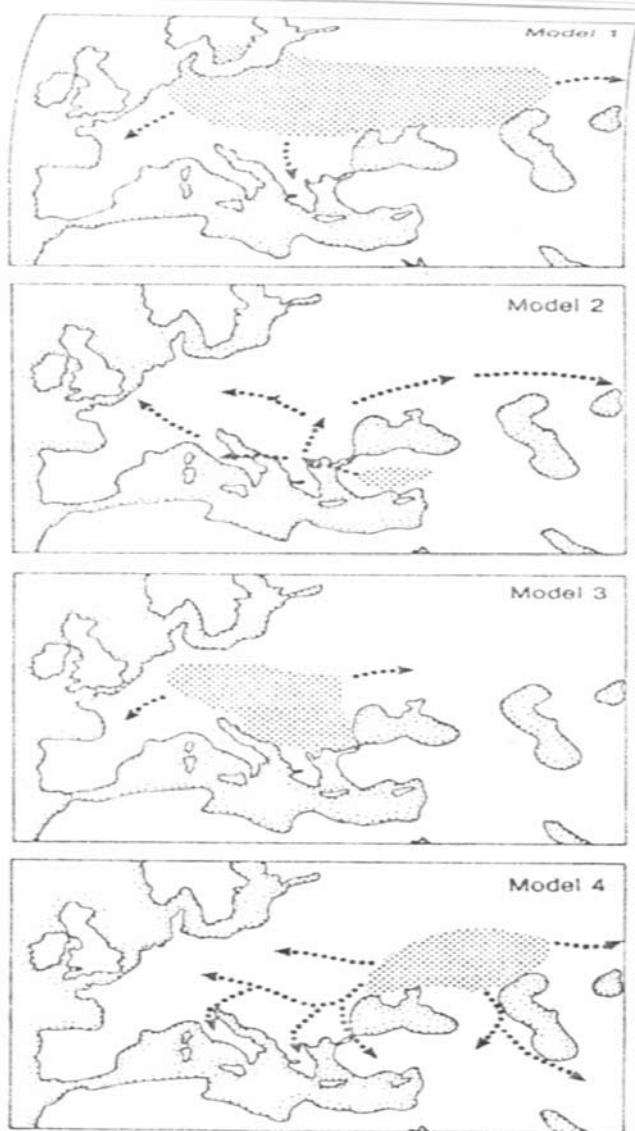
ПИСМЕНИТЕ ЗНАЦИ НА АПЕНИНСКИЯ И ИБЕРИЙСКИЯ РЕГИ- ОНИ И НА СТАРИТЕ БЪЛГАРИ=САРМАТИТЕ

№	I	II	III	IV	V	VI	VII	№	№	I	II	III	IV	V	VI	VII	№
1.	+	+	+			+	+	2.									80
2.	⊔	⊔	⊔	⊔	⊔	⊔	⊔	5.		8	8	8				8	84
3.						Г	Г	9.	⊔	⊔		⊔	⊔			⊔	85
4.	⊔	⊔	⊔	⊔	⊔	⊔	⊔	11.								⊔	86
5.	⊔	⊔	⊔	⊔	⊔	⊔	⊔	12.	⊔	⊔					⊔	⊔	87
6.						⊔	⊔	15.								⊔	48
7.	⊔	⊔	⊔	⊔	⊔	⊔	⊔	17.		⊔					⊔	⊔	91
8.	⊔	⊔	⊔	⊔	⊔	⊔	⊔	18.	⊔						⊔	⊔	97
9.		⊔		⊔	⊔	⊔	⊔	21.	⊔	⊔	⊔	⊔	⊔		⊔	⊔	99
10.				⊔		⊔	⊔	22.							⊔	⊔	100
11.				⊔		⊔	⊔	36.	⊔			⊔	⊔	⊔	⊔	⊔	104
12.	⊔			⊔	⊔	⊔	⊔	41.			⊔	⊔	⊔		⊔	⊔	105
13.				⊔	⊔	⊔	⊔	42.							⊔	⊔	108
14.				⊔	⊔	⊔	⊔	43.	⊔	⊔					⊔	⊔	110
15.				⊔	⊔	⊔	⊔	45.							⊔	⊔	112
16.	⊔	⊔				⊔	⊔	46.	⊔						⊔	⊔	113
17.	⊔	⊔				⊔	⊔	51.							⊔	⊔	118
18.						⊔	⊔	52.							⊔	⊔	119
19.		⊔				⊔	⊔	56.					⊔	⊔	⊔	⊔	120
20.		⊔	⊔	⊔	⊔	⊔	⊔	59.			⊔	⊔			⊔	⊔	122
21.						⊔	⊔	65.							⊔	⊔	128
22.	⊔	⊔	⊔	⊔		⊔	⊔	66.		⊔					⊔	⊔	131

ЛЕГЕНДА:

От ляво - пореден номер на знака; от дясно - номер на знака по горепредставената таблица за писмени знаци на старите българи = сарматите (Таблица 1).

Апенинските писмени знаци са: в колона I - Протоиренски; колона II - Етруски; в колона III - Умбрийски; в колона IV - Сокски; в колона V - Фалистски. Иберийските писмени знаци са в колона VI. Писмените знаци на старите българи = сарматите са в колона VII.

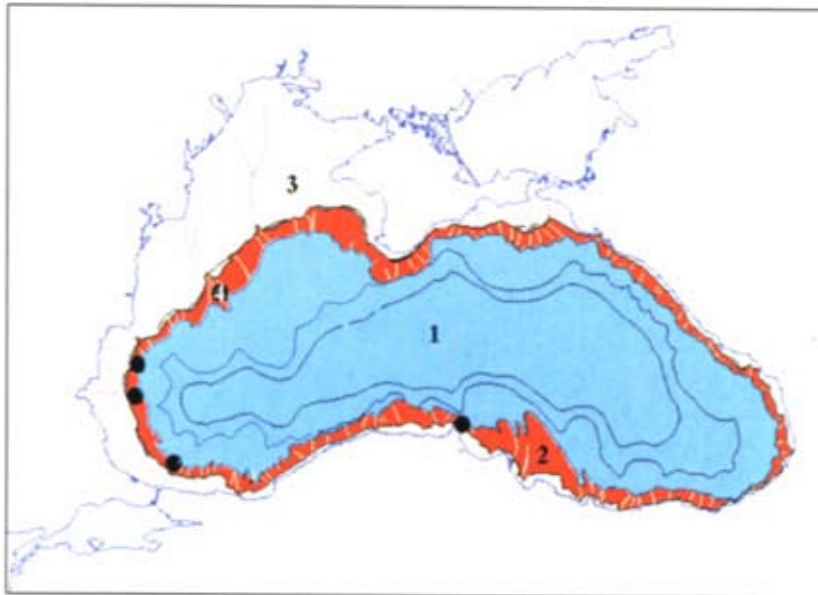

Разглеждайки модел 4 - Черноморския и Каспийския регион (цитиран на стр. 236), Дж. П. Мелори отбелязва: "...движението на степното население на запад се потвърждава от исторически източници. Най-нагледният пример е миграцията и разселението на **сарматските** племена в течение на желязната ера..."

Той определя езика на сарматите като ирански, а не индоевропейски, не вижда връзката им с българите и няма представа от техните писмени знаци. Лингвистичният материал, от който следва да се черпят данни за

сравнителен анализ, е езикът в Дунавска България и производните от него: руският, сръбският и др. езици, но това в лингвистиката липсва. Напротив, свързано с модела за Балканите обикновено се цитират: “македонският”, сръбският, албанският и дори арменският езици, но не и българският. Що се отнася до езика във Волжка България, има писмени сведения, че след IX в. там за официален език е възприет тюркският, говорим в VIII в. в региона на Бактрия и Согда.

По-древната фаза, преди епохата на желязото, която най-често се сочи в изследванията по лингвистика като вероятност за начало на индо-европейската родина на езиците, е VII-VI хилядолетие пр.н.е. Този проблем, от гледна точка на обективните методи на науката, вече има отговор в океанографските, геологическите и археологическите изследвания на Димитров, Райан и Питман /4/, /5/. В най-кратък вид тези изследвания са описани в нашия доклад “Ноевият потоп”, представен в 2002 г. на научна конференция. Преди 6500 години пр.н.е. Черно море е било сладководно езеро и в неговия регион е имало благоприятни климатични условия за развитие на цивилизация. Доказателство за това е намереният от проф. Петко Димитров подводен археологически обект с условно наименование “Чинията на Ной”. Нанесените върху този археологически обект писмени знаци са представени в предходната част на нашето изследване.

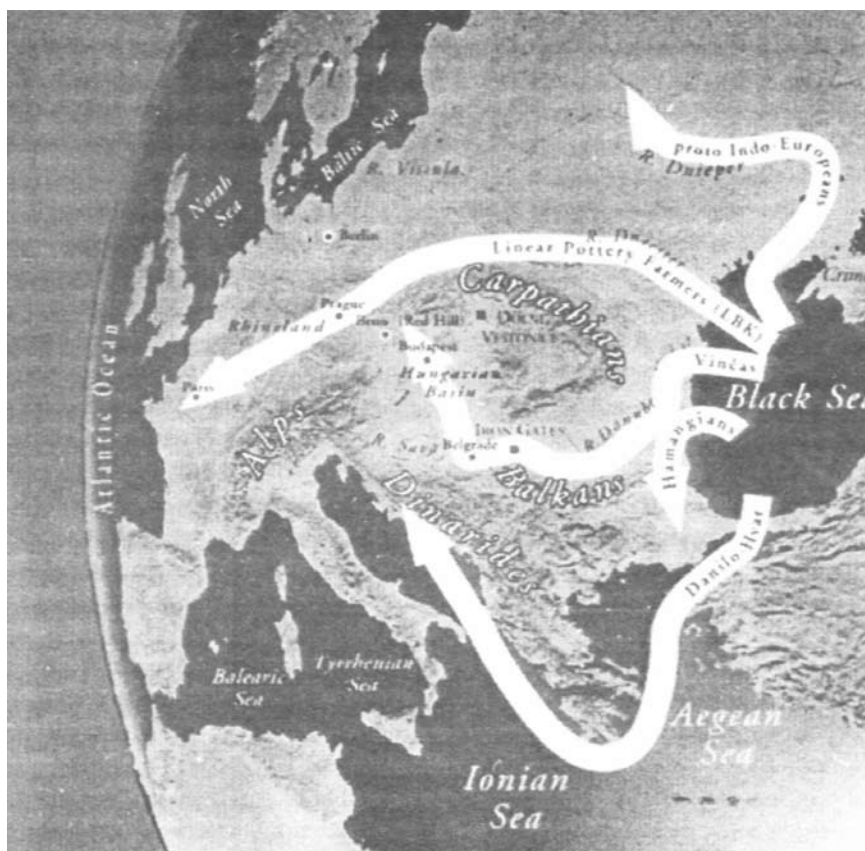

Фиг. 78. Палеогеографска схема на старите брегове на Черно море. /4/

- 1 - Море-езеро.
- 2 - Допотопни брегове на Черно море.
- 3 - Черно море след потоп.
- 4 - Предполагаеми селища преди потоп.

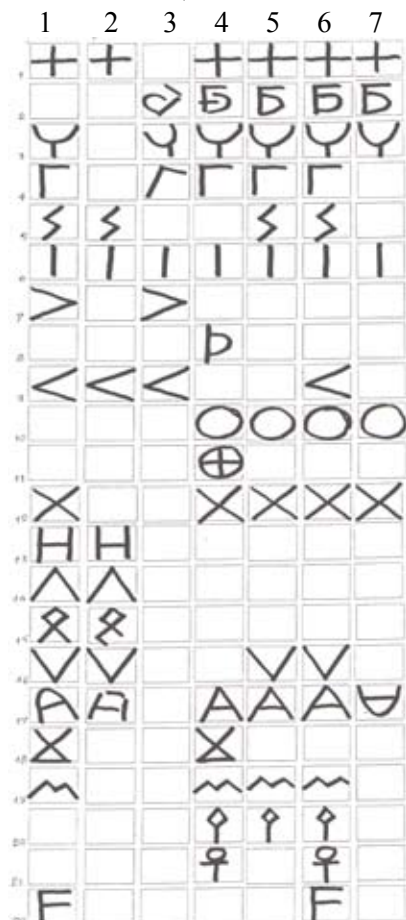
Вземайки под внимание резултатите от тези обективни научни изследвания, Черноморският регион от горепредставените четири основни модела в лингвистиката може да се определи като изход за разсейките на индо-европейските езици в периода 6000-7000 г. пр.н.е.

В глава XVII /5/ Уилям Райан и Уолтър Питман представят вероятните пътища за преселение на югозапад, запад и северозапад в Европа след потопа в Черно море. В “Българските летописи - Джагфар тарихи” съществуват данни, макар и недостатъчни, за предсарматския период, II- XV хилядолетие пр.н.е. /6. том III, стр.81-84/ и за предпотопно преселение, поради настъпил мор - X хилядолетие пр.н.е. В пещери на Урал, Балканите, Апенините и Иберийския полуостров са открити линейно геометрични писмени знаци от епохата на неолита. Най-вероятният техен произход е Черноморският регион преди потопа - 5600 г. пр.н.е., за което са намерени археологически доказателства.

Фиг. 79. Вероятните пътища на преселението на запад и северозапад в Европа след потопа в Черно море /5/.

Писмени знаци от неолита

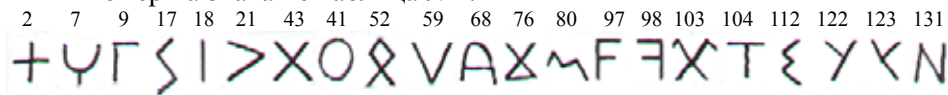

1. “Чинията на Ной”.
2. Печат Караново;
3. Плочка от Градешница
4. Знаци от Магурата.
5. Шумерско писмо.
6. Египетско писмо.
7. Древноиндийско писмо.

Фиг. 80

ЕДНАКВИ ПИСМЕНИ ЗНАЦИ НА СТАРИТЕ БЪЛГАРИ С ПИСМЕНИТЕ ЗНАЦИ ОТ НЕОЛИТА

Номер на знака по таблица №1:

Фиг. 81

Според “Българските летописи - Джагфар тарихи”, старите българи в епохата на неолита са обитавали териториите северно от Черно море и планината Урал. В XV хилядолетие пр.н.е. в този регион те създали първата

си държава “ИДЕЛ” чрез обединението на седем племена. Създателят и владетелят на тази държава е Иджик (14953-14653 г.пр.н.е.) /6, том III, стр.81/. Прави впечатление, че той е живял точно 300 години, т.е. толкова, колкото и Авитохол от Именника на българските канове. Напълно възможно е да се касае за някаква митологична схема. Но тук трябва да отбележим свидетелството на Херодот в V в. пр.н.е., който в този регион разполага “савроматите”, т.е. сарматите, за които доказахме, че са идентични със старите българи. По времето на владетеля на държавата Идел, (XIII хилядолетие пр.н.е.), част от населението се преселило на изток от Урал. Първите сведения за писмени знаци са в X хилядолетие пр.н.е. по времето на един от следващите владетели от династията на Иджик, наричана “ИМЕН”, който носи името Лут. По неговото време настъпил повсеместен мор всред населението и той, за да запази своя народ, бил принуден да осъществи подбор и разселване на части от народа си (“...да ги изгони...” в други територии - Макене (Балканите), Сувар (Месопотамия), Мидан (Иран), Креш (Крит), Мамил (Египет), Атряч (Мала Азия) и Каркаш (Кавказ) /6, том III, стр.82/.

След Херодот, Птоломей с поразителна точност в своята “География” определя азиатските и европейските териториални владения на САРМАТИЯ. Цяла плеада от римски хронисти, във връзка с трансгресията на Римската империя на североизток, имат предвид пак Сарматия, представена под формата на “варвари”, а съвременната историография ги представя в още по-кошунствени форми и варианти и модификации - кутигури, оногури, утигури, сарагури, алани, котраги, хуни и др. тям подобни... С физически образ - нисък ръст... криви крака...зъл поглед, и...космат език, не само непрекъснато воюващи с всички околни племена, но и дори със себе си!

Археологическите данни доказват обратното, сарматите = българите са имали висок ръст и висока степен на обществено и културно развитие. Притежавали са собствена писмена система и високи познания за околния физически и животински свят, както и високи занаятчийски и строителни умения.

През ноември 2000 г. на симпозиум по лингвистика в Милано беше представен доклад “Произход на писмеността” от Dr. Harald Haarmann. На основание на археологически доказателства той прави заключение, че ранната писменост е възникнала на Балканите. В следствие с проф. Петко Димитров осъществихме връзка и кореспонденция с Dr. Haarmann и в писмото си от 1.05.2001 г. той между другото ни писа и следното: “...Ако се нагърбите с твърде смели идеи (както аз със своите хипотези за Староевропейската писменост, която е била най-старата за мен), тогава ще трябва да се изправите срещу армия от опоненти...”.

Изводи и заключения:

1. Писмените знаци и системи на старите българи, етруските и Иберия,

имат определена родствена зависимост и взаимодействие още от епохата на неолита. За това свидетелстват археологическите данни. Междинната зона (централна Европа) също съдържа доказателства за този “феномен” на това отдалечено от нашето съвремие минало и начало на човешката култура.

2. Главните източници на този фрагмент от историята не следва да се основава само на писмените исторически данни, които в редица случаи са подправени, модифицирани или умишлено фалшифицирани. Главните източници би следвало отново и отново да се сверяват и анализират с фактите на археологията като основна изходна база за сравнителен анализ..., а Земята тепърва, при коректен подход на изследователите, ...ще съобщи много древни истини.

3. Писмените знаци, пещерните рисунки, погребалните обряди, останките от украсни и ритуални предмети, съдове и оръжия, ще допринесат за истината и познанието на бъдещите поколения на човечеството.

4. Безкрайните златни съкровища на сарматите = българите очакват своите откриватели.

Фиг. 82. Короната на сарматските=българските жени - съпруги на канове и съвладетелки на държавна отговорност /7/

ИЗПОЛЗВАНА ЛИТЕРАТУРА:

1. I. J. Gelb. A study of writing. L. 1963, И. Е. Гелб. Опыт изучения письма. М., 1982.
2. D. Diringer. The alphabet. L. 1949. Д. Дирингер. Алфавит, М., 1963.
3. J. P. Mallory. The homelands of the indo-Europeans. Дж. П. Меллори. Индоевро-пейские прародины, ВДИ, бр.1, М., 1997.
4. П. Димитров, Д. Димитров. Черно море, потопът и древните митове, В., 2003.
5. У. Райан, У. Питман. Ноевият потоп. Новите разкрития за събитията, които про-мениха света, New York, 1998, В., 2000
6. Бахши Иман. Джагфар тарихы. Свод болгарских летописей. т. I, 1993; т. II, 1994; т. III, 1997, Оренбург.
7. T. Sulimirski. Iscezle civilizacije. Zaboravljeni Sarmati. L. B., 1965.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

РИМСКАТА ИМПЕРИЯ И САРМАТИТЕ = БЪЛГАРИТЕ

(в периода I в. пр.н.е. - V в. от н.е.)

Главният противник на Римската империя в експанзията на североизток е държавата на сарматите = българите. След разпадането на империята на Александър Македонски и Гърко-Бактрийското царство, в Средна Азия възникват две нови империи: Парфия на митридатите и Ку-шанската империя на сарматите = българите. В “Българските летописи - Джагфар тарахи” за основателя на Кушанската империя, кан Кашан е казано следното: “... Кашан е син на Канджал и е потомък на Албуга Сигеркан. Неговата майка е масагетска принцеса... извършил походи на изток... до река Хин (Инд)... на запад подчинил улагците (даките). На юг извършил победоносни походи в Кавказ и Мала Азия...” /том. III, стр. 87, 88/ /1/.

Държавната стратегия на тези две империи е контрол и монопол на търговския обмен между Изтока и Запада. Парфия контролира южните търговски магистрали на бившата Персийска империя в посоки Египет, Мала Азия, Балканите и Рим. Кушан контролира северните търговски магистрали от северозападна Индия, през Каспийско море, северното Причерноморие и поречието на реките Волга, Дон, Днепър и Дунав, в посока Скандинавия, средна Европа и Рим. За този период римският историк Плиний Стари казва: “...По най-ниски изчисления... всяка година... отнемат от нашата империя по 100 милиона сестерции... а ни изпращат... такива стоки, които при нас се продават 100 пъти по-скъпо”. Това определя и военната стратегия на Римската империя на изток. Първите сражения между римските легиони и сарматските = българските войски в северното Причерноморие са в I в. пр.н.е., по времето на кан Саричин (107-65 г. пр.н.е.) и Луций Корнелий Сула. В тези сражения Боспорското и Понтийското царство, които са под властта на Митридат VI и Парфия (Партия), след две неуспешни войни със Сула и сключения мир в 85 г. пр. н. е., те оттеглят своята подкрепа за кан Саричин и дават територии и плацдарм за римските легиони. (История на древния Рим. Стр.169.) /2/. В 66 г. пр. н. е римските войски, предвождани от Гней Помпей, нахлули в Колхида, а след това и в Армения /2, стр. 190/. “...Опитът на Помпей (65г.) да мине от долината на Фазис към Каспийско море и да завладее древния търговски път за Изтока завършил с неуспех.” /2, стр.191/.

Синът на кан Саричин, кан Бершуд = Катраг (65-21 г. пр.н.е.), сключил договор с планинското кавказко племе котраги за война срещу римските легиони. В тези сражения срещу легионите на Гней Помпей, сарматите = българите на кан Катраг участвали с над 200 хиляди конници, подкрепени от още 20 хиляди конници от кавказкото племе котраги, наети на българска служба /Strabon-XI, 5, 6/. След завръщането на Помпей в Рим, въпреки

отчета му пред Сената, че на Изток е победил: "...двадесет и двама източни царе...", той изпада в немилост! Той не е осъществил главната задача: **ДА ЗАВЛАДЕЕ ДРЕВНИЯ ТЪРГОВСКИ ПЪТ ЗА ИЗТОКА**. Общественото признание на немалкото негови военни успехи, му създава възможност да запази частично своята власт като формира първия Триумвират: Помпей, Цезар и Крас.

В 55-53 г. пр.н.е. Крас поема отговорност и отново насочва силна армия от 7 легиона и 4000 конници на Изток. В Кавказкия регион, край селището Синака, той бил убит, а армията му напълно унищожена. От 40-хилядната римска армия само 10 хиляди се върнали в границите на римската провинция /2, стр. 202/. По-късно, в 36-35 г. пр.н.е, сериозен отпор в региона на Кавказ, срещнал и Марк Антоний /2, стр. 219/. Срещу легионите на Октавиан Август /20 г. пр.н.е./, окупирали Армения и долното течение на река Дунав (12 г. пр.не.) /2, стр. 253/, се противопоставя синът на кан Катраг - кан Барджил (21 г. пр.н.е. – 5 г. от н.е.). Заддунавска успешна експедиция е отбелязана с издадени монети по времето на император Тиберий (14-37 г. от н.е.), което съответства на кан Сувар, син на кан Барджил (5-23 г. от н.е.).

При император Клавдий (41-54) "...Под зависимостта на Римската империя изпаднали Оливия, Херсонес и боспорското царство..." /2, стр. 259/. Това е времето на кан Кумук, син на кан Сувар (23-46). Неговият син, кан Барин (46-106) воювал през 55-62 г. с римската армия изпратена в Армения от император Нерон (54-68). "...римляните били принудени да капитулират..." /2, стр. 261/. За кан Барин е отбелязано: "...Той мечтаел да отмъсти за смъртта на своя дядо Саумак и обсадил Херсон с условие да му предадат скулптурата на Тама – пълководеца, който пленил дядо му. След като получил статуята, той ѝ отсякъл главата и я заровил до гроба на дядо си, а после извършил поход до Дарбазан и го разгромил." /1, том III, стр. 89/. За император Домициан (81-96) има следното сведение: "...римските войски се придвижили в Централното Закавказие в района на Дарялското дефиле и издигнали тук погранични укрепления... опитът им да завладеят проходите към брега на Каспийското море, завършил с пълен неуспех... тези военни неуспехи подкопали авторитета на император Домициан" /2, стр. 269-270/.

Император Траян (98-117) в 101 г. с голяма римска армия преминал Дунав и се насочил към столицата на даките – Сармизегетуза. След кратко примирие последвали нови походи на император Траян с очевидната цел да овладее контрола на Северния търговски път на сарматите = българите и Южния търговски път на Парфия (Партия). /2, стр. 271-273/ В чест на своите победи император Траян издигнал скулпторен паметник в Рим – Траяновата колона с особено ценни за сарматската = българската история релефи. От тези релефи правим заключения за бойните доспехи и физическия образ на старите българи. Това съответства на времето на кан Кавил и кан Кубар.

Походите и политиката на император Траян и последвалите го императори Адриан и Антоний Пий създават противоречие и разцепление в ръководството на държавата на старите българи. Синът на кан Кубар, кан Артан, забранил търговията и притеснявал търговците. По тази причина срещу него възникнала омраза и бил наричан с прозвището Таш-Баш, което означавало разбойник. Срещу него била и сестра му Бояр-Киз. За да затвърди своето положение, кан Артан наел на държавна служба хунски отряд и за командващ, сабан-тархан, назначил Агарджа. Подстрекавани от другите тархани и сестрата, Кан Артан и Агарджа влезли в единоличен двубой, при който кан Артан загинал (150 г.), а сестра му се омъжила за хунския военноточачник Агарджа, който бил провъзгласен за кан. Бояр-Киз и Агарджа поставили началото на рода ДУЛО /1, том III, стр. 89-90/.

При създалата се ситуация синът на кан Артан, Шада Банат, се оттегля със своите привърженици в региона на Кавказ. По времето на император Антоний Пий (138-161) за първи път се споменава за аланите като нещо различно или отделено от сарматите: "...На Черноморското крайбрежие римляните подкрепяли жителите на град Оливия срещу набезите на аланите..." /2, стр. 277/. Най-вероятно това са действията на Шада Банат. В 162 г. император Марк Аврелий (161-180) бил принуден да прехвърли легиони от дунавската граница в кавказкия регион с военноточачници Авидий Касий и Стаций Приск. В чест на победите си над сарматите Марк Аврелий пуска в обращение монети с титул "Сарматски"- 177 г. "...През 167 г. от н.е. живеещото отвъд Дунав германско племе маркомани заедно със сарматите... пробил римските погранични укрепления и започнало да опустошава пограничните провинции на империята..." /2, стр. 278/. В чест на победи в битки срещу сарматите императорите Комод (180-192) и Каракала (211-217) издават монети, което съответства на времето на кан Борис (189-210), син на Бояр-Киз и Агарджа и кан Барак, син на Борис. След император Траян, обаче никой от тях не е бил така близо до няколковековната стратегическа цел на Римската империя - завладяване и контрол на Северния магистрален търговски път между Изтока и Запада. Нещо по-вече, полесраженията със сарматите = българите се пренасят почти до централна Европа и в дълбочина на римските територии.

Сведенията за това срещу кого се е сражавал император Деций (249-251) в последната си битка, са уклончиво противоречиви: скити... готи...? Те, след като преминали река Дунав, се втурнали в Долна Мизия. Император Деций избил 30 хиляди врагове, но после при сражение самият той загинал. В българските летописи това е отразено по следния начин: "Кан Баранджар (син на кан Барак. б.а.) (235-271), заедно с наетите на българска служба котраги, в 251 г. разбил войските на император Деций. Самият император паднал убит в този бой. След това войските на кан Баранджар раз-

грабили римските владения на Черно море и с шурм взели Дарбазан заради неплащане на данък” /1, том III, стр. 90/.

Освен наетите на служба котраги, сарматите имали и друг много-вековен съюзник - масагетите. В началото на настоящето проучване отбелязахме, че майката на кан Кашан, създателя на Кушанската = Сарматската империя е масагетска принцеса. Част от масагетските родове (росомани) пряко участват в управлението на Сарматската = Кушанската = Аланската = Българската държава. Подобно право за участие в управлението получават и някои хунски родове след брака на Бояр Киз с Агарджа (150 г.). За наетите на българска служба котраги няма данни за пряко участие в управлението на държавата. Подобни данни няма и за готите.

Главен фактор в управлението на Римската държава е Сенатът. Подобни функции в държавата на старите българи има Великият Събор, който, съгласно Конституцията “Торе”, не надвишава 500 родове, административни, военни и обществени представители /1, том III, стр.120/. Поради липса на данни, че готите са участвали в управлението, а са настанени в сарматски територии (в около 230 г.), правим заключението, че те са наети на държавна служба подобно на котрагите. Това обяснява и по-късното им изгонване от териториите на Сарматия като нелоялни и ненадеждни съюзници.

Пример за нелоялност намираме по времето на император Клавдий II (268-270) за битката на Дунав при Нисус (Ниш) в 269 г.: “...След жестока борба римляните успели да разгромят превъзхождащите ги числено дружини на готите и техните съюзници (т.е. сарматите - б.а.)... Десетки хиляди оцелели готи постъпили на служба в римската войска или били заселени в опустелите земи като колонии...” /2, стр. 346/. След това сражение: “...на бойното поле останали около 50 000 неприятелски трупа, десетки хиляди войни, жени и деца били пленени и продадени в робство. Клавдий II съобщил на римския сенат... полята са осеяни с костите им, пътищата са задръсени с трупове; огромните им обози останаха без войни...”. Клавдий II в 270 г. умрял от чума, а посоченият от него следващ император, който при това сражение бил обикновен военначалник - Аврелиян, издава емисия монети в чест на победата над сарматите, укрепил отбраната на столицата Рим като извън древните градски стени издигнал нова отбранителна линия от високи тухлени стени - т.нар. “Аврелианова стена” (272г.), но: “...при един поход на Изток (275г.)... бил убит...” /2, стр. 348/.

След победата си над император Деций (251 г.) кан Баранджар, също е бил задължен да съобщи на Великия Събор за разгрома на войските си в битката при Ниш (269 г.) и за страхливото и предателско поведение на наетите на българска служба готи. Упреците, отправени към него са тежки. Това създава криза в управлението на Сарматия. В 272 г. държавното управление поема неговият син кан Кермес, а след това и внукът му кан Барадж и правнукът кан Алтиш /1, стр.90/.

Император Проб (276-282) издал емисия от монети в чест на нанесеното от неговите войски поражение на сарматите = аланите = българите и на техните съюзници готите в долното течение на Дунава и в Илирик. Император Диоклетиян (284-305) извършил военна и административна реформа и издал емисия от монети послучай успешните му войни на Дунав. Император Константин I (306-337) също издал емисия от монети в чест на победата си над сарматите и готите в 322 г. Император Константин II (337-351) нанесъл на “варварите” сармати поражения в долна Панония и Мизия и също издал емисия от монети. /3/

Агресивната политика на Римската империя спрямо сарматите= българите ги принудила да търсят ново политическо и съюзническо решение. Това станало по времето на кан Алтиш и вероятно след обсъждания и решение на Великия Събор.

Дъщерята на кан Кама сключва брак с наетия на българска служба от кан Кама хунски военначалник Болюмар. Произходът и името му са от средна Азия. Той проявил висок държавнически талант и дипломатически умения. След като поел държавната отговорност от кан Кама, той извършил обществена и държавна реформа, а също и реорганизация на военните сили и на стратегията. Преместил столицата от поречието на река Волга в поречието на река Днепър (днешния Киев) и тя е наименована кан-Балин.

Кан Болюмар (363-378) от рода ДУЛО е известен в историографията и под имената Болюмар-Шек, Шек-Алп, Баламбер и Баламир. В резултат на този брак възниква траен съюз между сарматите = българите и хуните. Значителни хунски сили извършили преход от средна Азия заедно с жените, децата и родовата си организация и били настанени в сарматски територии, а готите били предупредени да си търсят нови земи. Поради отказ от тяхна страна, Алп-Бий, синът на Туран-Бика и Болюмар, бил принуден да използва военна сила. С реорганизирана и допълнена с хунски подкрепления армия кан Алп-Бий (378-402) извършва първия си военен поход срещу Римската империя (378 г.). Негов противник бил император Валент (364-378). Решителното сражение станало при Адрианоупол, където кан Алп-Бий разбива 80-хилядната елитна армия на император Валент. В чест на тази победа кан Алп-Бий бил наричан и кан Деро (така българите наричали Адрианоупол), и кан Арбат (така българите наричали близката планина Родопи, където станало сражението). “...След разгрома при Адрианоупол, владетелите на Римската империя вече не могли да възстановят римската армия... Поражението имало катастрофални последици за римската държава” /2, стр. 375/. В историографията, след 378 г. сарматската държава и сарматите сякаш изчезват, а се споменават само хуните или хуно-българите, кан Арбат се представя като хунски вожд под името Донат, а победата при Адрианоупол се приписва на готите!

След тази военна катастрофа, управлението на Римската империя поема император Теодосий I (379-395). "...Готите били официално приети в римската армия..." /2, стр. 375/. В 395 г. империята е поделена между двамата синове на император Теодосий I - император Хонорий (395-425) със столица Рим и император Аркадий (395-408) със столица Константинопол. Столицата на сарматите = българите, Кан-Балин (днешният Киев), в чест на победата над император Валент в 378 г. е преименувана в Кан-Дере. На близкия хълм до нея са погребани кан Болюмар-Шек и кан Алп-Бий и е издигнат висок паметник във вид на знака на рода ДУЛЮ /1, том I, стр. 14/.

Кан Каратон (402-414), най-големият син на Алп-Бий, се отличавал с огромна физическа сила и често в столицата организирил състезания по борба /1, том III, стр. 91/. По негово време, урус (велик) тархан (глава на правителството) е бил неговият брат Муенчак, бащата на Атила. В съвременната историография кан Каратон е представен като хунски вожд под името Харатон.

Докато между трите държави има относително спокойни и урегулирани отношения, приетите на държавна служба в римската армия готи, предвождани от Аларих (396-410) нанасят на населението на разделената вече Римска империя, най-безчовечните и жестоки поражения. Това принудило императорите да сключат договори и да търсят подкрепата на бившия си многовековен противник - сарматите. Подкрепа от кан Алп-Бий получил Теодосий I в 388 г. срещу претендента за престола, Максим, а в 400 г. и военна помощ срещу готите, които обсаждали Константинопол. Военна подкрепа от кан Алп-Бий срещу готите в 409 г., за защитата на Рим, получил и Император Хонорий. Има данни, че след смъртта на кан Каратон, неговият брат, по-малкият син на Алп-Бий, кан Урус Ружа Бургас (413-434) е получавал от Византия по времето на Теодосий II (408-451) ежегоден данък в размер на 350 фута злато.

В съвременната историография кан Урус Ружа Бургас е представен като едноличен управител на хуните сключил договор с Византия и е назоваван под името Роас. Той е роден по време на похода на баща му кан Алп-Бий срещу император Валент т.е. в 378 г. Майка му е масагетска княгиня от рода Урус-Ружа (росомони). По негово време, третият брат Муенчак, бащата на Бледа и Атила, е продължил да заема поста Урус-Тархан т.е. глава на правителството. След смъртта на Муенчак, той е погребан до дядо им кан Болюмар. Кан Урус Ружа Бургас е умрял в 434 г. край река Дунав и там селището е наименовано на негово име (днешния град Русе) /1, том III, стр. 91/.

В сключените договори с Византия и Западната империя отново се потвърждава, че Панония принадлежи на сарматите = българите. След смъртта на кан Урус Ружа Бургас, двамата синове на Муенчак и внуци на Алп-Бий, кан Бледа (434-445) и кан Атила (434-453), стават съуправители и сключват с Византия подновен договор, с който сумата на ежегодния данък се променя

на 700 фута злато, както и клаузи, определящи границите и тяхната охрана, търговските отношения и др.

В Константинопол кан Атила получава звание *magister militum*. В 441 г. поради неспазване на договора кан Бледа и кан Атила предприемат военни действия срещу Византия и войските им стигнали до Константинопол. В 443 г. император Теодосий II бил принуден да сключи нов договор при утежнени условия.

Недостатъчно изяснени са обстоятелствата за войната на Атила срещу Западната империя. Вече отбелязахме военната помощ на кан Алп-Бий дадена на император Хонорий срещу готите (409 г.). В 423 г. Кан Урус Ружа Бургас отново оказва военна помощ на император Хонорий срещу узурпатора Йоан, който прави опит да му отнеме властта. След смъртта на император Хонорий в 425 г. неговият малолетен наследник, император Валентиниан III (425-455), отново получава помощ от кан Урус Ружа Бургас за утвърждаването на властта си. Взаимоотношенията на двете държави са регулирани от договори, включващи границите и охраната им, търговските връзки и др., включително и военна помощ. В 435 г. командващият римските войски Аеций, получил военна помощ срещу бургундския крал Гундахар.

В 437 г. римският военначалник Литорий получил военна помощ в Армория /4, стр.113/. Приск, който пребивавал известно време в столицата на Атила в Панония, го определя като: "...крупен държавен деятел извършил велики дела...". Приск и съвременниците му констатира, че в държавата на кан Атила няма робство и тежки данъчни задължения и че чужденците могат да живеят спокойно, а различните вероизповедания не са подложени на преследване. Някои изследователи отбелязват намесата на Атила в муждуособици на франките, свързани с престолонаследията (447 г.). В българските летописи е отбелязано следното: "...той тръгнал срещу алманите и франките, защото техният цар отровил своята жена – сестрата на кана..." /1, том. I, стр. 14/. Може би това е ключът за изясняване на променените отношения между Атила и Аеций, който първоначално намерил приют и помощ от Атила, а после използвал германите и франките във война срещу Атила - Каталунската битка.

Тук следва да се допълни и това, че когато сестрата на император Валентиниан III, Хонория, отправила молба за помощ от Атила (450 г.), той поискал съгласието на равенското правителство за неговия брак с Хонория. При това положение той следвало да получи половината от Западната империя, а именно Галия. Не считаме за достоверно, че кан Атила е претърпял поражение при Каталунската битка, при положение, че почти веднага след това той изпратил част от войските си срещу Византия, а с другата част от войските си се отзовал под стените на укрепения град Рим. Непубликувани до сега са преговорите на кан Атила с папа Лъв I. В резултат на тези преговори кан Атила изтегля своите войски от териториите на Западната империя. Едва ли

кан Атила би оттеглил войските си, ако при тези преговори не е постигнато взаимноприемливо и стратегически полезно решение, отразено в писмен договор между двете страни.

След завръщането си в своята столица и отчет пред Великия събор, войските и народа, по време на ликуващи празненства... той умира при неизяснени обстоятелства. Може да се допусне хипотезата, че е отровен от агент на Византия... но това би могло да се изясни преди всичко от текста на непубликувания договор между кан Атила и император Валентиниан III, предаден на папа Лъв I. В полза на тази хипотеза допринася и текстът на писмото на кан Атила до император Теодосий, което има следният текст: “Теодосий е син на един почтен баща. Атила също произхожда от един благороден род; и той е успял при всички свои дела да запази унаследените от соя баща Муенчак чест и достойнство. Теодосий обаче посрами честа на баща си и се унижи до положението на роб, тъй че се видя принуден да плаща данък. От това следваше, че той дължи почитание на мъже, чиято щастие и заслугите му го бяха поставили над него; вместо това той се опитва като недобросъвестен роб да устройва ЗАГОВОРИ против своя господар”. (Уелс. “Световна история”, том 2. стр.126, 127) Смъртта на кан Атила в съвременната историография се представя като край на “...жестокото хунско нашествие в Европа...”, а всъщност е край взаимноползните културни, търговски и държавнически отношения на Сарматската=Българската държава и Римската империя. Това е и краят на Западната римска империя, а наследниците на кан Атила водят поредица тежки и упорити войни срещу Византия.

ИЗПОЛЗВАНА ЛИТЕРАТУРА:

/1./. Джагфар Тарихы, Свод болгарских летописей, том I, 1993; II, 1994 и III, 1997. Оренбург.

/2./. История на древния Рим, В. И. Авдиев и др., С., 1974.

/3./. Тема борбы с племенами европейской сарматии и скифии в монетной чеканке римской империи, М. Г. Абрамсон, 1999, вестник Известия древности.

/4./. Упадок и гибель Западной Римской империи и возникновения германских королевств, А. Р. Корсунский, Р. Гюнтер, М., 1984.

ПРИЛОЖЕНИЯ III.

Приложение III-1 САУМАК...? ГРОБ № 18...?

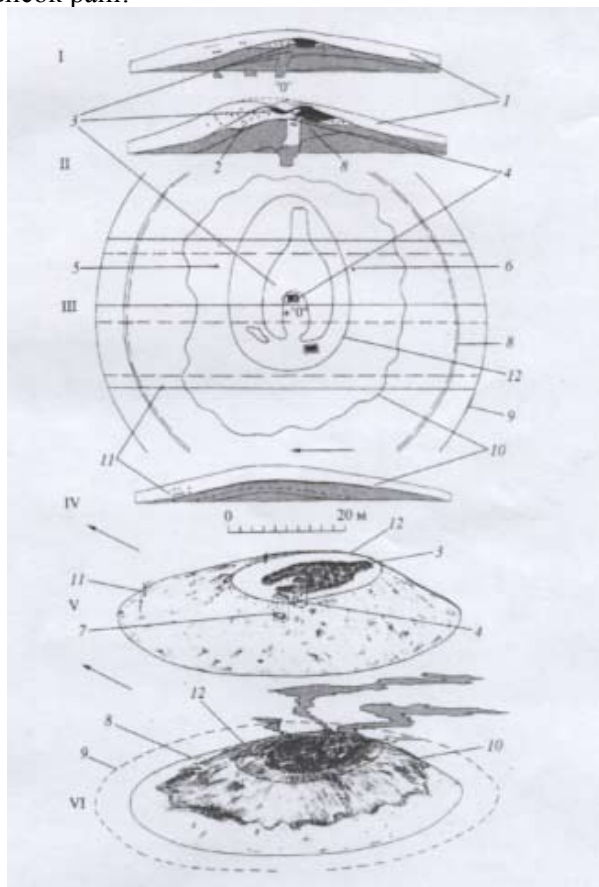
В различните изследователски интерпретации Саумак (Савмак) се представя обикновено като вожд на скити или като вожд на алани. В “Българските летописи - Джагфар тарихи” /1/ сведенията за него са доста различни. В 146 г. пр.н.е. в голямата империя на сарматите = българите, създадена от кан Кашан и доразширена от неговия син, кан Кубан (известна в историографията като Кушанска империя), възниква криза в държавната власт. Това става при управлението на сина на кан Кубан, кан Чияр (152-146), при недостатъчно изяснени обстоятелства. Сведението за тази криза в държавната власт се съдържа в текста: “...той (кан Чияр) бил свален от престола от племенните вождове – тарханите...” /1, том III, с.88/.

Възможно косвено обяснение на кризата в държавната власт дава сведението, запазено от българския летописец Кул Гали (1242 г.), в което за кан Кубан се казва: “...Аз живея до бреговете на Сакланската река...и съм потомък на Иджик...”. Какво означава всъщност това сведение? Най-вероятното тълкувание е, че той е изместил столицата на империята и това е породило недоволство. В последствие това недоволство, чрез Великия Събор, и настъпилото разединение е довело до кризата в 146 г. пр.н.е. Кризата и разединението продължили 6 години. Внукът на кан Кубан, Алан, в 140 г. пр.н.е., след 6 години криза, отново обединява териториалната и държавната структура на разпокъсаната империя. Кан Алан (140-107 г. пр. н.е.), чрез своите държавнически действия, подобно на пращад си кан Кашан, дълбоко врязва името си и в съвременната историография чрез термина “алани”. Но той изживял и най-голямата болка. По време на сватбата на неговата дъщеря Уз-Бика, и на тържественото празнуване и пируване по този случай участниците в този тържествен ритуал, ненадейно били нападнати от “...войските на Бершуда (Боспорското царство), начело с Тама-Диу... ЗАЛОВИЛИ В ПЛЕН МАЛОЛЕТНИЯ СИН НА АЛАН САУМАК...” /1, том III, стр. 88/.

Това варварско нападение предизвикало продължителни и ожесточени войни. В началото сарматските=българските войски били предвождани от зетя на кан Алан, Келбир, а след това от Балак, синът на Келбир и Уз-Бика. В края на краищата: “...бершудците били разбити, а Саумак - освободен. Но царят на Дарбазан (Понтийското царство) дошъл на помощ на бершудците и с негова поддръжка същият този Тама-Диу, отново пленил Саумак (107 г. пр.н.е.). Узнавайки за това, кан Алан много се разстроил и починал, а Саумак умрял по-късно като заточеник в Дарбазан. Неговото тяло било откупено за много злато и сребро и погребано в родината...” /1, том III, стр. 89/.

“Кан Барин (46-106 г.сл. н.е.), мечтаел да отмъсти на Дарбазан за смъртта на своя предшественик и сродник Саумак... Той обсадил Кряшен (Херсон) и вдигнал обсадата след като му предали скулптурата на Тама... бершудският пълководец пленил дядо му Саумак... после извършил поход срещу Дарбазан и го разгромил.” /1, том III, стр.89/.

Наскоро публикуваните по-подробни данни за археологическото находище “Ногайчинский” /2/ ни дават основание да мислим, че описаното там погребение № 18 всъщност е гробът на Саумак. Основанията ни са следните: Изследователите на този обект са на мнение, че намереният скелет е на жена. Това заключение те правят поради липсата на характерните атрибути за сарматските погребения - шлем, меч, върхове на копие и стрели. От цитираните обаче по-горе сведения се вижда, че Саумак всъщност въобще не е имал възможност да бъде воин и да участва в сражения. Това е и най-вероятната причина за отсъствието на военните атрибути при неговото погребение, въпреки че то е станало с внушителен ритуал, характерен за вожд от най-висок ранг.

Фиг. 83. Принципна схема на погребалния комплекс /2/

От чертежа на авторите на публикацията Ю. П. Зайцев и В. И. Морвинцева /2/, сп. “Вестник древности”, бр. 3, 2003, М., стр.62., ние виждаме, че погребението е извършено в насип с форма на пресечен конус с диаметър 46 м и височина 7 м. Горната част е нивелирана като площадка с овална форма, ориентирана на запад-изток, с размери 30X20м. В концентричен ров, околоръст, означено на схемата с цифра 11, вертикално са набити дървени трупи с височина около 2 м и диаметър около 30 см.

Погребението на покойния е в богато украсен саркофаг, покрит със златни пластини, заровен на дълбочина 6 м под горното ниво и е ориентиран по посоки север-юг (означено на чертежа с цифра 7).

Освен тленните останки на покойника, в саркофага са открити още и изключително богати съкровища от злато, сребро и други скъпоценни материали /2, стр. 67-99/. След церемонията по полагането на саркофага и неговото зариване, горната част на площадката и страничната повърхност на конуса до околоръстния пояс от вертикално поставени трупи обилно са полети с маслена течност, вероятно нефт, и са подпалени, което е било също част от церемонията. След този ритуал е направено досипване на могилата със земя до границите на диаметъра, означен в чертежа с цифра 9. Според цитираните по-горе писмени сведения, това вероятно е станало в края на II в. или в началото на I в. пр.н.е. Придържайки се към същите писмени сведения за кан Барин, правим заключението, че ямата, (означена с цифра 4) /2, стр. 62-64/, която е на 7 м встрани от гроба, е изкопана приблизително 150 години по късно. На дъното са намерени два конски черепа и камък с полуовална форма, вероятно от паметника на Тама-Диу. “...Барин отсякъл на скулптората главата и я хвърлил в ямата до гроба на Саумак... после извършил поход до Дарбазан и го разгромил /1, том III, стр. 89/. Вероятно Тама-Диу е споменатият от Страбон /Strabo.VII, 4, 7/ понтийски стратег и пълководец – Диофант. Според религията на старите българи “Тама” е зъл дух на подземния свят /1, том III, стр.110-111/. Вероятно като далечен отзвук на онези събития е и сегашното наименование “Тамански полуостров”.

Фиг. 84. Предаването на скулптората на Тама-Диу на кан Барин /автор Б.

Шкодров/

Археологическото откритие, чийто автор е А. А. Щепински и с допълнението на П. Д. Подгордецкий /2/ за използване на нефт при ритуала с огън и допълнително засипване на могилата, е особено важно. Може да се предположи, че подобен ритуал е приложен и при погребенията на кан Баламбер в 378 г. и кан Алп-Бий в 402 г. в близост до град Киев, както и на кан Атила в 453 г. в Панония. Принципният анализ на това археологическо откритие може да допринесе за предстоящи открития на погребалните комплекси на споменатите български владетели (Прилож. II-3).

ЛИТЕРАТУРА:

- /1/. Бахши Иман. Джагфар тарихы, том III. Оренбург. 1997.
- /2/. Ю. П. Зайцев, В. И. Мордвинцева. “Ногайчинский” курган в степном Крыму. Вестник древности. Кн. III. 2003. М.

Приложение III-2

СТОЛИЦИТЕ НА СТАРИТЕ БЪЛГАРИ

Къде са били столиците на старите българи?

В настоящата българска история липсва отговор дори и на въпроса: къде е била столицата на кан Кубрат? Недостатъчни са и изследванията какво означава терминът “Старата Велика България”, използван от византиските хронисти, дали е понятие с тясна характеристика за времето на кан Кубрат, или е с по-широк смисъл - като наследство на кан Кубрат от неговите предци? “Българските летописи - Джагфар тарихи” ни дават историческа опора от данни да направим опит за приемането на разширеното понятие и смисъл на “Старата Велика България” за времето от кан Кашан (II в. пр.н.е.) до кан Кубрат (VII в.н.е.).

Обект на нашето изследване е периодът II в. пр.н.е. - VII в. от н.е.

Основните източници, които ползваме, са “Българските летописи - Джагфар тарихи” /1/ и данните, публикувани от руския археолог В. М. Масон /2/. В периода на своето управление Филип Македонски, бащата на Александър, нападнал скитите (сарматите = българите) и пленил 20 хиляди породисти коне и 20 хиляди жени и момчета /3/. Всред цялата тази “плячка” е и родният брат на Сигер Кан (339-310), Балакър (Баламир 339-320), който Филип венчал за своята дъщеря (Приложение II-5).

В началото на походите на Александър Македонски (336-323), в кампанията му в 331г. на североизток, неговите войски претърпели поражение от войските на Сигер кан “...заради нарушение на условията за мир с ИДЕЛ - държавата на българите = сарматите...” /1, том III, стр.87/.

Вече установихме, че след разпадането на империята на Александър Велики и на Гърко-Бактрийското царство възникват две нови империи - Парфия на митридатите и Кушанската на сарматите = българите. “...Потомъкът на Албуга Сигер кан, синът на кан Джал, Кушан е един от най-могъщите иделски царе. Неговата майка е масагетска принцеса. В младостта си извършил походи на изток и стигнал до река Хин (Инд)... на запад разбил и подчинил улагците (даките). На юг той извършил победо-носен поход в Кавказ и Мала Азия, разгромил Мидан, Аряк, Барджил и подчинил Чиляр, Кавил, и Атряч...” /1, том. III, стр. 88/.

Империята Парфия (Партия) и нейните владетели е обект на относително обширни сведения на гръцки и римски хронисти, които са живели по това време, а за владетелите на Кушанската държава почти липсват сведения. На основание на надписи върху намерени монети, в историографията почти условно са приети имена на владетелите Кадфриз I и Кадфриз II /4/. В българските летописи, след смъртта на Сигер кан като следващ владетел е отбелязан кан Таргиз (320-314), син на брата на Сигер кан, Баламир (Балакър) /1, том III, стр. 87/.

Американският изследовател Д. Маршал, който също изследвал тези монети, забелязва термина “Karakaphasa” и допуска, че “Kara” може да се търкува като “Принц” /4, стр.161/. Повечето изследователи, обаче са склон-

ни да тълкуват този термин като “цар на царете” (Виж Приложение II-12 - Терминът “Кара” и връзката му с имената на български владетели).

Вземайки под внимание сведението, че Таргиз (120-314 г. пр.н.е), син на Баламир (Балакър) и Уран-Бика, е съпровождал баща си в похода на Александър Македонски и след смъртта на чичо си Сигер кан, е наследил държавната власт, правим извода, че той е установил своята столица близо до региона на Бактрия - в Хорезм, в дясната страна на долното течение на река Окс (Аму-Даря). Там и до сега е почти запазено старото име на останките от този град - “Кой-Крилкан-кала”, където виждаме съставката “Кан”. В китайските летописи тази страна е наричана Кан Гюм, а населението ѝ Кангюйци (Кан-Гюйци) /2, стр.125/.

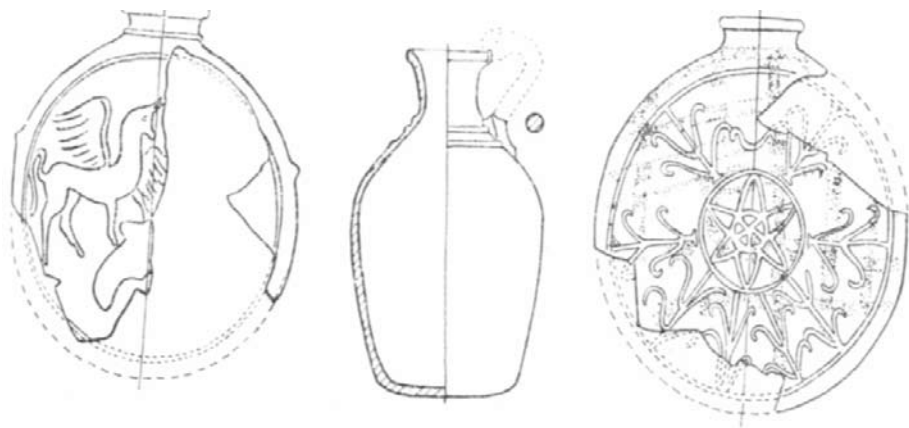

Фиг. 85. Хорезм, Бактрия и Парфия /2/

В. М. Масон я описва като “...Област от плодородни оазиси... в края на V в. пр. н.е. излязла от състава на ахмендитската империя... запазила политическа независимост... и с тесни връзки с племената, населяващи обширните степи на Западен Казахстан и Поволжието... Фантастична страна... навсякъде се извисяват стройни силуети на замъци и крепости... стените и кулите тук нерядко са достигали почти двадесет метрова височина”.

Описвайки археологическите останки на древния крепостен град Крилган (Крил Кан), Масон казва следното: “...Крепостната стена в план е правилен кръг с диаметър 86.5 м. В центъра се извисява укрепено здание, също кръгло в план. Поразително оригинален и необичаен паметник! В хода на работата... при разкопките се установи, че градът е съществувал

продължително време, почти до I в. от н.е... Централното здание е издигнато най-рано и е обиколено от мощна стена с дебелина шест метра. Зданието е било двуетажно. На втория етаж по външния край е била стрелкова галерия... сега от централната сграда добре съхранен е само първият етаж... Това са големи помещения, планирани в строга симетрия... Външният кръг на крепостния град също е имал стрелкова галерия... На входа е имало две полукръгли кули и е бил защитен с предвходни съоръжения... Пространството между централното здание и външната крепостна стена постепенно е застроено от различни помещения... хранилища и жилищни домове с огнища... и производствен комплекс... може би металургична работилница... в едно от помещенията има многоцветна стенна живопис ...истинската слава на хорезмийското изкуство е парадното, художественото грънчарско изкуство... подобни съдове в това време нямало в нито една друга област в Средна Азия...”

Фиг. 86. Керамика от Крил-Кан, Хорезм /2/.

За образа на сарматските = българските владетели в този период можем да съдим по намерените и датирани в тази епоха монети (Виж по-долу).

Кой е строителят на този укрепен град-крепост? Най-вероятно това е Кундуз (кан Дуз) (530-594 г. пр. н.е.), син на Аспарик (558-530) и масагетската принцеса Тамир-Бика (Тамирис) /1, том III, стр.86/. Той разбил войските на персийския цар Дарий I. Неговият по-стар брат, Колин, в това сражение командвал войските-център и бил глава на царския съвет. Техният баща, Аспарик, е убит от персийския цар Кир. Според някои древни източници майка им, Тамир-Бика (Тамирис), поела командването на войските и в битка, с меч си отсякла главата на персийския цар Кир.

Фиг. 87. Изображение върху монета от Хорезм на сарматски = български владетел, предшественик на кан Кашан /2/.

Фиг. 88. Възпроизведен образ на Тамир-Бика (Tamiris, Тамарислу) на основание откъслечни древни стенописи за амазонките, на жените, участващи в състава на войските, които са се сражавали срещу армиите на персийския цар Кир. /4/

За областта по долното течение на Аму-Даря (Окс), Масон отбелязва за чести находки на керамичното изкуство с изображения на крилати, летящи коне.

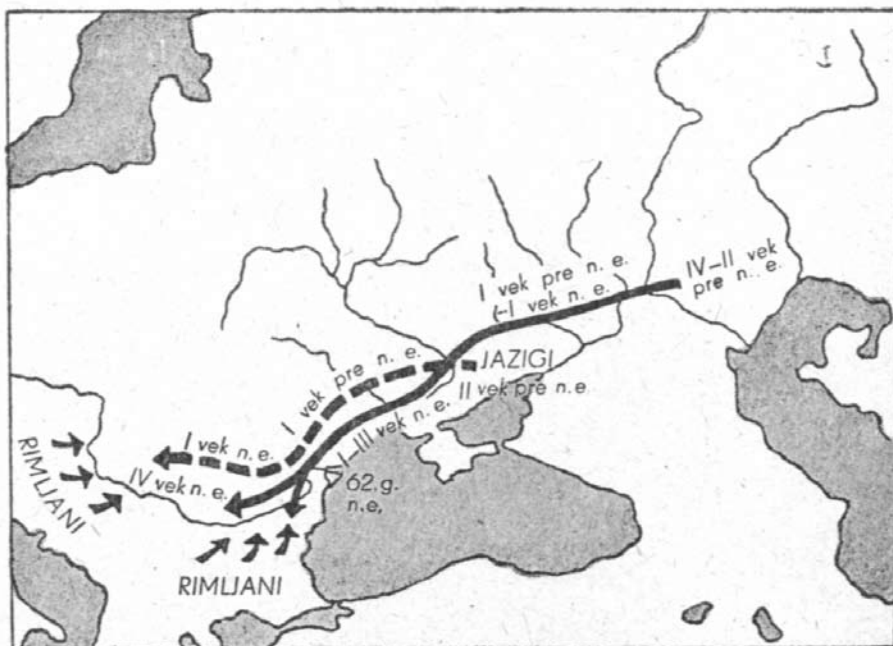

Фиг. 89. Летящите конници на сарматите = българите /5/

Съседните на “летящите конници” страни завиждали и желаели дори и чрез война да си присвоят техните “летящи коне”. Сведения за присвояване на конете на сарматите = българите има за Индия, Китай и за похода за “плячка” на Филип Македонски. Тези войни възникнали въпреки изпълнението на договорите с Китай и Индия за редовни доставки на сол, чрез кервани от специална порода тежкотоварни коне, от които е и родословието на конете за тежко въоръжената конница на сарматите = българите. Стоковият обмен (по-късно известен като “Пътят на солта”, или “Северният път на коприната”) е функционирал във времето паралелно с южния и е бил под контрол и владение на сарматите = българите.

На по-долната фигура е показана тежко въоръжената конница на сарматите = българите.

Картата, която предлага Т. Sulimirski /6/, за движението на сарматите към Европа изглежда почти достоверна, но не взема под внимание сведенията на Херодот, че по неговото време (V в. пр. н.е.), савроматите или част от сарматите са обитавали териториите на сегашна Украйна. Птоломей в своята “География” по принцип по-точно определя техните територии, като ги разделя на Европейска и Азиатска части. Изхождайки от сведенията, че Албуга Сигер кан и Баламир (Балакър) са били съвладетели /1, том III, стр.87/, може да се предположи, че те са имали две столици, едната в Хорезм – Крил Кан и другата в северното Причерноморие, от която в 331 г. Сигер кан е атакувал войските на Александър Македонски, което в историографията е представено като “въстание на Траките”.

От такава гледна точка кан Кашан и създадената от него Кушанска империя е не толкова завоевател, а по-точно обединител на сарматските територии, в които са включени и масагетите, северозападна Индия и северозападен Китай, т.е. Тохаристан. Прави впечатление, че по това време в Китай е началото на династията Хан.

Сред изследователите на древна Бактрия преобладава мнението, че столицата на Кушанската империя е бил град Бактра, разположен близо до горното течение на река Окс (Аму-Даря). Би могло да се предположи, че преместването на столицата е станало по времето на кан Таргиз, представен в историографията като Кадфриз I. При такава хипотеза обаче се получават различия в хронологията. Кан Таргиз (320-314), син на Баламир (Балакър) и

Уран-Бика, е наследник на властта и на своя чичо, Албуга Сигер кан. Той е обединителят на Европейските и Азиатските области на държавата на сарматите = българите. Респект спрямо него са имали народите на бившата Персийска империя и новосъздаденото по това време Гърко-Бактрийско царство. Вероятно е оказвал помощ с тежко въоръжената си конница и на съседна Парфия (бившата Мидия). Живял е 120 години. Би могло да се допусне, че силата на влиянието му в тази епоха символично е прехвърлено на наследниците на кан Таргиз и предшественици на кан Кашан - кан Аскал и кан Аспар.

В историографията, чрез намерените, издадени от тях монети - имената им се идентифицират като "Кадфриз I" и "Кадфриз II". Според Страбон /Strabo, XI, 8, 2/ "...Най-известните номади, които отнели от елините Бактриана, са асите, согдианите...и тохарите...". Асите са сарматите = българите. Согдианите са масагетите. Кан Кашан, както отбелязахме и по-горе, е потомък на Сигер кан, син е на кан Джал и масагетска принцеса. Той имал наследствени права по майчина линия в териториите на согдина-масагетите. Вероятно наследственият му дял са масагетите-росомони ("Урус" = Великите). Той завладял и северозападен Китай - тохарите и войските му стигнали в северозападна Индия в региона на горното течение на река Инд. Той е един, не чак толкова завоевател, колкото реформатор в регионите на средна Азия и североизточна Европа. Къде е била неговата столица? И какво всъщност е столицата... може ли да има разлика между управленческия и координационен център на държавата и най-привлекателния, представителния, обществения център на държавата.?

Както вече споменахме, повечето изследователи са на мнение, че столицата на Кушанската империя е бил град Бактра, но в този период се изгражда и нов, значително по-голям укрепен град в близост до Крил Кан. Останките от този град археолозите свързват с "Топрак-Кала". "...С поразително чувство за хармония и новаторство, строителите на Хорезм са намерили дълбоко оригинална композиция, нямаща аналогия в страните от Изтока." /В. М. Масон, 2, стр.136/. Тази характеристика се отнася, както за цялостното планиране и изграждане на укрепления град, така и за вътрешната цитадела-дворец и нейните специфични функционални пространства.

Вземайки под внимание и обстоятелствата на географското положение свързано със северната търговска магистрала "Сол-Коне-Коприна", конкуренцията на южната търговска магистрала през териториите на Парфия на митридатите, приемаме хипотезата, че най-вероятното място за столица на канове кушани = сармати = българи, в периода I в. пр.н.е. - I в. н.е. е бил укрепеният с високи крепостни стени и съоръжения древен град "Топрак-Кала", а не град Бактра. Едно от наличните доказателства са късните описания на Ибн Фадлан на неговото посланичество в 921-922 г. до държавата на кан Алмиш (Волжка България). И в тази късна епоха градът

е запазил следи от своето старо име “Бай-Кан”. В. М. Масон представя реконструкция на част от вътрешното пространство в двореца-цитадела, така наречената “зала на войните”.

Фиг. 90. Зала на войните /2/

Вероятно това е била залата за съвещания и решения на върховната власт по времето на кан Кашан. Впоследствие, поради възникналите войни с Римската империя, се наложило изместването на столичния център на запад - в района на северното Причерноморие. Има данни, че това е станало по времето на кан Алан и неговата столица е била в долното течение на река Кубан (140-107 г. пр.н.е.) /1, том III, стр. 88/.

Представената по-долу сцена на сражение между римляни и сармати = българи следва да се отнася за времето на кан Саричин (107-65 г. пр. н.е.) и битката му срещу Луций Корнелий Сула.

Фиг. 91. Стенопис от Пантикапея /5/

Силният и постоянен натиск на Рим е причина Кан Саричин да премести столицата в близост до долното течение на река Волга, където и досега запазил името Царицин. По-късно кан Болюмар-Шек (Баламбер) (363-378 г.н.е.) премества столицата от Поволжието в Кара-Саклан (Украйна) и тя е наименована Кан-Балин (Киев) /1, том III, стр. 90/. На близкия хълм е построена и неговата гробница паметник. Според описанието на кан Барадж (1229-1242) /1, том I, стр.14/ този паметник е изглеждал приблизително така:

Там сега има само някакъв далечен спомен, който изглежда така:

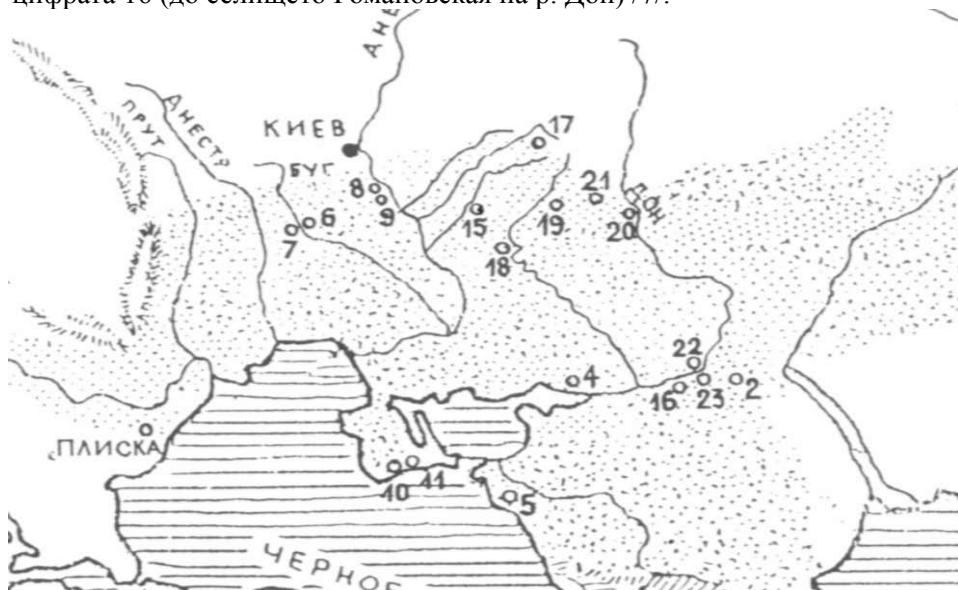
Фиг. 92. Сувенир от Киев

Къде е била столицата на Велика България на кан Кубрат?

Според “Български летописи - Д.Т.” /1, том I, стр. 16-17 и том III, стр. 96-97/ кан Кубрат е имал брат, Шамбат, на който преотстъпил столицата Кан-Балин. Това е станало след завръщането на Шамбат от неговите владения в централна Европа, държавата ДУЛОБА.

Народният Събор не бил напълно съгласен с това решение на Кубрат, а обществените кръгове започнали вместо името на Шамбат, да употребяват нарицателното “КИЙ”, което означавало “отхвърлен”. По този начин те изразявали отрицанието си спрямо Шамбат, който в годините на управление на Дулоба, нарушил принципа за единоначалие и подчинение на обща държавна политика. При наличието на такова сведение, столицата на кан Кубрат, би следвало да се търси в близост до неговия погребален комплекс и намерените там съкровища. Археологическите обекти, в които са намерени

съкровищата на кан Кубрат, са два - обект, маркиран с цифрата 15 (до селището със сегашно наименование Малая Першчепина) и обект, маркиран с цифрата 16 (до селището Романовская на р. Дон) /7/.

Фиг. 93. Карта с обекти 15 и 16 /7/

Фиг. 94. Географска карта на региона с обекти 15 и 16

И двата обекта, 15 и 16, имат погребален характер. Това създава недоумение сред изследователите, а някои от тях стигат до заключението, че е имало двама владетели с име Кубрат. Всъщност единият от тях е заличеният от историографията Шамбат, братът на кан Кубрат, владателят на държавата ДУЛОБА в централна Европа. Това означава, че съкровището, намерено в погребален комплекс 15, което е в близост до Киев е на българския кан Шамбат. Някъде близо до другото съкровище, намерено в погребален комплекс 16, би следвало да е била столицата на кан Кубрат. Нашето мнение е, че столицата на кан Кубрат е била в близост до бившата столица на кан Саричин (107-65 г.пр.н.е.), която кан Болюмар (363-378 г.н.е.) преместил от поречието на река Волга в поречието на река Днепър. Това е мястото, маркирано на горепредставената карта като обект 22 на десния бряг на река Дон. Нейното наименование е САРКЕЛ, което означавало “БЕЛОКАМЕННА КРЕПОСТ” или със сегашно наименование “Цимлянское правобрежное городище”. Според източник /7/ това е ”...близо до цимлянския винсовхоз... ростовска област, на десния бряг на цимлянското водохранилище... разположен върху оградения с дерета нос... в миналото е било белокаменна крепост...”.

Според някои руски археолози в по-късна фаза (VIII в.), на левия бряг на река Дон (на картата обект 23), от хазарите и славяните е изградена още една белокаменна крепост САРКЕЛ, в която имало и малко българи. В руската археология и историография обектът е маркиран с наименование: “Саркел-Белая Вежа”. Обект 22 и обект 23 са почти унищожени и потопени по времето на Сталин. През 1949-1951 г. по време на строителството на Волго-Донския канал, експедицията за изследването на двата археологически обекта се ръководи от М. И. Артамонов. В най-общи черти неговите заключения са следните: “...строителството на двете крепости е различно от византийските строителни традиции... рисунките и писмените знаци върху каменните блокове... са като тези на каменните блокове на древните столици на дунавските българи - Плиска и Преслав...”.

Подобни заключения правят и румънските изследователи Йон Барня /Dacia.n.s., 1962, 293-316/ и Мария Комша /Dacia.n.s., 1962, VI, 257-268/ при съпоставка на писмените знаци от Добруджа (Басараби) и писмените знаци от Саркел-1 (Цимлянское городище), Саркел-2 (Белая Вежа), както и на знаците, открити в старата българска столица Плиска.

Друга важна съпоставка правят анализаторите на съкровищата в двата погребални комплекса, установявайки, че като художествени похвати в обект 15 преобладава аварски стил, т.е. на държавата ДУЛОБА, а в обект 16 преобладава согдийски стил /7, стр.39-43/, т.е. влияние от по-древните български = сарматски столични традиции източно от Аралското езеро, в поречието на река Окс (Аму-Даря).

Свързано с първата публикация в 1989 г., на малка част от това съкровище в София /7/, в наше Приложение II-8 накратко споменахме за нашия принос.

Главният проблем за точното установяване на столицата на кан Кубрат са фалшификациите на руската управленска върхушка и “наука”, които в продължение на четири столетия полагат мъчителни усилия да заличат историята на българите и собствената си предистория.

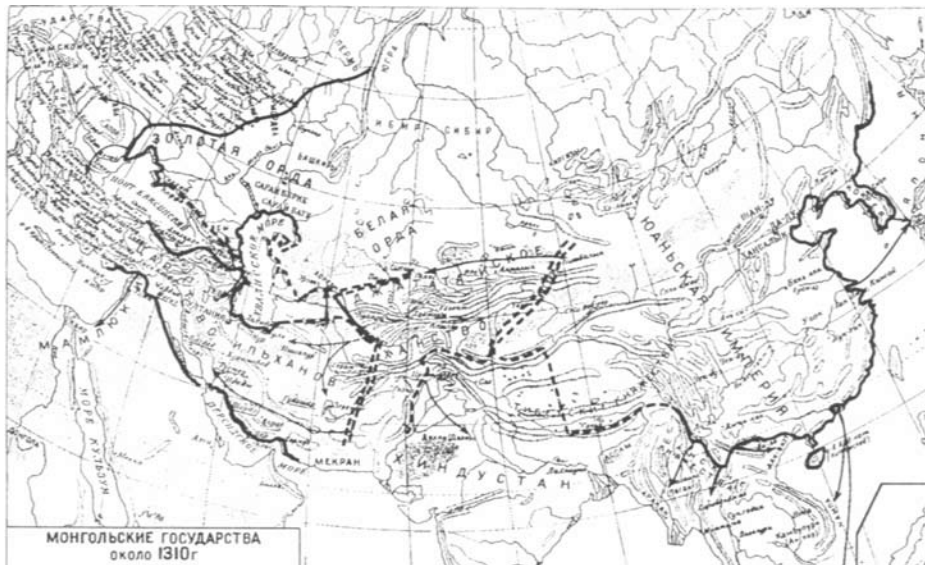
ЛИТЕРАТУРА:

1. Бахши Иман, Джагфар тарихы, Свод болгарских летописей, 1680, т. I, 1993, т. II, 1994, т. III, 1997, Оренбург, Русия.
2. В. М. Масон, Страна тысячи городов, 1966, М.
3. В. М. Масон, В. А. Ромодин, История Авганистана, 1964, М.
4. Акад. Михаил Юхма, Древните българо-чуваши, 2003, В.
5. Вестник древней истории, бр. 2, 1997, М.
6. Iscezle civilizaciye, 1964, L.
7. Съкровище на Хан Кубрат, 1989, С.

Приложение III-3

ТАТАРИТЕ

В историографията обикновено татарите се свързват с империята на Чингиз хан, която в XIII в. обхващала териториите на Русия и част от Европа, а след оттеглянето си от Европа, продължила окупацията (робст-вото) на руските територии почти до края на XVI век.

Фиг. 95. Карта – Греков Б. Д., Якубовски А. Ю. Золотая орда и ее падение. АН, СССР, М, 1950г.

В “Българските летописи - Джагфар тарихи” насочихме вниманието си към сведенията на Гази = кан = цар Барадж (1229-1246), от род ДУЛО, който всъщност е довел като свои съюзници татарите = монголите както на териториите на своята държава, така и в териториите на Средна Европа /1/. Това става след личната му среща с най-големия син на Чингиз, Угатай. След смъртта на Чингиз, Угатай е поел върховната власт над създадената от баща му империя.

Барадж описва тази съдбоносна среща по следния начин: “...Бату... мислеше да се самоубие... когато пристигнах в щаба му и обявих кой съм, той не повярва... накрая Мерген потвърди моята личност. Бату обезумя от радост... заедно се отправихме при Великия хан, който вече знаеше за мен... Угатай ни среща в неговия щаб на кон... Бату се затича към Великия хан като провинило се момче. Той нещо... му каза, и Бату падна по лице в краката му... Аз направих поклон... Той ми направи знак и тръгнах след него... стигнахме до красива беседка на живописен хълм и влязохме в нея... с нас беше само преводач... Великият хан изрази възхищението си от мен... и аз

изразих похвали за него, настоящия Велик хан... От къде е твоят род? - запита ме той... От кановете на хоните - отговорих му аз... Моят род е също от кановете на хоните...неговите очи заблестяха... Накрая той стана и каза: ...от тук нататък, ти ще бъдеш съюзник на Менхола... Аз те признавам за Емир на българите и освен това, за общ Посланник на нашите държави на Запад” /1, том I, стр.172/.

Какво означава изразът : “...от род...кановете на хоните”

В родословието на българските владетели от Сарматската династия в предните ни изследвания проследихме сведенията до кан Барадж (808 г. пр. н. е. - 1229 г. сл. н. е.). В цялостната схема на това родословие, намерихме сведения само за два случая на династическа връзка с хоните = хуните - първият брак (150г.) е между дъщерята на кан Кубар, Бояр-Киз, която е сестра на кан Артан (Таш-Баш), за Агарджа. А кой е Агарджа? Той е нает на държавна служба от кан Артан и има хунски = хонски произход. Назначен е от кан Артан за командващ, Сабан Тархан, освен на своя хунски отряд и на леко въоръжените и неопитни войни, на опълченците и на наемниците /1, том III, стр. 90/. След смъртта на кан Артан и брака на Агарджа с Бояр-Киз, Великият Кинеш (Великият Събор) утвърждава Агарджа за кан на сарматите = българите.

Вторият династичен брак между сарматите = българите и хоните = хуните е в 363 г. Основанието и причината за този династичен брак има предистория, свързана с упоритата агресия на Римската империя в североизточна посока за овладяване на стратегическата търговска магистрала, която е във владение и контрол на сарматите = българите. По решение на Великия Кинеш (Великия Събор), българската принцеса, дъщерята на кан Алтиш, приема за съпруг наетия на служба хунски военначалник Болюмар. Това е всъщност династически съюз между сарматите = българите и хоните = хуните. В сведението за първоначалното отрицателно отношение на Туран-Бика спрямо Болюмар (кан Баламбер) се подчертава расовото различие: “...Туран-Бика... в началото не го харесвала заради неговата ярко изразена монголоидност.” /1, том III, стр. 90/. (Приложение II-3 - От кан Саричин до кан Атила).

Според сведението на Кан Барадж, с наименованието “татари” се нарича едно от племената на източните хони, от което произлиза бащата на Чингиз хан /1, том I, стр.159-160/. Бащата на Чингиз хан е убит от родното му племе – татарите. Това е било основанието на Чингиз, след като завзел властта и станал хан, да разпoredи да избият всички от родното му племе, включително и жените и децата. Още в началото на обединението на тези източни хони в единна държавност и империя, Чингиз хан разпoredил и нарекъл своята държава и империя “Менхол”. Разпoredил също с термина “татари” да бъдат наричани само наемните войни, или воините на нехонските племена, влизащи в състава на неговата държавност и империя. Кан Барадж прави следното обобщение на философията и стратегията на владетеля Чингиз хан: “...

Жестокостта е единственото, което поддържа реда и е основа за процъфтяването на държавата... жестокостта, трябва да бъде над пределите на разума... само така ще бъде осъществена висшата воля.” /1, том I, стр.159/.

Моголите на Чингиз хан наричали българите на кан Челбир (1178-1225) “бесермени”, а българите наричали моголите “татари”. В първото решително сражение между двете държави моголите = татарите срещу войските на кан Челбир претърпели страшно поражение и пленените войски на татарите не били избити, а освободени, като срещу всеки освободен пленник е трябвало да дадат по един овен, а за техния главнокомандващ, Уран-Китай – 10 овена. “...Под охраната на Абас Хин татарите били изведени от държавата през Джайк (река Урал). На прощаване Субатяй мълчаливо му връчил своя меч.” (Приложение I-13 - Паралели за достоверност-2).

Очевидно е, че сарматите = българите = бесермените са не само различни по раса, но и по морал от хоните = моголите = татарите, независимо от своите династични връзки, съседни и общностни територии, взаимни контакти, религия и култура. Действията и усилията на кан Барадж, след сключения договор с Великия хан на моголите, Угатай, са насочени да запази своята държава - Волжка България и държавите на своите родственици - Руските княжества, Дунавска България и Унгария от агресията и жестокостта на империята Могол.

Развитието на военните действия е описано подробно в том I, стр. 173-188 и не е проблем на настоящето изследване. Тук обаче трябва да отбележим, че при изследванията се натъкнахме на некоректност на редица изследователи. Некоректни са и опитите, на някои съвременни руски изследователи, като например Носовски и Фоменко, които правят комплиация между кан Барадж и хан Бату - подчинен на Великия хан на монголите Угатай. Възпроизведения от тях “исторически образ” те вменяват на суздальския княз Ярослав Всеволодович (Ярослав II, 1238-1247 г., син на Всеволод III) (виж Приложение I-10.) По този начин правят поредния опит за присвояване на част от българската и на монголската история. /2, том I, стр. 91/. Писмената система на световната империя на монголите, въведена като официална писменост по времето на Чингиз Хан (XII-XIII в.), сега от изследователите се нарича “Уйгурско писмо” и съдържа значителен брой писмени знаци на старите българи. Част от тези знаци, изследователите, които не са запознати с писмените знаци на старите българи, или не желаят да признаят истината, отнасят към тъй наречените “согдийско писмо” /3/ и “несториянско писмо” /4/.

ЛИТЕРАТУРА:

/1/. Бахши Иман, Джагфар тарихы, Свод булгарских летописей, том I, Оренбург, 1993

/2/. Г. В. Носовский, А. Т. Фоменко, Библийская Русь, том I, Москва, 1998.

/3/. Johannes Friedrih, Geshich der schrift, Heidelberg, 1966.

/4/. Г.Ф.Турчанинов, Памятники письма и языка народов Кавказа и Восточной Европы, Ленинград, 1971.

**ПОСЛЕДНИТЕ ВЛАДЕТЕЛИ ОТ РОД ДУЛО
СЪДБАТА НА ШАХ = КАН ГАЛИ
И ЦАР = КАН ИВАН ВАСИЛЕВИЧ IV - "ГРОЗНИЙ"**

В средата на XVI в., след драматични събития и обстоятелства, престава да съществува една от великите държави в Евро-Азийското прос-транство. Това е т.н. Волжка България със столица Казан и с държавна религия – мюсюлманство. Тя е унищожена както в древните легенди, като в претворена притча за Каин и Авел, но с добавка, че освен материалните интереси, както е в притчата, другият брат е имал и друга държавна религия – християнството.

Липсват данни за рождената година на шах Гали от род ДУЛО. Има сведение, че преди неговия дядо, Кул-Ашраф, да стане сеид-емир = кан = цар, внукът му, шейх Гали, в периода 1519-1521 г. е бил улуг-бег = губернатор = управител на столицата на мюсюлманската държава на рода ДУЛО, Казан /1, стр. 61/.

За Иван Василевич IV има данни, че когато го оженили - 1546 г. е бил на 17 години, а държавния престол наследил след смъртта на баща си, великият княз Василий Иоанович в 1533 г., т.е. когато е бил само на четиригодишна възраст /2, стр.121/. **(Що се отнася до сведенията за шах Гали, за по-достоверен източник приемаме /3/, а като критичен анализ за периода на цар Иван IV - "Грозний", приемаме източник /4/).**

Наследниците на старата Велика България, която би следвало да се разбира като Евро-Азийските владения на предците кан Кашан, кан Ати-ла, кан Кубрат и кан Шамбат (от периода III в. пр.н.е. до VII в. от н.е.), приемат принципа на териториалното разделение, а след IX в. и на религиозното разделение.

Още в ранните си години, Гали изпитвал привързаност и отговорност пред историята на предците, овладял и поезията като средство за представяне на историята във вид на песнопойна поема, което е било практика на старите българи. Освен богатия книжовен фонд и архивни документи, съхранявани в библиотеките на Казанския университет "Мухаммад Аламия" /1, 61/, той ползвал и архивите в Новгород и Московското княжество. Тези познания му дали възможност да стане посланик на добра воля между роднините от род ДУЛО, но това го поставило в редица драматични ситуации. Първите държавници, които оценили тези негови качества са Великият княз на Московското княжество Василий Иоанович (1505-1533) и Ал-Мохамед (1502-1521), кан на Волжка-мюсюлманска България. По препоръка и настояване на Василий /2, стр. 49/, Ал-Мохамед /1, стр. 61/ назначава Гали за улуг-бек = управител = губернатор на столицата Казан (1519 г.).

Гали е син на Хюсеин, внук на Артан Кул Ашраф и правнук на Ал-Мохамед и прапра внук на кан Мумин (1469-1480), (Приложение I-10), от разклонението на рода ДУЛО, приели в 922 г. мюсюлманска религия. В цензурираната съвременна руска историография той е представен под името “ШИГ-АЛЕЙ”.

В периода 1519-1521 г., улуг-бегът на столицата Казан, Гали, възспира каквито и да било военни действия между родствениците – Волжка България и Московското княжество и подкрепя търговските им взаимоотношения. Като вътрешна политика на българската държава, подготвя реформа за ограничаване на поземлената собственост на уланите и казациите с цел създаване на поземлени зони за свободни селяни и занаятчии. За тази нова вътрешнодържавна политика улуг-бег Гали получава съгласието на своя дядо, кан Ал-Мохамед. Недоволни от тази реформа или подбудени от външни източници, уланите, които са главният източник и осигурител на тежко въоръжената конница за българската държава, обсаждат столицата Казан и извършват държавен преврат, като за държавен глава налагат сина на брата на Ал-Мохамед - Мансур (1521-1524). Той освобождава от длъжност Гали и назначава на неговото място кримския военачалник Сахиб-Гирей. Молбата на Гали да напусне заедно с жена си столицата Казан е удовлетворена /1, стр.62/. За този немаловажен факт руските летописци и историография представят следната картина: “...Незабавно оставил Казан, Алей (Гали) се срещнал в степите с нашите риболовци... навсякъде великокняжевските чиновници чакали царя изгнаник с приветствия... а народа с любов. Всички... боляри излезли пред Москва и го посрещнали ... Самият господар на стълбите на двореца го посрещнал и го прегърнал... двамата плакали... Хвала на Всевишния - казал Василий /2, стр. 55/.

За да заличи, обаче, принадлежността на Гали към рода ДУЛО, руската историография, освен промяната на името от шах Гали на “Шиг Алей”, прави още добавки. Приписва му тюркменски произход от родословието на хан Тохтамиш (XIV в.) и за убедителност описва неговия образ по следния начин: “...той имал необикновено тлъсто и провиснало шкембе, едва забележима брада и женско лице...” /2, стр.54/. На срещата му с шестгодишният Иван Василевич IV, която се състояла в 1536 година “...Иоан приветствал госта на татарски език...” ! /2, стр.134/.

След 1524 г. кан на Волжка България е дядото на Гали - Кул-Ашраф. Той отново го назначава за улуг-бег на столицата Казан (1546 г.). С негово съгласие улуг-бег Гали издава Указ за освобождаване на селяните, които получили и част от Уланските земи /1, стр. 64/.

На 17 годишна възраст Иван Василевич е венчан за Анастасия Захарина, чиито род произхожда от Прусия и се поставя началото на бъдещата династия Романови. На 18-годишна възраст, на 16 януари 1547 г., при

особено тържествен църковен ритуал великият княз Иван Василевич IV е венчан за държавата и получава пълни права за нейното управление. За неговия характер и неговите методи и действия в това отношение можем да добием представа от следния пасаж: "...псковски граждани и някои по-смели други през пролетта на 1547 г. се жалваха на новия цар от наместника княз Пронский... седемдесет с наведени до пода глави стояли пред него с обвинения и с улики. Господарят не ги доизслушал, закипял от гняв, крещял, удрял, поливал ги с горещо вино, палил им брадите и косите, заповядал да ги съблекат и да ги положат на земята. Те чакали смърт." /2, стр. 167/.

В Приложение II-21 са представени сведения за края на българската столица Казан. Според руската историография, цар Иван Василевич IV е доживял до дълбока старост – 1584 г., и управленческа работоспособност... като на 24 октомври 1583 г. е приел английския посланик Иероним Баус. Публикувани нови изследвания и факти показват, че това не е така и е всъщност фалшификация /4, стр.105-134/.

В графична форма тези изследвания и доказателствени факти са представени в следната схема /4, стр.109/:

Рис. 2.1. Краткая наглядная схема нашей реконструкции

Фиг. 96. Схема на властта в Московското княжество

От горепредставеното изследване се вижда, че една година след разгрома и унищожението на българската столица Казан, Иван IV от род ДУЛО е отстранен от властта и е обявен за полудял. От наличните данни остава неясно, дали първо е полудял, поради което е отстранен от властта или об-

ратното, че чрез заговор е отстранен и е обявен за луд. Но този проблем има второстепенно значение. Главният резултат е, че той е нане-съл смъртоносния удар на държавата на своите сродници от род ДУЛО - Волжка България. Авторите на това изследване стигат до следното заключение: "...след насилственото установяване на руския престол на династията Романови... започнало планомерно и продължително преписване...на историята... оригиналните книги и ръкописи... се издирвали и унищожавали...много от оригиналните книги от XV-XVI в. носели "имперско клей-мо"... и посвещение на руския кан..." /4, стр.668-669/. По-подробно проблемът за методологията на фалшификацията е представен в Прил. II-22.

Усилията на следовниците на убития и изгорелия в пепелищата на Казан кан Кул Ашраф да възстановят българската държава, на неговият син кан Хюсеин (1552-1569) и на неговия внук кан Гали (1569-1584/), остават обречени и без резултат.

Вземайки под внимание горепредставената схема, се оказва, че те не воюват срещу войските на Иван, а срещу руски, немски и други наемни и съставни части на зародиша на династията Романови и обединената християнска Европа. Всъщност, това е Северният кръстоносен поход срещу "НЕВЕРНИЦИТЕ" - българите с държавна религия мюсюлманството.

В края на драмата на последните държавни владетели от род ДУЛО би следвало да представим и следната историческа ситуация, отнасяща се във времето на 1583 година: "...с шейх Гали останал само синът на Еней-бег, Беркет... и 50 казаци... при устието на Ика, един казак казал на Сеида:

- О, кан! Конете се съсипаха... налага се да оставим... или златото, или твоите любими книги. Ще заповядаш ли да изхвърлим книгите?

Шейх Гали отговорил:

- Хазната е нужна на държавата. Ако държавата престане да съществува, за какво ни е златото? Сега за хората ще бъдат важни книгите, от където те ще черпят сили за съхранение на своите обичаи и възстановяването на държавата... затова хвърлете златото и оставете книгите!

Казаците закопали в устието на Ика държавната хазна /3, том I, стр. 306-307/.

Изводи и заключения:

1. Главният фалшификатор и унищожител на историята на българите е Русия в периода 16-20 в. Действията на Русия в посочения период имат характер на системна, дългосрочна и държавно провеждана политика, независимо от промените в нейната държавна и политическата конфигурация. Извършваните деяния в това отношение имат характер на престъпление, за което не следва да има срок за давност и наказателна отговорност.

2. Българите в Русия, както и тези, които са в други страни, под егидата и отговорността на правителството на Република България, би следвало с обединени усилия да поставят проблема пред правителството на тази страна за промяна на досегашната политика и прекратяване на рецидивите, или за наказателната отговорност на Русия за престъпления спрямо историята на българите пред Организацията на обединените нации.

3. За осъществяването на горепосочените отговорности и цели важно значение има етносното и родствено обединено съзнание на българите, независимо от настоящето им местоживееие и гражданска принадлежност, за възстановяване на историческата истина на техните предци.

ЛИТЕРАТУРА:

- /1./ Нурутдинов, Ф. Г. Х., Родиноведение, 1995, Казан
- /2./ Карамзин, Н.М. История государства Российского кн.3., 1990, Ростов на Дон.
- /3./ Бахши Иман, Джагфар тарихи, Свод Булгарских летописей, т. I, II и III, 1993, 1994 и 1997, Оренбург.
- /4./ Носовский Г.В., Фоменко А.Т. Библийская Рус. т. I, 1998, Москва.

Приложение III-5

СХЕМА ЗА КРАЯ НА ВЛАДЕТЕЛИТЕ ОТ РОД ДУЛО

През VII век в рода ДУЛО е нарушен древният принцип на старите българи = сарматите за единовластие в държавата между двамата братя Кубрат и Шамбат, а после и от синовете на Кубрат, Бат-Боян, Аспарух, Кубар и Алцек. В средата на IX век между наследниците на Бат-Боян и Аспарух е нарушен древният принцип на старите българи = сарматите за единство на религията и графичната писмена система. Наследниците на старата Велика България след смъртта на кан Урус Айдар (805-855) се разделят, като в източната част приемат (922г.) мюсюлманската религия и арабографическото писмо, а в западната част (989г.) приемат християнска религия и писмената система кирилица. В резултат на религиозните си различия и противоречия, както и на общественополитически, икономически и търговски причини, те водят помежду си поредица войни. Краят на последните владетели от род ДУЛО настъпва през XVI в. и може да бъде представен в следната схема :

РОД ДУЛО

МЮСЮЛМАНИ:

АЛ-МОХАМЕД
СИН НА ГАБДЕЛ МУМИН
1502-1521

МАНСУР
ВНУК НА ГАБДЕЛ МУМИН
1521-1524

КУЛ-АШРАФ
СИН НА АЛ-МОХАМЕД
1524-1552

ХУСАИН
СИН НА КУЛ-АШРАФ
1552-1569

КАН ГАЛИ
СИН НА ХУСАИН
1569-1583

ХРИСТИЯНИ:

ВАСИЛИЙ ИВАНОВИЧ
СИН НА ИВАН III
1505-1533

Регентски съвет
Начало на проникването на
германско влияние в род ДУЛО
1533-1547

ИВАН ВАСИЛЕВИЧ IV
СИН НА ВАСИЛИЙ ИВАНОВИЧ
1547-1553

ДМИТРИЙ ИВАНОВИЧ
СИН НА ИВАН ВАСИЛЕВИЧ IV
Регентски съвет
1553-1563

ИВАН ИВАНОВИЧ
СИН НА ИВАН ВАСИЛЕВИЧ IV
Терор и начална власт на Романови
1563-1572

КАН СИМЕОН
СИН НА ИВАН III
1572-1584

ПОСЛЕДНИ ОПИТИ ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА ЕДИНСТВОТО НА РОДА ДУЛО

1584-1613 - СМУТ И ВЪЗДИГАНЕ НА ДИНАСТИЯТА РОМАНОВИ

КРАЯТ НА УПРАВЛЕНИЕТО НА РОДА ДУЛО В “РУСИЯ”

Фиг. 97. Схема от Библейская Русь, том I, Носовский и Фоменко, 1998, М.

Горепредставената схема показва състоянието на християнската държава, създадена и управлявана до началото на XVII в. от наследниците на рода ДУЛО.

Долупредставената схема показва състоянието на мюсюлманската държава, създадена и управлявана до края на XVI в. от наследниците на рода ДУЛО.

УПРАВЛЕНИЕТО НА РОДА ДУЛО ВЪВ ВОЛЖКА БЪЛГАРИЯ В XV-XVI в.

ГАБДЕЛ-МУМИН
Син на Якуб-Мохамед
1469-1480

АЛ- МОХАМЕД
Син на Габдел-Мумин
1502-1521

БУРАШ-БАРАДЖ
Син на Габдел-Мумин
1480-1502

КУЛ-АШРАФ
Син на Ал-Мохамед
1524-1531, 1535-1546, 1546-1551, 1551-1552

МАНСУР
Син на Бураш-Барадж
1521-1524

ХУСАИН
Син на Кул-Ашраф
1552-1569

МАМЕД
Син на Мансур
1531-1535, 1546, 1551

ШАХ-ГАЛИ
Син на Хусаин
1569-1584

В 1569 г. шах Гали, поемайки властта на източните територии, осъществява контакт и подкрепя сина на Иван III - Симеон. В 1572 г. от власт е отстранен синът на Иван Василевич IV - малолетният Иван Иванович. Тогава, вече остарелият син на Иван III - Симеон, "се венчал за царството", като приел името ИВАН. Това историческо споразумение между Гали и Симеон проникнало и останало в паметта на българите в Дунавска България като отзвук под името ДЯДО ИВАН.

За съжаление усилията на кан Гали и кан Симеон = Иван да запазят наследieto на рода ДУЛО в 1584 г. завършили катастрофално.

С подкрепата на западните християнски интереси и сили, династията Романови затрила рода ДУЛО.

Приложение III-6

ФАЛШИФИКАЦИЯ

Редица руски изследователи поддържат твърдението, че Кирилицата е азбука, създадена в Русия, а братята Кирил и Методий са създатели само на Глаголицата. И нещо повече, манипулирайки с редуцирани и фалшифицирани артефакти, те се опитват да докажат политически налаганата още от времето на император Петър I, ... та и досега, хипотеза, че СЛАВЯНИТЕ имат единен и еднороден произход и език. Като основания за това, те сочат т.н. “грамоти” върху кора от брест, открити при археологически разкопки в Новгород /В. Л. Янин, Новгородские берестяные грамоты, Российская археология, 1966, бр.3/.

Фиг. 98. Берестянная грамота № 591, написана в първата половина на XI век /1/

Първите археологически изследвания в Новгород, в първата половина на 19 в., са направени от архиепископ Болховитинов. В началото той се заел с изучаване на архивите. Резултатите от неговите изследвания не са запазени!

В 1910 г. художникът Николай Рьорих предприел нови изследвания, от които също няма запазени никакви чертежи, отчети или публикации! Следващите опити за археологически изследвания са в 1929, 1934 и 1948 г. Първата грамота е намерена на 26 юли 1951 г., а общият брой на намерените грамоти е около 800, датирани в различни периоди - от XII в. до XVIII в. Най-старата е № 591, датирана в първата половина на XI в.

Според “Български летописи - Джагфар тарихи”, Галидж (Новго-род) е съществувал във вид на крепост за охрана на Северната търговска магистрала още по времето на кан АЛП-БИЙ (378-402). Заради бунт кан АЙАР (727-759г.) разрушил крепостта /том I, стр.25/. В 816 г. крепостта е разширена и доизградена от Таркан БУДИМ, като за тази цел той е наел на служба скандинави, алмани и улучи (славяни) (Приложение № II-16). В периода на религиозните войни (стр. 73-75) и разделението на Киевско-Волжка България (Прил. I-10), в 895 г., съуправителите на бившата столица Башу (Киев) и северните области до Новгород, ДЖУН и ОЛЕГ изпратили на кан АЛМИШ (895-925) следното писмо:

“...СЛЕД ВАШЕТО ЗАМИНАВАНЕ (в новата столица град Болгар), ТУК, В БАЩУ (Киев), НЕ ОСТАНА НИТО ЕДИН ПРАВОВЕД И ВЪОБЩЕ ЗНАЕЩ ГРАМОТА (арабска), А ИМА НЕМАЛКО УМЕЕЩИ ДА ПИШАТ ПО БЕРСУЛСКИ (т.е.Кирилица)... А И СИМЕОН Е НАШ ПРИЯТЕЛ...” / том III, стр. 99/.

Представените от нас исторически писмени сведения и графичен сравнителен анализ на Кирилицата с писмените знаци на старите българи, доказват несъстоятелността на горепосочените твърдения на руски ”изследователи” и ни дават основание да ги определим в категорията на фалшификаторите както на българската, така и на собствената си руска история.

ИЗВОДИ И ЗАКЛЮЧЕНИЯ

От горепредставените материали по проблема: “Писмените знаци на българите...” и от конкретните ни изследвания в отделните приложения, представяме следните, по-важни изводи:

- **БЪЛГАРИТЕ** са един от древните народи, който в периода от II в. пр. н.е. до VII в.сл. н.е. е отразен в “изворите на историографията” под различни имена. Сред най-често срещаните са: САРМАТИ, или имена на техни владетели - КУШАНИ (кан Кашан), АЛАНИ (кан Алан), или пък имена на техни съюзници - КОТРАГИ, ХУНИ и АВАРИ. В периода VII-IX в. те са обособени в три отделни държави: ДУНАВСКА БЪЛГАРИЯ, КИЕВСКО-ВОЛЖСКА БЪЛГАРИЯ и ХАЗАРИЯ, които са подложени на трансгресията на християнската, мюсюлманската и юдейската религии. Опитите да се запази тангризма - старата българска религия, се оказват безуспешни. Не се постига и единно решение между трите български държави и по отношение на Реформата на религията и писмената система.

- **РЕФОРМАТА** на религията и писмената система в Дунавска България се осъществява от два координирано действащи екипа - на държавната власт и на духовните реформатори. Първият екип е оглавен от кан = княз Борис, а вторият от братята Константин (Кирил) и Методий, всичките от род ДУЛО.

- **РЕФОРМАТА** на писмените знаци на старите българи е завършена в 855 г. като от старата писмена система, състояща се от 132 знака, са подбрани и остават в употреба 58 знака с 36 фонетични значения и съответни цифрови стойности. В тази съкратена форма “Кирилицата” има подобие с гръцката и латинска азбуки, но е по-съвършена от тях по отношение съответствието фонетичен звук - графичен знак. Решен е и въпросът за превода и съставянето на богослужебните книги, подборът на речниковия състав, църковният ритуал, речитатив, песнопения и пр., които също се доближават до източната и западната християнски църкви. Този процес изцяло и успешно е извършен от двамата братя Константин (Кирил) и Методий и присъединилите се към тях съмишленици и ученици (калиграфите, майсторите в обработка на кожи за писане, леяри и ковачи на метал, подвързвачи на книги, и др.), повечето от които са родени в централните области на българската държава.

- **РЕФОРМАТА** на религията, подготовката на обществото в българската държава да се отрече от старата религия и да приеме християнството е процес, който има характер на държавно проведена революция за смяна на

обичайните норми и закони за поведение и владение. Като пример за тази промяна е достатъчно да отбележим следните обществени принципи: "Един Бог... Една жена... Изповед за греховете... и т.н". Отпорът срещу отмяната на религията на старите българи и приемането на християнството има обществена поддръжка, при което се стига до вътрешни военни регионални сътолковения (религиозни войни) и международно пресиращо влияние. За тангризма са аварите и Хазария, за мюсюлманството - Волжка България и за християнството - Константинопол и Рим. Изход от това състояние е твърдата позиция за приемане на християнството на българския владетел Борис I, неговия брат Докс и тяхната сестра, подкрепени от преобладаващото мнозинство членове на Великия Събор.

- **ГЛАГОЛИЦАТА** (861г.) е междинен и компромисен вариант на регионално решение на горепредставения усложнен проблем и е в изпълнение на договорите на Борис I с Лудвиг Немски и неговия брат Карл Плешиви в Западния регион на българската държава (сегашните територии на Чехия, Словакия, Словения и Хърватско).

- **КИРИЛИЦАТА** (855 г.) добива поддръжка и разпространение в централните области на християнската българска държава още преди Великия Събор (893 г.), за което свидетелства и писмото-молба на съуправителите Джун и Салахби (Олег) до кан Алмиш тази азбука да бъде използвана в Бачу (Киев) и Новгород като официална писмена система (894 г.).

ДЪРЖАВАТА НА СТАРИТЕ БЪЛГАРИ (ОБОБЩИТЕЛЕН АНАЛИЗ)

В процеса на направените от нас почти 40 годишни изследвания и графичен анализ на писмените знаци на старите българи и реформата им в средата на IX в., се наложи да изясним редица исторически обстоятелства. Главен приоритет в този процес имаха археологическите факти. Бяха взети под внимание становищата на техните откриватели. Допълнителен фактор и анализ, съпоставка на достъпни източници, бяха писмените исторически сведения съобразени със скалата за физическото понятие за времето и трансформациите на стария текст в нашето съвремие.

За наша изненада стигнахме до факти и заключения, че голяма част от историята на Българите е заличена или фалшифицирана!

Като особено важен източник за възстановяването на истината за нашите предци - българите, намираме издадената в Оренбург, Русия, тритомна история: Бахши Иман, Джагфар тарихы (историята на Джагфар). Свод болгарских летописей, том I, 1993; том II, 1994 и том III, 1997 г.

Главна цел на нашето изследване бяха писмените знаци на българите, но се оказа, че те не могат да бъдат разглеждани и анализирани откъснато и изолирано от времето и историята на техните носители, българите и тяхната държавност. Затова ние тук си позволяваме, макар и в най-общи черти, да възстановим някои от принципите на тази държавност.

В българската историография тук-таме се споменава за законите на кан Крум /802-814 г./. Липсват обаче детайлите и анализ, както на неговото законодателство, така и на старата религия на българите. В том III на българските летописи /стр.111-124/, намираме сведения за религиозната митология, обрядите и основните закони на старите българи, записани във времето на кан Урус Айдар /805-855 г./, владетел на Киевско-Волжка България. Има основание да се приеме, че те са еднакви и в Дунавска България. От Прил. I. 8. се вижда, че майката на кан Урус Айдар е сестра на кан Крум, а неговият син Будим е първият по държавна власт след Айдар, тархан на Ак-Урус, Прил. II. 16. Записът на тези сведения е направен преди 840-та година, от държавният секретар Шамс.

Според чл.10. и чл.11 от основният закон “Торе” върховният управленчески орган на българската държава е “Кинеш”, т.е. демократично избрано Народно събрание, в което броят на избраните представители не надвишава 500 народни представители.

Този орган избира упълномощени представители, изпълняващи функциите на съдебна власт. Върховен изпълнител на властта в държавата е канас ювиги, който получава тези права и задължения по родово наследство. Нарушаването на това родово наследство не се допуска, освен при изключителни случаи. В изпълнение на своите права и задължения канът разполага с пра-

вителиство от 30 боляри от които 12 са “велики” и изпълняват функциите на оперативен съвет, отговорност за съответните региони от държавата и за осъществяването на необходимите действия. Канът е върховен военен, съдебен и религиозен предводител. За измяна на държавата или на религията всички са равноотговорни и според чл.8. подлежат на смъртно наказание не само те, а и най-близките им родственици. Такива случаи намираме при кан Гостун = Кушан = Гордас от род Ерми /527-528/, който е убит заради опит за подмяна на старата религия с християнство и кан Сабин /764-765/, който за да се спаси от тази санкция избягал с близките си в Константинопол. Логично е да се мисли, че и в двата горесцитирани случая решението за санкция е право на Кинешът = Народното събрание. Други аналогични сведения за ролята и значението на този върховен орган в управлението на държавата на българите са следните:

- “...кан Чиляр, син на кан Кубан (152-146 г.пр.н.е.) бил свален от престола...”. /том III.стр.88/.

- “...кан Алан, внук на кан Кубан (140-107 г.пр.н.е.)...след 6 години разпокъсаност на държавата отново я обединил...”. Текстът на стр. 88 дава основание за тълкуването, че това е станало след сериозни промени в състава на основният държавен орган “Кинеш”.

- “...кан Артан, син на Кубар... забранил търговията...неговото управление било жестоко и разбойническо, поради което го намразили... загинал в 150 г.от н.е. при единолично сражение (по настояване на българските тархани и дори и неговата сестра) с наетият от него на българска служба хунски военначалник Агарджа...сестрата на кан Артан, след неговата смърт, се омъжила за Агарджа, а българските тархани го провъзгласили за кан...” /том III. Стр. 89-90/. Така възникнало началото на родът ДУЛО. След този брак, представители на хунски родове добиват правото на участие със свои представители в основния държавен орган на българската държава - “Кинеш”. Следи от това тяхно право намираме в текста на чл. 10 записан в първата половина на IX в. по времето на кан Урус Айдар. Следи от този принцип откриваме и в сведението на византийския хронист Никифор относно събитията в Дунавска България свързани със смъртта на кан Телес (762-764) /Прил. I. 1/. Подобно право на участие с представители в управлението на Българската държава, значително по рано (IV в. пр.н.е.) от хуните са имали родови представители на масагетите.

Има доказателства, че дори и след смяната на старата религия на разделената българска държава (Старата Велика България), основният държавен орган за управление по древни традиции е Кинешът = Народният събор = Народното събрание. Доказателство за това са сведенията за кан = княз Борис, когато той е вече бивш владетел на Дунавска България и е предал държаваната си отговорност на своя син Владимир.

- В 863 г. бившият владетел на Дунавска България кан = княз Борис (842-889г.), чрез решение на Народният събор = Кинеш = Народно събрание, свалил от държавна власт и отговорност своят първороден син Владимир.

Има легенди, че наказателната санкция спрямо Владимир не е била смъртна присъда, а той е лишен от зрение чрез избождане на очите заради опит да възстанови старата религия на българите.

До тук само частично представихме: Устройството, ролята и значението на върховния управленчески орган на Българската държава. Според Българските летописи тази практика за управление на държавата намира приложение около 16 хилядолетия и е модел и пример за поредица възникнали и отминали във времето други държавности и цивилизации, които в нашето съвремие са представени чрез археологически артефакти, писмени знаци и писмени източници.

Моделът за върховно управление би могло да бъде сравняван с Ареопагът на Гърците или Сенатът на Римляните. В нашето съвремие, би могло да се сравнява с т.н. “парламентарна монархия” със следните различия:

КАНАС ЮВИГИ - *Задължително е от древният управленчески родов корен на българите.* Единствените изключения са Агарджа и Баламбер, които са от хунски произход, но бръкът им с български принцеси е сключен и утвърден от закона и демократично избраното Народно събрание съгласно чл.10 от закона = конституцията “Торе”.

КАНАС ЮВИГИ = ИМПЕРАТОР - Изпълнява решенията на Кинеш = Народното събрание = Сенат, но при извънредни ситуации има права и задължения за самостоятелни решения. Това обстоятелство е регистрирано от поредица византийски и латински хронисти във фразата: “...господарят на Българите...”. За самостоятелните решения канът е давал отчет пред Кинеша.

Според закона Торе:

Чл. 13. “...неговите синове от наложниците не принадлежат на царския род, а на родът на техните майки.”

Чл. 16. “...има право да взема данък 10% от търговците...”

При военни отбранителни или нападателни действия канът е главнокомандващ и е длъжен да спазва, както и да контролира спазването на следните принципи:

Чл. 37. “...пленените не подлежат на убийство...”

Чл. 36. “...телата на загиналите велики войни на противника вътре в границите на Държавата, не бива да се заравят в земята, защото техните

души ще останат на нашата земя и ще ни отмъстят...техните тела трябва да се изгарят...”.

Като върховен съдия канът разглежда и взема решения по дела, свързани с нарушения на договорите за междудържавните отношения, както и спрямо несправедливо издадени присъди от упълномощените съдии.

Чл. 52. “...Ако някой чуждоземен владетел откаже да плати на Българската държава данък...канът има право да употреби сила...”.

Чл. 53. “... Ако някой избяга от държавата в друга страна, то за това се наказват охранителите на този участък от границата...”.

Като върховен религиозен водач канът възглавява народните молебени към Тангра.

Чл. 30. “...преди битка се извършва молебен към Тангра...след успешна битка се извършва благодарствен молебен...”

ОБЩЕСТВОТО:

При своето пребиваване в столицата на кан Атила от род ДУЛО (434-453) в Панония, летописецът на тази епоха Приск казва за него следното: “...крупен държавен деятел извършил велики дела...”. Както Приск, така и други негови съвременници, констатира, че в държавата на кан Атила (Тохол = АвеТохол) няма робство и тежки данъчни задължения и че чужденците могат да живеят спокойно, а различните вероизповедания не са подложени на преследване. В най-общи черти това означава, че не е имало кражби, насилия и разбойничество.

Как е било осигурено обществото в държавата от такава опасност?

За неговия родственик, също от род ДУЛО, кан Крум, в историографията почти имажинерно се споменава за неговите строги закони. Не са за пренебрегване и фактите, че преди да поеме държавната отговорност, кан Крум идва от региона на Панония, а синът му Будим е първи държавен ръководител (Урус тархан) на зет му кан Урус Айдар от род ДУЛО.

В българската историография битова твърдение, че кан Крум е водил войни срещу аварите...и ги покорил! В нашето изследване установихме, че Крум, син на кан Азан = Асен Тукта и внук на аварския каган Улаг е нелогично да води война срещу войските на своя дядо. Логиката и фактите сочат, че първите войни с участие на Крум Велики са срещу агресията и войските на Карл Велики в региона на Панония.

Законите във времето на кан Атила, кан Урус Айдар, и кан Крум, които гарантират необходимия ред и спокойствие на обществото в българската държава са много по-древни и са строго спазвани в продължение на хилядолетия. Тук цитираме част от тях, които засягат обществото в Българската държава:

Чл. 44. "...крадецът се осъжда да върне ограденото в десеторен размер. Ако той не е в състояние...се взема от близките му родственици..."

Чл. 45. "...ако на крадецът му е първи път, освен върнатото в десеторен размер, той е длъжен да се закълне, че вече няма да краде. Ако му е за втори път, освен върнатото в десеторен размер му се отрязват носа и ушите и се подлага на бой като безчестен човек...ако бъде заловен в кражба трети път...освен горните наказания му се пречупват краката..."

Чл. 38. "...убийците се предават на рода на убития, а те сами решават да го убият ли или да му позволят да живее срещу откуп...откупът за убиец мъж е 1000 овце или 100 камили или 300 коня, а за убиец жена, два пъти по-малко..."

Чл. 39. "...ако убийството е извършено чрез отравяне...с отровителите се постъпва както с убийците...и ако е чрез вино се унищожават лозята на убиецът...ако е чрез месо се унищожават и животните на убиецът..."

Чл. 41. "...на убиец на своите родители или близки родственици...не се разрешава откуп...него го убиват вързан... със стрели..."

Чл. 51. "...Бременна жена се освобождава от наказания..."

За правилата на поведение в обществения живот в държавата на българите немаловажно значение имат и следните клаузи от закона "Торе":

Чл. 25. "...във всички случаи трябва да бъде даден откуп за невестата, даже и ако тя е взета насила... ако при нейното похищение...някой от похитителите е убит... никой не носи отговорност".

Чл. 32. "...Войн, проявяващ неуважение към своето оръжие, се лишава от него".

Чл. 32. "...Войните призовани на сбор, която се явят в непълно въоръжение и не изпълняват заповедите...или побегнат от полесражението, се наказват от своите военначалници".

Чл. 55. "...Ако някой се опита да избегне присъденото му наказание ... го убиват".

Чл. 51. "...Жена, имаща деца, при раздяла на имуществото получава не само своята част, но и частта на децата...бащите на децата могат да бъдат различни, но майката е една. Нека децата не забравят това и да се покланят на майката преди да приветстват бащата".

Според митичната част на споменатите по горе български летописи, още през десетото хилядолетие преди новата ера е имало графичен знак на Бог Тангра. Това е по времето на българският владетел Улят (Лут), том III с.82 . Този знак е изглеждал така:

Знак на Бог Тангра

Графичната форма на знака е еднаква с формата на знак № 50 от таблица № 1 (Писмените знаци на старите българи). Освен него, според същия източник, те са имали и знак-герб на българската държава Идел, изобразяващ основния покровител Алп Бури. В различните фази на развитие на българската държава гербът е имал следните графични варианти:

Знак- герб на Българската Държава

Графичната форма на втория и третия варианти съвпадат с формата на знак № 67 от таблица № 1 с фонетично звучене АН. Същият знак е запазен и в Кирилицата, под название АСЪ, а също и в модифициран вид в Глаголицата. Неслучайно знакът присъства и в монограмите върху пръстените на кан Кубрат.

В периода на първото хилядолетие пр. н. е. и първото хилядолетие от н. е. държавата на българите е модел и пример за морал, закон и организация на възникналите в този период други държавности.

ПОСЛЕСЛОВ

(Откровение на автора)

Началото на проблемите, отразени в това изследване, е от 1964-1970 г., когато бях студент в Националната художествена академия - София и мой учител по шрифт и графика беше проф. Васил Йончев. В 1965 г. той издаде книгата си “Шрифтът през вековете”.

Втори тласък на интересите ми към този проблем бяха откритията на българските археолози Васил Миков и Иван Богданов, публикувани в списание “Археология” (В. Миков, “Надписът върху кръглия печат от Караново – най-древната писменост в Европа”, сп. “Археология”, кн. 1, 1969 г., С.; И. Богданов, “Наченки на писменост през халколитната епоха по нашите земи - глинена плочка с писмени знаци от с. Градешница, Врачански окръг, сп. “Археология”, кн. 3, 1970 г., С.).

Трети тласък на вече натрупани от автора материали беше изследването и систематизацията на Людмила Дончева Петкова “Знаци върху археологически паметници от средновековна България, VII-X век”, 1980, С. При срещите ми с моя бивш учител проф. Йончев, аз му показвах докъде съм стигнал и той ми казваше: “...Още не е достатъчно... продължавай... ти можеш...”.

Четвърти тласък за изследването на автора беше публикуваната от Петър Добрев “Каменната книга на прабългарите” с откритието му за фонетичното значение на старите писмени знаци на българите. Предполагах, че това откритие на Петър Добрев ще бъде сензация почти както на Шамполъон, откривателя на египетската писмена система. Загадка за мен се оказа фактът, че за разлика от Шампильон, чието откритие е приветствано от научните и обществените среди, откритието на Добрев, включително и немските, и английските публикации останаха почти без отзиви!

Пети тласък за изследването на автора беше публикуваната тритомна история на България в Оренбург, Русия (Бахши Иман, Джагфар тарихи, Оренбург, 1993, 1994 и 1997). Там, както и при откритието на П. Добрев, настъпи почти същото пълно мълчание!

Шести тласък за изследването на автора беше публикуваната в български превод книга на американските изследователи У. Райан и У. Питман, “Ноевият потоп - новите научни разкрития, които промениха историята” (Варна, 2000). Там установих, че българинът проф. Петко Димитров е главният “виновник” за описаните открития, които би следвало да нанесат съществени корекции в съвременната историография.

Седми тласък за изследването на автора беше реакционният подход на историографите на държавна служба в България, подкрепени от писмо-становище на Академията на науките на Русия да не се ползват издадените в Оренбург “Български летописи”. Това чуждестранно внушение беше дуб-

лирано с поредица издадени там книги, задълбочаващи вековните грехове във фалшификацията на историята на българите.

Осми тласък за изследването на автора беше негативизмът на домашните завистници, които по некоректен за науката начин и чрез манипулации в Българската Академия на Науките провалиха нормалния ход и програмата за издирването на останки от древни цивилизации и изследванията в Черно море на проф. Димитров и проф. Балард.

Деветата вълна е тази книга, която авторът поднася на съвременното общество, от което очаква не мълчание, а отзиви за “загубената” част от историята на нашите предци.

Боно Шкодров
bono_@gmx.net

РЕЦЕНЗИЯ
ОТ ПРОФ. ГЕОРГИ ПЕТРОВ
ЗА КНИГА : “ПИСМЕНИТЕ ЗНАЦИ НА БЪЛГАРИТЕ – РЕТРОСПЕКЦИЯ НА ЦИВИЛИЗАЦИЯТА”
АВТОР : БОНО ШКОДРОВ.

Главната цел на изследователската графично-анализаторска дейност на автора са писмените знаци на Българите.

Книгата е разпределена в няколко части :

- Сравнителен графичен анализ на писмените знаци на Старите Българи с писмените системи на **древните цивилизации.**
- Сравнителен графичен анализ на писмените знаци на Старите Българи и **реформата им в IX век.**
- Сравнителен графичен анализ на **писмености на други народи,** повлияни от културата на Старите Българи.

Първата фаза от главната цел на автора е да изясни проблема за писмените знаци на Старите Българи и връзката им с писмените системи на древните цивилизации.

Особено важен принос на автора е съставената таблица №1 на писмените знаци на Старите Българи, състояща се от 132 знака. Това изисква преглед на огромно количество археологически материали, намерени в Дунавска България и датирани в периода VII-IX в. Тук трябва да отбележим, че според изследователите на Критското линейно писмо, то също се състои от 132 знака, което подсказва че тези две писмени системи имат като че ли еднаква древност.

В част първа, глава първа е направен графичен сравнителен анализ на писмените знаци на Старите Българи с писмените системи на древните цивилизации : Шумер, Акад, Египет и древна Индия /трето хилядолетие пр.н.е./, където силно впечатление прави големият брой еднакви знаци с тези на древен Египет – 54. /табл.2/. Съставянето на тази таблица, както и на следващите /табл. 3-5/ изисква дълбоко познаване на цяла поредица огнища на цивилизации и намерените археологически факти. В нова светлина се представя и началото на цивилизациите от епохата на Неолита /табл.8/, където автора е пряк участник в изследванията на проф. Петко Димитров и проф. Бълард. Неслучайно към тази част от изследванията на автора интерес проявяват цитираните в книгата американски професори Райан и Питман, както и проф. Франческо Торе от Италия и проф. Харалд Харман от Финландия.

Втората фаза от главната цел на автора е изясняването на проблема за Кирилицата и Глаголицата.

Чрез сравнителен графичен анализ на писмените знаци по безспорен начин той представя доказателства, че всъщност се касае за РЕФОРМА на по-старата писмена система на Българите /табл.№1/. Това е представено в

таблици №7 и №8 /стр.84-85/.Изследователите на този проблем в продължение на повече от 200 години се придържат към хипотезата за взаимстване на Кирилицата и Глаголицата от гръцката писмена система. Като част от доказателствата, авторът е представил последователното развитие на гръцката писмена система от архаичната епоха /VIII-VII в.пр.н.е./ и средната епоха /VI-IV в.пр.н.е./, които до сега не са вземани под внимание, а обикновено се представят приликите на част от знаците в класическата фаза на гръцката писмена система. Правилно е становището, че в българската писмена система тези знаци са съществували значително по-рано. Правилно е и становището на автора, че ако се касае до “взаимстване” от гръцката и латинската писмени системи в средата на IX в. това се отнася до намаляването на броя на знаците, като вместо 132 знака от писмената система на Старите Българи, при Кирилицата техният брой е намален на 58 знака, а при Глаголицата на 41 знака.

Особено високо оценяваме изследването на автора за изясняването на родословието на авторите и практичските извършители на тази реформа - Светите братя Кирил и Методий, въпрос, който също се обсъжда от изследователите на славянската общност в продължение на повече от 200 години.

Приемаме принципа на автора за изясняване на историческите обстоятелства, свързано с носителите и ползвателите на писмените знаци, като народност и държавност в околната среда на други народи, държави, и взаимовлияние на култури. Тук следва да отбележим значителния принос на автора за изясняването на влиянието на по-древната писмена система на Старите Българи за възникването и приложението на така нареченото “руническо” писмо на някои от европейските народи.

Освен графичният сравнителен анализ, авторът наложително е изяснил поредица други исторически факти и обстоятелства, които според нашето мнение, заслужават сериозно внимание за специалистите на съвременната историография.

Нашето становище е, че книгата “*ПИСМЕНИТЕ ЗНАЦИ НА БЪЛГАРИТЕ – РЕТРОСПЕКЦИЯ НА ЦИВИЛИЗАЦИЯТА*” е значителен принос не само за историческата култура на обществото, но и за управленческите органи на Европейската общност.

ПОДПИС :

ПРОФ. ГЕОРГИ ПЕТРОВ.

Дългогодишен преподавател и зам. Ректор на Националната художествена академия, председател на специализираната държавна комисия по изобразителни изкуства.

РЕЦЕНЗИЯ

на научна книга
от проф. д-р на ист. н. Тотю Тотев

автор: Боно Шкодров – художник

заглавие: “Писмените знаци на българите – ретроспекция на цивилизацията”

Руническите знаци, включително и тези, засвидетелствани в България през епохата на Първото българско царство вече цели два века са в центъра на вниманието на изследователите. Едва ли някой сериозно би се осмелил да оспорва, че тяхното осветляване е важен и недостатъчно решен проблем на историческата наука. Рецензираният труд, който Боно Шкодров ми посвещава е в съзвучие с измеренията на усилията и изследванията на редица автори, работили преди него, на които той справедливо отдава дължимото.

Още в началото искам да отбележа, че задачата на Боно Шкодров не е еднопластова и обхваща (съдържа) изложение, разпределено в три главни части:

1. Съпоставителен анализ на начертанията на знаците, засвидетелствани и приписвани на българите с тези в писмените системи на древните цивилизации.

2. Съпоставителен анализ на същите знаци и евентуалната им реформа през IX век.

3. Съпоставителен анализ на знаците и влиянието, което те според автора са оказали на писмеността на редица други народи.

В първата част главната цел е да се осветли огромно количество археологически материали, засвидетелствани посредством археологически разкопки и проучвания и поставени в хронологическите граници на VII – IX век. Един от основните изводи на автора тук е, че тези знаци, за които той прилага илюстрации с графичните им начертания са 132 на брой, т. е. те повтарят установения от изследователите на Критското линеарно писмо, състоящо се също така от 132 знака. В същата част са направени изводи за общност с начертанията на знаци от писмената система на Шумер, Акад, Египет, Индия, а също така и със знаци от праисторическата епоха. Не е без значение, че текста в тази част на изложението, авторът е онагледил наблюденията и разсъжденията си с много сполучливо изработени и приложени таблици. Не ми се иска да пропусна, че по отношение на изследването на знаците в табл. № 8 от епохата на Неолита, авторът е пряк участник в екип с проф. П. Димитров и проф. Бълард. Към тази част от проучванията на автора оправдан интерес проявяват и изследователи от Америка (професорите Раймън и Питман), Италия (проф. Франческо Торе) и Финландия (проф. Харалд Харман).

Втората част на изследването е посветена на проблема за старобългарските графични системи – Кирилицата и Глаголицата. Поставеният от него тук проблем е че последните нямат връзка с гръцката писмена система. Според него се касае за реформирана по-стара писмена система на “старите българи”, както Шкодров навред назовава тези нейни носители. Като приема, че в българската писмена система тези знаци са по-стари и в никакъв случай не са резултат на взаимстване от гръцката и латинската писмени системи в IX век. В тази насока прави опит да се обоснове с намаления брой на знаците. Те от 132 на брой при Кирилицата намаляват на 58 знака, а при Глаголицата на 41 знака. Все в тази част се съдържат и сведения за светите равноапостоли Константин-Кирил и Методий и тяхното родословие, които практически са извършителите на тази реформа. Тук си проправя път твърдението на Шкодров, че Кирилицата като писмена система всъщност е резултат от реформирането на по старите писмени знаци на старите българи. Макар и с известна доза хипотетичност, този извод заслужава внимание.

Наред с графичния сравнителен анализ, авторът се спира в своя труд и на други исторически факти, които се съдържат в един публикуван източник от Петър Голийски (виж. Джагфар тарихи като извор за историята на българите. – Български векове, 2001, №3, с. 44-45.), съхранил сведения за Волжка България от XIII век.

Завършвайки този кратък извод върху пространното изследване на Боно Шкодров с текст и подробно приложение от рисувани и фото илюстрации, трябва да кажа, че независимо от хипотетичния на някои места характер, заслужават интерес както за представителите на историческата наука, така и за по-широк читателски кръг. Всеки автор, нагазил в труднопреодолими терени, както и в неосветлени достатъчно проблеми от историята, трябва да помни заедно със своите опоненти казаното от великия Барух Спиноза (16 век): “...изчезне ли хипотезата в науката, изчезва и самата наука”. Извънредно внимание заслужава приложението с многобройните придружаващи го илюстрации. Безспорно е, че с отпечатването на рецензирания труд на Боно Шкодров ще се разшири значително кръга за по-дълбоко осветляване на този отдавна поставян и много пъти разглеждан проблем. Като препоръка може да се пожелае включване и използване и на нови заглавия от наши и чужди изследователи по темата на рецензираното изследване на автора.

10. XI. 2005 г.

гр. Шумен

Рецензент:

проф. дин Т. Тотев

ПИСМЕНИТЕ ЗНАЦИ НА БЪЛГАРИТЕ
РЕТРОСПЕКЦИЯ НА ЦИВИЛИЗАЦИЯТА

Българска
Първо издание

Автор	Боно Шкодров
Дизайн на корицата	Боно Шкодров
Редактор	дфн Добринка Райнова
Технически редактор	Катя Лазарова
Коректор	Дора Томова
Предпечат и печат	издателство СЛАВЕНА

Варна, 2006
ул. “Кап. Радко Димитриев” 59А
www.slavena.net

ISBN-10: 954-579-523-9
ISBN-13: 978-954-579-523-7